

DYREKTYWA RADY

z dnia 19 listopada 1973 r.

zmieniająca niektóre dyrektywy w następstwie rozszerzenia Wspólnoty

(73/358/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 42, 43, 100 oraz 209;

uwzględniając wniosek Komisji;

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

w wyniku rozszerzenia Wspólnoty należy zmienić liczbę głosów wymaganych do przyjęcia opinii Komitetów, o których mowa w pewnych dyrektywach oraz uzupełnić dyrektywy dotyczące badań statystycznych przez określenie podziałów terytorialnych dla nowych Państw Członkowskich,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Liczba „dwanaście” zostaje zastąpiona przez „czterdzieści jeden”, w następujących miejscach:

- art. 18 ust. 2 dyrektywy Rady z dnia 17 kwietnia 1972 r.¹ w sprawie modernizacji gospodarstw rolnych;
- art. 9 ust. 2 dyrektywy Rady z dnia 17 kwietnia 1972 r.² dotyczącej środków mających na celu zachęcenie do zaprzestania prowadzenia działalności rolniczej oraz przeznaczenie użytków rolnych na cele związane z poprawą strukturalną;
- art. 11 ust. 2 dyrektywy Rady z dnia 17 kwietnia 1972 r.³ dotyczącej zapewnienia osobom pracującym w rolnictwie poradnictwa społeczno-ekonomicznego oraz poradnictwa w zakresie uzyskiwania kwalifikacji zawodowych;
- art. 7 ust. 2 dyrektywy Rady z dnia 31 lipca 1972 r.⁴ w sprawie badań statystycznych mleka i przetworów mlecznych, które mają być przeprowadzane przez Państwa Członkowskie;
- art. 9 ust. 3 dyrektywy Rady z dnia 12 grudnia 1972 r.⁵ w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem;

¹ Dz.U. nr L 96 z 23.4.1972, str. 1.

² Dz.U. nr L 96 z 23.4.1972, str. 9.

³ Dz.U. nr L 96 z 23.4.1972, str. 15.

⁴ Dz.U. nr L 179 z 7.8.1972, str. 2.

⁵ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

- art. 29 ust. 3 oraz art. 30 ust. 3 dyrektywy Rady z dnia 12 grudnia 1972 r.⁶ w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przy przywozie z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa.

Artykuł 2

Załącznik do dyrektywy Rady z dnia 26 lipca 1971 r.⁷ dotyczącej badań statystycznych, które mają być przeprowadzane przez Państwa Członkowskie w celu określenia potencjału produkcyjnego upraw pewnych gatunków drzew owocowych uzupełnia się przez dodanie, co następuje:

(a) „Dania: stanowi pojedynczy obszar;

Irlandia: stanowi pojedynczy obszar;

Wielka Brytania*:

1. Region południowo-wschodni,

2. Region wschodni,

3. Region środkowo-zachodni,

4. Region południowo-zachodni,

5. Inne regiony;”

(b) odnośnik:

„* Wymienione regiony odpowiadają obszarom określonym do badań statystycznych przez Ministerstwo Rolnictwa, Rybołówstwa i Żywności”.

Artykuł 3

(a) Lista jednostek terytorialnych w lit. a) art. 4 ust. 3 dyrektywy Rady z dnia 31 lipca 1972 r. w sprawie badań statystycznych mleka i przetworów mlecznych, które mają być przeprowadzane przez Państwa Członkowskie zostaje uzupełniona, jak następuje:

„Dania : -

Irlandia : -

Wielka Brytania: Szkocja, Irlandia Północna, Walia, angielskie regiony rolnicze”;

(b) Wielkiej Brytanii zezwala się, aby dokonując sprawozdania za 1973 r., przekazała tylko oceny dotyczące angielskich regionów rolniczych.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 listopada 1973 r.

W imieniu Rady

Ib FREDERIKSEN

Przewodniczący

⁶ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁷ Dz.U. nr L 179 z 9.7.1971, str. 21.

DYREKTYWA RADY

z dnia 7 lutego 1983 r.

zmieniająca dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa, jak również dyrektywę 77/96/EWG w sprawie badań świeżego mięsa wieprzowego na włośnice (*trichinella spiralis*) przed przywozem z państw trzecich

(83/91/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 oraz art. 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 72/462/EWG⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/476/EWG⁵, ustanawia wymagania w zakresie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa z państw trzecich;

od czasu przyjęcia wyżej wymienionej dyrektywy nastąpił postęp w wiedzy naukowej i technologii; należy wziąć pod uwagę doświadczenia zdobyte podczas kontroli przeprowadzonych przez lekarzy weterynarii Wspólnoty w krajach trzecich; pożądane jest dostosowanie zasad wspólnotowych w świetle tego rozwoju;

pod pewnymi względami metody zmierzające do zapewnienia ochrony jakości sanitarnej świeżego mięsa mogą być uważane za zgodne ze normami wspólnotowymi z powodu dodatkowych lub alternatywnych gwarancji zdrowotnych, które powinny zostać sprawdzone odrębnie w każdym zakładzie;

w związku z zakazem przywozu bydła z państw trzecich zakażonych chorobą niebieskiego języka, przyjmuje się obecnie, iż właściwszy jest dwunastomiesięczny okres niewystępowania choroby oraz że zapewnia większe zabezpieczenie dla stad we Wspólnocie;

---

¹ Dz.U. nr C 250 z 30.09.1981, str. 3 oraz Dz.U. nr C 293 z 09.11.1982, str. 6.

² Dz.U. nr C 267 z 11.10.1982, str. 54.

³ Dz.U. nr C 64 z 15.03.1982, str. 18.

⁴ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁵ Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 20.

gwarancje, które mogą być wymagane dla bydła w związku z gruźlicą i brucelozą oraz dla trzody chlewnej w związku z brucelozą mogą zostać przystosowane do norm wspólnotowych za pomocą dodatkowych lub alternatywnych gwarancji;

w celu zapobieżenia przeniesieniu niektórych chorób zakaźnych lub zaraźliwych, które może nastąpić wyłącznie poprzez obecność zwierząt, inspekcje sanitarne zwierząt przeznaczonych do przywozu do Wspólnoty jak również zwierząt znajdujących się w tranzycie powinny zostać przeprowadzone natychmiast po ich przybyciu na terytorium Wspólnoty;

środki, które zostaną podjęte przez Państwo Członkowskie po przeprowadzeniu inspekcji sanitarnej zwierząt powinny zostać wyraźnie określone;

w celu zmniejszenia liczby dokumentów, świadectwo zdrowia zwierząt oraz świadectwo przydatności dla produktów żywnościowych powinny znaleźć się, w każdym przypadku, gdy będzie możliwe, na tej samej stronie;

definicje stad wolnych od gruźlicy i wolnych od brucelozy powinny zostać uaktualnione;

świeże mięso dzikich zwierząt parzystokopytnych oraz dzikich zwierząt jednokopytnych powinno zostać włączone w zakres dyrektywy 72/462/EWG aby możliwe było opracowanie wykazu państw trzecich, z których takie mięso może być przywożone do Wspólnoty;

ogólnie, w odniesieniu do zdrowia publicznego i warunków sanitarnych zwierząt w handlu wewnątrzspółnotowym jak i w handlu z krajami trzecimi powinny być wymagane takie same gwarancje podstawowe; załączniki techniczne do dyrektywy Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną⁶ oraz do dyrektywy Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁷, obie dyrektywy, ostatnio zmienione przez dyrektywę 81/476/EWG, powinny mieć zastosowanie również do przywozu z państw trzecich;

należy przyjąć procedurę, za pomocą której mogą być przeprowadzone zmiany, w świetle postępu technicznego i doświadczenia, w odniesieniu do wymagań technicznych dotyczących sposobów badania, laboratoriów screeningowych oraz procedury znakowania przebadanego mięsa, zawartych w Załączniku do dyrektywy Rady 77/96/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r w sprawie badań świeżego mięsa wieprzowego na włośnice (*trichinella spiralis*) przed przywozem z państw trzecich⁸, ostatnio zmienionej dyrektywą 81/476/EWG;

należy podjąć działania zmierzające do skorygowania pewnych niespójności terminologicznych, zwłaszcza w odniesieniu do zgodności pomiędzy różnymi wersjami językowymi, mogącymi prowadzić do trudności w stosowaniu właściwych przepisów,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁷ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁸ Dz.U. nr L 26 z 31.07.1977, str. 67.

W dyrektywie 72/462/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 1-28 otrzymują brzmienie:

„ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do przywozu z państw trzecich:

- bydła krajowego oraz trzody chlewnej do celów hodowlanych, produkcyjnych lub do uboju,
- świeżego mięsa pochodzącego od zwierząt krajowych następujących gatunków: bydła (włączając bawoły), trzody chlewnej, owiec i kóz oraz od domowych zwierząt jednokopytnych,
- do celów art. 3, świeżego mięsa dzikich zwierząt parzystokopytnych oraz dzikich zwierząt jednokopytnych, w stopniu, w jakim dotyczy to dozwolonego przywozu z niektórych państw trzecich pochodzenia.

2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do:

- a) zwierząt przeznaczonych tymczasowo wyłącznie na wypas lub traktowanych jako zwierzęta pociągowe, przebywających w sąsiedztwie granic Wspólnoty;
- b) mięsa będącego częścią osobistego bagażu podróżnych, przeznaczonego do ich osobistego spożycia, o ile przewożona ilość nie przekracza jednego kilograma na osobę oraz pod warunkiem, że mięso pochodzi z państwa trzeciego lub jego części znajdującego się na liście sporządzonej zgodnie z art. 3 oraz, z którego przywóz nie został zakazany na mocy art. 28;
- c) mięsa wysłanego w postaci małych przesyłek do osób prywatnych, pod warunkiem, że mięso to nie jest przywożone w celach handlowych, ilość nie przekracza jednego kilograma, oraz pod warunkiem, że mięso pochodzi z państwa trzeciego lub jego części znajdującego się na liście sporządzonej zgodnie z art. 3 oraz, z którego przywóz nie został zakazany na mocy art. 28;
- d) mięsa przeznaczonego do konsumpcji przez załogę oraz pasażerów na pokładzie środków transportu eksploatowanych na trasach międzynarodowych.

W przypadku, gdy mięso tego rodzaju lub odpady kuchenne zostają rozładowane, muszą zostać zniszczone. Zniszczenie mięsa nie jest jednakże konieczne, gdy jest ono przemieszczane, bezpośrednio lub po umieszczeniu tymczasowo pod nadzorem celnym, z jednego środka transportu do innego.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy definicje podane w art. 2 dyrektyw 64/432/EWG, 64/433/EWG oraz w dyrektywie Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej podczas przywozu bydła i trzody chlewnej oraz świeżego mięsa z państw trzecich⁹, ostatnio zmienionych dyrektywą 81/476/EWG, mają zastosowanie jako konieczne.

Dodatkowo,

- a) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego;
- b) „kraj przeznaczenia” oznacza Państwo Członkowskie, do którego zwierzęta lub świeże mięso zostają wysłane z państwa trzeciego;
- c) „państwo trzecie” oznacza kraj, do którego dyrektywy 64/432/EWG i 64/433/EWG nie mają zastosowania;
- d) „przywóz ” oznacza wprowadzenie na terytorium Wspólnoty zwierząt lub świeżego mięsa z państw trzecich;
- e) „gospodarstwo” oznacza urzędowo nadzorowane przedsiębiorstwo rolnicze, przemysłowe lub handlowe znajdujące się na terytorium państwa trzeciego, w którym stale trzymane lub hodowane są zwierzęta do celów hodowlanych, produkcyjnych lub do uboju;
- f) „strefa wolna od epidemii” oznacza obszar, na którym, według urzędowych danych, zwierzęta nie chorują na żadną zaraźliwą lub zakaźną chorobę z wykazu sporządzonego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29, przez okres oraz w promieniu zdefiniowanymi zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 3

1. Rada, działając na wniosek Komisji, sporządza wykaz państw trzecich lub ich części, z których Państwa Członkowskie powinny zezwolić na przywóz bydła, trzody chlewnej oraz świeżego mięsa lub jednej lub większej liczby tych kategorii zwierząt i świeżego mięsa, a także świeżego mięsa parzystokopytnych zwierząt dzikich i jednokopytnych zwierząt dzikich, biorąc pod uwagę sytuację zdrowotną w tych krajach lub ich częściach. Wykaz ten może być uzupełniany lub zmieniany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30.

2. Podejmując decyzję, zarówno w przypadku bydła jak i trzody chlewnej oraz świeżego mięsa, czy państwo trzecie lub jego część może znaleźć się w wykazie, określonym w ust. 1, należy zwrócić szczególną uwagę na:

- a) stan zdrowia żywego inwentarza, pozostałych zwierząt domowych i dzikich w państwie trzecim, zwracając uwagę na choroby egzotyczne zwierząt oraz środowiskową sytuację zdrowotną, mogące zagrozić zdrowiu publicznemu lub

---

⁹ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

sytuacji sanitarnej zwierząt w Państwach Członkowskich;

- b) systematyczność oraz szybkość informacji dostarczanych przez państwo trzecie w odniesieniu do występowania zakaźnych lub zaraźliwych chorób zwierzęcych na jego terytorium, w szczególności chorób znajdujących się na wykazach A oraz B Międzynarodowego Biura ds. Chorób Zakaźnych;
  - c) krajowe zasady dotyczące zapobiegania i nadzoru nad chorobami zwierzęcymi;
  - d) strukturę służb weterynaryjnych w kraju oraz ich kompetencje;
  - e) organizację oraz wdrażanie środków mających na celu zapobieganie i nadzór nad zakaźnymi i zaraźliwymi chorobami zwierzęcymi.
3. Wykaz, określona w ust. 1 oraz wszelkie jej zmiany zostaną opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

1. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29, należy sporządzić jeden lub więcej wykazów zakładów, z których Państwa Członkowskie mogą zezwolić na przywóz świeżego mięsa. Wykaz lub wykazy mogą być zmieniane lub uzupełniane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30.

2. Podejmując decyzję czy rzeźnia, zakład rozbioru lub znajdująca się poza rzeźnią lub zakładem chłodnia lub zamrażalnia może zostać umieszczona na jednym z wykazów, określonych w ust.1, należy zwrócić szczególną uwagę na:

- a) gwarancje, które państwo trzecie może zapewnić w zakresie zgodności z niniejszą dyrektywą;
- b) przepisy państwa trzeciego odnoszące się do podawania zwierzętom rzeźnym jakichkolwiek substancji mogących wpłynąć na wartość zdrowotną mięsa do spożycia;
- c) zgodność w każdym poszczególnym przypadku z niniejszą dyrektywą oraz z załącznikiem I do dyrektywy 64/433/EWG.

Jednakże, należy dopuścić odstępstwa, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29, od ust. 13 lit. c) tiret drugie, trzecie oraz czwarte oraz ust. 24 i 41 lit. c) wspomnianego załącznika, w przypadku, gdy wspomniane państwo trzecie zapewnia podobne gwarancje; w takiej sytuacji należy, uwzględniając każdy przypadek oddzielnie, przyjąć warunki zdrowotne nie mniej surowe od określonych w tym załączniku zgodnie z tą procedurą;

d) organizację służby lub służb badania mięsa w państwie trzecim, kompetencje tej służby lub służb oraz nadzór któremu ona lub one podlegają.

3. Rzeźnie, zakłady rozbioru lub znajdujące się poza rzeźnią lub zakładem chłodnie lub zamrażalnie mogą nie być umieszczone na wykazie lub wykazach, przewidzianych

w ust. 1 jedynie w przypadku, gdy znajdują się one w jednym z państw trzecich lub ich części znajdujących się na liście wymienionej w art. 3 ust. 1 oraz jeżeli, dodatkowo, zostały przez właściwe władze państwa trzeciego oficjalnie zatwierdzone do wywozu do Wspólnoty. Takie zatwierdzenie powinno spełniać następujące wymagania:

- a) zgodność z załącznikiem I do dyrektywy 64/433/EWG;
- b) stały nadzór urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego.

4. Wykaz lub wykazy, określone w ust. 1 oraz wszelkie ich zmiany są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 5

Biegli lekarze weterynarii Państw Członkowskich i Komisji przeprowadzają na miejscu inspekcję w celu sprawdzenia czy przepisy niniejszej dyrektywy, w szczególności art. 3 ust. 2 i art. 4 ust. 2 i 3, są stosowane w praktyce.

Jeżeli inspekcja przeprowadzona zgodnie z warunkami niniejszego artykułu ujawni poważne niedociągnięcia wobec zatwierdzonego zakładu, Komisja natychmiast powiadamia o tym Państwa Członkowskie i bezzwłocznie podejmuje decyzję tymczasowo zawieszającą zatwierdzenie. Ostateczna decyzja zostaje podjęta zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30.

Biegli z Państw Członkowskich, którym zostanie powierzone przeprowadzenie inspekcji, zostaną wskazani przez Komisję, działającą na wniosek Państw Członkowskich.

Inspekcje te przeprowadzane są w imieniu Wspólnoty, która ponosi wszelkie koszty związane z nimi.

Częstotliwość oraz procedura tych inspekcji są określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

ROZDZIAŁ II

Przywóz bydła i trzody chlewnej

Artykuł 6

Bez względu na art. 3 ust. 1, Państwa Członkowskie nie zezwalają na przywóz zwierząt objętych niniejszą dyrektywą, chyba że pochodzą z państw trzecich:

- a) które wolne są od chorób, na które mogą zapadać zwierzęta:
  - w ciągu minionych dwunastu miesięcy, w odniesieniu do księgosuszu, pryszczycy egzotycznej, zakaźnej zarazy płucnej bydła, choroby niebieskiego języka, afrykańskiego pomoru świń oraz zakaźnego porażenia u świń (choroba cieszyńska),

- w ciągu minionych sześciu miesięcy, w odniesieniu do zakaźnego pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej;
- b) w których podczas ostatnich 12 miesięcy nie zostało przeprowadzone szczepienie przeciwko chorobom, określonych w lit. a) tiret pierwsze, na które zwierzęta te mogą zapadać.

Artykuł 7

Zgodnie z procedurą określoną w art. 29 można podjąć decyzję, że art. 6 lit. a) stosuje się tylko do części terytorium państwa trzeciego.

Zgodnie z tą samą procedurą oraz w drodze odstępstwa od przepisów art. 6 lit. b), można pod pewnymi warunkami zezwolić na przywóz zwierząt objętych przepisami niniejszej dyrektywy z państw trzecich lub z ich części, w przypadku, gdy przeprowadzane są szczepienia przeciwko jednej lub większej liczbie chorób wymienionych w art. 6 lit. a) tiret pierwsze.

Artykuł 8

1. Bez uszczerbku dla art. 6 i 7, Państwa Członkowskie nie zezwalają na przywóz zwierząt objętych niniejszą dyrektywą z państwa trzeciego, jeżeli zwierzęta te nie spełniają warunków inspekcji weterynaryjnej przyjętych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29 w odniesieniu do przywozu z takiego kraju, stosownie do gatunków oraz przeznaczenia zwierząt.

2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29 można podjąć decyzję, że zezwolenia mają zostać ograniczone do poszczególnych gatunków, do zwierząt rzeźnych, hodowlanych lub produkcyjnych, bądź do zwierząt przeznaczonych na określone cele oraz, że wszystkie konieczne środki dotyczące zdrowia zwierząt mają być zastosowane po przywozie.

W przypadku zwierząt przeznaczonych do hodowli lub produkcji, wymagania nałożone na mocy niniejszego ustępu mogą różnić się między poszczególnymi Państwami Członkowskimi w celu uwzględnienia szczególnych przepisów odnoszących się do Państw Członkowskich w ramach handlu wewnątrzspółnotowego.

3. Podstawą odniesienia dla ustalenia warunków zdrowotnych zwierząt, zgodnie z ust. 1, w odniesieniu do gruźlicy bydła oraz brucelozы bydła i trzody chlewnej są normy ustanowione w załączniku A do dyrektywy 64/432/EWG. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29 w konkretnym przypadku można odstąpić od tych warunków, w przypadku, gdy dane państwo trzecie zapewnia właściwe gwarancje zdrowotne zwierząt; w takim przypadku powinny zostać ustanowione warunki zdrowotne zwierząt, co najmniej równoważne z wyszczególnionymi w załączniku A do tej dyrektywy, zgodnie z tą samą procedurą, w celu zezwolenia na włączenie tych zwierząt do stad wspólnotowych.

Artykuł 9

W sytuacji, gdy Państwo Członkowskie uważa, że szczepionki przeciwko pryszczycy

stosowane w państwie trzecim przeciw wirusom A, O lub C wykazują pewne braki, wydaje ono zakaz wprowadzania na swoje terytorium bydła oraz trzody chlewnej z danego państwa trzeciego. O swojej decyzji oraz o jej przyczynach jak najszybciej informuje pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję. Stały Komitet Weterynaryjny zbiera się możliwie najszybciej po tym powiadomieniu. Decyzja zostaje podjęta zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30.

Artykuł 10

Państwa Członkowskie nie zezwalają na przywóz bydła i trzody chlewnej, chyba, że w dniu załadowania do wysyłki do kraju przeznaczenia, zwierzęta te przebywały nieprzerwanie na terytorium lub części terytorium państwa trzeciego znajdującego się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1 przynajmniej przez poprzednie:

- a) sześć miesięcy w przypadku zwierząt przeznaczonych do hodowli lub produkcji;
- b) trzy miesiące w przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju.

Wymaga się, aby zwierzęta młodsze niż odpowiednio sześć lub trzy miesiące pozostawały na tym terytorium od urodzenia.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie nie zezwalają na przywóz bydła lub trzody chlewnej bez wydania świadectwa wystawionego przez urzędowego lekarza weterynarii z wywożącego państwa trzeciego.

Świadectwo to musi:

- a) być wystawione w dniu załadowania zwierząt do wysyłki do kraju przeznaczenia;
- b) być sporządzone w co najmniej jednym z języków urzędowych Państwa Członkowskiego, będącego krajem przeznaczenia, oraz w jednym z języków urzędowych Państwa Członkowskiego, w którym jest przeprowadzana kontrola przywozu przewidziana w art. 12;
- c) w oryginale towarzyszyć zwierzętom;
- d) zaświadczać, że bydło oraz trzoda chlewna spełniają wymagania niniejszej dyrektywy oraz wymagania ustanowione stosownie do niniejszej dyrektywy w odniesieniu do przywozu z państw trzecich;
- e) składać się z pojedynczej strony;
- f) zostać sporządzone dla pojedynczego odbiorcy.

2. Świadectwo to musi odpowiadać wzorowi sporządzonemu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby wołowina krajowa oraz krajowa trzoda chlewna, natychmiast po przybyciu na terytorium Wspólnoty, zostały poddane inspekcji sanitarnej przeprowadzanej przez urzędowego lekarza weterynarii, bez względu na procedurę celną, do której zostały zgłoszone.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, aby przemieszczanie bydła oraz trzody chlewnej w obrębie Wspólnoty zostało zakazane, jeżeli podczas kontroli opisanej w ust. 1, stwierdzono, że:

- zwierzęta te nie pochodzą z terytorium państwa trzeciego, lub jego części, wymienionego w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1,
- zwierzęta te są rzeczywiście lub przypuszczalnie zarażone chorobą zakaźną lub zaraźliwą,
- warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie oraz w załącznikach A-D dyrektywy 64/432/EWG nie zostały spełnione przez wywożące państwo trzecie,
- świadectwo towarzyszące zwierzętom nie spełnia warunków określonych w art. 11.

3. Państwo Członkowskie, które przeprowadziło kontrolę, określoną w ust. 1 podejmuje takie środki, które uważa za konieczne, włączając w to:

- a) - poddanie kwarantannie zwierząt, które są podejrzewane o zakażenie lub skażenie chorobą zakaźną lub zaraźliwą;
- w przypadku określonym w ust. 2 tiret czwarte, na żądanie nadawcy, odbiorcy lub ich przedstawicieli, zatrzymanie zwierząt pod urzędowym nadzorem do czasu zatwierdzenia świadectwa;
- b) zawrócenie zwierząt, które nie mogą zostać dopuszczone do obrotu zgodnie z ust. 2, pod warunkiem, że nie jest to sprzeczne ze względu na zdrowie zwierząt.

W przypadku, gdy zawrócenie zwierząt nie jest możliwe, właściwe władze zarządzają ich ubój oraz wyznaczają miejsce uboju.

- c) ubój i zniszczenie wszystkich zwierząt w zakwestionowanej wysyłce, jeżeli wyżej wymieniona kontrola dostarcza dowodów lub podejrzenia występowania jednej z chorób zakaźnych z wykazu sporządzonego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

4. Świadectwo towarzyszące bydłu oraz trzodzie chlewnej przy przywozie musi, po inspekcji sanitarnej zwierząt (kontrola przywózowa), zawierać stwierdzenie wyraźnie wskazujące czy zezwolono czy też nie zezwolono na wwóz zwierząt.

5. W czasie, gdy zwierzęta są przewożone tranzytem przez terytorium Wspólnoty do Państwa Członkowskiego przeznaczenia, Państwa Członkowskie mogą wprowadzić w życie środki, określone w ust. 3 lit. a) tiret pierwsze i ust. 3 lit. c) w sytuacji, gdy

zwierzęta są rzeczywiście zakażone lub skażone chorobą zakaźną lub zaraźliwą lub są o to podejrzewane.

6. Zwierzęta, na przywóz, których wydano zezwolenie oraz, których miejscem przeznaczenia nie jest Państwo Członkowskie, które przeprowadziło kontrolę przywozu ustanowioną w ust 1, muszą zostać przewiezione do kraju przeznaczenia pod dozorem celnym bez wyładunku.

7. Zwierzęta, które spełniają warunki kontroli przywózowej określonej w ust 1, zostają poddane wszelkim dalszym kontrolom niezbędnym w kraju przeznaczenia do potwierdzenia, że spełnione zostały wymagania niniejszej dyrektywy, włączając w to specjalne warunki ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 zgodnie z art. 8.

Kontrole te mogą być przeprowadzane albo na granicy, albo też w jakimkolwiek innym miejscu wyznaczonym przez właściwe władze kraju przeznaczenia lub w obu tych miejscach.

8. Wszelkie wydatki poniesione na mocy niniejszego artykułu, włączając w to ubój, zabicie lub zniszczenie zwierząt, obciążają nadawcę, odbiorcę lub ich przedstawicieli bez odszkodowania ze strony państwa.

Artykuł 13

Zwierzęta przeznaczone do uboju zostają niezwłocznie po przybyciu do kraju przeznaczenia przewiezione bezpośrednio do ubojni oraz, zgodnie z wymaganiami sanitarnymi zwierząt, poddane ubojowi nie później niż trzy dni robocze po ich dostarczeniu do tej ubojni.

Bez naruszania żadnych szczególnych warunków, które mogą zostać określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29, właściwe władze kraju przeznaczenia mogą, biorąc pod uwagę warunki zdrowotne zwierząt, wyznaczyć ubojnię, do której zwierzęta te muszą zostać dostarczone.

ROZDZIAŁ III

Przywóz świeżego mięsa

Artykuł 14

1. Świeże mięso musi pochodzić od zwierząt, które pozostawały, przez co najmniej trzy miesiące przed ubojem, bądź od chwili urodzenia, jeżeli zwierzęta te mają mniej niż trzy miesiące, na terytorium państwa trzeciego lub jego części, znajdującego się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1.

2. Bez względu na art. 3 ust. 1, Państwa Członkowskie nie zezwalają na przywóz świeżego mięsa, chyba że pochodzi ono z państw trzecich:

a) które, przez okres poprzednich dwunastu miesięcy, były wolne od następujących chorób, na które zwierzęta, z których to mięso pochodzi, są podatne: księgosusz,

pryszczycza egotyczna, afrykański pomór świń, zakaźny paraliż u świń (choroba cieszyńska);

- b) w których przez okres poprzednich dwunastu miesięcy nie były przeprowadzane żadne szczepienia przeciwko chorobom wymienionym w lit. a), na które podatne są zwierzęta, od których pochodzi mięso.

Artykuł 15

Zgodnie z procedurą określoną w art. 29 można podjąć decyzję, że art. 14 ust. 2 lit. a) stosuje się jedynie do części terytorium państwa trzeciego.

Zgodnie z tą samą procedurą oraz w drodze odstępstwa od art. 14 ust. 2 lit. b) można pod pewnymi warunkami zezwolić na przywóz świeżego mięsa z państwa trzeciego lub części terytorium tego państwa trzeciego, w którym przeprowadzane są szczepienia przeciwko jednej lub większej liczbie chorób, określonych w art. 14 ust. 2 lit. a).

Artykuł 16

Bez uszczerbku dla art. 14 i 15 Państwa Członkowskie nie zezwalają na przywóz świeżego mięsa z państwa trzeciego, chyba że mięso to spełnia wymagania w zakresie zdrowia publicznego oraz warunków zdrowotnych zwierząt, przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 29 odnośnie przywozu świeżego mięsa z tego kraju stosownie do gatunków danych zwierząt.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie nie zezwalają na przywóz świeżego mięsa w postaci tusz, włączając w to półtusze w przypadku trzody chlewnej, oraz połówki lub ćwiartki w przypadku bydła i zwierząt jednokopytnych, chyba że możliwe jest odtworzenie w całości tuszy każdego zwierzęcia.
2. Przywóz taki podlega następującym warunkom: świeże mięso musi:
  - a) pochodzić z ubojni umieszczonej w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 4 ust. 1;
  - b) pochodzić od zwierzęcia rzeźnego poddanego badaniu przedubojowemu przez urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z załącznikiem I rozdział V dyrektywy 64/433/EWG, oraz uznanego w wyniku przeprowadzonej kontroli za nadające się do uboju do celów wywozu do Wspólnoty;
  - c) przejść obróbkę w higienicznych warunkach zgodnie z rozdziałem VI załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG;
  - d) zostać poddane badaniu poubojowemu, za które odpowiada i bezpośrednio je nadzoruje urzędowy lekarz weterynarii zgodnie z załącznikiem I rozdział VII do dyrektywy 64/433/EWG oraz nie wykazywać żadnych zmian z wyjątkiem uszkodzeń urazowych odniesionych na krótko przed ubojem lub ograniczonych wad rozwojowych bądź też zmian miejscowych, pod warunkiem że jest ustalone, w razie konieczności poprzez właściwe badania laboratoryjne, że nie czynią one

tusz i podrobów niezdatnymi do spożycia przez ludzi lub niebezpiecznymi dla ludzkiego zdrowia;

- e) znak zdrowotności musi być zastosowany zgodnie z załącznikiem I rozdział X dyrektywy 64/433/EWG;
- f) po badaniu poubojowym przeprowadzonym w sposób ustanowiony w lit. d), być przechowywane w zakładach w warunkach higienicznych oraz zgodnie z załącznikiem I rozdział XIII dyrektywy 64/433/EWG;
- g) być przewożone zgodnie z rozdziałem XIV załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG oraz poddawane obróbce w higienicznych warunkach.

3. Podczas przeprowadzania badania poubojowego, określonego w ust. 2 lit. d), jak również podczas sprawdzania zgodności z warunkami higieny, określonymi w ust. 2 lit. c) oraz z wymaganiami określonymi w rozdziale XIII załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG, urzędowy lekarz weterynarii może być wspomagany przez asystentów, za pracę których ponosi odpowiedzialność.

Asystenci ci muszą:

- a) zostać wskazani przez właściwe władze centralne kraju wywozu, zgodnie z obowiązującymi przepisami;
- b) przejść odpowiednie szkolenie;
- c) posiadać status gwarantujący ich bezstronność względem osób kierujących zakładem;
- d) nie posiadać możliwości podejmowania decyzji dotyczących końcowego wyniku inspekcji w zakresie zdrowia publicznego.

Artykuł 18

1. W drodze odstępstwa od art. 17 ust. 1, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na przywóz:

- a) półtusze, półtusze rozdzielonych na nie więcej niż trzy części, ćwiartek lub podrobów spełniających warunki określone w art. 17 ust. 2 i 3, pochodzących z ubojni wyznaczonych do tego celu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29;
- b) części mniejszych niż ćwiartki lub mięsa bez kości z zakładów rozbioru skontrolowanych stosownie do art. 4 oraz zatwierdzonych do tego celu zgodnie z procedurą określoną w art. 29. Mięso takie, dodatkowo, oprócz spełnienia warunków ustanowionych w art. 17 ust. 2 i 3, powinno spełniać następujące wymagania:
  - (i) musi być porcjowane i uzyskane zgodnie z przepisami załącznika I rozdział VIII dyrektywy 64/433/EWG,

- (ii) musi zostać skontrolowane przez urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z przepisami załącznika I rozdział IX dyrektywy 64/433/EWG,
- (iii) jego opakowanie musi spełniać wymogi określone w załączniku I rozdział XI dyrektywy 64/433/EWG,
- (iv) musi zostać poddane wszystkim kontrolom, przeprowadzanym przez lekarzy weterynarii Wspólnoty, wymaganym w celu zapewnienia, że wyżej wymienione przepisy zostały spełnione,
- (v) świeże mięso zwierząt jednokopytnych musi zostać poddane kontroli w kraju przeznaczenia z uwagi na ewentualne ograniczenia, co do wykorzystania takiego mięsa.

2. Bez względu na art. 20 lit. k), Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wwóz na swoje terytorium zwaczy oraz mózgów pod warunkiem, że spełniają one wymagania art. 17 ust. 2 oraz przepisy ust. 1 lit. b) (iii), (iv) i (v) niniejszego artykułu.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29 może zostać podjęta decyzja, że w specjalnie do tego celu wyznaczonych zakładach, mięso może być porcjowane zanim ostygnie przy spełnieniu specjalnych warunków innych niż ustanowione w załączniku I rozdział VIII ust. 45 lit. c) dyrektywy 64/433/EWG.

Artykuł 19

Art. 17 i 18 nie mają zastosowania do:

- a) świeżego mięsa przywożonego za zgodą kraju przeznaczenia do wykorzystania innego niż spożycie przez ludzi;
- b) świeżego mięsa przeznaczonego na wystawę lub do specjalnych badań bądź analiz, pod warunkiem, że nadzór administracyjny jest w stanie zapewnić, aby mięso to nie było wykorzystywane do spożycia przez ludzi, oraz pod warunkiem, że po zakończeniu wystawy, po przeprowadzeniu specjalnych badań lub analiz mięso to, poza ilością zużytą podczas analizy, zostanie wycofane z terytorium Wspólnoty lub zniszczone.

W takim przypadku, jak również w przypadku określonym w lit. a), kraj przeznaczenia zadba, aby mięso to nie było wykorzystywane w celach innych niż ten, dla którego zostało dopuszczone na jego terytorium;

- c) świeżego mięsa przeznaczonego wyłącznie do zaopatrzenia organizacji międzynarodowych, podlegającemu zatwierdzeniu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29 i pod warunkiem, że mięso to pochodzi z państwa trzeciego znajdującego się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1 oraz że spełnione są wymagania w zakresie zdrowia zwierząt. Państwa Członkowskie, na terytorium których mieszczą się te organizacje międzynarodowe, zapewniają aby mięso to nie było przedmiotem swobodnego obrotu.

Artykuł 20

Państwa Członkowskie zakazują przywozu:

- a) świeżego mięsa pochodzącego od knurów lub wnętrów świń;
- b) świeżego mięsa:
  - (i) pochodzącego od zwierząt, którym podawano stylbenu lub pochodne stylbenu, ich sole lub estry, bądź też substancje tyreostatyczne, oraz mięsa zawierającego pozostałości takich substancji,
  - (ii) zawierającego pozostałości innych substancji hormonalnych, antybiotyków, antymonu, arsenu, pestycydów, lub innych substancji, które są szkodliwe lub mogą spowodować, iż spożycie świeżego mięsa może być niebezpieczne lub może zagrażać zdrowiu ludzi, jeżeli pozostałości te przekraczają dozwolony poziom.

Dozwolone poziomy ustalane są przez Radę, działającą na wniosek Komisji, oraz mogą następnie ulegać zmianom zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29;
- c) świeżego mięsa poddanego jonizacji lub promieniowaniu ultrafioletowemu, oraz świeżego mięsa pochodzącego od zwierząt, którym podawano substancje zmiękczające lub inne produkty mogące mieć negatywny wpływ na skład mięsa lub jego cechy organoleptyczne;
- d) świeżego mięsa, do którego dodano substancje inne niż przewidziane w załączniku I rozdział X ust. 57 dyrektywy 64/433/EWG, w celu oznakowania zdrowotności;
- e) świeżego mięsa pochodzącego od zwierząt, u których wykryto jakąkolwiek postać gruźlicy oraz świeżego mięsa pochodzącego od zwierząt, u których po uboju, wykryto jakąkolwiek postać gruźlicy lub że są nosicielami jednego lub większej liczby wągryz (*cystyceri bovis* lub *cystyceri cellulosa*), żywych lub martwych, lub włóśni w przypadku trzody chlewnej;
- f) świeżego mięsa pochodzącego od zwierząt poddanych ubojowi w zbyt młodym wieku;
- g) części tusz lub podrobów z uszkodzeniami urazowymi odniesionymi na krótko przed ubojem bądź wadami rozwojowymi, skażeniami lub zmianami, określonymi w art. 17 ust. 2 lit. d);
- h) krwi;
- i) mielonego mięsa, mięsa rozdrobnionego w podobny sposób oraz mięsa mechanicznie odkostnionego;
- j) świeżego mięsa w kawałkach mniejszych niż 100 gramowe;

- k) głów bydlęcych oraz części tkanki mięśniowej i innych tkanek głowy oprócz języka.

Artykuł 21

Metoda oraz procedury wymagane w celu wykrycia obecności włośni w świeżym mięsie pochodzącym od trzody chlewnej są ustanawiane przez Radę, działającą na wniosek Komisji.

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie nie zezwalają na przywóz świeżego mięsa bez przedstawienia świadectwa zdrowia zwierząt oraz świadectwa zdrowia publicznego wystawionego przez urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego, będącego krajem wywozu.

Świadectwa te muszą:

- a) zostać wystawione w co najmniej jednym z urzędowych języków kraju przeznaczenia oraz w jednym z języków urzędowych Państwa Członkowskiego, w którym przeprowadzane są kontrole przywozu przewidziane w art. 23 i 24;
- b) towarzyszyć mięsu jako oryginał;
- c) składać się z pojedynczej strony;
- d) zostać wystawione dla indywidualnego odbiorcy.

Świadectwo zdrowia zwierząt musi zaświadczać, że świeże mięso spełnia wymagania sanitarne zwierząt ustanowione w niniejszej dyrektywie oraz wymagania ustanowione zgodnie z nią w odniesieniu do przywozu świeżego mięsa z państwa trzeciego.

2. Świadectwo musi odpowiadać wzorowi sporządzonemu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Może zostać podjęta decyzja, zgodnie z tą samą procedurą, w odniesieniu do poszczególnych przypadków, że to świadectwo zdrowia zwierząt oraz świadectwo zdrowia publicznego mają stanowić pojedynczą stronę.

3. Świadectwo zdrowia publicznego musi odpowiadać, w układzie i zawartości wzorowi umieszczonemu w załączniku A oraz zostać wydane w dniu, w którym świeże mięso zostaje załadowane z przeznaczeniem do wysyłki do kraju przeznaczenia.

Artykuł 23

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby po dostarczeniu na geograficzne terytorium Wspólnoty, świeże mięso zostało bezzwłocznie poddane inspekcji sanitarnej przeprowadzanej przez właściwe władze, bez względu na procedurę, w ramach, której zostało zgłoszone do odprawy.

Szczegółowe zasady, niezbędne do zapewnienia, że kontrola, określona w tym ustępie, jest przeprowadzana w ujednolicony sposób przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

2. Bez uszczerbku dla przepisu ust. 3, Państwa Członkowskie zapewnią, aby przywóz został zakazany, jeżeli kontrola wykaże, że:

- mięso nie pochodzi z terytorium państwa trzeciego lub jego części, umieszczonego w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1;
- mięso pochodzi z terytorium państwa trzeciego lub jego części, z którego przywóz został zakazany zgodnie z art. 14 i 28,
- świadectwo zdrowia zwierząt, które towarzyszy mięsu, nie spełnia warunków ustanowionych stosownie do art. 22 ust. 1 i 2.

3. Państwa Członkowskie zezwalają na przewóz świeżego mięsa z jednego państwa trzeciego do innego pod warunkiem, że:

- a) strona zainteresowana dostarczy dowód, że pierwsze państwo trzecie, do którego mięso jest wysyłane, po przewiezieniu tranzytem przez terytorium Wspólnoty, zobowiązuje się bez względu na okoliczności, że nie odrzuci lub nie odeśle z powrotem do Wspólnoty mięsa, na którego przywóz lub tranzyt wydało zezwolenie;
- b) na transport ten zostało wydane uprzednio zezwolenie przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na terytorium którego jest przeprowadzana inspekcja sanitarna zwierząt, przewidziana w ust. 1;
- c) transport taki odbywa się, bez wyładowywania towarów na terytorium Wspólnoty, pod nadzorem właściwych władz, w pojazdach lub pojemnikach opieczutowanych przez właściwe władze; jedynym dopuszczonym przeładunkiem podczas przewozu jest ten przeprowadzany odpowiednio w miejscu wprowadzenia lub w punkcie wyjścia z terytorium Wspólnoty w celu bezpośredniego przeładunku ze statku lub samolotu do jakiegokolwiek innego środka transportu lub vice versa.

4. Wszelkie wydatki poniesione na podstawie niniejszego artykułu obciążają stronę wysyłającą, odbiorcę lub ich przedstawicieli bez odszkodowania ze strony państwa.

Artykuł 24

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby każda wysyłka świeżego mięsa przeszła kontrolę w zakresie zdrowia publicznego przed dopuszczeniem do spożycia na terytorium geograficznym Wspólnoty, jak również inspekcję sanitarną zwierząt, przeprowadzaną przez urzędowego lekarza weterynarii.

Państwa Członkowskie zapewniają, aby importerzy byli zobowiązani zawiadomić przynajmniej z dwudniowym wyprzedzeniem służby lokalne odpowiedzialne za kontrolę przywozową w miejscu, w którym świeże mięso ma być przedstawione do

kontroli, określając ilość i rodzaj mięsa oraz czas, od którego można przeprowadzać kontrolę.

2. Kontrola w zakresie zdrowia publicznego przewidziana w ust. 1 jest przeprowadzana na podstawie próbek wrywkowych w przypadku przywozu objętego przepisami art. 17, art. 18 ust. 1 i 2. Celem tej kontroli jest w szczególności weryfikacja, zgodnie z ust. 3:

- a) świadectwa przydatności produktów, zgodności świeżego mięsa z danymi tego świadectwa, oznakowania zdrowotności;
- b) stopnia świeżości, obecności brudu lub czynników patogennych;
- c) obecności pozostałości substancji, określonych w art. 20;
- d) czy ubój i porcjowanie zostały przeprowadzone w zakładach w tym celu zatwierdzonych;
- e) warunków transportu.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29, zostaną przyjęte przepisy wykonawcze niezbędne w celu zapewnienia jednolitego sposobu przeprowadzania kontroli, określonych w ust. 1, szczególnie jeżeli chodzi o stosowanie art. 20, a zwłaszcza metod analiz, częstotliwości pobierania próbek i norm.

4. Państwa Członkowskie zakazują obrotu świeżym mięsem, jeżeli kontrole, przewidziane w ust. 1 wykazały, że:

- świeże mięso nie nadaje się do spożycia przez ludzi,
- warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie oraz załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG nie zostały spełnione,
- jedno ze świadectw kreślonych w art. 22, towarzyszących każdej przesyłce, nie spełnia warunków ustanowionych we wspomnianym artykule.

5. W sytuacji, gdy świeże mięso nie może być przywiezione musi ono zostać zwrócone, chyba że jest to sprzeczne ze względu na zdrowie zwierząt lub zdrowie publiczne.

Jeżeli zwrot mięsa nie jest możliwy, musi ono zostać zniszczone na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym odbyła się kontrola.

Na zasadzie odstępstwa od niniejszego przepisu oraz jeżeli importer lub jego przedstawiciel tego zażąda, Państwo Członkowskie przeprowadzające inspekcję sanitarną zwierząt i w zakresie zdrowia publicznego może zezwolić na wwóz mięsa w celu innego wykorzystania niż spożycie przez ludzi, pod warunkiem, że nie istnieje żadne niebezpieczeństwo dla ludzi lub dla zwierząt, oraz że mięso pochodzi z państwa trzeciego znajdującego się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1 i przywóz nie jest zakazany na mocy art. 28. Mięso to nie może opuścić terytorium tego Państwa

Członkowskiego, które musi sprawdzić ostateczne przeznaczenie mięsa.

6. We wszystkich przypadkach, po kontrolach, określonych w ust. 1 świadectwa muszą zostać potwierdzone tak, by w wyraźny sposób wskazywały dozwolone wykorzystanie dla mięsa.

Artykuł 25

Świeże mięso z każdej przesyłki dopuszczonej przez Państwo Członkowskie do obrotu we Wspólnocie na podstawie kontroli, określonych w art. 24 ust. 1 musi, gdy jest przesyłane do kraju przeznaczenia, zostać zaopatrzone w świadectwo odpowiadające układem i zawartością wzorowi podanemu w załączniku B.

Świadectwo to musi:

- a) zostać wystawione przez urzędowego lekarza weterynarii właściwego w miejscu kontroli lub w miejscu przechowywania;
- b) zostać wystawione w dniu załadowania świeżego mięsa do wysyłki do kraju przeznaczenia;
- c) zostać sporządzone w co najmniej jednym języku urzędowym kraju przeznaczenia;
- d) towarzyszyć wysyłce świeżego mięsa jako oryginał.

Artykuł 26

Wszelkie wydatki poniesione w wyniku stosowania art. 24 i 25, w szczególności koszty kontroli świeżego mięsa, koszty przechowywania oraz koszty zniszczenia mięsa powinny obciążać nadawcę, odbiorcę lub ich przedstawicieli bez odszkodowania ze strony państwa.

ROZDZIAŁ IV

Postanowienia wspólne

Artykuł 27

1. Państwa Członkowskie sporządzają i powiadamiają Komisję o wykazach:
  - a) punktów kontroli granicznej dla przywozu bydła oraz trzody chlewnej;
  - b) punktów kontroli dla przywozu mięsa świeżego.

Te punkty kontroli muszą zostać zatwierdzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

2. W celu zatwierdzenia punktów kontroli granicznej, określonych w ust. 1 lit. a) punkty te muszą w szczególności dysponować wyposażeniem niezbędnym dla

przeprowadzania kontroli, określonej w art. 12 ust. 1 oraz dla dezynfekcji, usuwania odpadów pasz, ściółki, obornika, moczu i wszystkich innych odpadów.

3. W celu zatwierdzenia punktów kontroli, określonych w ust. 1 lit. b), punkty te muszą dysponować, co najmniej:

- a) pomieszczeniami do kontroli wystarczająco dużymi, aby możliwe było przeprowadzanie kontroli w normalny sposób;
- b) odpowiednimi pomieszczeniami chłodniczymi i zamrażalniami;
- c) odpowiednim pomieszczeniem do rozmrażania;
- d) laboratorium.

4. Odpowiedzialność za kontrole przyjmuje urzędowy lekarz weterynarii. W zadaniach czysto praktycznych mogą go wspomagać specjalnie w tym celu przeszkoleni asystenci.

Szczegółowe zasady regulujące tę pomoc przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

5. Biegli lekarze weterynarii sprawdzają czy urządzenia w zatwierdzonych punktach kontroli spełniają warunki niniejszego artykułu oraz czy kontrole przeprowadzane są zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Biegli lekarze weterynarii muszą być obywatelami Państwa Członkowskiego innego niż Państwo Członkowskie, w którym mieści się sprawdzany punkt.

Warunki stosowania niniejszego ustępu, w szczególności wyznaczanie biegłych lekarzy weterynarii oraz procedury weryfikacji, określone są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

6. Wszystkie wydatki wynikające ze stosowania ust. 5 akapit pierwszy ponoszone są przez Wspólnotę.

Artykuł 28

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 6, jeżeli zakaźna lub zaraźliwa choroba zwierzęca mogąca stanowić zagrożenie dla zdrowia żywego inwentarza jednego z Państw Członkowskich pojawia lub szerzy się w państwie trzecim lub, jeżeli jakkolwiek inny powód związany ze zdrowiem zwierząt usprawiedliwia to, dane Państwo Członkowskie zakazuje przywozu zwierząt należących do gatunków objętych niniejszą dyrektywą, bez względu na to czy przywożone są one bezpośrednio lub pośrednio poprzez inne Państwo Członkowskie, niezależnie od tego czy pochodzą z całego terytorium państwa trzeciego czy jego części.

2. Bez uszczerbku dla przepisów art. 14, jeżeli zakaźna lub zaraźliwa choroba zwierzęca pojawia lub szerzy się w państwie trzecim umieszczonym w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1 oraz jeżeli choroba może być przenoszona przez

świeże mięso oraz może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia żywego inwentarza w jednym z Państw Członkowskich lub, jeżeli jakkolwiek inny powód związany ze zdrowiem zwierząt usprawiedliwia to, dane Państwo Członkowskie zakazuje przywozu tego mięsa, bez względu na to czy jest ono przywożone bezpośrednio lub pośrednio poprzez inne Państwo Członkowskie, niezależnie od tego czy pochodzi z całego terytorium państwa trzeciego czy jego części.

3. O środkach podjętych przez Państwa Członkowskie na mocy ust. 1 i 2 oraz o wycofaniu takich środków, należy natychmiast powiadomić pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję, wraz z podaniem powodów takich decyzji.

Stały Komitet Weterynaryjny zbiera się po takim powiadomieniu możliwie najszybciej oraz decyduje, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30, czy środki te powinny zostać zmienione, w szczególności w celu zapewnienia ich koordynacji ze środkami podjętymi przez pozostałe Państwa Członkowskie, czy też powinny zostać wycofane.

Jeżeli występuje sytuacja przewidziana w ust. 1 i 2 oraz jeżeli okazuje się niezbędne, by pozostałe Państwa Członkowskie również zastosowały środki podjęte zgodnie z tymi ustępami, tam gdzie to konieczne zmienione zgodnie z poprzedzającym akapitem, odpowiednie środki są podejmowane na mocy procedury ustanowionej w art. 30.

4. Wznowienie przywozu z danego państwa trzeciego jest dopuszczane zgodnie z tą samą procedurą.”

2. Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 32a

1. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do przywozu z państw trzecich mięsa zwierząt, określonego w art. 1 ust. 1 tiret trzecie do czasu wejścia w życie decyzji Komisji, przyjętej lub przyjętych, zgodnie z procedurą określoną w art. 29, w celu dokonania niezbędnego dostosowania wykazu, określonego w art. 3.

2. Ustawodawstwa krajowe w zakresie zdrowia publicznego stosowane są nadal w stosunku do przywozu takiego mięsa z państw trzecich do czasu wejścia w życie zasad wspólnotowych w tym zakresie.”

3. Załączniki A - D zastępuje się załącznikami w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK A

WZÓR

ŚWIADECTWA PRZYDATNOŚCI

dla świeżego mięsa¹ przeznaczonego dla ..... (Nazwa Państwa
Członkowskiego EWG)

Nr: .....²

Kraj wywozu: .....

Ministerstwo: .....

Departament: .....

Dot.: .....

(fakultatywnie)

I. Identyfikacja mięsa:

Mięso z .....
(Gatunek zwierzęcia)

Rodzaj kawałków: .....

Liczba kawałków w
opakowaniach.....

Miesiąc(e) i rok/lata, gdy zamrożone.....

Waga netto: .....

II. Pochodzenie mięsa:

Adres(y) i numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego zatwierdzonej(ych)
ubojni:.....

.....

Adres(y) i numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego zatwierdzonego (ych)
zakładu(ów) rozbioru:.....

.....

III. Przeznaczenie mięsa:

¹ Świeże mięso w znaczeniu art. 2 lit. b) dyrektywy 64/433/EWG.

² Fakultatywnie.

Mięso zostanie wysłane z:

.....

(Miejsce załadunku)

do:

.....

(Kraj i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu³: .....

.....

Nazwa i adres wysyłającego: .....

.....

Nazwa i adres odbiorcy: .....

.....

IV. Poświadczenie zdrowotności:

Ja, niżej podpisany, urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:

- a) - mięso opisane powyżej⁴,
  - etykiety umieszczone na opakowaniu mięsa opisanego powyżej⁴,
zawiera(ja)⁴ znak świadczący, że mięso w całości pochodzi ze zwierząt poddanych ubojowi w ubojniach zatwierdzonych do wywozu do kraju przeznaczenia;
- b) mięso pozyskano w warunkach produkcji i kontroli ustanowionych w dyrektywie 72/462/EWG, zatem jest uznane za zdatne do spożycia przez ludzi;
- c) mięso zostało podzielone w zatwierdzonym zakładzie rozbioru⁴;
- d) mięso zostało/nie zostało poddane badaniu na obecność włośni (trychinozy), lub, w przypadku gdy art. 3 dyrektywy 77/96/EWG ma zastosowanie, zostało poddane obróbce zimnem;
- e) środki transportu oraz warunki załadunku mięsa niniejszej przesyłki spełniają wymagania w zakresie higieny ustanowione w odniesieniu do wywozu do kraju przeznaczenia.

---

³ Dla wagonów kolejowych lub samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, dla samolotów numer lotu oraz dla statków ich nazwę.

⁴ Niewłaściwe skreślić.

Sporządzono w ....., dnia .....

.....

(Podpis urzędowego lekarza weterynarii)

ZAŁĄCZNIK B

WZÓR

ŚWIADECTWA KONTROLI PRZYWOZU

dla świeżego mięsa przywożonego z państw trzecich

Państwo Członkowskie, w którym została przeprowadzona kontrola przywozu: .....

.....

Punkt kontroli: .....

Rodzaj mięsa: .....

Opakowanie: .....

Liczba tusz: .....

Liczba półtuszy: .....

Liczba ćwiartek lub opakowań:
.....

Waga netto: .....

Państwo trzecie pochodzenia: .....

Ja, niżej podpisany, urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że mięso opisane w niniejszym świadectwie zostało poddane kontroli w momencie zgłoszenia przesyłki.

Podpis urzędowego lekarza weterynarii

.....
(Data i miejsce)''

.....

Artykuł 2

Art. 8 dyrektywy Rady 77/96/EWG otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Stosując procedurę ustanowioną w art. 9, mogą zostać podjęte decyzje w celu dostosowania lub uzupełnienia niniejszych załączników w świetle rozwoju technologicznego; decyzje takie muszą zapewniać, że gwarancje w zakresie zdrowia są utrzymane na obecnym poziomie.”

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, nie później niż dnia 1 stycznia 1985 r. oraz bezzwłocznie informują o tym Komisję.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 lutego 1983 r.

W imieniu Rady

H. - J. ROHR

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 3 maja 1988 r.

zmieniająca dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa

(88/289/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 72/462/EWG⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 87/64/EWG⁵, ustanawia wymagania zdrowotne i inspekcji weterynaryjnej przy przywozie bydła i trzody chlewnej z państw trzecich;

dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych przy produkcji i wprowadzania do obrotu świeżego mięsa⁶ została zmieniona dyrektywą 88/288/EWG⁷ w odniesieniu do handlu podrobami, jak również w odniesieniu do możliwości przyjęcia innych badań w ramach inspekcji zdrowotnej przedubojowej i poubojowej w celu uwzględnienia szczególnych sytuacji lokalnych; te same gwarancje zdrowotne przyznawane przez dyrektywę 64/433/EWG powinny być również stosowane przy przywozie z państw trzecich,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 72/462/EWG wprowadza się następujące zmiany:

---

¹ Dz.U. nr C 276 z 1.11.1986, str. 11.

² Dz.U. nr C 156 z 15.06.1987, str. 190.

³ Dz.U. nr C 68 z 16.03.1987, str. 2.

⁴ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁵ Dz.U. nr L 34 z 5.02.1987, str. 52.

⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁷ Dz.U. nr L 124 z 18.05.1988, str. 28.

1. Art. 4 ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Zgodnie ze szczegółowymi przepisami wykonawczymi, które ma ustanowić Komisja w ramach procedury określonej w art. 30, wykaz lub wykazy mogą być zmieniane lub uzupełniane przez Komisję równoległe z wynikami inspekcji przewidzianych w art. 5, o czym uprzednio powiadomiła Państwa Członkowskie.

W przypadku trudności kwestię tę należy przedstawić Komitetowi zgodnie z procedurą określoną w art. 29.

Do dnia 1 stycznia 1990 r. Rada dokona rewizji tych przepisów w oparciu o sprawozdanie Komisji.”

2. W art. 17 ust. 2 lit. b) i d) dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Zgodnie z procedurą określoną w art. 29, można podjąć decyzje w sprawie dodatkowych wymagań dostosowanych do specyficznej sytuacji krajów wymienionych z nazwy w odniesieniu do niektórych chorób mogących zagrażać zdrowiu ludzi.”

3. W art. 18 ust. 1 lit. b) zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„b) kawałków mniejszych od ćwierćtusz lub mięsa bez kości albo podrobów, wątrób krojonych bydła z zakładów rozbioru mięsa ... (pozostała część bez zmian) ...”.

4. W art. 18 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Decyzja o zezwoleniu na dopuszczenie krojonej wątroby zwierząt innych niż bydła może zostać podjęta przez Radę, stanowiącą kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji.”

5. W art. 20 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) świeżego mięsa:

- (i) od zwierząt, którym podawano substancje hormonalne zakazane na mocy dyrektyw 81/602/EWG i 88/146/EWG*;
- (ii) zawierającego pozostałości substancji hormonalnych dopuszczonych zgodnie z wyjątkami przewidzianymi w art. 4 dyrektywy 81/602/EWG i art. 2 i 7 dyrektywy 85/649/EWG, pozostałości antybiotyków, pestycydów lub pozostałości innych substancji ... (pozostała część bez zmian) ....

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1989 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

---

* Dz.U. nr L 70 z 16.03.1988, str. 16.”

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 maja 1988 r.

W imieniu Rady

M. BANGEMANN

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 21 marca 1989 r.

zmieniająca dyrektywy 72/462/EWG i 77/99/EWG w celu uwzględnienia wprowadzenia zasad zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, które mają regulować przywóz produktów mięsnych z państw trzecich

(89/227/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

w dyrektywie 77/99/EWG⁴, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/658/EWG⁵, Rada dokonała uzgodnień w sprawie wewnątrzspółnotowego handlu produktami mięsnymi w odniesieniu do wymagań zdrowotnych;

w dyrektywie 80/215/EWG⁶, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/660/EWG⁷, Rada dokonała uzgodnień w sprawie wewnątrzspółnotowego handlu produktami mięsnymi w odniesieniu do wymagań dotyczących zdrowia zwierząt;

istnieje potrzeba objęcia wprowadzenia uzgodnień wspólnotowych w stosunku do przywozu produktów mięsnych z państw trzecich;

od czasu wejścia w życie wspólnotowych przepisów dotyczących zdrowia publicznego w zakresie handlu mięsem drobiowym, produkty z mięsa drobiowego powinny być wyłączone z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy;

w związku z tym należy ustanowić warunki dotyczące zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, w oparciu o które Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz produktów mięsnych;

---

¹ Dz.U. nr C 286 z 25.10.1984, str. 5.

² Dz.U. nr C 175 z 15.7.1985, str. 301.

³ Dz.U. nr C 87 z 9.4.1985, str. 6.

⁴ Dz.U. nr L 26 z 31.1.1977, str. 85.

⁵ Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 15.

⁶ Dz.U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 4.

⁷ Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 35.

dyrektywa 72/462/EWG⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 88/289/EWG⁹, ustanowiła odpowiednie warunki przywozu świeżego mięsa z niektórych państw trzecich lub ich części; dopuszcza się stosowanie tych samych kryteriów do przywozu produktów mięsnych;

ogólnie rzecz biorąc, zasady dotyczące zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt mające zastosowanie do przywozu z państw trzecich muszą być co najmniej równoważne zasadom ustanowionym w dyrektywach 77/99/EWG i 80/215/EWG;

należy ustanowić przepis, zgodnie z którym świeże mięso przeznaczone do wytwarzania produktów mięsnych musi pochodzić z zatwierdzonych zakładów; takie zakłady muszą spełniać warunki ustanowione w dyrektywie 72/462/EWG;

należy ustanowić przepis, zgodnie z którym produkty mięsne muszą pochodzić z zatwierdzonych zakładów; takie zakłady muszą spełniać warunki ustanowione w dyrektywie 77/99/EWG;

w celu sprawdzenia przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy przez państwo trzecie wywozu, konieczne jest zastosowanie w stosunku do niego zasad inspekcji, ustanowionych w dyrektywie 72/462/EWG, w szczególności systemu inspekcji na miejscu przeprowadzanej przez biegłych lekarzy weterynarii oraz inspekcji w chwili przybycia na terytorium Wspólnoty;

sporządzanie świadectwa zdrowia zwierzęcia oraz świadectwa zdrowia, przez urzędowego lekarza weterynarii w państwie trzecim wywozu jest najwłaściwszym środkiem zapewnienia, że przesyłka produktów mięsnych może być dopuszczona do przywozu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 72/462/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa Rady z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa lub produktów mięsnych”.

2) Art. 1-4 otrzymują brzmienie:

„*Artykuł 1*

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do przywozu z państw trzecich:

---

⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁹ Dz.U. nr L 124 z 18.5.1988, str. 31.

- zwierząt domowych z gatunków bydła i trzody chlewnej przeznaczonych do hodowli, produkcji lub uboju;
- świeżego mięsa zwierząt domowych należących do następujących gatunków: bydła (włącznie z bawołami), trzody chlewnej, owiec i kóz oraz domowych zwierząt jednokopytnych.
- do celów art. 3, świeżego mięsa z dzikich zwierząt parzystokopytnych i dzikich zwierząt jednokopytnych w zakresie, w jakim dotyczy to dozwolonego przywozu z niektórych państw trzecich pochodzenia.
- produktów mięsnych wytworzonych ze świeżego mięsa, jak określono w tiret drugim, z wyjątkiem świeżego mięsa określonego w art. 5 dyrektywy 64/433/EWG i odpowiednich przepisach art. 20 dyrektywy 72/462/EWG.

2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do:

- a) zwierząt przeznaczonych czasowo wyłącznie do wypasu lub pracy, w sąsiedztwie granic Wspólnoty;
- b) mięsa i produktów mięsnych innych niż określone w lit. e), stanowiących osobisty bagaż podróżnych, przeznaczonego do spożycia przez nich, o ile ilość przewożonego mięsa nie przekracza 1 kg na osobę i pod warunkiem, że jest ono przywożone z państwa trzeciego lub jego części, które znajdują się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 i z których przywóz nie jest zakazany na mocy art. 28;
- c) mięsa i produktów mięsnych innych niż określone w lit. e), znajdujących się w małych przesyłkach wysyłanych do osób fizycznych, pod warunkiem że przywóz takiego mięsa i produktów mięsnych nie jest dokonywany w celach handlowych, o ile wysyłana ilość nie przekracza 1 kg i pod warunkiem, że są one przywożone z państwa trzeciego lub jego części, które znajdują się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 i z których przywóz nie jest zakazany na mocy art. 28;
- d) mięsa i produktów mięsnych przeznaczonych na potrzeby personelu i pasażerów, znajdujących się w środkach transportu dokonujących przewozów międzynarodowych.

W przypadku gdy takie mięso lub produkty mięsne, lub ich odpady kuchenne, są rozładowywane, muszą zostać zniszczone. Niszczenie mięsa lub produktów mięsnych nie jest jednak konieczne, jeśli są one przeładowywane bezpośrednio lub po tymczasowym przechowaniu pod dozorem celnym z jednego środka transportu na drugi.

- e) w przypadku gdy produkty mięsne w ilości nie większej niż jeden kilogram, zostały poddane obróbce cieplnej w hermetycznie zamkniętych kontenerach, o objętości Fo 3,00 lub większej, i jednocześnie:
  - (i) stanowią bagaż osobisty podróżnych przeznaczony do spożycia przez nich,

- (ii) są przesyłane w małych przesyłkach do osób fizycznych, pod warunkiem, że przywóz takich produktów mięsnych nie jest dokonywany w celach handlowych.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje określone w art. 2 dyrektyw 64/432/EWG, 64/433/EWG i dyrektywie Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r w sprawie problemów inspekcji zdrowotnej i weterynaryjnej przed przywozem bydła i trzody chlewnej oraz świeżego mięsa z państw trzecich¹, wszystkie zmienione ostatnio dyrektywą 87/489/EWG² i dyrektywie Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrz wspólnotowy produktami mięsnymi³, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/658/EWG⁴

Jednakże, do celów niniejszej dyrektywy, nie mają zastosowania definicje mięsa drobiowego zawarte w art. 1 dyrektywy 71/118/EWG.

Ponadto:

- a) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii, uznanego przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego;
- b) „kraj przeznaczenia” oznacza Państwo Członkowskie, do którego zwierzęta, świeże mięso lub produkty mięsne wysyłane są z państwa trzeciego;
- c) „państwo trzecie” oznacza państwo, w którym dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG i 77/99/EWG nie obowiązują;
- d) „przywóz” oznacza wprowadzenie na terytorium Wspólnoty zwierząt, świeżego mięsa lub produktów mięsnych pochodzących z państw trzecich;
- e) „gospodarstwo” oznacza podlegające urzędowej inspekcji przedsiębiorstwo rolne, przemysłowe lub handlowe, znajdujące się na terytorium państwa trzeciego, w którym zwierzęta hodowlane, produkcyjne lub rzeźne są regularnie utrzymywane lub hodowane;
- f) „obszar wolny od chorób epizootycznych” oznacza obszar, w którym zwierzęta nie są dotknięte, zgodnie z urzędowymi ustaleniami, żadną z chorób zakaźnych umieszczonych w wykazie sporządzonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, w okresie i w promieniu strefy, określonych zgodnie z tą samą procedurą.

¹ Dz.U. nr L 302 z 31.12. 1972, str. 24.

² Dz.U. nr L 280 z 31.10.1987, str. 28.

³ Dz.U. nr L 26 z 31.1.1977, str. 85.

⁴ Dz.U. nr 382 z 31.12.1988, str. 15.

Artykuł 3

1. Rada, działając na wniosek Komisji, biorąc pod uwagę sytuację zdrowotną w nich panującą, sporządza wykaz państw lub części państw, w stosunku do których Państwa

Członkowskie wydają zezwolenia na przywóz:

- bydła i trzody chlewnej przeznaczonych do hodowli, produkcji lub uboju,
- świeżego mięsa zwierząt domowych należących do następujących gatunków: bydło (włącznie z bawołami), trzoda chlewna, owce i kozy lub domowe zwierzęta jednokopytne, oraz produktów mięsnych wytworzonych z mięsa tych zwierząt.
- świeżego mięsa z dzikich zwierząt parzystokopytnych i dzikich jednokopytnych,

Dopuszcza się uzupełnienie lub zmianę treści niniejszego wykazu zgodnie z procedurą określoną w art. 30, w szczególności w stosunku do sporządzania nagłówków dotyczących produktów mięsnych z odniesieniem, w miarę potrzeby, do gatunków zwierząt i, w przypadku określonym w art. 21a ust. 2, do wymaganej obróbki.

2. Przy podejmowaniu decyzji, w przypadku do bydła i trzody chlewnej oraz świeżego mięsa i produktów mięsnych, dotyczącej umieszczenia w wykazie państwa lub części państwa, określonej w ust. 1, uwzględnia się w szczególności:

- a) stan zdrowia inwentarza żywego, innych zwierząt domowych i dzikich w państwie trzecim, mając na uwadze w szczególności egzotyczne choroby zwierząt i sytuację sanitarną panującą w tym państwie, które mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt Państw Członkowskich;
- b) częstotliwość i szybkość przekazywania informacji dostarczanych przez państwo trzecie, dotyczących występowania na jego terytorium zakaźnych chorób zwierzęcych, w szczególności wymienionych w wykazach A i B Międzynarodowego Biura Chorób Epizootycznych;
- c) przepisy tych państw w zakresie zapobiegania i kontrolowania chorób zwierząt;
- d) struktury służb weterynaryjnych w tych państwach i zakres uprawnień tych służb;
- e) organizację i wprowadzanie w życie środków mających na celu zapobieganie i zwalczanie zwierzęcych chorób zakaźnych.
- f) ustawodawstwo tego państwa dotyczące stosowania substancji, w szczególności ustawodawstwo dotyczące zakazu lub zezwolenia na stosowanie substancji, ich dystrybucję i wprowadzanie do obrotu, oraz przepisy dotyczące dawkowania i inspekcji.

3. Do celów podejmowania decyzji, w przypadku produktów mięsnych, dotyczącej umieszczenia w wykazie określonym w ust. 1 państwa lub części państwa, uwzględnia się między innymi gwarancje ustanowione w państwie trzecim w odniesieniu do zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt.

4. Wykaz, określony w ust. 1 i wszystkie wprowadzane do niego zmiany są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

1. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 sporządza się jeden lub więcej wykazów zakładów, w stosunku do których Państwa Członkowskie mogą dopuścić przywóz świeżego mięsa lub produktów mięsnych. Zgodnie ze szczegółowymi przepisami wykonawczymi, jakie ma ustalić Komisja zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30, wykaz lub wykazy mogą być zmieniane lub uzupełniane przez Komisję zgodnie z wynikiem inspekcji określonych w art. 5, o czym Komisja wcześniej powiadamia Państwa Członkowskie.

W przypadku trudności, sprawę powierza się Komitetowi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Przed dniem 1 stycznia 1990 r. Rada dokona rewizji tych przepisów na podstawie raportu Komisji.

2. Przy podejmowaniu decyzji dotyczącej umieszczenia rzeźni, zakładu rozbioru, zakładu zaangażowanego w wytwarzanie produktów mięsnych lub chłodni położonych poza rzeźnią, w jednym z wykazów, określonych w ust. 1, uwzględnia się w szczególności:

- a) gwarancje jakie może zaproponować państwo trzecie w odniesieniu do przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy;
- b) przepisy państwa trzeciego dotyczące podawania zwierzętom rzeźnym jakichkolwiek substancji, które mogą mieć wpływ na walory zdrowotne mięsa lub produktów mięsnych;
- c) w odniesieniu do świeżego mięsa zgodność, w każdym szczególnym przypadku, z przepisami niniejszej dyrektywy oraz z załącznikiem I do dyrektywy 64/433/EWG.

Jednakże, zgodnie z procedurą określoną w art. 29 niniejszej dyrektywy, dopuszczalne są odstępstwa od przepisów ust. 13 lit. c) tiret drugie, trzecie i czwarte, oraz ust. 24 i 41 lit. c) załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG jeżeli zainteresowane państwo trzecie przedstawi podobne gwarancje; w takiej sytuacji warunki zdrowotne nie mniej surowe niż określone w tym Załączniku obejmują poszczególne przypadki zgodnie z tą procedurą;

- d) w odniesieniu do produktów mięsnych zgodność, w każdym szczególnym przypadku, z przepisami niniejszej dyrektywy oraz z odpowiednimi przepisami dyrektywy 77/99/EWG załączniki A i B;
- e) organizację służb kontrolujących mięso w państwie trzecim, zakres uprawnień tych służb i nadzór, któremu podlegają.

3. Wpis do wykazu lub wykazów, przewidzianych w ust. 1, rzeźni, zakładu rozbioru, zakładu zaangażowanego w wytwarzanie produktów mięsnych lub chłodni położonych poza rzeźnią, zakładem rozbioru lub zakładem produkcyjnym można dokonać jedynie w przypadku, gdy znajdują się one w jednym z państw trzecich lub ich części, wymienionych w wykazie określonym w art. 3 ust. 1, i jeżeli zostały urzędowo

zatwierdzone do dokonywania wywozu do Wspólnoty przez właściwe władze państwa trzeciego. Zatwierdzenie takie uzależnione jest od spełnienia następujących wymogów:

- a) zgodności z odpowiednimi przepisami załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG lub odpowiednio załączników A i B do dyrektywy 77/99/EWG;
- b) stałego nadzoru urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego.

4. Wykaz lub wykazy określone w ust. 1 i wszystkie wprowadzane do nich zmiany są publikowane *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.”

3. W art. 19 dodaje się następujący akapit:

„Przepisy pierwszego akapitu stosuje się *mutatis mutandis* do produktów mięsnych:”

4. Po art. 21 dodaje się rozdział IV w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ IV

Przywóz produktów mięsnych

Artykuł 21a

1. Bez uszczerbku dla ust. 2, produkty mięsne należy przygotowywać w całości lub w części ze świeżego mięsa:

- spełniającego warunki ustanowione na podstawie art. 14 i 15, oraz każde specjalne uwarunkowania zdrowotne zwierząt ustanowione na podstawie art. 16, lub
- pochodzącego z Państwa Członkowskiego, pod warunkiem, że takie świeże mięso:
  - (i) spełnia wymagania określone w art. 3 i 4 dyrektywy 80/315/EWG bez uszczerbku dla wymagań określonych w art. 7 i 10 tej dyrektywy,
  - (ii) zostało wysłane, pod kontrolą weterynaryjną, do zakładu przetwórczego bezpośrednio lub po uprzednim składowaniu w zatwierdzonej chłodni,
  - (iii) przed przetworzeniem, zostało poddane inspekcji urzędowego lekarza weterynarii w celu zapewnienia, że takie mięso może zostać poddane przetworzeniu zgodnie z dyrektywą 77/99/EWG.

2. Jednakże Państwa Członkowskie nie mogą odmówić przywozu produktów mięsnych z państwa trzeciego lub jego części, wymienionych w pozycji „Produkty mięsne” w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3, ale z którego przywóz świeżego mięsa nie jest lub przestał być dopuszczony pod warunkiem, że dane produkty spełniają następujące wymagania:

- (i) pochodzą z zakładu, który, po spełnieniu warunków ogólnych zatwierdzenia,

otrzymał specjalne zatwierdzenie na ten rodzaj produktu;

- (ii) pochodzą ze świeżego mięsa w rozumieniu ust. 1 lub z mięsa pochodzącego z kraju produkcji, które musi:
  - spełniać określone wymogi polityki zdrowotnej, które mają być ustalone w każdym przypadku na podstawie sytuacji zdrowotnej w kraju produkcji zgodnie z procedurą określoną w art. 30,
  - pochodzić z rzeźni specjalnie zatwierdzonej na dostawy mięsa do zakładu określonego w (i),
  - nosić specjalny znak, ustalony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29;
- (iii) zostały podane obróbce cieplnej w hermetycznie zamkniętym pojemniku o objętości Fo 3,00 lub większej.

Jednakże, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, dopuszcza się inne rodzaje obróbki ustalonej na podstawie sytuacji zdrowia zwierząt przeważającej w kraju wywozu

Artykuł 21b

Oprócz wymogów określonych w art. 21a, produkty mięsne pochodzące z państw trzecich mogą być przywożone do Wspólnoty wyłącznie w wypadku, gdy spełniają następujące wymagania:

1. zostały wytworzone w zakładzie wymienionym w pozycji „Produkty mięsne” wykazu sporządzonego na podstawie art. 4;
2. pochodzą z zakładu spełniającego odpowiednie wymogi załączników A i B do dyrektywy 77/99/EWG;
3. zostały wytworzone w warunkach higieny spełniających wymagania określone w rozdziale II oraz rozdziale III, pkt. 23 i 25, załącznika A do dyrektywy 77/99/EWG;
4. pochodzą w całości:
  - a) ze świeżego mięsa:
    - (i) z zakładu znajdującego się na jednym z wykazów sporządzonych zgodnie z dyrektywą 64/433/EWG lub niniejszą dyrektywą;
    - (ii) spełniającego wymagania art. 17 i 18 niniejszej dyrektywy i, ponadto, spełniającego warunki ustanowione w załączniku A rozdział III pkt. 23 i 25 do dyrektywy 77/99/EWG;
  - b) jeśli stosuje się art. 21a ust. 2, z mięsa spełniającego specjalne wymagania ustalone dla danego kraju produkcji;

- c) z produktów mięsnych wytworzonych w zakładzie wymienionym w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 4 lub w jednym z wykazów określonych w art. 7 dyrektywy 77/99/EWG;
5. spełniają warunki ogólne ustanowione w dyrektywie 77/99/EWG, w szczególności:
- a) zostały poddane jednej z obróbek, określonych w art. 2 lit. d) dyrektywy 77/99/EWG;
  - b) zostały poddane inspekcji urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z rozdziałem IV załącznika A do dyrektywy 77/99/EWG i, jeśli są hermetycznie zamknięte, inspekcji zgodnie z wymogami, które mają być ustanowione zgodnie z rozdziałem II załącznika B do dyrektywy 77/99/EWG.

W trakcie takiej inspekcji, urzędowemu lekarzowi weterynarii mogą towarzyszyć asystenci, którzy podlegają mu służbowo. Asystenci ci muszą:

- (i) być mianowani przez właściwy organ centralny kraju wywozu zgodnie z obowiązującymi przepisami;
  - (ii) być właściwie przeszkoleni;
  - (iii) mieć status prawny zapewniający im niezależność od osób kierujących zakładami;
  - (iv) być pozbawieni prawa podejmowania decyzji dotyczącej ostatecznego wyniku inspekcji;
- c) w przypadku zawijania i pakowania, są zawinięte i zapakowane zgodnie z przepisami rozdziału V załącznika A do dyrektywy 77/99/EWG;
  - d) noszą stempel zgodności z wymogami zdrowia publicznego, która spełnia warunki dotyczące oznakowania ustanowione w rozdziale VI załącznika A do dyrektywy 77/99/EWG, z wyjątkiem symboli i zestawów symboli dotyczących Państw Członkowskich, określonych w pkt. 39 lit. a), które mają być zastąpione nazwą państwa trzeciego pochodzenia, będąc zaopatrzone w numer zezwolenia weterynaryjnego zakładu pochodzenia;
  - e) są składowane i przywożone do Wspólnoty w satysfakcjonujących warunkach higieny zgodnie z rozdziałem VIII załącznika A do dyrektywy 77/99/EWG, i przemieszczane w satysfakcjonujących warunkach higienicznych; w przypadku produktów mięsnych określonych w art. 4 tej dyrektywy producent musi, do celów inspekcji, wyraźnie i w sposób widoczny umieścić na opakowaniu produktu temperaturę, w której produkt musi być transportowany i składowany oraz okres, w którym produkt może być składowany w tych warunkach;

6. nie mogą być podane promieniowaniu jonizującemu.”
5. Art. 22-26 otrzymują brzmienie:

„ROZDZIAŁ V

Wymogi mające zastosowanie do mięsa i produktów mięsnych

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie nie wydają zezwolenia na przywóz świeżego mięsa lub produktów mięsnych bez przedstawienia świadectwa zdrowia zwierząt i świadectwa zdrowia, sporządzonych przez urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego wywozu.

Świadectwa te muszą:

- a) być sporządzone w przynajmniej jednym z urzędowych języków kraju przeznaczenia i w jednym z tych języków Państwa Członkowskiego, w którym odbywa się inspekcja przywozu zgodnie z art. 23 i 24;
- b) być dołączone do przesyłki świeżego mięsa i produktów mięsnych w oryginale;
- c) składać się z pojedynczej kartki;
- d) być wystawione na jednego odbiorcę.

Świadectwo zdrowia zwierząt musi zaświadczać, że świeże mięso lub produkty mięsne spełniają wymagania zdrowotne ustanowione w niniejszej dyrektywie oraz wymagania ustanowione na jej podstawie, w odniesieniu do przywozu świeżego mięsa lub produktów mięsnych z państwa trzeciego.

2. Świadectwo to musi być zgodne z wzorem sporządzonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

W określonych przypadkach, zgodnie z tą samą procedurą, może być postanowione, iż świadectwo zdrowia zwierząt i świadectwo zdrowia powinno składać się z pojedynczego arkusza.

3. Świadectwo zdrowia musi być zgodne w wyglądzie i zawartości z wzorem określonym w załączniku A w przypadku mięsa świeżego, oraz z wzorem określonym w załączniku C w przypadku produktów mięsnych, i być wydane w dniu załadowania świeżego mięsa lub produktów mięsnych celem przewozu do kraju przeznaczenia.

Artykuł 23

1. Państwa Członkowskie zapewniają, by po przyjeździe na geograficzne terytorium Wspólnoty, świeże mięso lub produkty mięsne zostały bezzwłocznie poddane inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej przez właściwy organ, niezależnie od procedury, w ramach której zostały zgłoszone.

Szczegółowe przepisy konieczne do zapewnienia jednolitego sposobu przeprowadzania inspekcji, określonej w niniejszym ustępie, zostaną ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

2. Bez uszczerbku dla ust. 3, Państwa Członkowskie zapewniają objęcie zakazem przywozu, jeśli w wyniku inspekcji ustalono, że:

- mięso lub produkty mięsne nie pochodzą z terytorium państwa trzeciego, lub z jego części, znajdujących się w wykazie sporządzonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 3 ust. 1;
- mięso lub produkty mięsne pochodzą z terytorium państwa trzeciego, lub z jego części, z których przywóz objęty jest zakazem zgodnie z art. 14 i 28, ale bez uszczerbku dla przepisów art. 21a ust. 2;
- świadectwo zdrowia zwierząt, które towarzyszy przesyłce mięsa lub produktów mięsnych, nie jest zgodne z warunkami ustanowionymi na podstawie art. 22 ust. 1 i 2.

3. Państwa Członkowskie zezwalają na tranzyt świeżego mięsa i produktów mięsnych z jednego państwa trzeciego do drugiego, pod warunkiem, że:

- a) zainteresowana strona dostarczy dowód, że państwo trzecie, do którego wysyłane jest mięso lub produkty mięsne po przewiezieniu przez terytorium Wspólnoty w żadnym wypadku nie wycofa i nie odeśle do Wspólnoty mięsa lub produktów mięsnych, na przywóz lub tranzyt których zezwoliło;
- b) na transport taki właściwe władze Państwa Członkowskiego na terytorium którego przeprowadzana jest inspekcja zdrowia zwierząt, przewidziana w ust. 1 udzieliły wcześniej zezwolenia,;
- c) transport taki jest przeprowadzany bez wyładowywania towarów na terytorium Wspólnoty, pod nadzorem właściwych władz, w pojazdach lub pojemnikach zapieczętowanych przez właściwe władze; jedynym procesem dozwolonym podczas transportu jest przeprowadzany odpowiednio na przejściu granicznym w kierunku do lub ze Wspólnoty bezpośredni przeładunek ze statku lub samolotu do innego środka transportu lub odwrotnie.

4. Wszystkie wydatki poniesione zgodnie z niniejszym artykułem obciążają wysyłającego, odbiorcę lub ich przedstawicieli bez rekompensaty ze strony Państwa.

Artykuł 24

1. Państwa Członkowskie zapewniają, by każda przesyłka świeżego mięsa lub produktów mięsnych podlegała inspekcji zdrowia publicznego przed dopuszczeniem do spożycia na geograficznym terytorium Wspólnoty, oraz inspekcji warunków zdrowotnych, przeprowadzonej przez urzędowego lekarza weterynarii.

Państwa Członkowskie zapewniają nałożenie na importerów obowiązku przekazania, z

wyprzedzeniem co najmniej dwóch dni roboczych, lokalnym służbom odpowiedzialnym za inspekcję przywozu w miejscu, gdzie świeże mięso lub produkty mięsne mają być poddane inspekcji, informacji dotyczących ilości i tożsamości mięsa i produktów mięsnych oraz momentu, od którego inspekcja może być przeprowadzana.

2. Inspekcja zdrowia publicznego, przewidziana w ust. 1 jest przeprowadzana na zasadzie losowego pobierania próbek w przypadku przywozu objętego art. 17 ust. 1, art. 18 ust. 1 i 2 i art. 21a i 21b. Celem tej inspekcji jest w szczególności sprawdzenie, zgodnie z przepisem ust. 3:

- a) świadectwa zdrowia, zgodności świeżego mięsa lub produktów mięsnych z informacjami umieszczonymi na świadectwie, opieczutowania;
- b) stanu utrzymania, obecności brudu lub czynników chorobotwórczych;
- c) obecności pozostałości substancji określonych w art. 20;
- d) czy, w odniesieniu do świeżego mięsa, ubój i rozbiór albo, w odniesieniu do produktów mięsnych, produkcja, zostały przeprowadzone w zatwierdzonych do tego celu zakładach;
- e) warunków transportu.

3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 zostaną przyjęte przepisy wykonawcze konieczne dla zapewnienia jednolitego sposobu przeprowadzania inspekcji, określonych w ust. 1, w szczególności w odniesieniu do zastosowania art. 20, w szczególności metod analiz częstotliwości i norm dotyczących pobierania próbek.

4. Państwa Członkowskie zakazują obrotu świeżym mięsem lub produktami mięsnymi, jeżeli inspekcje, przewidziane w ust. 1 wykazały, że:

- świeże mięso lub produkty mięsne nie nadają się do spożycia przez ludzi,
- warunki określone w niniejszej dyrektywie i załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG lub załącznikach A i B do dyrektywy 77/99/EWG nie zostały spełnione,
- jedno ze świadectw, określonych w art. 22, które towarzyszą każdej przesyłce, nie jest zgodne z warunkami ustanowionymi w tym artykule.

5. Jeżeli świeże mięso lub produkty mięsne nie mogą być przywiezione, muszą zostać zwrócone, chyba że względ na zdrowie publiczne i zdrowie zwierząt nakazuje inaczej.

W przypadku braku możliwości zwrotu mięsa lub produktów mięsnych, należy je zniszczyć na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym przeprowadzono inspekcje.

W drodze odstępstwa od tego przepisu, działając na wniosek importera lub jego przedstawiciela, Państwo Członkowskie przeprowadzające inspekcje weterynaryjne i

inspekcje zdrowia publicznego ma prawo zezwolić na jego wwóz do celów innych niż spożycie przez ludzi, pod warunkiem, że nie istnieje niebezpieczeństwo grożące ludziom lub zwierzętom oraz pod warunkiem, iż mięso lub produkty mięsne pochodzą z państwa trzeciego wymienionego w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1, i że przywóz ten nie jest objęty zakazem na mocy art. 28. Takie mięso lub produkty mięsne nie mogą opuszczać terytorium tego Państwa Członkowskiego, które ma obowiązek sprawdzenia ostatecznego miejsca przeznaczenia mięsa lub produktów mięsnych.

6. We wszystkich przypadkach, po przeprowadzeniu inspekcji, określonych w ust. 1, świadectwa należy opatrzyć pieczęcią, aby wyraźnie wskazać dozwolony sposób wykorzystania danego mięsa lub produktów mięsnych.

Artykuł 25

Świeże mięso lub produkty mięsne z każdej przesyłki dopuszczonej do obrotu we Wspólnocie przez Państwo Członkowskie na podstawie inspekcji, określonych w art. 24 ust. 1, muszą, w przypadku transportu do kraju przeznaczenia, być zaopatrzone w świadectwo, odpowiadające pod względem treści i formy wzorcowi określonemu w załączniku B.

Świadectwo to musi być:

- a) wystawione przez właściwego urzędowego lekarza weterynarii w miejscu inspekcji lub w miejscu składowania;
- b) wydane w dniu załadowania świeżego mięsa lub produktów mięsnych w celu transportu do kraju przeznaczenia;
- c) sporządzone w co najmniej jednym z urzędowych języków kraju przeznaczenia;
- d) dołączone w oryginale do przesyłki świeżego mięsa lub produktów mięsnych..

Artykuł 26

Wszelkie wydatki poniesione w związku z zastosowaniem przepisów art. 24 i 25, w szczególności koszty inspekcji świeżego mięsa lub produktów mięsnych, koszty składowania i koszty niszczenia takiego mięsa lub produktów mięsnych obciążają wysyłającego, odbiorcę lub ich przedstawiciela bez rekompensaty ze strony Państwa.”

6. Rozdział IV otrzymuje oznaczenie VI.

7. W art. 27 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) posterunków kontrolnych dla przywozu świeżego mięsa lub produktów mięsnych”

8. W art. 28 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Bez uszczerbku dla przepisów art. 14 i art. 21a ust. 2, jeżeli w państwie trzecim, umieszczonym w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1, pojawi się lub

rozprzestrzeni zwierzęca choroba zakaźna, która może być przenoszona przez świeże mięso lub produkty mięsne i zagrozić zdrowiu publicznemu lub zdrowiu inwentarza żywego jednego z Państw Członkowskich, lub jeżeli jest to uzasadnione innymi względami związanymi z inspekcją weterynaryjną, zainteresowane Państwo Członkowskie wprowadza zakaz przywozu tego mięsa lub produktów mięsnych przywożonego bezpośrednio lub pośrednio przez terytorium innego Państwa Członkowskiego, z całego terytorium państwa trzeciego lub z jego części.

9. Art. 32a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 32a

1. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do przywozu z państw trzecich świeżego mięsa określonego w art. 1 ust. 1 tiret trzecie lub produktów mięsnych, do czasu wejścia w życie decyzji Komisji przyjętej zgodnie z procedurą określoną w art. 29, do celów dokonania koniecznych dostosowań w wykazie, określonym w art. 3.

2. Do czasu wejścia w życie odpowiednich przepisów wspólnotowych, do przywozu z państw trzecich świeżego mięsa lub produktów mięsnych określonych w ust. 1, stosuje się odpowiednie przepisy prawa krajowego.”

10. Załącznik B zastępuje się Załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

11. Załącznik C zastępuje się Załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Do czasu harmonizacji przepisów weterynaryjnych dotyczących świeżego mięsa drobiowego i dziczyzny, przywóz produktów drobiarskich i produktów z dziczyzny w dalszym ciągu podlega przepisom krajowym, z zastrzeżeniem ogólnych postanowień Traktatu.

Artykuł 3

W art. 17 ust. 1 dyrektywy 77/99/EWG otrzymuje brzmienie:

„1. Do czasu przyjęcia przepisów wspólnotowych dotyczących przywozu produktów drobiarskich z państw trzecich, Państwa Członkowskie stosują w odniesieniu do takiego przywozu przepisy, które nie są korzystniejsze od przepisów regulujących handel wewnątrzspółnotowy.”

Artykuł 4

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 30 czerwca 1990 r.

Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 marca 1989 r.

W imieniu Rady

C. ROMERO HERRERA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK B

WZÓR

**ŚWIADECTWO INSPEKCJI PRZYWOZOWEJ ŚWIEŻEGO MIĘSA /
PRODUKTÓW MIĘSNYCH¹ PRZYWOŻONYCH Z PAŃSTW TRZECICH**

Państwo Członkowskie, w którym miała miejsce inspekcja przywozowa: .....

Miejsce inspekcji: .....

Rodzaj mięsa / produktów mięsnych²: .....

Opakowanie: .....

Liczba tusz²: .....

Liczba półtuszy²: .....

Liczba ćwierci lub opakowań: .....

Waga netto: .....

Państwo trzecie pochodzenia: .....

W przypadku produktów mięsnych:

Produkty przywożone na podstawie art. 14 / art. 21a ust. 2 lit. i) dyrektywy 72/462/EWG: .....

Ja, niżej podpisany, urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że mięso / produkty mięsne¹¹ wymienione w niniejszym świadectwie zostały poddane inspekcji w momencie ich wysyłki.

.....
(Data i miejsce)

.....
(Urzędowy lekarz weterynarii)

¹ Niepotrzebne skreślić.

² Tylko dla świeżego mięsa

„ZAŁĄCZNIK C

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla produktów mięsnych¹ przeznaczonych dla

.....
(nazwa Państwa Członkowskiego EWG)

nr: .....²

Kraj wywozu: .....

Ministerstwo: .....

Departament: .....

Dotyczy: .....

(nieobowiązkowe)

I. Określenie produktów mięsnych

Produkty mięsne z: .....
(gatunek zwierzęcia)

Rodzaj kawałków: .....

Rodzaj opakowania: .....

Liczba kawałków lub opakowań: .....

Wymagana temperatura przechowywania i transportu³: .....

Okres składowania³: .....

Waga netto: .....

II. Pochodzenie produktów mięsnych

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonego(-ych)
zakładu(-ów): .....

.....

.....

III. Miejsce przeznaczenia produktów mięsnych

Produkty mięsne zostaną wysłane z .....
(miejsce załadunku)

do: .....
(państwo lub miejsce przeznaczenia)

następującymi środkami transportu⁴: .....

Nazwa i adres wysyłającego przesyłkę: .....

.....

Nazwa i adres odbiorcy przesyłki: .....

.....

IV. Poświadczenie zdrowotności

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że:

- a) produkty mięsne wymienione powyżej,
etykieta umieszczona na opakowaniach produktów mięsnych opisanych powyżej,
posiada(ją) znak zaświadczenia, że produkty mięsne pochodzą w całości ze
świeżego mięsa ze zwierząt ubitych w rzeźniach posiadających zezwolenie na
wywóz produktów do krajów przeznaczenia lub, w przypadku zastosowania
przepisów art. 21a ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG, ze zwierząt ubitych w rzeźni
specjalnie w celu dostarczenia mięsa do obróbki, określonej w tym ustępie⁵;
- b) produkty mięsne zostały zatwierdzone jako przydatne do spożycia przez ludzi po
inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej zgodnie z wymaganiami dyrektywy
72/462/EWG;
- c) produkty mięsne zostały otrzymane z wieprzowiny, zbadanej / niezbadanej na
obecność włośnicy, a w ostatnim przypadku zostały poddane chłodzeniu⁵;
- d) środki transportu i warunki załadunku produktów mięsnych w niniejszej przesyłce
spełniają wymagania w zakresie higieny ustanowione w odniesieniu do wywozu
do kraju przeznaczenia;
- e) produkty mięsne zostały wytworzone z mięsa, spełniającego warunek rozdziału
III niniejszej dyrektywy, a produkty spełniające przepisy art. 3 dyrektywy
77/99/EWG zostały wytworzone zgodnie z odstępstwem określonym w art. 21a
ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG⁵.

Sporządzono w ....., dnia .....

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

---

¹ Produkty mięsne w rozumieniu dyrektywy 77/99EWG.

² Nieobowiązkowe.

³ Wypełnić gdzie zaznaczone zgodnie z art. 4 dyrektywy 77/99/EWG.

⁴ W przypadku wagonów lub pojazdów ciężarowych podać numer rejestracyjny, w przypadku samolotów numer lotu, a w przypadku statków nazwę.

⁵ Niepotrzebne skreślić.”

DYREKTYWA RADY

z dnia 28 stycznia 1991 r.

zmieniająca dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej, świeżego mięsa lub produktów mięsnych, w celu objęcia nią owiec i kóz

(91/69/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 91/68/EWG⁴ ustala warunki inspekcji weterynaryjnej regulującej handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami; w celu umożliwienia harmonijnego rozwoju handlu należy ustanowić wspólne reguły w odniesieniu do przywozu z państw trzecich;

dyrektywa 72/462/EWG⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 90/425/EWG⁶, ustanawia wymagania zdrowotne i wymagania w zakresie inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej, świeżego mięsa i produktów mięsnych;

owce i kozy należą, tak jak bydło, do rodziny krętorogich i są podatne na te same choroby; wspólnotowe zwierzęta gospodarskie są wobec tego narażone na takie samo niebezpieczeństwo w czasie przywozu z państw trzecich; w związku z tym należy generalnie odwołać się do zasad ustanowionych w dyrektywie 72/462/EWG, wprowadzając jednak do niej niezbędne zmiany uwzględniające specyficzne cechy owiec i kóz,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 72/462/EWG wprowadza się następujące zmiany.

---

¹ Dz.U. nr C 48 z 27.02.1989, str. 36.

² Dz.U. nr C 96 z 17.04.1989, str. 187.

³ Dz.U. nr C 194 z 31.07.1989, str. 9.

⁴ Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 19.

⁵ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁶ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29.

1. Tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa Rady z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, owiec i kóz, trzody chlewnej, świeżego mięsa lub produktów mięsnych”.

2. W art. 1 ust. 1 dodaje się tiret drugie w brzmieniu:

„- zwierzęta domowych gatunków owiec i kóz hodowlanych, przeznaczone na chów, tuczne lub rzeźne.”

z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa

3. W art. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Do celów niniejszej dyrektywy, definicje zamieszczone w art. 2 dyrektyw Rady 64/432/EWG, 64/433/EWG, 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa¹, ostatnio zmienione dyrektywą 89/662/EWG², dyrektywą Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi³, ostatnio zmienionej dyrektywą 89/662/EWG i dyrektywą 91/68/EWG⁴ są stosowane w razie potrzeby.

---

¹ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

² Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

³ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

⁴ Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 19.”

4. W art. 2 akapit trzeci lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) „państwo trzecie” oznacza państwo, w którym nie obowiązują dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG, 77/99/EWG i 91/68/EWG;”.

5. W art. 2 akapit trzeci: lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) „gospodarstwo” oznacza przedsiębiorstwo rolne, przemysłowe lub handlowe podlegające urzędowej kontroli, znajdujące się na terytorium państwa trzeciego, w którym hodowlane, produkcyjne lub rzeźne bydło, trzoda chlewna lub owce lub kozy hodowlane, przeznaczone na chów, tuczone lub rzeźne są zwyczajnie trzymane lub hodowane;”.

6. W art. 3 ust. 1 i art. 3 ust. 2 akapit pierwszy wyrazy „bydła, trzody chlewnej” zastępuje się wyrazami „bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz”.

7. Tytuł rozdziału II otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ II

Przywóz bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz”.

8. W art. 6 lit. a) tiret pierwsze dodaje się co następuje:

„Pomoru małych przeżuwaczy, epizootycznej choroby bydła, ospy owczej, ospy kóz i gorączki doliny Rift”.

9. W art. 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29, o ograniczeniu udzielania zezwoleń do poszczególnych gatunków, do zwierząt rzeźnych, hodowlanych lub produkcyjnych bydła i trzody chlewnej, do owiec i kóz hodowlanych, przeznaczonych na chów, do tuczu lub rzeźnych, czy do zwierząt o szczególnym przeznaczeniu oraz do stosowania, po dokonaniu przywozu, wszelkich niezbędnych środków w zakresie zdrowia zwierząt.

W przypadku zwierząt hodowlanych, przeznaczonych na chów, do tuczu, wymagania narzucone na mocy niniejszego ustępu mogą być zróżnicowane w zależności od Państwa Członkowskiego, tak aby uwzględniały przepisy specjalne na korzyść Państw Członkowskich w ramach handlu wewnątrzspółnotowego.”

10. W art. 8 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W odniesieniu do ustalania warunków zdrowotnych zwierząt, zgodnie z ust. 1:

- normy ustalone w załączniku A do dyrektywy 64/432/EWG są stosowane jako podstawa odniesienia dla gruźlicy bydła, brucelozы bydła i świń;
- normy ustalone w art. 4, 5 i 6 lub na mocy art. 7 lub 8, a także normy zawarte w załączniku A do dyrektywy 91/68/EWG, są stosowane jako podstawa odniesienia dla chorób, na które są podatne owce i kozy.

Jeśli zainteresowane państwo trzecie dostarczy podobnych gwarancji w zakresie zdrowia zwierząt, może zostać podjęta decyzja, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 i dla każdego przypadku odrębnie, o odstępstwie od tych norm; w takim wypadku, w celu umożliwienia wejścia omawianych zwierząt do stad wspólnotowych, ustala się, zgodnie ze wspomnianą procedurą, warunki zdrowotne zwierząt co najmniej równoważne z warunkami w wymienionych artykułach lub załącznikach.”

11. W art. 9: wyrazy „bydła i trzody chlewnej” zastępuje się wyrazami „bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz”.

12. W art. 10 akapit pierwszy części wprowadzającej wyrazy „bydła i trzody chlewnej” zastępuje się wyrazami „bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz”.

13. W art. 10 akapit pierwszy: lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) sześć miesięcy w odniesieniu do zwierząt hodowlanych lub produkcyjnych bydła lub trzody chlewnej oraz owiec lub kóz hodowlanych, przeznaczonych na chów lub do tuczu;”

14. W art. 11 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

- „1. Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz, tylko w przypadku przedstawienia świadectwa wystawionego przez urzędowego lekarza weterynarii w państwie trzecim wywozu.”
15. W art. 11 ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:
- „d) zaświadczać, że bydło, trzoda chlewna, owce i kozy spełniają warunki niniejszej dyrektywy i warunki ustanowione stosownie do niej w odniesieniu do przywozu z państw trzecich;”
16. W art. 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Państwa Członkowskie zapewnią, że zwierzęta domowe gatunków bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz, z chwilą przybycia na terytorium Wspólnoty, zostaną poddane inspekcji sanitarnej przeprowadzonej przez urzędowego lekarza weterynarii, niezależnie od procedury celnej, zgodnie z którą zostały zgłoszone.”
17. W art. 12 ust. 2 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:
- „2. Państwa Członkowskie zapewnią, że wprowadzony zostanie zakaz przemieszczania bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz we Wspólnocie, w przypadku stwierdzenia w wyniku inspekcji określonej w ust. 1, że:”
18. W art. 12 ust. 2 tiret trzecie otrzymuje brzmienie:
- „- warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie i jej załącznikach A - D do dyrektywy 64/432/EWG, a także warunki ustanowione w art. 4, 5 lub 6 lub ustalone stosownie do art. 7 lub 8, jak również warunki zawarte w załączniku A do dyrektywy 91/68/EWG, nie były przestrzegane przez państwo trzecie wywozu;”
19. W art. 12 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. Świadectwo, które towarzyszy bydłu, trzodzie chlewnej, owcom i kozom przy ich przywozie powinno, po przeprowadzeniu kontroli sanitarnej (inspekcji przywozowej), stwierdzać wyraźnie dopuszczenie lub odmowę wprowadzenia zwierząt.”
20. W art. 27 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:
- „a) punktów kontroli granicznej przeznaczonych do przywozu bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz;”

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wdrożenia niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 grudnia 1992 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to

powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 stycznia 1991 r.

W imieniu Rady

J. - C. JUNCKER

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 21 maja 1991 r.

zmieniająca dyrektywę 72/461/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem oraz dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa

(91/266/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 72/461/EWG⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 89/662/EWG⁵, ustanawia wymagania zdrowotne, jakie muszą spełniać zwierzęta, z których uzyskiwane jest świeże mięso do handlu wewnątrzspółnotowego; dyrektywa 72/462/EWG⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 91/69/EWG⁷, ustanawia wymagania zdrowotne i wymagania inspekcji weterynaryjnej stosowane do przywozu bydła, owiec i kóz oraz trzody chlewnej, a także świeżego mięsa lub produktów mięsnych z państw trzecich;

gruczoły i organy, w tym krew, objęte są zakresem wyżej wymienionych dyrektyw; są one potrzebne w dużej ilości dla farmaceutycznego przemysłu wytwórczego Państw Członkowskich w celu zapewnienia dostępu do wyciągów i enzymów do leków dla ludzi oraz leków weterynaryjnych;

oznacza to, że Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość udzielania zezwolenia, do przywozu z państw trzecich gruczołów i organów, w tym krwi, do celów produkcji farmaceutycznej na bardziej liberalnej podstawie; w celu zapewnienia prawidłowego i ściśle określonego wykorzystania takich surowców, zezwolenie powinno być przyznawane jedynie wtedy, gdy są spełnione pewne warunki, określone zgodnie z procedurą wspólnotową;

¹ Dz.U. nr C 154 z 23.06.1990, str. 4.

² Dz.U. nr C 129 z 20.05.1991.

³ Dz.U. nr C 332 z 31.12.1990, str. 27.

⁴ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

⁶ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁷ Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 37.

w celu utrzymania preferencji wspólnotowych, te same ułatwienia powinny być stosowane w wewnątrzspółnotowym handlu gruczołami i organami, w tym krwią, do celów produkcji farmaceutycznej, zgodnie z niektórymi minimalnymi warunkami, które gwarantują prawidłowe i ściśle określone wykorzystanie takich surowców;

orzeczeniem z dnia 16 listopada 1989 r. w sprawie 131/87 Trybunał Sprawiedliwości stwierdził nieważność dyrektywy 87/64/EWG⁸, która zajmowała się wyżej wymienionymi zagadnieniami; dlatego konieczne jest przyjęcie nowej dyrektywy opartej na właściwej podstawie prawnej;

biorąc pod uwagę sytuację, termin transpozycji ustanowiony w dyrektywie 87/64/EWG może zostać zachowany,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W art. 3 dyrektywy 72/461/EWG dodaje się literę w brzmieniu:

- „d) jednakże, do dnia 31 grudnia 1996 r., zgodnie z lit. a), b) i c), ale na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 8a, Państwa Członkowskie mogą za zgodą udzieloną przez ich władze weterynaryjne, zezwolić na wprowadzenie na swoje terytorium gruczołów i organów, w tym krwi, jako surowców przeznaczonych dla farmaceutycznego przemysłu przetwórczego.

Zezwolenie takie jest ponadto uzależnione od przestrzegania przepisów dotyczących tożsamości danych materiałów, ich opakowania zbiorczego, transportu, składowania, obróbki i przetwarzania, a także przepisów dotyczących unieszkodliwiania opakowania zbiorczego, opakowania jednostkowego i pozostałych substancji wynikających z przetwarzania tak, aby wyeliminować wszelkie zagrożenia dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt.”

Artykuł 2

W art. 16 dyrektywy 72/462/EWG obecny tekst otrzymuje oznaczenie ust. 1, oraz dodaje się ustęp w brzmieniu:

- „2. Jednakże Państwa Członkowskie mogą do dnia 31 grudnia 1996 r. zezwolić na przywóz gruczołów i organów, w tym krwi, jako surowców dla farmaceutycznego przemysłu przetwórczego, z państw trzecich, które zamieszczono w wykazie sporządzonym na mocy art. 3 ust. 1 i które nie stanowią przedmiotu zakazu.

Warunki ogólne, jakich należy przestrzegać w odniesieniu do wyżej wymienionego przywozu, są ustanawiane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 Państwa Członkowskie mogą być upoważnione do przywozu wyżej wymienionych surowców pochodzących z państw

---

⁸ Dz.U. nr L 34 z 5.02.1987, str. 52.

trzecich, których nie zamieszczono w wykazie określonym w akapicie pierwszym, na warunkach uwzględniających szczególną sytuację zdrowotną danych państw trzecich.

Warunki odnoszące się do wyżej wymienionego przywozu, ustanowione zgodnie z procedurami określonymi w akapitach drugim i trzecim, nie mogą w żadnym przypadku być bardziej korzystne od warunków regulujących handel wewnątrzspółnotowy.”

Artykuł 3

Rada na podstawie sprawozdania Komisji - wraz z wszelkimi właściwymi wnioskami - przystąpi do 1 lipca 1995 r. do ponownego zbadania odstępstw przewidzianych w art. 3 lit. d) dyrektywy 72/461/EWG i w art. 16 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, najpóźniej do dnia 1 stycznia 1988 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 maja 1991 r.

W imieniu Rady

R. STEICHEN

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 15 lipca 1991 r.

**ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt
wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy
89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG**

(91/496/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

żywe zwierzęta są wyszczególnione w wykazie zamieszczonym w załączniku II do Traktatu;

ustalenie zasad na poziomie Wspólnoty w sprawie organizacji kontroli weterynaryjnych dotyczących zwierząt pochodzących z państw trzecich pomaga zabezpieczyć dostawy i zapewnia stabilność rynku oraz prowadzi do harmonizacji środków niezbędnych do zapewnienia ochrony zdrowia zwierząt;

art. 23 dyrektywy Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego³, określa w szczególności konieczność ustalenia przez Radę przepisów i zasad ogólnych stosowanych w kontrolach dotyczących przywozu z państw trzecich zwierząt objętych powyższą dyrektywą;

kontroli w zakresie dokumentacji i identyfikacji należy poddać każdą partię zwierząt z państw trzecich w momencie ich wejścia na obszar Wspólnoty;

należy ustalić zasady dotyczące organizacji kontroli oraz działań następujących po kontrolach fizycznych, przeprowadzanych w całej Wspólnocie przez właściwe władze weterynaryjne;

należy sformułować przepis dotyczący zabezpieczeń; w powyższej sprawie, Komisja musi mieć możliwość działania, szczególnie poprzez inspekcję miejsc, w których prowadzone są kontrole, oraz przyjęcia środków odpowiednich do okoliczności;

---

¹ Dz.U.nr C 89 z 6.04.1991, str. 5.

² Dz.U.nr C 183 z 15.07.1991.

³ Dz.U.nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 91/174/EWG (Dz.U. nr L 85 z 5.04.1991, str. 37).

w celu zapewnienia sprawności systemu kontroli należy wprowadzić procedurę zatwierdzającą oraz prowadzić inspekcje granicznych posterunków kontroli, a także dokonywać wymiany urzędników upoważnionych do przeprowadzania kontroli zwierząt pochodzących z państw trzecich;

ustalenie wspólnych zasad na poziomie Wspólnoty staje się tym bardziej niezbędne, że wprowadzenie rynku wewnętrznego doprowadzi do zniesienia wewnętrznych kontroli granicznych;

należy wprowadzić zmiany do dyrektyw: 89/662/EWG⁴, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG w celu dostosowania ich do niniejszej dyrektywy;

określenie pewnych środków przejściowych o ograniczonym czasie obowiązywania wydaje się być niezbędne w celu ułatwienia przejścia na nowe zasady dotyczące kontroli, ustanowione na mocy niniejszej dyrektywy;

zadanie przyjęcia środków do zastosowania niniejszej dyrektywy powinno zostać powierzone Komisji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Kontrole weterynaryjne w odniesieniu do zwierząt z państw trzecich wprowadzanych na obszar Wspólnoty są przeprowadzane przez Państwa Członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania w odniesieniu do kontroli weterynaryjnych dotyczących zwierząt domowych, z wyjątkiem koniowatych, towarzyszących podróżującym w celach niekomercyjnych.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy, definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 90/425/EWG mają zastosowanie wówczas, gdy jest to konieczne.

2. Ponadto:

- a) „kontrola dokumentów” oznacza sprawdzenie świadectw weterynaryjnych lub dokumentów towarzyszących zwierzęciu;
- b) „kontrola tożsamości” oznacza, wyłącznie wzrokowe, sprawdzenie zgodności dokumentów lub świadectw ze zwierzętami oraz obecności i zgodności znaków, które muszą być widoczne na zwierzętach;
- c) „kontrola fizyczna” oznacza kontrolę samego zwierzęcia, w tym, o ile jest to możliwe, pobieranie próbek i badania laboratoryjne oraz, tam gdzie jest to

---

⁴ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

właściwe, dodatkowych badań w czasie kwarantanny;

- d) „importer” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która wnosi o przywóz zwierząt do Wspólnoty;
- e) „partia” oznacza pewną ilość zwierząt tej samej rasy, objętych tym samym świadectwem weterynaryjnym lub dokumentem, przewożonych tym samym środkiem transportu i pochodzących z tego samego państwa trzeciego lub tej samej części tego państwa;
- f) „graniczny posterunek kontroli” oznacza każdy posterunek kontroli znajdujący się w bezpośredniej okolicy granicy zewnętrznej jednego z obszarów, określonych w załączniku I do dyrektywy Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającej zasady dotyczące organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych na obszar Wspólnoty z państw trzecich⁵ oraz określonej i zatwierdzonej zgodnie z art. 6.

ROZDZIAŁ I

Organizacja kontroli i działania pokontrolne

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że:

- a) importerzy są zobowiązani do powiadomienia, z wyprzedzeniem jednego dnia roboczego, personelu weterynaryjnego granicznego posterunku kontroli, gdzie zostaną zgłoszone zwierzęta, o ilości, gatunku i przybliżonym czasie przybycia zwierząt;
- b) zwierzęta przesyłane są bezpośrednio, pod urzędowym nadzorem, do granicznego posterunku kontroli, określonej w art. 6 lub, gdy jest to właściwe do stacji kwarantanny, określonej w art. 10 ust. 1 akapit pierwszy tiret drugie;
- c) zwierzęta nie mogą opuścić tego posterunku lub stacji, bez uszczerbku dla specjalnych przepisów stosowanych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, dopóki nie zostanie dostarczone stosowne zaświadczenie:
  - (i) w postaci świadectwa, określonego w art. 7 ust. 1 tiret drugie lub art. 8, potwierdzającego, że kontrola weterynaryjna została przeprowadzona na zwierzętach, których dotyczy świadectwo, zgodnie z art. 4, ust. 1 i ust. 2 lit.) a), b) i d) oraz art. 8 i 9, zgodnie z oczekiwaniami właściwych władz;
  - (ii) potwierdzające, że kontrola weterynaryjna została opłacona, oraz, że, w przypadku gdy jest to właściwe, wniesiony został depozyt na poczet kosztów, określonych w art. 10 ust. 1 tiret drugie i trzecie, art. 10 ust. 6 i art. 12 ust. 2;

---

⁵ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

- d) bez uszczerbku dla szczególnych przepisów przyjętych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, władze celne nie zezwalają na zwolnienie do wolnego obrotu na obszarach, określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, zanim nie zostanie dostarczony dowód potwierdzający spełnienie wymagań, określonych w lit. c).

2. Szczególne przepisy dotyczące wprowadzenia niniejszego artykuły zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że niezależnie od przeznaczenia celnego zwierząt, każda partia zwierząt z państw trzecich zostanie poddana przez władze weterynaryjne kontroli dokumentacji i identyfikacji w jednym granicznym posterunku kontroli, znajdującym się na jednym z obszarów, określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG i odpowiednio zatwierdzona, w celu sprawdzenia:

- pochodzenia partii;
- późniejszego przeznaczenia, w szczególności w przypadku tranzytu lub w przypadku zwierząt, których handel nie jest zharmonizowany na poziomie Wspólnoty lub które podlegają szczególnym wymaganiom ustalonym decyzjami Wspólnoty w odniesieniu do Państw Członkowskich przeznaczenia,
- czy dane znajdujące się na świadectwach lub dokumentach zapewniają gwarancje wymagane przepisami Wspólnoty lub w przypadku zwierząt, których handel nie jest zharmonizowany na poziomie Wspólnoty, gwarancje wymagane na podstawie przepisów krajowych stosowanych w różnych przypadkach objętych niniejszą dyrektywą.

2. Bez wpływu na wyłączenia zgodne z art. 8, urzędowy lekarz weterynarii musi przeprowadzić kontrolę fizyczną zwierząt zgłoszonych w granicznym posterunku kontroli. Kontrola ta obejmuje, w szczególności:

- a) badanie kliniczne zwierząt w celu zapewnienia zgodności stanu zwierząt z informacją zawartą w załączonym świadectwie czy dokumencie oraz stwierdzenia, że zwierzęta są zdrowe klinicznie.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, istnieje możliwość odstępstwa, z zachowaniem pewnych warunków, które zostaną przyjęte zgodnie z tą samą procedurą indywidualnego badania klinicznego w odniesieniu do pewnych kategorii i gatunków zwierząt;

- b) przeprowadzenie każdego badania laboratoryjnego, który uważany jest za konieczny lub który jest ustalony przepisami Wspólnoty;
- c) o ile jest to możliwe, sprawdzenie próbek urzędowych pod względem obecności pozostałości oraz możliwie jak najszybsza ich analiza;
- d) sprawdzenie dostosowania do minimalnych wymagań zawartych w dyrektywie Rady

77/489/EWG z dnia 18 lipca 1977 r. w sprawie ochrony zwierząt w trakcie transportu międzynarodowego⁶.

Do celów następujących kontroli podczas transportu oraz, tam gdzie jest to właściwe, kontroli zgodności z dodatkowymi wymaganiami dotyczącymi gospodarstw rolnych, będących miejscem przeznaczenia, urzędowy lekarz weterynarii przekaze właściwym władzom Państw Członkowskich przeznaczenia, niezbędne informacje (z zastosowaniem systemu wymiany informacji, określonego w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG).

W wypełnianiu tych zadań urzędowemu lekarzowi weterynarii może pomagać wykwalifikowany personel, odpowiednio przeszkolony oraz pracujący pod jego kierownictwem.

3. Jednakże, w drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 i 2, dotyczących zwierząt wchodzących do portu morskiego lub lotniczego na obszarze, określonym w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, kontrola tożsamości i kontrola fizyczna mogą być przeprowadzone we wspomnianym porcie morskim lub lotniczym przeznaczenia, pod warunkiem, że w takim porcie znajduje się graniczny posterunek kontroli, określonej w art. 6 oraz, że zwierzęta będą kontynuować podróż, w zależności od przypadku, drogą morską lub powietrzną na tym samym statku lub pokładzie samolotu. W takich przypadkach właściwe władze, które przeprowadziły kontrolę dokumentacji poinformują, bezpośrednio lub przez lokalne władze weterynaryjne, o tym, że zwierzęta przeszły kontrolę urzędowego lekarza weterynarii w punkcie kontroli Państwa Członkowskiego przeznaczenia, za pomocą systemu wymiany informacji, określonej w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG.

4. Wszelkie wydatki poniesione w wyniku zastosowania niniejszego artykułu obciążają nadawcę, odbiorcę lub ich przedstawicieli, przy czym nie istnieje możliwość zwrotu tych kosztów przez Państwa Członkowskie.

5. Szczególne przepisy dotyczące zastosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące szkolenia i kwalifikacji personelu pomocniczego, zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 5

Wprowadzenie zwierząt na obszar, określony w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG jest zakazane, wówczas, gdy kontrola wykaże, że:

- a) zwierzęta gatunków, w odniesieniu do których zharmonizowano przepisy importowe na poziomie Wspólnoty, pochodzą, bez uszczerbku dla szczególnych warunków określonych w art. 19 dyrektywy 90/426/EWG⁷ w odniesieniu do przemieszczania i przywozu koniowatych pochodzących z państw trzecich, z obszaru lub części obszaru państwa trzeciego nie uwzględnionego w wykazach sporządzonych zgodnie z przepisami Wspólnoty dla gatunków, których dotyczą przepisy lub z których zakazany jest przywóz zgodnie z decyzją Wspólnoty;
- b) zwierzęta inne niż te, określonych w lit a), nie odpowiadają wymaganiom określonym

⁶ Dz.U. nr L 200 z 8.08.1977, str. 10.

⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42.

przepisami krajowymi odnoszącymi się do różnych przypadków objętych niniejszą dyrektywą;

- c) zwierzęta są chore lub podejrzane o chorobę zakaźną lub zarażone chorobą zakaźną lub chorobą stanowiącą zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, albo z jakiegokolwiek innej przyczyny określonej przepisami Wspólnoty;
- d) wywożące państwo trzecie nie dostosowało się do wymagań określonych przepisami Wspólnoty;
- e) zwierzęta nie są w stanie kontynuować podróży;
- f) świadectwo weterynaryjne lub dokument towarzyszący zwierzętom nie spełnia warunków ustalonych zgodnie z przepisami Wspólnoty, lub tam, gdzie nie zharmonizowano przepisów, wymagania określone przepisami krajowymi odnoszącymi się do różnych przypadków objętych niniejszą dyrektywą.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 6

1. Graniczne posterunki kontroli muszą spełniać wymagania niniejszego artykułu.
2. Graniczne posterunki kontroli muszą:
  - a) znajdować się w miejscu wejścia na obszar, określony w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG;

Jednakże, tam gdzie jest to wymuszone warunkami geograficznymi (jak nabrzeże wyładunkowe, stacja kolejowa, przejścia) i pod warunkiem, że w danym przypadku posterunek kontroli znajduje się daleko od gospodarstw rolnych lub miejsc, w których przechowywane są zwierzęta, które mogą być zakażone chorobą zakaźną, dopuszczalne jest usytuowanie posterunku kontroli w pewnej odległości od przejścia granicznego;
  - b) znajdować się na obszarze celnym pozwalającym na przeprowadzenie innych formalności administracyjnych, w tym formalności celnych związanych z przywozem;
  - c) być wyznaczone i zatwierdzone zgodnie z ust. 3;
  - d) podlegać urzędowemu lekarzowi weterynarii, który odpowiada faktycznie za kontrole. Urzędowy lekarz weterynarii może być wspierany przez odpowiednio przeszkolony personel pomocniczy pracujący pod jego kierownictwem.
3. W terminie do dnia 1 stycznia 1992 r. oraz po umieszczeniu posterunków granicznych na ostatecznym wykazie przez władze krajowe, działając wspólnie z departamentami Komisji, które zweryfikują dostosowanie posterunków do minimalnych wymagań ustalonych w załączniku A, Państwa Członkowskie przedłożą Komisji wykaz granicznych posterunków kontroli odpowiedzialnych za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych zwierząt, oraz przedstawią następujące informacje:

- a) rodzaj granicznego posterunku kontroli:
  - port,
  - port lotniczy,
  - posterunek drogowy,
  - punkt kolejowy;
- b) rodzaje zwierząt, które mogą być kontrolowane w danym granicznym posterunku kontroli, z podaniem dostępnych urządzeń i personelu weterynaryjnego oraz ze wskazaniem zwierząt, które nie mogą być kontrolowane w tych posterunkach., a także dla zarejestrowanych zwierząt koniowatych, godziny otwarcia specjalnie do tego celu zatwierdzonego granicznego posterunku kontroli;
- c) personel wyznaczony do kontroli weterynaryjnych:
  - liczbę urzędowych lekarzy weterynarii z przynajmniej jednym lekarzem na zmianie w czasie godzin otwarcia granicznego posterunku kontroli,
  - liczbę odpowiednio wyszkolonego personelu pomocniczego lub asystentów;
- d) opis urządzeń i pomieszczeń dostępnych do przeprowadzania:
  - kontroli dokumentów,
  - kontroli fizycznej,
  - pobierania próbek,
  - badań ogólnych zawartych w art. 4 ust. 2 lit. b),
  - badań szczególnych wymaganych przez urzędowego lekarza weterynarii;
- e) powierzchnię pomieszczeń przeznaczonych do przechowywania zwierząt, których badania nie zostały zakończone;
- f) rodzaj urządzeń pozwalających na szybką wymianę informacji, w szczególności z innym granicznym posterunkiem kontroli;
- g) wielkość handlu (rodzaje i ilości zwierząt przechodzących przez dany graniczny posterunek kontroli).

4. Działając wspólnie z właściwymi władzami krajowymi, Komisja przeprowadzi inspekcje granicznych posterunków kontroli, wyznaczonych zgodnie z ust. 3, pozwalające na stwierdzenie, że przepisy dotyczące kontroli weterynaryjnych są jednolicie stosowane oraz, że dane graniczne posterunki kontroli rzeczywiście posiadają niezbędną infrastrukturę oraz spełniają minimalne wymagania zawarte w załączniku A.

W celu ustanowienia wykazu granicznych posterunków kontroli, Komisja przedłoży Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, w terminie do dnia 1 stycznia 1992 r., sprawozdanie dotyczące wyników kontroli, określonych w akapicie pierwszym, a także propozycje po uwzględnieniu wniosków ze sprawozdania. Wykaz ten zostanie zatwierdzony a następnie zaktualizowany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Wspomniane sprawozdanie będzie obejmować wszystkie problemy, które napotykają niektóre Państwa Członkowskie w przypadku, gdy z zamieszczenia na ostatecznym wykazie, określonym w ust. 3 akapit pierwszy wyniknie wyłączenie z dniem 1 lipca 1992 r dużej liczby granicznych posterunków kontroli.

Po uwzględnieniu wszelkich tego rodzaju problemów, niektóre graniczne posterunki kontroli będą mogły kontynuować swoją działalność oraz uzyskać maksymalnie trzy lata na dostosowanie do wymagań niniejszej dyrektywy w zakresie urządzeń i struktur.

Komisja opublikuje wykaz zatwierdzonych granicznych posterunków kontroli, oraz kolejne aktualizacje, w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

5. W razie potrzeby, Komisja przyjmie szczegółowe zasady konieczne do stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 7

1. W przypadku gdy gatunki zwierząt, w zakresie których zharmonizowano przepisy na poziomie Wspólnoty, nie są wprowadzone na rynek Państwa Członkowskiego, które przeprowadza kontrole, określone w art. 4, urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli, bez uszczerbku dla szczególnych wymagań stosowanych w odniesieniu do zwierząt koniowatych zarejestrowanych i posiadających dokument identyfikacji określony dyrektywą 90/427/EWG⁸:

- dostarczy zainteresowanej osobie kopię lub w przypadku gdy partia zwierząt została podzielona, kilka indywidualnie uwierzytelnionych kopii oryginalnych świadectw dotyczących tych zwierząt; okres ważności tych świadectw nie może przekroczyć 10 dni,
- wyda świadectwo, zgodne ze wzorem sporządzonym przez Komisję, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, poświadczające, że kontrola, określona w art. 4 ust. 1 oraz art. 2 lit.) a), b) i d) została przeprowadzona zgodnie z wymaganiami urzędowego lekarza weterynarii oraz wyszczególniające rodzaje pobranych próbek oraz wyniki badań laboratoryjnych lub określające spodziewany termin wyników,
- zachowa oryginał świadectwa lub świadectw towarzyszących zwierzętom.

2. Szczegółowe przepisy odnośnie stosowania ust. 1 zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

---

⁸ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 55.

3. Po przejściu zwierząt przez graniczny posterunek kontroli, handel zwierzętami, określony w ust. 1 i odnośnie do których wydano zezwolenie na wprowadzenie na obszar, określony w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, winien być prowadzony zgodnie z przepisami dotyczącymi kontroli weterynaryjnej ustanowionymi w dyrektywie 90/425/EWG.

W szczególności, informacje przekazane przez właściwą władzę miejsca przeznaczenia za pomocą systemu wymiany informacji określonego art. 20 dyrektywy 90/425/EWG, muszą precyzować czy:

- zwierzęta są przeznaczone dla Państwa Członkowskiego lub na obszar o szczególnych wymaganiach,
- pobrano próbki ale nie są znane wyniki testów w momencie, gdy partia opuszcza graniczny posterunek kontroli.

Artykuł 8

A. Państwa Członkowskie zagwarantują, że:

- 1) kontrole weterynaryjne dotyczące przywozu gatunków zwierząt nie objętych załącznikiem A do dyrektywy 90/425/EWG prowadzone są zgodnie z następującymi przepisami:
  - a) w przypadku gdy zwierzęta zgłoszone są bezpośrednio w jednym granicznym posterunku kontroli Państwa Członkowskiego, które zamierza je importować, winny one przejść w tym posterunku wszystkie kontrole określone w art. 4;
  - b) w przypadku gdy zwierzęta zgłoszone są w punktach kontroli granicznej innego Państwa Członkowskiego, za uprzednią zgodą tego państwa:
    - (i) wszystkie kontrole, określone w art. 4 zostaną przeprowadzone w tym posterunku w imieniu Państwa Członkowskiego przeznaczenia, w celu zapewnienia, w szczególności, że jego wymagania odnośnie do zdrowia zwierząt zostały spełnione lub;
    - (ii) jeśli istnieje Porozumienie między właściwymi władzami centralnymi dwóch Państw Członkowskich oraz, gdy jest to właściwe, tego Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich będących krajami tranzytowymi, w tym posterunku granicznym zostaną przeprowadzone wyłącznie kontrole określone art. 4 ust. 1, przy czym kontrole określone art. 4 ust. 2 zostaną przeprowadzone w Państwie Członkowskim przeznaczenia.

W ostatnim przypadku, zwierzęta mogą opuścić graniczny posterunek kontroli po przeprowadzeniu kontroli dokumentacji i identyfikacji, wyłącznie w zaplombowanych pojazdach oraz wyłącznie po dokonaniu następujących czynności przez urzędownego lekarza weterynarii:

- wykazaniu na kopii świadectwa, lub w przypadku podziału wysyłki, na kopiach oryginałów świadectw, że zwierzęta zostały przepuszczone, a kontrole zostały przeprowadzone,
- poinformowaniu władz weterynaryjnych o miejscu przeznaczenia lub, gdy jest to właściwe, Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich będących krajami tranzytowymi, za pomocą systemu wymiany informacji określony w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG, że zwierzęta zostały przepuszczone,
- niezależnie od przepisów art. 3 ust. 1 lit. c), odesłanie zgłoszonych zwierząt do właściwych władz celnych w granicznym posterunku kontroli.

W przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju, Państwa Członkowskie mogą zastosować wyłącznie rozwiązanie określone w (i).

Państwa Członkowskie poinformują Komisję i przedstawicieli innych Państw Członkowskich spotykających się w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, o przypadkach zastosowania rozwiązań określonych w (ii);

- 2) do czasu przyjęcia szczegółowych decyzji określonych w przepisach Wspólnoty, zwierzęta których handel został zharmonizowany na poziomie Wspólnoty lecz które pochodzą z państwa trzeciego, w którym nie zostały jeszcze ustanowione jednolite warunki odnośnie do zdrowia zwierząt, importuje się z zastrzeżeniem następujących warunków:
- zwierzęta muszą pozostać w państwie trzecim wysyłki przynajmniej przez okresy określone w art. 10 ust. 1 dyrektywy Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie zdrowia i problemów związanych z inspekcją weterynaryjną dotyczącą przywozu bydła, owiec, kóz, oraz świń, świeżego mięsa lub produktów mięsnych z państw trzecich⁹,
  - zwierzęta muszą być poddane kontroli określonej art. 4,
  - zwierzęta nie mogą opuścić granicznego posterunku kontroli lub stacji kwarantanny chyba, że kontrole te wykazują, że zwierzę lub partia zwierząt:
    - (i) bez uszczerbku dla szczególnych wymagań stosowanych w odniesieniu do państw trzecich dotyczących chorób nieznanymi we Wspólnocie, odpowiada wymaganiom dotyczącym zdrowia zwierząt stosowanym w handlu danymi gatunkami, zgodnie z przepisem zawartym w dyrektywach, określonych w załączniku A do dyrektywy 90/425/EWG lub wymaganiom dotyczącym zdrowia zwierząt ustalonym w dyrektywie 72/462/EWG lub
    - (ii) w odniesieniu do jednej lub wielu szczególnych chorób, spełnia warunki równorzędności, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, oparte na zasadzie wzajemności między wymaganiami państwa trzeciego a wymaganiami państw Wspólnoty;
  - w przypadku przeznaczenia zwierząt do Państwa Członkowskiego, któremu przysługują dodatkowe gwarancje, określone art. 3 ust. 1 lit. e) (iii) oraz (iv) dyrektywy 90/425/EWG, muszą one spełniać odpowiednie wymagania ustalone w odniesieniu do handlu wewnątrz Wspólnoty,
  - po przejściu granicznego posterunku kontroli, w przypadku zwierząt do uboju, zwierzęta muszą być przekazane do rzeźni przeznaczenia lub, w przypadku zwierząt do chowu i produkcji lub hodowli wodnej, przekazane gospodarstwu rolnemu będącemu miejscem przeznaczenia;
- 3) jeżeli kontrole określone pkt. 1 i 2 wykazują, że zwierzę lub partia zwierząt nie spełnia zawartych w nich wymagań, nie mogą one opuścić granicznego

---

⁹ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/266/EWG (Dz.U. nr L 134 z 29.05.1991, str. 45).

posterunku kontroli lub stacji kwarantanny i wówczas stosuje się art. 12;

- 4) w przypadku gdy zwierzęta, określone w pkt. 1 nie są przeznaczone na wprowadzenie na rynek na obszarze Państwa Członkowskiego, które przeprowadziło kontrole weterynaryjne, stosuje się przepisy art. 7, w szczególności te dotyczące kwestii świadectwa;
- 5) w miejscu przeznaczenia, zwierzęta przeznaczone do chowu i produkcji pozostają pod urzędowym nadzorem właściwych władz weterynaryjnych. Po okresie obserwacji, który zostanie wyznaczony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, zwierzęta mogą być wprowadzone do handlu wewnątrz Wspólnoty na warunkach ustalonych w dyrektywie 90/425/EWG.

Zwierzęta do uboju podlegają w rzeźni przeznaczenia odpowiednim przepisom Wspólnoty dotyczącym uboju danych gatunków.

- B. Szczegółowe zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie zezwalają na tranzyt zwierząt z jednego państwa trzeciego do innego, jeżeli:

- a) na taki tranzyt zezwolił urzędowy lekarz weterynarii z granicznego posterunku kontroli Państwa Członkowskiego, na obszarze którego zwierzęta muszą być zgłoszone w celu poddania ich kontrolom określonym art. 4. oraz, kiedy ma to zastosowanie, właściwa władza centralna Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich tranzytu;
- b) zainteresowana strona dostarczyła dowód, że pierwsze z państw trzecich, do którego wysyłane są zwierzęta, w transycie przez jeden z obszarów, określonym w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, nie zobowiązuje się do odsyłania zwierząt, na których wóz lub tranzyt zezwolił oraz podejmuje się zastosować, na obszarach określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG do przepisów Wspólnoty w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu;
- c) kontrola, określona w art. 4, wykazała zgodnie z wymaganiami lekarza weterynarii, jeśli ma to zastosowanie, po przejściu przez zwierzęta kwarantanny, że zwierzęta spełniają wymagania niniejszej dyrektywy lub w przypadku zwierząt, określonych w załączniku A do dyrektywy 90/425/EWG, uzyskały gwarancje zdrowia przyznane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, które są przynajmniej równorzędne z tymi wymaganiami;
- d) właściwe władze granicznego posterunku kontroli informują o fakcie przejścia zwierząt władze właściwe Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich tranzytu oraz posterunek graniczny przy wyjeździe, za pomocą systemu wymiany informacji, określonych w art. 12 ust. 4 akapit drugi;
- e) w przypadku przejścia przez jeden z obszarów, określonych w załączniku I do

dyrektywy 90/675/EWG, taki tranzyt odbywa się zgodnie ze wspólnotową procedurą tranzytu (tranzyt zewnętrzny) lub zgodnie z jakąkolwiek inną procedurą celną określoną przepisami Wspólnoty; jedyna forma przeładowania, na które zezwala się w takcie tranzytu to taka, którą przeprowadza się w punkcie wejścia lub wyjścia z jednego z obszarów, określonych w załączniku I i która zapewnia dobrostan zwierząt.

2. Wszelkie wydatki poniesione zgodnie z przepisami niniejszego artykułu obciążają nadawcę, odbiorcę lub ich przedstawiciela bez możliwości zwrotu należności przez Państwo Członkowskie.

Artykuł 10

1. W przypadkach, gdy przepisy Wspólnoty lub przepisy krajowe miejsca przeznaczenia, w dziedzinach, które nie zostały zharmonizowane oraz przy zastosowaniu ogólnych przepisów Traktatu, przewidują, że zwierzęta powinny zostać poddane kwarantannie lub izolacji, to taka kwarantanna lub izolacja może mieć miejsce:

- w przypadku choroby innej niż pryszczycza, wścieklizna bądź rzekomy pomór drobiu, w stacji kwarantanny znajdującym się w państwie trzecim pochodzenia, pod warunkiem, że zostało ono zatwierdzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22 i jest regularnie kontrolowane przez biegłych lekarzy weterynarii Komisji,
- w stacji kwarantanny znajdującej się na obszarze Wspólnoty, która spełnia wymagania ustalone w załączniku B,
- w gospodarstwie rolnym przeznaczenia.

Należy zastosować szczególne środki ostrożności w czasie przewozu między stacjami kwarantanny w miejscach pochodzenia i przeznaczenia, i granicznych posterunkach kontroli oraz w stacjach kwarantanny, określonych w poprzednim akapicie tiret pierwsze, mogą być wprowadzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

2. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za graniczny posterunek kontroli zaleci kwarantannę, przeprowadza się ją, w zależności od oceny ryzyka dokonanej przez urzędowego lekarza weterynarii:

- w granicznym posterunku kontroli lub w jego pobliżu lub,
- w gospodarstwie rolnym przeznaczenia,
- w centrum kwarantanny znajdującym się w pobliżu gospodarstwa rolnego będącego miejscem przeznaczenia.

3. Ogólne warunki, które musi spełnić stacja kwarantanny, określona w ust. 1 tiret pierwsze i drugie określone zostały w załączniku B.

Szczególne warunki zatwierdzenia stosowane w odniesieniu do różnych gatunków zwierząt zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

4. W zakresie zatwierdzenia i następnych aktualizacji wykazu stacji kwarantanny,

określona w ust. 1 tiret pierwsze i drugie oraz ust. 2 tiret pierwsze, należy postępować zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22. Stacje kwarantanny poddaje się kontroli określonej art. 19.

Komisja publikuje wykaz stacji kwarantanny oraz wszelkie późniejsze aktualizacje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

5. W odniesieniu do stacji kwarantanny, które są przeznaczone wyłącznie dla zwierząt, określonych w art. 8 lit. a) pkt. 1, nie stosuje się ust. 1 akapit drugi, a także ust. 3 i 4.

6. Wszelkie wydatki poniesione zgodnie z przepisami niniejszego artykułu obciążają nadawcę, odbiorcę lub ich przedstawiciela bez możliwości zwrotu należności przez Państwo Członkowskie.

7. W terminie do dnia 1 stycznia 1996 r. Komisja przedłoży Radzie sprawozdanie, w miarę możliwości z propozycjami dotyczącymi potrzeb Wspólnoty w zakresie stacji kwarantanny i wsparcia finansowego Wspólnoty na ich działalność.

Artykuł 11

1. Bez wpływu na pozostałe przepisy niniejszego rozdziału, urzędowy lekarz weterynarii lub właściwe władze przeprowadzą, w przypadku podejrzenia, że przepisy prawne dotyczące weterynarii nie zostały wypełnione lub istnieje wątpliwość co do identyfikacji zwierzęcia, kontrole weterynaryjne, które wspomniany lekarz lub władze uznają za właściwe.

2. Państwa Członkowskie podejmą stosowne działania administracyjne lub środki karne w odniesieniu do wszelkich naruszeń przepisów weterynaryjnych przez osoby fizyczne lub środki prawne wówczas gdy wykryją, że naruszone zostały przepisy Wspólnoty, w szczególności gdy wykryją, że świadectwa lub sporządzone dokumenty nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi zwierząt, że znaki identyfikacyjne nie odpowiadają znakom określonym przepisami lub gdy zwierzęta nie zostały zgłoszone do kontroli w granicznym posterunku kontroli lub gdy zwierzęta nie zostały wysłane do miejsca przeznaczenia, do którego były przeznaczone.

Artykuł 12

1. W przypadku gdy kontrole, określone w niniejszej dyrektywie wykażą, że zwierzę nie odpowiada wymogom ustalonym przepisami Wspólnoty lub, w przypadkach jeszcze nie zharmonizowanych z prawem krajowym, lub gdy takie kontrole wykazują nieprawidłowości, właściwa władza po konsultacji z importerem lub jego przedstawicielem, zadecyduje o:

- a) przechowaniu, nakarmieniu i napojeniu oraz jeśli będzie to konieczne opiece nad zwierzętami lub;
- b) w razie potrzeby, zatrzymaniu zwierząt na kwarantannę lub odizolowanie wysyłki;
- c) odesłaniu wysyłki zwierząt poza obszar, określony w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, kiedy pozwalają na to zdrowie zwierząt i ich dobro, w ograniczonym

terminie, określonym przez właściwe władze krajowe.

W powyższym przypadku, urzędowy lekarz weterynarii z granicznego posterunku kontroli musi:

- poinformować inne graniczne posterunki kontroli, zgodnie z ust. 4, o nie przyjęciu wysyłki, wykazując zaobserwowane naruszenia,
- na mocy ustaleń określonych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, anulować świadectwo weterynaryjne lub dokument towarzyszący nieprzyjętej partii,
- w wyznaczonych odstępach czasu, informować Komisję, przez właściwe władze centralne, o charakterze i częstotliwości występowania zaobserwowanych naruszeń.

Jeżeli odesłanie wysyłki nie jest możliwe, w szczególności z przyczyn wynikających z bezpieczeństwa zwierząt, urzędowy lekarz weterynarii:

- może, po uzyskaniu zgody od właściwych władz oraz po kontroli przedubojowej, zalecić ubój zwierząt do spożycia przez człowieka zgodnie z warunkami ustalonymi przez przepisy Wspólnoty,
- w innych przypadkach musi nakazać ubój zwierząt przeznaczonych do celów innych niż spożycie przez człowieka lub zarządzić oddzielenie tusz, określając warunki dotyczące kontroli użycia uzyskanych produktów.

Właściwe władze centralne informują Komisję o przypadkach skorzystania z tych odstępstw zgodnie z przepisami ust. 4.

Komisja będzie regularnie informować Stały Komitet Weterynaryjny o takich przypadkach.

2. Importer lub jego przedstawiciel odpowiadają za koszty poniesione w wyniku działań określonych w ust. 1, proces zniszczenia wysyłki lub użycie mięsa dla innych celów.

Dochód ze sprzedaży produktów, określonych w ust. 1 lit. c) akapit trzeci musi być przekazany właścicielowi zwierząt lub jego przedstawicielowi, po odliczeniu powyższych kosztów.

3. Szczegółowe przepisy dotyczące zastosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

4. Właściwe władze Państw Członkowskich, graniczne posterunki kontroli i Komisja będą informowani, w ramach programu dotyczącego rozwoju komputeryzacji procedur kontroli weterynaryjnych.

W tym celu Komisja, działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, wprowadzi skomputeryzowany system przetwarzania danych łączący służby kontroli granicznej z właściwymi władzami weterynaryjnymi w Komisji oraz obejmujący wszystkie dane

dotyczące przywozu zwierząt z państw trzecich (Projekt Shift), który zostanie połączony z systemem wymiany informacji między władzami weterynaryjnymi określonym art. 20 dyrektywy 90/425/EWG.

5. Właściwe władze podadzą do wiadomości, gdy jest to właściwe, wszelkie posiadane informacje zgodnie z dyrektywą Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych¹⁰.

Artykuł 13

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, Komisja przyjmie, na podstawie planów, określonych w akapicie drugim, przepisy dotyczące przywozu zwierząt do uboju przeznaczonych do spożycia lokalnego oraz do hodowli i produkcji na pewnych częściach obszarów, określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, uwzględniając naturalne ograniczenia, specyficzne dla danego obszaru, w tym ich odległości od części kontynentalnej Wspólnoty.

W tym celu, najpóźniej do dnia 31 grudnia 1991 r., Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji plan zawierający procedury określające przeprowadzanie kontroli w przywozie zwierząt z państw trzecich na obszary, określone w akapicie pierwszym. Plany te muszą uwzględnić kontrole, które należy przeprowadzić, aby zapobiec sytuacji, w której zwierzęta wprowadzone na teren Wspólnoty zostałyby, w jakichkolwiek okolicznościach, odesłane na inne terytoria Wspólnoty.

Artykuł 14

W celu przeprowadzenia kontroli, określonych w art. 7 ust. 3 niniejszej dyrektywy, identyfikacja i rejestracja określone art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/425/EWG musi być przeprowadzona w miejscu przeznaczenia zwierząt, z wyjątkiem zwierząt do uboju i zarejestrowanych koniowatych, kiedy jest to właściwe, po okresie obserwacji określonym w art. 8A ust. 5 wspomnianej dyrektywy.

Procedury określające identyfikację lub znakowanie zwierząt do uboju ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie będą pobierać, w przypadku przywozu zwierząt, określonych w niniejszej dyrektywie, opłaty zdrowotne na pokrycie kosztów kontroli weterynaryjnych określonych w art. 4, 5, i 8.

2. Rada, działając kwalifikowaną większością, na wniosek Komisji podejmie, przed dniem 1 lipca 1992 r., decyzję o wysokości opłat, określonych w ust. 1, a także podejmą decyzje w sprawie szczegółowych reguł i zasad dotyczących wykonania niniejszej dyrektywy, oraz w sprawie możliwych wyjątków.

---

¹⁰ Dz.U. nr L 351 z 2.12.1989, str. 34.

Artykuł 16

Na mocy procedury określonej art. 23 i w oparciu o zasadę wzajemności, rzadziej przeprowadzane kontrole identyfikacji i/lub kontrole fizyczne mogą, bez uszczerbku dla kontroli sprawdzających czy wypełniane są wymagania dotyczące warunków utrzymania zwierząt w trakcie przewozu, być zastosowane w pewnych warunkach, w szczególności w świetle wyników kontroli przeprowadzonych przed przyjęciem niniejszej dyrektywy.

Przyznając tego rodzaju odstępstwa, Komisja weźmie pod uwagę następujące kryteria:

- a) gwarancje przedstawiane przez państwa trzecie, o których mowa w odniesieniu do zgodności z wymaganiami wspólnotowymi, szczególnie tymi, które dotyczą dyrektyw 72/462/EWG i 90/426/EWG;
- b) sytuację zdrowotną zwierząt w danym państwie trzecim;
- c) informację na temat sytuacji zdrowotnej w danym państwie trzecim;
- d) charakter działań podjętych przez dane państwo trzecie w celu monitorowania i zwalczania chorób;
- e) struktury i uprawnienia służb weterynaryjnych;
- f) przepisy dotyczące uznawania pewnych substancji i dostosowania się do wymagań określonych w art. 7 dyrektywy Rady 86/496/EWG z dnia 16 września 1986 r. dotyczącej badań zwierząt i świeżego mięsa na zawartość pozostałości¹¹;
- g) rezultaty inspekcji Wspólnoty;
- h) rezultaty przeprowadzonych kontroli importowych.

Artykuł 17

Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawo do odwołania się od decyzji podjętych przez właściwe władze, wynikające z przepisów obowiązujących w Państwach Członkowskich.

Decyzje podjęte przez właściwe władze Państw Członkowskich będących krajami przeznaczenia, a także przyczyny podjęcia takich decyzji podawane są do wiadomości importera, którego one dotyczą lub jego przedstawiciela.

Jeżeli importer lub jego przedstawiciel poproszą o to, wspomniane wyżej decyzje i powody ich podjęcia winny być przekazane na piśmie z podaniem praw do odwołania, które mu przysługują na mocy prawa obowiązującego w Państwie Członkowskim, w którym znajduje się graniczny posterunek kontroli, a także procedury i związane z tym terminy.

ROZDZIAŁ II

---

¹¹ Dz.U. nr L 275 z 26.09.1986, str. 36.

Przepisy dotyczące zabezpieczeń

Artykuł 18

1. Jeżeli jedna z chorób, określona w dyrektywie Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie¹², choroby odzwierzęce lub inne choroby czy zjawiska mogące stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub zdrowia ludzkiego, pojawią się lub rozprzestrzeniają na obszarze państwa trzeciego, lub jeżeli pojawią się jakiegokolwiek inne poważne powody związane ze zdrowiem zwierząt uzasadniające takie działania, w szczególności w świetle uzyskanych danych przez biegłych lekarzy weterynarii, Komisja może, działając z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, zastosować bezzwłocznie oraz w zależności od powagi sytuacji, jeden z poniższych środków:

- wstrzymać przywóz z całego obszaru lub części obszaru państwa trzeciego, którego to dotyczy, i gdy uzna to za właściwe, państwa trzeciego będącego krajem tranzytowym,
- ustanowić specjalne warunki dotyczące zwierząt pochodzących z części obszaru lub całości obszaru takiego państwa trzeciego.

2. Jeżeli jedna z kontroli określonych niniejszą dyrektywą wykaże, że partia zwierząt może stanowić zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub zdrowia ludzkiego, właściwa władza weterynaryjna winna bezzwłocznie podjąć następujące działania:

- wstrzymać i zniszczyć partię,
- poinformować pozostałe graniczne posterunki kontroli i Komisję o uzyskanych wynikach, a także o pochodzeniu zwierząt, zgodnie z przepisami art. 12 ust. 4.

3. W przypadku określonym w ust. 1, Komisja może podjąć tymczasowe środki zabezpieczające w odniesieniu do zwierząt objętych art. 9.

4. Przedstawiciele Komisji mogą przeprowadzić bezzwłocznie inspekcję w takim państwie trzecim.

5. W przypadku, gdy Państwo Członkowskie poinformuje oficjalnie Komisję o potrzebie podjęcia środków zabezpieczających, a Komisja nie odwoła się do ust. 1 i 3, ani nie przekaże sprawy do rozpatrzenia w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, wówczas zgodnie z ust. 6, dane Państwo Członkowskie może podjąć tymczasowe środki zapobiegawcze w odniesieniu do tych zwierząt.

W przypadku, gdy Państwo Członkowskie podejmie tymczasowe środki zapobiegawcze w odniesieniu do państwa trzeciego, na podstawie przepisów niniejszego ustępu, poinformuje ono o nich pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję zgodnie z art. 12 ust. 5.

6. W terminie 10 dni roboczych, Stały Komitet Weterynaryjny odniesie się do powyższej sprawy, zgodnie z przepisami art. 22, w celu rozszerzenia, zmiany lub zniesienia środków przewidzianych w ust. 1, 3 i 5.

---

¹² Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa zmieniona decyzją 90/134/EWG (Dz.U. nr L 76 z 22.03.1990, str. 23).

7. Decyzje o rozszerzeniu, zmianie lub zniesieniu środków podjętych zgodnie z ust. 1, 2, 3 i 6, podejmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.
8. Szczegółowe zasady w celu zastosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą określoną w art. 23.

ROZDZIAŁ III

Inspekcja

Artykuł 19

1. Biegli lekarze weterynarii z Komisji mogą, wspólnie z właściwymi władzami krajowymi i w zakresie niezbędnym do jednolitego zastosowania wymagań niniejszej dyrektywy, sprawdzone graniczne posterunki kontroli zatwierdzone zgodnie z art. 6 i stacje kwarantanny zatwierdzone zgodnie z art. 10 w zakresie ich dostosowania do kryteriów wyszczególnionych odpowiednio w załącznikach A i B.
2. Biegli lekarze weterynarii z Komisji mogą, wspólnie z właściwymi władzami, przeprowadzać kontrole na miejscu.
3. Państwo Członkowskie, na którego obszarze przeprowadzana jest inspekcja, zapewni biegłym lekarzom z Komisji pomoc, której mogą potrzebować do przeprowadzania swoich czynności.
4. Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o wynikach kontroli.
5. Komisja dokona analizy zaobserwowanej sytuacji, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego jeżeli uzna, że wyniki kontroli uzasadniają takie postępowanie. Może ona przyjąć niezbędne decyzje zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.
6. Komisja będzie monitorować rozwój sytuacji; w zależności od jej rozwoju i zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22, może ona zmienić lub uchylić decyzje, określone w ust. 5.
7. Szczegółowe zasady w celu zastosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 20

W przypadku, gdy, na podstawie kontroli przeprowadzonych w punkcie zbytu zwierząt, właściwe władze Państwa Członkowskiego stwierdzą, że niniejsza dyrektywa nie jest stosowana przez graniczny posterunek kontroli innego Państwa Członkowskiego, winno ona bezzwłocznie skontaktować się z właściwymi władzami krajowymi tego Państwa Członkowskiego.

Państwo to podejmie wszelkie niezbędne kroki i poinformuje właściwe władze państwa, od których uzyskało informacje, o charakterze przeprowadzonej kontroli, podjętej decyzji oraz przyczynach leżących u podstawy tej decyzji.

Jeżeli właściwe władze Państwa Członkowskiego, które odnotowały naruszenie dyrektywy uznają, że podjęte kroki nie są wystarczające, zbadają one z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego, którego to dotyczy, sposoby i środki pozwalające na poprawę sytuacji, jeśli to konieczne, przez wizytację w tym Państwie Członkowskim.

W przypadku, gdy kontrole, określonych w akapicie pierwszym akapicie wykazują powtarzające się naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy, właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia poinformują o nich Komisję i właściwe władze pozostałych Państw Członkowskich.

Komisja musi, na wniosek właściwych władz Państwa Członkowskiego, przeznaczenia lub z własnej inicjatywy, oddelegować do danego Państwa Członkowskiego zespół do przeprowadzenia inspekcji we współpracy z właściwymi władzami krajowymi. W zależności od rodzaju zaobserwowanego naruszenia zespół ten może pozostać w tym Państwie Członkowskim do chwili podjęcia decyzji, określonych w akapicie ostatnim.

W trakcie pozyskiwania danych przez Komisję, kontrolowane Państwo Członkowskie musi na wniosek Państwa Członkowskiego przeznaczenia, zacieśnić kontrole w granicznym posterunku kontroli lub stacji kwarantanny, w których zaobserwowano niedostosowanie się do niniejszej dyrektywy.

Państwo Członkowskie przeznaczenia może, w odniesieniu do własnego obszaru, zintensyfikować kontrole zwierząt pochodzących ze wspomnianych źródeł.

Na wniosek jednego z Państw Członkowskich, których dotyczy powyższe zdarzenie, oraz zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22, Komisja musi, w przypadku potwierdzenia niezgodności przez inspekcję, określonych w akapicie piątym, przyjąć właściwe środki. Środki te muszą być rozpatrzone i zatwierdzone tak szybko jak to jest możliwe, zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 21

1. Każde Państwo Członkowskie przygotowuje program wymiany personelu wyznaczonego do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych zwierząt pochodzących z państw trzecich.
2. Komisja i Państwa Członkowskie uzgodnią programy, określone w ust. 1 w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.
3. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie środki niezbędne do umożliwienia realizacji programów wynikających z uzgodnień, określonych w ust. 2.
4. Co roku, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, omówiona zostanie realizacja programów na podstawie sprawozdań sporządzonych przez Państwa Członkowskie.
5. Państwa Członkowskie uwzględnią zdobyte doświadczenie, w celu ulepszenia i rozwinięcia programów wymiany.
6. W celu promowania skutecznego poszerzenia programów wymiany przyznany może być wkład finansowy Wspólnoty. Szczegółowe przepisy dotyczące tego wkładu oraz szacunkowe kwoty obciążające budżet Wspólnot Europejskich określone są decyzją Rady

90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w obszarze weterynarii¹³.

7. Szczegółowe przepisy dotyczące zastosowania ust. 1, 4, i 5 zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy ogólne

Artykuł 22

W przypadku gdy jest mowa o procedurze przewidzianej w niniejszym artykule, wówczas podejmuje się działania zgodnie z art. 17 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 23

W przypadku gdy jest mowa o procedurze przewidzianej w niniejszym artykule, wówczas podejmuje się działania zgodnie z art. 18 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 24

Zmian w załącznikach, o ile zajdzie taka potrzeba, dokonuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 23.

Artykuł 25

Niniejsza dyrektywa nie narusza zobowiązań wynikających z przepisów celnych.

Artykuł 26

1. Skreśla się art. 12 i 28 dyrektywy 72/462/EWG.

W oczekiwaniu na decyzje określone w art. 5 i 6 niniejszej dyrektywy, obowiązują działania przyjęte zgodnie z art. 12 dyrektywy 72/462/EWG.

2. Skreśla się art. 20 i 21 dyrektywy 90/426/EWG i art. 27 i 29 ust. 2 dyrektywy 90/539/EWG.

Artykuł 27

1. W dyrektywie 89/662/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- a) w art. 19 ust. 2 datę „dnia 31 grudnia 1992 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1996 r.”;
- b) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

---

¹³ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19. Decyzja zmieniona decyzją 91/133/EWG (Dz.U. nr L 66 z 13.03.1991, str. 18).

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy z dniem 1 lipca 1992 r.”

2. W dyrektywie 90/425/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że w trakcie przeprowadzania kontroli w miejscach, przez które zwierzęta i produkty, określone w załączniku I z państwa trzeciego mogą być wprowadzone na obszary, określone w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, takich jak porty, porty lotnicze i graniczne posterunki kontroli z państwami trzecimi, podejmowane będą następujące działania:

- a) kontrola świadectw i dokumentów towarzyszących zwierzętom i produktom;
- b) zwierzęta ze Wspólnoty i produkty będą podlegać przepisom dotyczącym kontroli ustalonym w art. 5;
- c) produkty z państw trzecich będą podlegać przepisom określonym dyrektywą 90/675/EWG;
- d) zwierzęta z państw trzecich będą podlegać przepisom określonym dyrektywą 91/496/EWG.

2. Jednakże, od dnia 1 stycznia 1993 r. i w drodze odstępstwa od ust. 1 wszystkie zwierzęta lub produkty przewożone środkami transportu pozwalającymi na regularne i bezpośrednie połączenie między dwoma punktami geograficznymi Wspólnoty podlegają przepisom dotyczącym kontroli określonym art. 5.”

b) Art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Rada, na podstawie sprawozdania Komisji, do którego załączone są propozycje odnośnie których Rada podejmie decyzję większością kwalifikowaną, ponownie zbada:

- przepisy art. 10 i art. 5 ust. 2 lit a) w terminie do dnia 1 stycznia 1993 r.,
- pozostałe przepisy w terminie do dnia 1 stycznia 1996 r.”

c) W art. 26 ust. 1 (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) pozostałe przepisy niniejszej dyrektywy w dniu 1 lipca 1992 r.”;

skreśla się akapit drugi.

3. W dyrektywie 90/675/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 19 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W terminie 10 dni roboczych, Stały Komitet Weterynaryjny odniesie się do zagadnienia, zgodnie z przepisami art. 23, w celu przedłużenia, zmiany, lub uchylenia środków określonych w ust. 1, 3 i 5. Procedura przewidziana w art. 23 może być również zastosowana do przyjęcia niezbędnych decyzji, w tym tych, które dotyczą przepływu produktów wewnątrz Wspólnoty oraz tranzytu.”

b) art. 32 wyrażenie: „do dnia 31 grudnia 1991 r.” otrzymuje brzmienie: „w dniu 1 lipca 1992 r”.

Artykuł 28

Działając zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23, Komisja może przyjąć na okres trzech lat, środki przejściowe niezbędne do dostosowania kontroli do nowych uzgodnień, określonych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 29

Państwa Członkowskie mogą skorzystać z finansowej pomocy Wspólnoty określonej art. 38 dyrektywy 90/424/EWG przeznaczonej na realizację niniejszej dyrektywy, w szczególności na stworzenie sieci wymiany informacji między służbami weterynaryjnymi a punktem granicznym.

Artykuł 30

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania:

a) do dnia 1 grudnia 1991 r. przepisów art. 6 ust. 3 i art. 13, 18 i 21;

b) do dnia 1 lipca 1992 r. pozostałych przepisów niniejszej dyrektywy.

Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności te, które dotyczą art. 8 ust. 3, zostaną przyjęte, a system określony w art. 12 ust. 4 akapit drugi wejdzie w życie w dniu 1 lipca 1992 r.

Jeżeli termin, określony w akapicie poprzednim nie może być dotrzymany, podjęte zostaną w wyznaczonym terminie środki tymczasowe określone w art. 28.

Artykuł 31

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 1991 r.

W imieniu Rady

P. BUKMAN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

Ogólne warunki dotyczące zatwierdzenia granicznego posterunku kontroli.

W celu uzyskania zatwierdzenia przez Wspólnotę, graniczne posterunki kontroli muszą posiadać:

- 1) przejście graniczne przeznaczone do przewozu żywych zwierząt pozwalające na zaoszczędzenie zwierzętom zbędnego oczekiwania na granicy;
- 2) urządzenia (łatwe do mycia i dezynfekcji) do załadunku i rozładunku różnych środków transportu, kontroli, karmienia, pojenia i opieki nad zwierzętami, o odpowiedniej powierzchni, oświetleniu i wentylacji dla określonej liczby zwierząt do kontroli;
- 3) dostateczną ilość personelu weterynaryjnego i pomocniczego odpowiednio przeszkolonego do przeprowadzania kontroli towarzyszących dokumentów oraz badań klinicznych, określonych w art. 4, 5, 8 i 9 niniejszej dyrektywy, dostosowaną do liczby zwierząt, którymi zajmuje się graniczny posterunek kontroli;
- 4) dostatecznie duże pomieszczenia przeznaczone dla personelu odpowiedzialnego za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych, w tym szatnie, prysznice i toalety;
- 5) odpowiednie pomieszczenia i urządzenia do pobierania i obróbki próbek przeznaczonych do rutynowych kontroli ustalonych przepisami Wspólnoty;
- 6) usługi profesjonalnego laboratorium będącego w stanie przeprowadzić specjalne badania próbek pobranych w posterunkach.;
- 7) usługi przedsiębiorstwa znajdującego się w bezpośredniej okolicy, które posiada pomieszczenia i urządzenia do przechowania, karmienia, pojenia i leczenia zwierząt, a jeśli będzie to konieczne, do uboju zwierząt;
- 8) jeżeli posterunki takie służą jako punkty postoju lub przeładunku zwierząt w trakcie przewozu, odpowiednie udogodnienia do rozładunku zwierząt, pojenia, karmienia i przechowania w razie potrzeby i niezbędnej opieki lub jeśli to konieczne do uboju na miejscu w sposób, który zaoszczędzi im zbędnego cierpienia;
- 9) odpowiedni sprzęt pozwalający na szybką wymianę informacji z innymi granicznymi posterunkami kontroli oraz właściwymi władzami weterynaryjnymi, określonymi w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG;
- 10) sprzęt i urządzenia do mycia i dezynfekcji.

ZAŁĄCZNIK B

Ogólne warunki dotyczące zatwierdzenia stacji kwarantanny

1. Zastosowanie mają wymagania zawarte w załączniku A pkt 2, 4, 5, 7, 9, i 10.
2. Ponadto stacja kwarantanny musi:
  - znajdować się pod stałą kontrolą i odpowiedzialnością urzędowego lekarza weterynarii,
  - znajdować się w pewnej odległości od gospodarstw rolnych lub innych miejsc, gdzie przechowywane są zwierzęta, które mogą być zakażone chorobą zakaźną,
  - posiadać sprawny system kontroli w celu zapewnienia właściwego nadzoru nad zwierzętami.

DYREKTYWA RADY

z dnia 29 lipca 1991 r.

zmieniająca i ujednolicająca dyrektywę 64/433/EWG dotyczącą problemów sanitarnych wpływających na handel świeżym mięsem we Wspólnocie w celu rozszerzenia jej stosowania na produkcję i wprowadzanie na rynek świeżego mięsa

(91/497/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

mięso zwierząt z gatunków bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz oraz mięso zwierząt domowych jednokopytnych jest wpisane do wykazu produktów w załączniku II do Traktatu; produkcja i handel świeżym mięsem stanowią ważne źródło dochodu dla części rolników;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora i zwiększenia wydajności, zasady zdrowia publicznego dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek muszą zostać ustanowione na szczeblu wspólnotowym;

Wspólnota musi podjąć środki przeznaczone do ustanowienia rynku wewnętrznego w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r.;

dyrektywa 64/433/EWG⁴ ustanowiła warunki sanitarne, których przestrzeganie wymagane jest w handlu wewnątrzspółnotowym mięsem zwierząt z gatunków bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz oraz mięsem zwierząt domowych jednokopytnych;

dyrektywa 89/662/EWG⁵, ustanowiła zasady kontroli, jakie mają zostać zastosowane w celu urzeczywistnienia rynku wewnętrznego, w szczególności zniesienie kontroli weterynaryjnych

---

¹ Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 8 oraz wniosek przekazany dnia 10 listopada 1983 r. (nieopublikowany w Dzienniku Urzędowym).

² Dz.U. nr C 183 z 15.07.1991.

³ Dz.U. nr C 332 z 31.12.1990, str. 53.

⁴ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 89/662/EWG (Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13).

⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 90/674/EWG (Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1).

na granicach między Państwami Członkowskimi;

biorąc po uwagę zniesienie tych kontroli i wprowadzenie bardziej rygorystycznych gwarancji dotyczących pochodzenia, w przypadku gdy nie będzie już możliwe rozróżnianie produktów przeznaczonych na rynek krajowy od produktów, które mają zostać wprowadzone do obrotu w innym Państwie Członkowskim, wymogi dyrektywy 64/433/EWG powinny zostać przyjęte i rozszerzone na całą produkcję mięsa;

w tym celu konieczne jest zharmonizowanie warunków pozwalających na uznanie niektórych rodzajów mięsa za niezdatne do spożycia przez ludzi;

dyrektywa 64/433/EWG była wielokrotnie i w sposób zasadniczy zmieniana; do celów przejrzystości dyrektywa ta powinna zostać ujednoczona;

konieczne jest dostosowanie odniesień w dyrektywie Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r., w sprawie problemów sanitarnych i inspekcji weterynaryjnej podczas przywozu bydła i trzody chlewnej oraz owiec, kóz i świeżego mięsa lub produktów mięsnych z państw trzecich⁶, w świetle ujednoczenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Dyrektywa 64/433/EWG otrzymuje brzmienie zgodne z tekstem załączonym do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

W dyrektywie 72/462/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 1 tiret trzecie wyrazy w nawiasach otrzymują brzmienie:

„(włącznie z gatunkami *Bubalus bubalis* i *Bison bison*)”;

2) w art. 4 lit. c):

a) w akapicie drugim:

- „13” zastępuje się „14”,
- skreśla się „24”,
- „41 (C) zastępuje się „42 (A) 2”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Według tej samej procedury, można wymagać szczególnych gwarancji, jeśli

---

⁶ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 91/69/EWG (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 37).

chodzi o jakość wody pitnej używanej przez zakład i o nadzór medyczny nad personelem przydzielonym do pracy i do operowania świeżym mięsem.”

3. W art. 17:

a) ust. 2:

- w lit. b) „rozdział V” zastępuje się „rozdział VI”,
- w lit. c) „rozdział VI” zastępuje się „rozdział VII”,
- w lit. d) „rozdział VII” zastępuje się „rozdział VIII”,
- w lit. e) „rozdział X” zastępuje się „rozdział XI” a „rozdział XIII” zastępuje się „rozdział XIV”,
- w lit. g) „rozdział XIV” zastępuje się „rozdział XV”;

b) ust. 3:

- „rozdział XIII” zastępuje się „rozdział XIV”.

4. W art. 18:

a) ust. 1 lit. b):

- (i) „rozdział VIII” zastępuje się „rozdział IX”;
- (ii) „rozdział IX” zastępuje się „rozdział X”;
- (iii) „rozdział XI” zastępuje się „rozdział XII”;

b) ust. 3:

- „rozdział VIII ust. 45 lit. d)” zastępuje się „rozdział IX ust. 46”;

5. W art. 20 lit. d) „rozdział X ust. 57” zastępuje się „rozdział XI ust. 58”.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż dnia 1 stycznia 1993 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

W przypadku przyjęcia przez Państwa Członkowskie tych środków, powinny one zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 lipca 1991 r.

W imieniu Rady

H. VAN DEN BROEK

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

DYREKTYWA RADY 64/433/EWG

z dnia 26 czerwca 1964 r.

w sprawie warunków sanitarnych produkcji i wprowadzania do obrotu świeżego mięsa

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno – Społecznego,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa wołowego i cielęcego¹, rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku w mięsa wieprzowego² oraz rozporządzenie Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa baraniego i mięsa koziego³ ustanowiły podstawę swobodnego przepływu mięsa wołowego i cielęcego, mięsa wieprzowego, mięsa baraniego i mięsa koziego;

tak długo jak przeszkodą w handlu wewnątrzspółnotowym będą różnice istniejące między wymogami sanitarnymi dotyczącymi mięsa w Państwach Członkowskich, wprowadzenie w życie wspomnianych regulacji nie przyniesie rezultatów;

w celu pozbycia się tych różnic, należy doprowadzić do zbliżenia przepisów weterynaryjnych Państw Członkowskich do powyższych przepisów;

przedmiotem zbliżenia powinna być, w szczególności, standaryzacja wymogów sanitarnych dotyczących mięsa w rzeźniach i pomieszczeniach rozbioru mięsa, a także podczas składowania i transportu; należy wprowadzić system zatwierdzania rzeźni i zakładów rozbioru mięsa, które spełniają wymogi sanitarne ustanowione niniejszą dyrektywą oraz wspólnotową procedurę inspekcji w celu zapewnienia przestrzegania warunków takiego zatwierdzenia; należy również ustanowić przepisy dotyczące zatwierdzania chłodni

---

¹ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 24. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3577/90 (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 23).

² Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1249/89 (Dz.U. nr L 129 z 11.05.1989, str. 12).

³ Dz.U. nr L 289 z 7.10.1989, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3577/90 (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 23).

składowych;

zakłady o małej mocy produkcyjnej powinny być zatwierdzane według uproszczonych kryteriów dotyczących struktury i infrastruktury, jednak z zachowaniem zasad higieny ustanowionych niniejszą dyrektywą;

oznakowanie sanitarne mięsa i zatwierdzenie dokumentu przewozowego przez urzędowego lekarza weterynarii zakładu pochodzenia jest najlepszą formą zapewnienia właściwych władz w miejscu przeznaczenia, iż przesyłka mięsa jest zgodna z przepisami niniejszej dyrektywy; świadectwo zdrowia powinno zostać utrzymane w mocy do celów stwierdzenia przeznaczenia danego mięsa;

reguły, zasady i środki ochronne wprowadzone dyrektywą Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁴, powinny niniejszym być stosowane;

w kontekście handlu między Państwami Członkowskimi, zasady ustanowione dyrektywą Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym w celu urzeczywistniania rynku wewnętrznego⁵, także powinny być stosowane;

należy powierzyć Komisji zadanie przyjęcia niektórych środków w celu wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy; w tym celu należy ustanowić procedury wprowadzające co oznacza, że należy w tym celu zatwierdzić procedury ustanawiające ścisłą i skuteczną współpracę między Komisją a Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy sanitarne dla produkcji i wprowadzania do obrotu świeżego mięsa przeznaczonego do spożycia przez ludzi pochodzącego od zwierząt domowych następujących gatunków: bydło (włącznie z gatunkami *Bubalus bubalis* i *Bison bison*), trzoda chlewna, owce i kozy oraz domowe zwierzęta jednokopytne.
2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do rozbioru i składowania świeżego mięsa w sklepach sprzedaży detalicznej lub w pomieszczeniach przylegających do miejsc sprzedaży, gdzie dokonuje się rozbioru i składowania wyłącznie w celu bezpośredniej sprzedaży konsumentowi na miejscu.
3. Niniejszą dyrektywę stosuje się bez naruszenia szczególnych przepisów wspólnotowych dotyczących mięsa mielonego.
4. Niniejsza dyrektywa nie narusza jakichkolwiek ograniczeń nałożonych, zgodnie z postanowieniami ogólnymi Traktatu, na sprzedaż detaliczną mięsa jednokopytnych.

⁴ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 90/675/EWG.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „mięso” oznacza wszystkie części domowego bydła (włącznie z gatunkami *Bubalus bubalis* i *Bison bison*), trzody chlewnej, owiec, kóz oraz zwierząt jednokopytnych, które są zdatne do spożycia przez ludzi;
- b) „świeże mięso” oznacza mięso, łącznie z mięsem zapakowanym próżniowo albo w zmodyfikowanej atmosferze, które nie zostało poddane obróbce technologicznej zapewniającej przedłużenie okresu przechowywania, innej niż schłodzenie;
- c) „mięso mechanicznie oddzielone” oznacza mięso oddzielane mechanicznie od kości grubych, za wyjątkiem kości głowy, zakończeń kończyn poniżej stawów napiętkowych i skokowych, a także kręgów guzicznych, w przypadku trzody chlewnej, oraz przeznaczone dla zakładów zatwierdzonych zgodnie z art. 6 dyrektywy 77/99/EWG⁶;
- c) „tusza” oznacza cały korpus zwierzęcia po uboju, odkrwawieniu, wypatroszeniu, odzieleniu kończyn w nadgarstkach i stępach, oddzieleniu głowy, ogona i wymion oraz dodatkowo, w przypadku bydła, owiec, kóz i jednokopytnych, po oskórowaniu. Jednakże, w przypadku trzody chlewnej można odstąpić od oddzielenia kończyn w nadgarstkach i stępach oraz oddzielenia głowy, jeżeli mięso przeznaczone jest do obróbki zgodnie z dyrektywą 77/99/EWG;
- e) „podroby” oznacza świeże mięso, poza mięsem tuszy, określonym w lit. d), nawet jeśli pozostaje w sposób naturalny połączone z tuszą;
- f) „wnętrzości” oznacza podroby z klatki piersiowej, jamy brzusznej i jamy miednicy, włączając tchawicę i przelyk;
- g) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego;
- h) „kraj wywozu” oznacza Państwo Członkowskie, z którego wysłane jest świeże mięso;
- i) „kraj przeznaczenia” oznacza Państwo Członkowskie, do którego wysłane jest świeże mięso z innego Państwa Członkowskiego;
- j) „środek transportu” oznacza zarezerwowane do załadunku części pojazdów mechanicznych, pojazdów szynowych, samolotów oraz ładownie statków lub kontenery do transportu lądowego, morskiego lub powietrznego;
- k) „zakład” oznacza zatwierdzoną rzeźnię, zatwierdzony zakład rozbioru, zatwierdzoną chłodnię składową lub jednostka łącząca kilka takich zakładów;
- l) „opakowanie jednostkowe” oznacza ochronę świeżego mięsa poprzez użycie

---

⁶ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 89/662/EWG (Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13).

pierwotnego opakowania lub pierwotnego pojemnika w bezpośrednim kontakcie ze świeżym mięsem oraz samo pierwotne opakowanie lub sam pierwotny pojemnik;

- m) „opakowanie” oznacza umieszczenie opakowanego świeżego mięsa w drugim pojemniku oraz sam ten pojemnik;
- n) „ubój z konieczności” oznacza każdy ubój zarządzony przez lekarza weterynarii w następstwie wypadku lub poważnych zaburzeń fizjologicznych i funkcjonalnych. Ubój z konieczności ma miejsce poza rzeźnią, gdy lekarz weterynarii uważa, że transport zwierzęcia byłby niemożliwy lub narażałby zwierzę na niepotrzebne cierpienie.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, że:

- A. tusze, półtusze, półtusze podzielone na nie więcej niż trzy części, oraz ćwierci:
  - a) zostały pozyskane w rzeźni spełniającej warunki określone w rozdziałach I i II załącznika I oraz zatwierdzonej i nadzorowanej zgodnie z art. 10 lub w rzeźni zatwierdzonej w sposób szczególny zgodnie z art. 4;
  - b) pochodzą ze zwierzęcia rzeźnego, poddanego badaniu przedubojowemu przeprowadzonemu przez urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z rozdziałem VI załącznika I i zostały uznane, w wyniku tego badania, za nadające się do uboju zgodnie z celami niniejszej dyrektywy;
  - c) zostały poddane obróbce w należytych warunkach sanitarnych zgodnie z rozdziałami V i VII załącznika I;
  - d) zostały poddane badaniu poubojowemu przeprowadzonemu przez urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z rozdziałem III załącznika I i nie wykazywały żadnych zmian oprócz uszkodzeń pourazowych, powstałych krótko przed ubojem lub zlokalizowanych anomalii rozwojowych lub zmian, pod warunkiem stwierdzenia, w razie potrzeby na podstawie odpowiednich badań laboratoryjnych, że uszkodzenia te, anomalie rozwojowe lub zmiany nie kwalifikują tuszy i podrobów jako niezdatnych do spożycia przez ludzi i nie powodują niebezpieczeństwa dla zdrowia ludzkiego;
  - e) noszą znak zdrowotności zgodnie z rozdziałem XI załącznika I;
  - f) w czasie transportu towarzyszy im:
    - (i) do dnia 30 czerwca 1993 r. świadectwo zdrowia wydane przez urzędowego lekarza weterynarii w momencie załadunku, które musi odpowiadać co do formy i zawartości wzorowi zamieszczonemu w załączniku V oraz wystawione w języku urzędowym lub w językach urzędowych co najmniej kraju przeznaczenia. Musi ono składać się z pojedynczej strony;
    - (ii) od dnia 1 lipca 1993 r. dodatkowy dokument handlowy zatwierdzony przez urzędowego lekarza weterynarii. Dokument ten musi:

- w uzupełnieniu do danych przewidzianych w rozdziale X pkt 50 załącznika I, zawierających w przypadku mięsa mrożonego miesiąc i rok zamrożenia, nosić numer kodu pozwalający na ustalenie tożsamości urzędowego lekarza weterynarii,
  - być zachowany przez odbiorcę przez co najmniej jeden rok, tak by mógł być przedstawiony na żądanie właściwych władz;
- (iii) świadectwo zdrowia, zgodnie z rozdziałem XI załącznika I, w przypadku mięsa z rzeźni położonej w regionie lub obszarze poddanym ograniczeniom lub mięsa wysyłanego do innego Państwa Członkowskiego, po transzycie przez państwo trzecie w zaplombowanej ciężarówce.

Szczegółowe zasady stosowania (ii), w szczególności dotyczące nadawania numerów kodu i tworzenia jednego lub więcej wykazów pozwalających na ustalenie tożsamości urzędowych lekarzy weterynarii, przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16;

- g) składowane są zgodnie z rozdziałem XIV załącznika I po badaniu poubojowym w należytych warunkach sanitarnych, w zakładach zatwierdzonych zgodnie z art. 10 i nadzorowanych zgodnie z rozdziałem X załącznika I;
- h) transportowane są w należytych warunkach sanitarnych zgodnie z rozdziałem XV załącznika I;

B. części lub kawałki mniejsze od tych, określonych w sekcji A lub mięso bez kości:

- a) zostały pozbawione kości lub pokrojone w zakładzie rozbioru spełniającym warunki ustanowione w rozdziałach I i III załącznika I, zatwierdzonym i nadzorowanym zgodnie z art. 10;
- b) zostały pozbawione kości lub pokrojone i pozyskane zgodnie z rozdziałem IX załącznika I i pochodzą:
  - ze świeżego mięsa spełniającego wymogi określone w sekcji A, za wyjątkiem określonych w lit. h), i transportowanego zgodnie z rozdziałem XV załącznika I, lub
  - ze świeżego mięsa przywożonego z państw trzecich zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG;
- c) były składowane w warunkach zgodnych z rozdziałem XIV załącznika I w zakładach zatwierdzonych zgodnie z art. 10 i nadzorowanych zgodnie z rozdziałem X załącznika I;
- d) zostały poddane badaniu przez urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z rozdziałem X załącznika I;
- e) spełniają wymogi opakowania jednostkowego i opakowania ustanowione w

rozdziale XII załącznika I;

- f) spełniają wymogi określone w sekcji A lit. c), e), f) i h);
- C. podroby pochodzą z zatwierdzonej rzeźni lub zatwierdzonego zakładu rozbioru. Całe podroby muszą odpowiadać wymogom określonym w sekcjach A i B. Podroby pokrojone w plastry muszą odpowiadać wymogom określonym w sekcji B.

Podroby nie mogą być pokrojone w plastry, z wyjątkiem wątroń zwierząt gatunków bydła, w przypadku gdy wątroby te zostały pokrojone w plastry w zatwierdzonym zakładzie rozbioru. O rozszerzeniu tego odstępstwa na wątroby zwierząt innych gatunków może zdecydować Rada stanowiąc kwalifikowaną większość głosów, na wniosek Komisji;

- D. świeże mięso, które było składowane, zgodnie z niniejszą dyrektywą, w chłodni składowej zatwierdzonej przez Państwo Członkowskie i które od tego czasu nie było poddawane jakimkolwiek przetwarzaniu, za wyjątkiem czynności związanych ze składowaniem:
- a) spełnia wymogi określone w sekcji A lit. c), e), g) i h) oraz w sekcjach B i C lub jest świeżym mięsem przywiezionym z państw trzecich zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG;
- b) w czasie transportu do miejsca przeznaczenia towarzyszy mu dodatkowy dokument handlowy lub świadectwo określone w sekcji A lit. f).

W przypadku, gdy mięsu ma towarzyszyć świadectwo, dokument ten wystawia urzędowy lekarz weterynarii na podstawie świadectw zdrowia dołączonych do przesyłki świeżego mięsa w czasie przyjmowania do składowania oraz, w przypadku przywozu, zawiera ono wskazanie pochodzenia świeżego mięsa;

- E. świeże mięso, wyprodukowane zgodnie z niniejszą dyrektywą, które było składowane w chłodni składowej państwa trzeciego, zatwierdzonej zgodnie z dyrektywą 72/462/EWG⁷, pod dozorem celnym i które od tego czasu nie było poddawane jakimkolwiek przetwarzaniu, za wyjątkiem czynności związanych ze składowaniem:
- a) spełnia wymogi, określone w sekcjach A, B i C;
- b) spełnia szczególne gwarancje dotyczące badania i certyfikacji zgodności z wymogów składowania i transportu;
- c) towarzyszy mu świadectwo zgodne ze wzorem, jaki ma zostać opracowany na podstawie procedury ustanowionej w art. 16.

Szczególne gwarancje dotyczące badania i certyfikacji zgodności z wymogami dotyczącymi składowania i transportu oraz wydawanie świadectwa, przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16.

---

⁷ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/69/EWG (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 37).

2. Jednakże, bez uszczerbku dla wspólnotowych wymogów sanitarnych zwierząt, ust. 1 nie stosuje się do:

- a) świeżego mięsa przeznaczonego do wykorzystania innego niż spożycie przez ludzi;
- b) świeżego mięsa przeznaczonego na wystawy, do specjalnych badań lub analiz, pod warunkiem, że kontrola urzędowa pozwala zapewnić, że mięso to nie zostanie wykorzystane do spożycia przez ludzi i że po zakończeniu wystawy lub po wykonaniu specjalnych badań lub analiz, mięso to, z wyjątkiem ilości wykorzystanych do celów analiz, zostanie zniszczone;
- c) świeżego mięsa przeznaczonego wyłącznie do zaopatrzenia organizacji międzynarodowych.

Artykuł 4

A. Państwa Członkowskie zapewniają by od dnia 1 stycznia 1993 r. rzeźnie, które wykonują swą działalność w dniu 31 grudnia 1991 r. i które przerabiają nie więcej niż 12 sztuk inwentarza żywego⁸ na tydzień, przy maksymalnym przerobie 600 sztuk dużych na rok, podlegają następującym wymogom jeżeli nie spełniają wymogów określonych w załączniku I:

1. Muszą zostać objęte specjalną rejestracją weterynaryjną i być zaopatrzone w numer identyfikacyjny związany z lokalną jednostką nadzoru.

W celu zatwierdzenia przez właściwe władze krajowe:

- a) zakład musi spełniać warunki zatwierdzenia ustanowione w załączniku II;
- b) prowadzący rzeźnię, właściciel lub jego przedstawiciel, musi prowadzić rejestr:
  - zwierząt przyjmowanych do zakładu oraz opuszczających zakład produktów uboju,
  - przeprowadzanych kontroli,
  - wyników tych kontroli.

Informacje te zostają przekazane właściwym władzom na ich żądanie;

- c) rzeźnia musi zawiadamiać służbę weterynaryjną o godzinie uboju, liczbie i pochodzeniu zwierząt w celu umożliwienia jej przeprowadzenia badania przedubojowego, zgodnie z rozdziałem VI załącznika I, w gospodarstwie lub bezpośrednio przed ubojem;

---

⁸ Bydło i jednokopytne: 1,0 sztuk dużych.
Trzoda chlewna: 0,33 sztuk dużych.
Owce: 0,15 sztuk dużych.

- d) urzędowy lekarz weterynarii lub jego pomocnik musi być obecny w czasie uboju w celu zapewnienia zgodności z zasadami higieny ustanowionymi w rozdziałach V, VII i VIII załącznika I.

W przypadku, gdy urzędowy lekarz weterynarii nie może być obecny w czasie uboju, mięso może opuścić zakład dopiero po przeprowadzeniu przez urzędowego lekarza weterynarii inspekcji poubojowej, która musi odbyć się w dniu uboju;

- e) właściwe władze muszą nadzorować sieć dystrybucji mięsa pochodzącego z zakładu oraz właściwe oznakowanie produktów uznanych za niezdatne do spożycia, jak również ich następne miejsce przeznaczenia i wykorzystanie.

Państwa Członkowskie opracowują wykaz zakładów korzystających z takich odstępstw i przekazują go, łącznie z późniejszymi zmianami, do Komisji;

- f) właściwe władze muszą zapewnić, że świeże mięso pochodzące z zakładów określonych w lit. e) zostało oznakowane stemplami zatwierdzonymi do tego celu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 i zawierającymi informację o okręgu administracyjnym jednostki sanitarnej, której podlega zakład.

- 2. Odstępstwa mogą być przyznawane przez właściwe władze zgodnie z załącznikiem II w przypadku zakładów rozbioru, które nie są usytuowane na terenie zatwierdzonego zakładu i które produkują nie więcej niż trzy tony na tydzień.

Przepisów rozdziałów VII i IX oraz pkt. 48 rozdziału X załącznika I nie stosuje się do operacji składowania i rozbioru w zakładach określonych w akapicie pierwszym.

- 3. Mięso, które zostało uznane za spełniające wymogi higieny i wymogi inspekcji sanitarnej, ustanowione niniejszą dyrektywą, musi być oznakowane stemplem zawierającym informację o okręgu administracyjnym jednostki sanitarnej, której podlega zakład pochodzenia. Wzór tego stempla jest ustalany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16.

- 4. Mięso z zakładów, określonych w niniejszym artykule, musi:

- (i) być zarezerwowane do sprzedaży bezpośredniej na rynku lokalnym, w stanie świeżym lub po przerobieniu, do sprzedaży detalistom lub konsumentom, bez wcześniejszego pakowania lub pakownia w opakowania jednostkowe;
- (ii) być transportowane z zakładu do odbiorcy w higienicznych warunkach transportu.

- B. Jeżeli jest to konieczne, nowe zakłady mogą, na zasadzie odstępstwa od wymogów struktury i infrastruktury załącznika I do niniejszej dyrektywy, zostać zatwierdzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16, pod warunkiem, że spełnione są warunki

wymienione w sekcji A.

- C. Biegli lekarze weterynarii Komisji mogą, wraz z właściwymi władzami krajowymi i w zakresie w jakim to konieczne do jednolitego stosowania niniejszego artykułu, przeprowadzać kontrole na miejscu na reprezentatywnej liczbie zakładów korzystających z warunków ustanowionych w niniejszym artykule.
- D. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostają przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16.
- E. Rada, przed dniem 1 stycznia 1998 r., dokonuje przeglądu przepisów niniejszego artykułu na podstawie sprawozdania Komisji.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że urzędowy lekarz weterynarii uznaje za niezdatne do spożycia przez ludzi:

a) mięso dla zwierząt:

(i) u których, bez uszczerbku dla chorób wyszczególnionych w załączniku C do dyrektywy 90/425/EWG⁹, została stwierdzona jedna z następujących chorób:

- ogólna actinobaciloza lub promienica,
- węglik,
- uogólniona gruźlica,
- uogólnione zapalenie węzłów chłonnych,
- nosacizna,
- wścieklizna,
- tężec,
- ostra salmonelloza,
- ostra brucelloza,
- różycyca świń,
- botulizm,
- posocznica, ropnica, toksemia lub wiremia;

---

⁹ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/174/EWG (Dz.U. nr L 85 z 5.04.1991, str. 37).

- (ii) które posiadają ostre zmiany chorobowe odoskrzelowego zapalenia płuc, zapalenia opłucnej, zapalenia otrzewnej, zapalenia macicy, zapalenia sutka, zapalenia stawu, zapalenia osierdza, nieżytu jelit lub zapalenia mózgu i rdzenia oraz opon potwierdzone przez szczegółową inspekcję, uzupełnioną o ile to możliwe badaniem bakteriologicznym i badaniem na obecność pozostałości substancji o działaniu farmakologicznym.

Jednakże, w przypadku gdy wyniki tych specjalnych badań są korzystne, tusze zostają uznane za zdatne do spożycia przez ludzi po usunięciu części niezdatnych do spożycia;

- (iii) dotkniętych następującymi chorobami pasożytniczymi: uogólniona sarkocystoza, uogólniona wągrzyca, włośnica;
- (iv) martwych, narodzonych w martwym stanie lub nienarodzonych;
- (v) ubitych zbyt młodo i których mięso jest obrzęknięte;
- (vi) wykazujących objawy wyraźnego wychudzenia lub zaawansowanej anemii;
- (vii) wykazujących liczne guzy, ropnie lub poważne rany w różnych miejscach tuszy lub narządów wewnętrznych;

b) mięso zwierząt:

- (i) które zareagowały dodatnio lub wątpliwie na tuberkulinę i w przypadku których badanie wykonane zgodnie z rozdziałem pkt 41 (G) VIII załącznika I pozwoliło ujawnić zmiany gruźlicze zlokalizowane w niektórych narządach lub w niektórych miejscach tuszy.

Jednakże, jeśli zmiana gruźlicza została stwierdzona w węzłach tylko jednego narządu lub tylko jednej części tuszy, tylko narząd zaatakowany lub zaatakowana część tuszy oraz węzły chłonne z nimi związane zostają uznane za niezdatne do spożycia przez ludzi;

- (ii) które zareagowały dodatnio lub wątpliwie na brucelozę, potwierdzoną przez zmiany sygnalizujące ostrą infekcję.

Nawet jeżeli żadna z takich zmian nie została stwierdzona, wymiona, układ rozrodczy i krew muszą jednak zostać uznane za niezdatne do spożycia przez ludzi;

- c) - części tusz wykazujące znaczne oznaki wylewów surowicznych lub krwotocznych, zlokalizowane ropnie lub zlokalizowane zanieczyszczenia,
  - podroby i wnętrzności wykazujące zmiany patologiczne pochodzenia zakaźnego, pasożytniczego lub urazowego;
- d) mięso:
  - które jest zaparzone,
  - wykazujące poważne anomalie w zakresie barwy, zapachu, konsystencji lub smaku;
- e) w przypadku gdy urzędowy lekarz weterynarii stwierdzi, że tusza lub podroby są dotknięte serowatym zapaleniem węzłów chłonnych lub jakimkolwiek innym schorzeniem ropnym, bez oznak uogólnienia tego schorzenia lub powiązania z wychudzeniem:
  - (i) każdy narząd i odpowiadający mu węzeł chłonny, jeśli dolegliwość opisana wyżej jest obecna na powierzchni lub wewnątrz tego narządu lub węzła chłonnego;
  - (ii) w każdym wypadku, do którego nie stosuje się (i), zmiana i wszystkie miejsca wokół, które urzędowy lekarz weterynarii uzna za konieczne do zatrzymania, uwzględniając wiek i stopień zaawansowania zmiany, biorąc pod uwagę, że zmiana stara, solidnie zasklepiąca, może być uważana za nieaktywną;
- f) mięso pochodzące z wycięcia okolicy klucia;
- g) w przypadku gdy urzędowy lekarz weterynarii stwierdzi, że cała tusza lub jakakolwiek część tuszy lub któryś z podrobów są dotknięte chorobą lub dolegliwością inną niż wymienione w poprzednich punktach, cała tusza i podroby lub część tuszy lub podrobów, które, może on uznać za właściwe;
- h) tusze, których podroby nie zostały poddane badaniu poubojowemu;
- i) krew zwierzęcia, którego mięso zostało uznane za niezdatne do spożycia, zgodnie z poprzednimi punktami, a także krew zarażona zawartością żołądka lub jakąkolwiek inną substancją;
- j) mięso pochodzące od zwierząt, którym zostały podane:
  - (i) substancje zakazane na mocy dyrektyw 81/602/EWG¹⁰ i 88/146/EWG¹¹;
  - (ii) substancje, które mogą uczynić mięso niebezpiecznym lub szkodliwym dla zdrowia ludzkiego i w stosunku do którego zostanie podjęta decyzja zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16, po uzyskaniu opinii Naukowego Komitetu

---

¹⁰ Dz.U. nr L 222 z 7.08.1981, str. 32. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 85/358/EWG (Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46).

¹¹ Dz.U. nr L 70 z 16.03.1988, str. 16.

Weterynaryjnego;

- (iii) środki zmiękczające mięso;
- k) mięso zawierające pozostałości substancji dozwolonych zgodnie z wyjątkami przewidzianymi w art. 4 dyrektywy 81/602/EWG oraz w art. 2 i 7 dyrektywy 88/146/EWG, pozostałości produktów leczniczych, antybiotyków, pestycydów lub innych substancji szkodliwych lub mogących uczynić spożycie świeżego mięsa niebezpiecznym lub szkodliwym dla zdrowia ludzkiego, jeżeli pozostałości te przekraczają dozwolony poziom ustanowiony przez zasady wspólnotowe;
- l) mięso zakażone lub zmienione w stopniu, jaki zostanie określony procedurą ustanowioną w art. 16 po uzyskaniu opinii Komitetu Naukowo - Weterynaryjnego;
- m) wątroba i nerki zwierząt starszych niż dwuletnie, pochodzących z regionów, w których wykonanie planów zgodnie z art. 4 dyrektywy 86/469/EWG¹², pozwoliło stwierdzić uogólnioną obecność metali ciężkich w środowisku naturalnym;
- n) mięso, które bez uszczerbku dla rozporządzeń wspólnotowych stosowanych w dziedzinie jonizacji, zostało poddane promieniowaniu jonizującemu lub ultrafioletowemu;
- o) mięso wydające silny zapach płciowy.

2. Uzupełnienia lub zmiany ust. 1 mogą zostać przyjęte, w szczególności w odniesieniu do gruźlicy, brucelozy i salmonellozy, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 i po uzyskaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego.

Artykuł 6

- 1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:
  - a) bez uszczerbku dla przypadków określonych w art. 5 ust. 1 lit. a) (iii) i ust. 2 świeże mięso wieprzowe i końskie, określone w art. 3, jeżeli nie zostało poddane badaniu na obecność włośnicy zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 77/96/EWG¹³, zostaje poddane obróbce zimnem, zgodnie z załącznikiem IV do tej dyrektywy;
  - b) mięso:
    - (i) knurów używanych w celach hodowlanych;
    - (ii) wnętrów oraz świń dotkniętych obojnactwem;
    - (iii) bez uszczerbku dla przypadków określonych w art. 5 ust. 1 lit. o) niekastrowanych knurów o wadze tuszy przekraczającej 80 kg, poza przypadkami, gdy zakład jest w stanie zagwarantować, za pomocą metody

¹² Dz.U. nr L 275 z 26.09.1986, str. 36.

¹³ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 89/321/EWG (Dz.U. nr L 133 z 17.05.1989, str. 33).

uznanej w procedurze ustanowionej w art. 16, lub przy braku takiej metody, za pomocą metody uznanej przez właściwe władze, że tusze wydające silny zapach płciowy mogą być wykryte,

nosi specjalny znak określony przez decyzję 84/371/EWG¹⁴ i poddane obróbce cieplnej zgodnie z dyrektywą 77/99/EWG;

- c) mięso oddzielone mechanicznie zostało poddane obróbce cieplnej zgodnie z dyrektywą 77/99/EWG;
- d) po usunięciu części niezdatnych do spożycia, świeże mięso i podroby pochodzące od zwierząt wykazujących nieuogólnione zakażenie *Cysticercus bovis* lub *Cysticercus celluloseae* zostaje poddane obróbce zimnem przy wykorzystaniu metody uznanej zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16;
- e) zwierzęta, które były przedmiotem specjalnego uboju z konieczności mogą być uznane za zdatne do spożycia przez ludzi tylko na rynku lokalnym i tylko w przypadku, gdy spełnione zostały następujące warunki:
  - gospodarstwo, z jakiego pochodzą, nie jest objęte ograniczeniami polityki sanitarnej,
  - przed ubojem zwierzę zostało poddane badaniu przedubojowemu przez lekarza weterynarii zgodnie z art. 3 ust. 1 (A) lit. b),
  - zwierzę zostało ubite po oszołomieniu, wykrwawione i możliwie wypatroszone na miejscu; lekarz weterynarii może w szczególnych przypadkach odstąpić od oszołomienia i zezwolić na ubój za pomocą odstrzału,
  - zwierzę ubite i wykrwawione jest transportowane, tak szybko jak to możliwe po uboju, w należytych warunkach sanitarnych, do rzeźni zatwierdzonej zgodnie z niniejszą dyrektywą. W przypadku gdy ubite zwierzę nie może być dostarczone do takiej rzeźni w ciągu godziny, musi być przewożone w pojemniku lub takim środkiem transportu, w którym temperatura otoczenia utrzymywana jest na poziomie 0-40 °C. Patroszenie, jeśli nie zostało wykonane w chwili uboju, musi być wykonane najpóźniej trzy godziny po uboju; jeżeli patroszenie zostało wykonane na miejscu, wnętrzności muszą zostać wysłane do rzeźni wraz z tuszą,
  - w czasie transportu do rzeźni ubitemu zwierzęciu towarzyszy świadectwo wydane przez lekarza weterynarii, który zarządził ubój, podające korzystny wynik badania przedubojowego, prawidłowe przeprowadzenie wykrwawienia, godzinę uboju, rodzaj jakiegokolwiek postępowania zastosowanego wobec zwierzęcia oraz, stosownie do potrzeb, wynik badania wnętrzności; świadectwo to powinno musi być zgodne ze wzorem, jaki zostanie opracowany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16,
  - tusza ubitego zwierzęcia jest, do czasu przeprowadzenia badania poubojowego zgodnie z art. 3 ust. 1 (A) lit. d) uzupełnionego, gdzie stosowne, o badanie

---

¹⁴ Dz.U. nr L 196 z 26.07.1984, str. 46.

bakteriologiczne uznające je za całkowicie lub częściowo zdatne do spożycia przez ludzi, traktowana tak, aby nie weszła w kontakt z tuszami mięsa oraz podrobami przeznaczonymi do spożycia przez ludzi;

- f) mięso pochodzące z obszaru poddanego ograniczeniom sanitarnym podlega specjalnym zasadom określonym oddzielnie dla każdego przypadku zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16;
- g) postępowanie określone w poprzednich punktach jest przeprowadzane w zakładzie pochodzenia lub w każdym innym zakładzie wskazanym przez urzędowego lekarza weterynarii;
- h) mięso zostało oznaczone stemplem przewidzianym w art. 4 (A) 3.

2. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustala przed dniem 1 lipca 1992 r., części terytorium Wspólnoty, na których mogą zostać dozwolone odstępstwa od wymogu w ust. 1 lit. a), pod warunkiem, że:

- nieobecność włośnicy zostanie udowodniona za pomocą badań epidemiologicznych,
- zwierzęta żywe i zwierzęta ubite podlegają skutecznej metodzie wykrywania i kontroli.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) mięso uznane za niezdatne do spożycia przez ludzi może być wyraźnie rozróżnione od mięsa uznanego za zdatne do spożycia przez ludzi;
- b) mięso uznane za niezdatne do spożycia przez ludzi stanowi przedmiot obróbki zgodnie z dyrektywą 90/667/EWG¹⁵.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są jeśli to konieczne określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16.

Artykuł 8

1. Bez uszczerbku dla dyrektywy 86/469/EWG, zwierzęta lub ich mięso muszą zostać poddane badaniu na obecność pozostałości, w przypadku gdy urzędowy lekarz weterynarii na podstawie wyników inspekcji sanitarnej podejrzewa ich obecność.

Badanie to sprawdza pozostałości substancji o działaniu farmakologicznym i produktów powstałych z ich przekształcenia, a także innych substancji przenoszonych do mięsa i mogących szkodzić zdrowiu ludzkiemu.

Jeśli badane mięso wykazuje ślady pozostałości w ilościach przekraczających dopuszczalne tolerancje, musi zostać uznane za niezdatne do spożycia przez ludzi.

---

¹⁵ Dz.U. nr L 363 z 27.12.1990, str. 51.

Badania na pozostałości muszą być wykonane zgodnie ze sprawdzonymi metodami uznanymi naukowo, w szczególności tymi, które zostały określone w zasadach wspólnotowych lub w innych normach międzynarodowych.

Wyniki badań na pozostałości muszą być możliwe do oceny według metod odniesienia ustalonych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16, zostaje wyznaczone co najmniej jedno laboratorium referencyjne w każdym Państwie Członkowskim do wykonywania badania na pozostałości.

2. Stanowiąc na wniosek Komisji, Rada ustala tolerancje dla substancji przenoszonych do mięsa i mogących szkodzić zdrowiu ludzkiemu, innych niż określone w dyrektywie Rady 86/363/EWG¹⁶ i w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2377/90¹⁷.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie zapewniają:

- (i) stałą obecność co najmniej jednego urzędowego lekarza weterynarii w rzeźni zatwierdzonej zgodnie z art. 10 przez cały czas badań przedubojowego i poubojowego;
- (ii) obecność co najmniej raz dziennie urzędowego lekarza weterynarii w zakładzie rozbioru zatwierdzonym zgodnie z art. 10 w czasie wykonywania prac związanych z mięsem, w celu kontroli warunków sanitarnych zakładu i rejestru świeżego mięsa wprowadzanego do zakładu i opuszczającego zakład;
- (iii) regularną obecność urzędowego lekarza weterynarii w chłodni składowej.

Urzędowego lekarza weterynarii mogą wspierać pomocnicy podporządkowani mu i działający na jego odpowiedzialność w trakcie przeprowadzania następujących operacji:

- a) badania przedubojowego, w którym rola pomocnika polega na dokonaniu początkowego badania zwierząt i pomocy w zadaniach czysto praktycznych;
- b) badania poubojowego, pod warunkiem, że urzędowy lekarz weterynarii jest w stanie sprawować realny nadzór nad pracą pomocników na miejscu;
- c) kontroli sanitarnej mięsa pokrojonego i składowanego;
- d) inspekcji i nadzoru nad zakładami zatwierdzonymi zgodnie z art. 10.

Maksymalna liczba pomocników, którzy mogą wspierać urzędowego lekarza weterynarii w jego zadaniach, zostanie ustalona przez Radę, stanowiącą na wniosek Komisji, przed dniem 1 stycznia 1992 r. Liczba ta musi być ograniczona, tak aby umożliwić zapewnienie urzędowemu lekarzowi weterynarii wykonywanie skutecznego nadzoru nad badaniem poubojowym.

---

¹⁶ Dz.U. nr L 221 z 7.08.1986, str. 43.

¹⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 1.

Wyłącznie osoby spełniające wymagania załącznika III mogą zostać wyznaczone na pomocników po przeprowadzeniu testu organizowanego przez właściwy władze centralne Państwa Członkowskiego lub przez organ wyznaczony przez te władze centralne.

W celu zapewnienia wyżej wymienionej pomocy, pomocnicy należą do ekipy dokonującej inspekcji pod nadzorem i za odpowiedzialnością urzędowego lekarza weterynarii. Muszą być oni niezależni od zakładu. Właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego ustalają skład ekipy dokonującej inspekcji dla każdego zakładu tak, aby urzędowy lekarz weterynarii mógł nadzorować wyżej wymienione operacje.

Szczegółowe zasady regulujące wsparcie określone w niniejszym artykule, w zakresie niezbędnym, ustalane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16.

Artykuł 10

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje wykaz zakładów zatwierdzonych, innych niż określone w art. 4, z których każdy posiada numer zatwierdzenia weterynaryjnego. Państwo Członkowskie przekazuje ten wykaz innym Państwom Członkowskim oraz Komisji.

Zakłady rozbioru określone w pkt 19 akapit drugi tiret drugie załącznika I, muszą także zostać poddane zatwierdzeniu zgodnie z dyrektywą 71/118/EWG¹⁸. Uwaga o takim specjalnym zatwierdzeniu zostanie umieszczone w wykazie zakładów rozbioru opublikowanym przez Komisję.

Państwo Członkowskie nie zatwierdza zakładu, chyba że spełnia on wymogi i jest zgodny z niniejszą dyrektywą.

W przypadku stwierdzenia nieodpowiednich warunków sanitarnych oraz gdy środki przewidziane w rozdział VIII pkt. 41 (F) załącznika I okażą się niewystarczające do poprawy sytuacji, właściwe władze krajowe dokonują tymczasowego zawieszenia zatwierdzenia.

Jeżeli użytkownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel, nie przeciwdziała stwierdzonym brakom w terminie określonym przez właściwe władze krajowe, władze te wycofują zatwierdzenie.

Dane Państwo Członkowskie bierze pod uwagę wnioski z jakiegokolwiek kontroli przeprowadzonej zgodnie z art. 12. Inne Państwa Członkowskie i Komisja są informowane o zawieszeniu lub wycofaniu zatwierdzenia.

2. Użytkownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel, jest zobowiązany do przeprowadzania, zgodnie z ust. 4 drugi akapit, systematycznej kontroli higieny ogólnej odnośnie do warunków produkcji w jego zakładzie, włącznie z kontrolami mikrobiologicznymi.

Kontrole powinny odnosić się do narzędzi, urządzeń i maszyn we wszystkich stadiach produkcji i, jeżeli to konieczne, do produktów.

---

¹⁸ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/654/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 48).

Użytkownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel, musi być w stanie, na żądanie służby urzędowej, przedstawić do wiadomości urzędowego lekarza weterynarii lub biegłych lekarzy weterynarii Komisji rodzaj, częstotliwość i wyniki kontroli przeprowadzonych w tym celu, a także jeżeli to konieczne nazwę laboratorium prowadzącego badania.

Rodzaj kontroli, ich częstotliwość, a także metody pobierania próbek i metody badania bakteriologicznego ustalane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16.

3. Użytkownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel, musi wprowadzić program szkolenia pracowników, pozwalający dostosować się do warunków sanitarnych produkcji, dostosowanych do struktury produkcji.

Urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za zakład musi zostać włączony do planowania i wprowadzania w życie tego programu.

4. Inspekcja i nadzór zakładów wykonywane są na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii, którego, zgodnie z art. 9, mogą wspierać w wykonywaniu zadań czysto materialnych pracownicy pomocniczy. Urzędowy lekarz weterynarii musi w każdej chwili mieć swobodny dostęp do wszystkich części zakładu w celu zapewnienia przestrzegania niniejszej dyrektywy oraz, w przypadku wątpliwości co do pochodzenia mięsa lub ubitych zwierząt, do dokumentów księgowych, które pozwolą mu na dotarcie do gospodarstwa pochodzenia ubitego zwierzęcia.

Urzędowy lekarz weterynarii musi regularnie przeprowadzać analizy wyników kontroli przewidzianych w ust. 2. Może on, na podstawie tych analiz, przeprowadzić dalsze badania mikrobiologiczne na wszystkich etapach produkcji lub w stosunku do produktów.

Wyniki tych analiz są przedmiotem sprawozdania, z którego wnioski i zalecenia podawane są do wiadomości użytkownika zakładu, właściciela lub jego przedstawiciela, który czuwa nad usuwaniem stwierdzonych braków w celu poprawy higieny.

Artykuł 11

Państwa Członkowskie powierzają służbie lub organowi centralnemu zadania zbierania i wykorzystywania wyników badań przedubojowych i poubojowych przeprowadzanych przez urzędowego lekarza weterynarii w zakresie diagnostyki chorób przenoszonych na człowieka.

W przypadku gdy taka choroba zostaje zdiagnozowana, wyniki konkretnego przypadku przekazywane są możliwie najszybciej właściwym władzom weterynaryjnym odpowiedzialnym za nadzór nad stadem, z którego pochodziły zwierzęta.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące niektórych chorób, w szczególności przypadków zdiagnozowania chorób przenoszonych na człowieka.

Komisja, działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16, przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności:

- okresowość, według której informacje muszą być przekazywane Komisji,

- rodzaj informacji,
- choroby, jakich dotyczy zbieranie informacji,
- procedury zbierania i wykorzystywania informacji.

Artykuł 12

1. Biegli lekarze weterynarii z Komisji mogą, w zakresie niezbędnym, zapewnić jednolite stosowanie niniejszej dyrektywy i we współpracy z właściwymi władzami krajowymi przeprowadzać kontrole na miejscu; mogą oni w szczególności sprawdzać czy zatwierdzone zakłady rzeczywiście przestrzegają przepisów niniejszej dyrektywy. Komisja powiadamia Państwa Członkowskie o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na terytorium którego przeprowadzana jest kontrola, zapewnia biegłym wszelką niezbędną pomoc przy wykonywaniu ich obowiązków.

Ogólne przepisy wykonawcze do niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16.

Po otrzymaniu opinii Państw Członkowskich w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, Komisja opracowuje zalecenie dotyczące zasad, jakie mają być przestrzegane w trakcie kontroli określonych w niniejszym ustępie.

2. Przed dniem 1 stycznia 1995 r. Rada dokonuje ponownego przeglądu niniejszego artykułu na podstawie sprawozdania Komisji, któremu mogą towarzyszyć wnioski.

Artykuł 13

1. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 Państwa Członkowskie mogą być upoważnione do stosowania przepisów art. 4 w stosunku do rzeźni przerabiających najwyżej 20 sztuk dużych na tydzień i 1 000 sztuk dużych na rok:

- a) jeżeli są usytuowane w regionie poszkodowanym na skutek szczególnych ograniczeń geograficznych lub doznającym trudności zaopatrzenia;
- b) jeżeli, w dniu 1 lipca 1991 r., przeprowadzają program restrukturyzacji w ramach krajowego planu istniejącego w tym dniu.

Zgodnie z tą samą procedurą, a na zasadzie odstępstwa od kursów przeliczeniowych dla limitów ustalonych w przeliczeniu na sztuki duże w art. 4 (A) akapit pierwszy, upoważnienie określone w pierwszym akapicie niniejszego ustępu może zostać rozszerzone na zakłady przerabiające maksimum 60 sztuk świń na tydzień, w przypadku gdy spełnione zostaną następujące warunki:

- a) właściciel zakładu skorzystał ze specjalnego szkolenia uznanego przez właściwe władze, w zakresie warunków sanitarnych produkcji;
- b) zwierzęta przeznaczone do uboju należą do właściciela zakładu lub zostały zakupione przez niego w celu spełnienia wymogów określonych w lit. d);

- c) mięso produkowane jest w znajdujących się na terenie zakładu pomieszczeniach spełniających wymogi załącznika II;
- d) produkowane mięso jest wykorzystywane wyłącznie do zaopatrzenia zakładu lub sprzedawane konsumentowi bezpośrednio na miejscu.

W przypadku gdy podejmowane są decyzje o udzieleniu odstępstw, mogą być przewidziane szczególne wymogi, w szczególności definicja rynku lokalnego.

Zakłady korzystające z takich odstępstw podlegają wspólnotowej inspekcji zatwierdzonych zakładów.

2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16:

- odstępstwa od rozdziału II pkt. 14 lit. c) tiret drugie i trzecie, rozdziału VIII pkt. 42 (A) 2 i rozdziału IX pkt. 46 lit. d) załącznika I mogą zostać przyznane, na wniosek, każdemu Państwu Członkowskiemu, które zapewni podobne gwarancje. Odstępstwa te określają warunki sanitarne co najmniej równorzędne z warunkami załącznika I,
- mogą zostać ustanowione dodatkowe wymogi dostosowane do konkretnej sytuacji danych Państw Członkowskich w odniesieniu do niektórych chorób mogących zagrażać zdrowiu ludzkiemu,
- mogą zostać ustanowione szczególne warunki zatwierdzania zakładów usytuowanych na rynku hurtowym.

Artykuł 14

1. Bez uszczerbku dla szczególnych przepisów niniejszej dyrektywy urzędowy lekarz weterynarii lub właściwe władze, w przypadku podejrzenia o nieprzestrzeganie przepisów weterynaryjnych lub w przypadku wątpliwości czy mięso jest zdatne do spożycia, przeprowadzają wszelkie kontrole weterynaryjne, jakie uznają za stosowne.

2. Państwa Członkowskie podejmują odpowiednie środki administracyjne lub karne w celu ukarania jakiegokolwiek naruszenia wspólnotowych przepisów weterynaryjnych, w szczególności w razie stwierdzenia, że wystawione świadectwa lub dokumenty nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi mięsa, że oznakowanie nie jest zgodne z tymi przepisami, że mięso nie zostało poddane badaniu lub że nie zostało zachowane pierwotne przeznaczenie mięsa.

Artykuł 15

Załączniki do niniejszej dyrektywy zostają zmienione przez Radę, stanowiącą większość kwalifikowaną na wniosek Komisji, w szczególności w celu ich dostosowania do postępu w technologii.

Artykuł 16

1. W przypadku postępowania zgodnie z procedurą ustanowioną w niniejszym artykule,

sprawy bezzwłocznie przekazuje się Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu przez jego przewodniczącego, albo z jego własnej inicjatywy, albo na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedstawia projekt środków, jakie należy podjąć. Komitet wydaje opinię w terminie, jaki jego przewodniczący może ustalić w zależności od pilności sprawy. Decyzja zapada większością pięćdziesięciu czterech głosów, głosy Państw Członkowskich wazone są zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja uchwala środki i wprowadza je natychmiast w życie jeżeli są zgodne z opinią Komitetu. W przypadku gdy nie są one zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja przedstawia bezzwłocznie Radzie propozycję środków, jakie należy podjąć. Rada uchwala środki większością kwalifikowaną.

Jeżeli, w ciągu trzech miesięcy od dnia zgłoszenia wniosku, Rada nie przyjęła żadnych środków, Komisja przyjmuje proponowane środki i wprowadza je niezwłocznie w życie, z wyjątkiem wypadków, kiedy Rada podjęła decyzję się przeciwko tym środkom zwykłą większością.

Artykuł 17

Przed dniem 1 lipca 1994 r. Komisja przedstawia Radzie sprawozdanie, wraz z ewentualnymi wnioskami, w sprawie których Rada podejmuje decyzję zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 Traktatu, w sprawie metod inspekcji, które zapewniają poziom zdrowia zwierząt równoważny z gwarantowanym przez metody badania przedubojowego i poubojowego określone w rozdziałach VI i VIII załącznika I.

Artykuł 18

Zasady ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG stosuje się w szczególności w zakresie kontroli pochodzenia, organizacji i czynności pokontrolnych jakie mają zostać przeprowadzone przez Państwo Członkowskie będące krajem przeznaczenia, oraz środków ochronnych, jakie należy wprowadzić w życie.

Artykuł 19

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

WARUNKI OGÓLNE ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW

Zakłady muszą posiadać co najmniej:

1. Pomieszczenia, w których produkuje się, przetwarza i składowuje świeże mięso, a także strefy i korytarze, w których odbywa się transport świeżego mięsa, wyposażone w:
  - a) posadzki o konstrukcji nienasiąkliwej, nieprzepuszczalnej, łatwej do mycia i odkażania, nie ulegającej rozkładowi, położonej z odpowiednim spadkiem w kierunku urządzeń ściekowych: urządzenia ściekowe muszą być doprowadzone do urządzeń syfonowanych i okratowanych zapobiegających wydostawaniu się zapachów. Jednakże:
    - w przypadku pomieszczeń, określonych w rozdziale II pkt. 14 lit. d) i f), rozdziale III pkt. 15 lit. a) i rozdziale IV pkt. 16 lit. a), odprowadzanie wody do studzienek syfonowanych i okratowanych nie jest wymagane, a w pomieszczeniach, określonych w pkt. 16 lit. a) wystarczające jest urządzenie pozwalające na łatwe usuwanie wody,
    - w przypadku pomieszczeń, określonych w rozdziale IV pkt. 17 lit. a), a także w strefach i korytarzach, w których odbywa się transport świeżego mięsa, wystarczająca jest posadzka z materiałów nienasiąkliwych, nieprzepuszczalnych oraz nie ulegających rozkładowi;
  - b) ściany gładkie, odporne, nienasiąkliwe i nieprzepuszczalne, w kolorach jasnych, zmywalne do wysokości co najmniej dwóch metrów, oraz do co najmniej trzech metrów w pomieszczeniach uboju; w pomieszczeniach chłodni lub zamrażalni oraz w pomieszczeniach składowania ściany muszą być pokryte co najmniej do wysokości składowania towaru. Styki między ścianami i posadzkami zaokrągla się lub wykańcza podobnie za wyjątkiem pomieszczeń określonych w rozdziale IV pkt. 17 lit. a).

Jednakże stosowanie ścian wykonanych z drewna w pomieszczeniach określonych w pkt. 17 rozdziału IV nie stanowi podstawy do wycofania zatwierdzenia, pod warunkiem, że zostały zbudowane przed dniem 1 stycznia 1983 r.;
  - c) drzwi wykonane z materiału trwałego nieulegającego korozji, a jeżeli wykonane są z drewna, pokryte okładziną gładką oraz nienasiąkliwą i nieprzepuszczalną na wszystkich powierzchniach;
  - d) materiały izolacyjne nie ulegające rozkładowi i bezwonne;
  - e) odpowiednie urządzenia wentylacyjne i urządzenia wyciągowe do pary;
  - f) odpowiednie oświetlenie naturalne lub sztuczne niezmieniające kolorów;

- g) sufity czyste i o powierzchni łatwej do oczyszczania; w przypadku braku, warunki te powinna spełniać wewnętrzna powierzchnia pokrycia dachu;
2.
    - a) możliwie najbliżej stanowisk pracy, wystarczającą liczbę urządzeń do mycia i odkażania rąk oraz do mycia sprzętu gorącą wodą. Krany nie mogą być uruchamiane za pomocą dłoni lub przedramienia. Do mycia rąk urządzenia te muszą być zaopatrzone w bieżącą wodę gorącą i zimną lub w wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, w środki do mycia i odkażania oraz higieniczne środki suszenia rąk;
    - b) urządzenia do odkażania narzędzi, z doprowadzoną gorącą wodą o temperaturze nie niższej niż 82 °C;
  3. odpowiednie urządzenia do ochrony przed szkodnikami, takimi jak owady i gryzonie;
  4.
    - a) urządzenia i sprzęt do pracy, takie jak stoły do krojenia, stoły z ruchomymi płytami do krojenia, pojemniki, taśmy pojemników i piły wykonane z materiałów nieulegających korozji, nie powodujących uszkodzenia mięsa, łatwych do mycia i odkażania. Powierzchnie mające lub mogące mieć bezpośredni kontakt z mięsem, włącznie ze spawami i łączeniami, powinny być gładkie. Używanie świeżego mięsa opakowanego w sposób higieniczny;
    - b) nieulegające korozji narzędzia i wyposażenie spełniające wymogi sanitarne w odniesieniu do:
      - obchodzenia się z mięsem,
      - składowania pojemników używanych do mięsa, tak aby ani mięso ani pojemniki nie miały bezpośredniego kontaktu z posadzką lub ścianami;
    - c) wyposażenie, łącznie z odpowiednio usytuowanymi strefami odbioru i sortowania, do higienicznego obchodzenia się i ochrony mięsa w trakcie załadunku i wyładunku;
    - d) specjalne szczelne pojemniki nieulegające korozji, wyposażone w pokrywy i systemy zamykania uniemożliwiające osobom nieupoważnionym usuwanie z nich zawartości, przeznaczone do mięsa nie przeznaczonego do spożycia przez ludzi lub zamknięte pomieszczenie przeznaczone dla takiego mięsa, jeśli jego ilości tego wymagają lub jeśli nie zostało ono usunięte lub zniszczone na koniec dnia pracy; w wypadku gdy mięso jest usuwane kanałami zsyłowymi, muszą one być tak skonstruowane i zainstalowane, aby uniknąć wszelkiego ryzyka zakażenia świeżego mięsa;
    - e) wyposażenie do higienicznego przechowywania materiałów do pakowania jednostkowego i pakowania, gdy czynności te są wykonywane w zakładzie;
  5. Wyposażenie chłodnicze pozwalające na utrzymywanie mięsa w temperaturze wewnętrznej wymaganej niniejszą dyrektywą. Urządzenia te muszą zawierać system odpływu pozwalający na usuwanie wody ze skraplania w sposób, który w żadnym razie

nie zagraża skażeniem mięsa;

6. doprowadzenie pod ciśnieniem wyłącznie wody pitnej, w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG¹⁹. Jednakże, wyjątkowo, instalacja dostarczająca wody niezdatnej do picia jest dopuszczalna do wytwarzania pary wodnej, do celów przeciwpożarowych i chłodzenia urządzeń chłodniczych, pod warunkiem, że przewody zainstalowane do tego celu nie pozwalają na używanie tej wody do innych celów i nie stwarzają żadnego ryzyka skażenia świeżego mięsa. Przewody wody nie nadającej się do picia muszą jasno odróżniać się od przewodów używanych do wody pitnej;
7. doprowadzenie wystarczającej ilości ciepłej wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG;
8. urządzenia do usuwania odpadów płynnych i stałych, które odpowiadają wymogom sanitarnym;
9. pomieszczenie wystarczająco wyposażone, zamykane, do wyłącznej dyspozycji służby weterynaryjnej lub, w przypadku chłodni składowych określonych w pkt. 17 rozdziału IV, odpowiednie wyposażenie;
10. wyposażenie umożliwiające skuteczne przeprowadzanie w każdej chwili inspekcji weterynaryjnych określonych w niniejszej dyrektywie;
11. odpowiednią liczbę szatni z gładkimi, nienasiąkliwymi, nieprzepuszczalnymi, łatwymi do mycia ścianami i posadzkami, wyposażonych w umywalki, natryski i kabiny klozetowe ze spluczkami, wyposażone w sposób pozwalający na ochronę czystych części budynku przed skażeniem.

Kabiny te nie mogą otwierać się bezpośrednio na pomieszczenia robocze. Obecność natrysków nie jest konieczna w chłodniach składowych służących jedynie do przyjmowania i przechowywania świeżego mięsa opakowanego w sposób higieniczny. Umywalki muszą być zaopatrzone w bieżącą wodę ciepłą i zimną lub w wodę mieszaną o odpowiedniej temperaturze, w środki do mycia i odkażania rąk, a także higieniczne środki do suszenia rąk. Krany umywalek nie mogą być uruchamiane za pomocą dłoni lub przedramienia. Musi istnieć wystarczająca liczba umywalek w pobliżu kabin klozetowych;

12. odpowiednie miejsce i urządzenia do mycia i odkażania środków transportu mięsa, z wyjątkiem chłodni składowych przeznaczonych tylko do przyjmowania i wysyłki świeżego mięsa opakowanego w sposób higieniczny. Rzeźnie powinny zawierać miejsce i urządzenia wyodrębnione dla środków transportu zwierząt rzeźnych. Jednakże, miejsca te i urządzenia nie są obowiązkowe, jeśli istnieją urządzenia wymuszające mycie i odkażanie środków transportu w pomieszczeniach urzędowo zatwierdzonych;
13. pomieszczenie lub zabezpieczone miejsce do magazynowania detergentów, środków odkażających i podobnych substancji.

---

¹⁹ Dz.U. nr L 229 z 30.08.1980, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 81/858/EWG (Dz.U. nr L 319 z 7.11.1981, str. 19).

ROZDZIAŁ II

WARUNKI SPECJALNE ZATWIERDZANIA RZEŻNI

14. W uzupełnieniu do wymogów ogólnych, rzeźnie powinny posiadać co najmniej:
- a) odpowiednie i higieniczne pomieszczenia do przetrzymywania bydła lub, w sytuacji klimatycznej pozwalającej na to, place dla zwierząt oczekujących na przyjęcie. Ściany i posadzki powinny być wytrzymałe, nienasiąkliwe, nieprzepuszczalne i łatwe do mycia oraz odkażania. Pomieszczenia i place powinny być odpowiednio wyposażone do pojenia zwierząt i, jeżeli to konieczne, do karmienia ich, oraz jeżeli to właściwe system odwadniający;
  - b) pomieszczenia rzeźni o takich wymiarach, by praca mogła być wykonywana w zadowalający sposób. W pomieszczeniach rzeźni, w których dokonuje się uboju świń i innych gatunków zwierząt, musi zostać zapewnione specjalne miejsce wydzielone do uboju świń; jednakże takie specjalne miejsce nie jest niezbędne, jeżeli ubój świń i innych zwierząt dokonywany jest w różnym czasie; w takim przypadku jednak operacje oparzania, odszczeciniania, skrobania i opalania powinny być wykonywane na miejscu wyraźnie oddzielnym od linii ubojowej, albo poprzez co najmniej pięciometrowy odstęp od niej, albo ogrodzeniem o co najmniej trzymetrowej wysokości;
  - c) pomieszczenia oddzielne, wystarczająco rozległe i przeznaczone wyłącznie:
    - do wypróżniania i czyszczenia żołądków i jelit.

Jednakże oddzielne pomieszczenia nie będą konieczne, jeśli operacje dotyczące żołądków są wykonywane przy pomocy sprzętu mechanicznego o zamkniętym obiegu posiadającego odpowiedni system wentylacji i spełniającego następujące wymogi:

- (i) sprzęt musi być zainstalowany i urządzony w taki sposób, by operacje oddzielania jelit od żołądków oraz opróżnianie i czyszczenie żołądków dokonywane były w sposób higieniczny. Musi on być umieszczony w specjalnym miejscu, które jest wyraźnie oddzielone od wyłożonego świeżego mięsa przegrodą sięgającą od posadzki do wysokości co najmniej trzech metrów i otaczającą powierzchnię, na której operacje te są wykonywane;
- (ii) konstrukcja i funkcjonowanie maszyny muszą skutecznie chronić przed jakimkolwiek skażeniem świeżego mięsa;
- (iii) urządzenie do usuwania powietrza musi być zainstalowane i funkcjonować tak, aby usuwać zapachy oraz jakiegokolwiek ryzyko skażenia aerozolowego;
- (iv) maszyna musi być wyposażona w urządzenie pozwalające na usuwanie ścieków i zawartości żołądków w zamkniętym obiegu do

systemu odwadniającego;

- (v) obieg wykorzystywany do dostarczania żołądków do maszyny i ich wyprowadzania musi być równocześnie wyraźnie oddzielony i oddalony od obiegu innych rodzajów świeżego mięsa. Natychmiast po wypróżnieniu i oczyszczeniu żołądki powinny być w sposób higieniczny usunięte;
  - (vi) żołądków nie mogą dotykać pracownicy, którzy zajmują się innym świeżym mięsem. Pracownicy zajmujący się żołądkami nie mogą mieć dostępu do innych rodzajów świeżego mięsa;
- do przerobu jelit i wnętrzności na flaki, jeśli te prace wykonywane są w rzeźni. Jednakże, czynności te mogą być wykonywane w pomieszczeniu, określonym w tiret pierwsze, pod warunkiem, że wyeliminuje się możliwość jakiegokolwiek skażenia krzyżowego;
  - do przygotowywania i czyszczenia podrobów innych niż określone w tiret poprzednich, włącznie z wydzielonym miejscem składowania głów w wystarczającej odległości od innych podrobów, jeśli te prace są wykonywane w rzeźni, ale nie na linii ubojowej,
  - do składowania skór, rogów, racic i świńskiej szczeciny, w przypadku, gdy nie są one usuwane bezpośrednio z rzeźni, w dniu uboju, w zamkniętych i hermetycznych pojemnikach podlegających usunięciu;
- d) wydzielone miejsce do pakowania podrobów, jeśli jest to wykonywane w rzeźni;
  - e) zamykane pomieszczenia lub, jeśli pozwala na to sytuacja klimatyczna, place do przetrzymywania zwierząt chorych lub podejrzanych, zlokalizowane w odpowiednich miejscach i wyposażone w odrębne urządzenie odpływowe, zamykane pomieszczenia zarezerwowane do uboju tych zwierząt, do składowania zatrzymanego mięsa i składowania mięsa uznanego za niezdatne do spożycia przez ludzi. Pomieszczenia zarezerwowane do uboju tych zwierząt nie są konieczne w zakładach nie zatwierdzonych przez właściwe władze do uboju tych zwierząt lub jeśli ubój ten odbywa się po zakończeniu operacji uboju zwykłego i jeśli podjęte są środki w celu uniknięcia skażenia mięsa uznanego za zdatne do spożycia przez ludzi. W tym przypadku pomieszczenia powinny być specjalnie oczyszczone i odkażone pod urzędowym nadzorem przed ponownym użyciem ich do uboju zwierząt, które nie są chore ani podejrzane;
  - f) pomieszczenia chłodnicze lub zamrażalnie wystarczająco pojemne, wyposażone w urządzenia odporne na korozję i przeznaczone do uniemożliwienia kontaktu świeżego mięsa z posadzką lub ścianami w czasie jego transportu i przechowywania;
  - g) środki umożliwiające kontrolę wszelkich wejść do i wyjść z rzeźni;
  - h) wyraźne oddzielenie stref brudnych i stref czystych w celu ochrony stref czystych przed jakimkolwiek skażeniem;

- i) urządzenie umożliwiające, po oszołomieniu, by rozbiór odbywał się na tyle na ile to możliwe na zwierzęciu podwieszonym; w żadnym razie zwierzę w czasie rozbioru nie może wchodzić w kontakt z posadzką;
- j) sieć szyn napowietrznych do późniejszego przemieszczania mięsa;
- k) jeśli w obrębie rzeźni składowany jest obornik, specjalnie zagospodarowane miejsce dla tego obornika;
- l) pomieszczenie wystarczająco wyposażone do przeprowadzania badania na obecność włośnicy, w przypadku gdy badanie to odbywa się w zakładzie.

ROZDZIAŁ III

WARUNKI SPECJALNE ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW ROZBIORU

15. W uzupełnieniu do wymogów ogólnych, zakłady rozbioru muszą posiadać co najmniej:
- a) pomieszczenia chłodzące lub zamrażalnie wystarczająco przestronne do konserwacji mięsa i, jeśli w zakładzie przechowywane jest mięso opakowane, oddzielne takie pomieszczenie przeznaczone do mięsa opakowanego. Mięso nie opakowane nie może być przechowywane w takim pomieszczeniu chyba że zostało najpierw oczyszczone i odkażone;
  - b) pomieszczenie do krojenia, usuwania kości i pakowania w opakowania jednostkowe zaopatrzone w termometr lub teletermograf;
  - c) pomieszczenie do pakowania, w przypadku gdy takie czynności wykonywane są w zakładzie rozbioru, chyba że spełnione zostały warunki przewidziane w rozdziale XII pkt. 63;
  - d) pomieszczenie do składowania materiałów opakowań i opakowań jednostkowych, jeśli czynności te wykonywane są w zakładzie rozbioru.

ROZDZIAŁ IV

WARUNKI SPECJALNE ZATWIERDZANIA CHŁODNI SKŁADOWYCH

16. W uzupełnieniu do ogólnych wymogów zatwierdzenia, chłodnie, w których składowane jest świeże mięso zgodnie z rozdziałem XIV pkt. 66 ust. 1 muszą posiadać co najmniej:
- a) pomieszczenia chłodzące wystarczająco przestronne, łatwe do czyszczenia, w których świeże mięso może być składowane w temperaturach określonych w pkt. 66 akapit pierwszy;
  - b) termometr lub teletermograf w każdej lub dla każdej strefy składowania;
17. W uzupełnieniu do wymogów ogólnych, chłodnie, w których składowane jest świeże mięso, zgodnie z rozdziałem XIV pkt. 66 akapit czwarty muszą posiadać co najmniej:

- a) pomieszczenia chłodzące wystarczająco przestronne, łatwe do czyszczenia, w których świeże mięso może być składowane w temperaturach określonych w pkt. 66 akapit czwarty;
- b) termometr lub teletermograf w każdej lub dla każdej strefy składowania.

ROZDZIAŁ V

HIGIENA PRACOWNIKÓW, POMIESZCZEŃ I SPRZĘTU W ZAKŁADACH

18. Bezwzględna czystość wymagana jest od pracowników, pomieszczeń i sprzętu:
- a) pracownicy zajmujący się świeżym mięsem, odkrytym lub opakowanym, lub pracujący w pomieszczeniach lub strefach, w których to mięso jest przetwarzane, pakowane lub transportowane, muszą w szczególności nosić czyste i łatwe do oczyszczenia nakrycia głowy, obuwie i ubrania robocze w jasnych kolorach oraz, gdy jest to konieczne, czyste ochraniacze na kark lub inną odzież ochronną. Pracownicy pracujący przy uboju zwierząt, ze świeżym mięsem lub przy jego przetwarzaniu są zobowiązani do noszenia czystych ubrań roboczych na początku każdego dnia roboczego i, jeżeli to konieczne, do ich zmiany w ciągu dnia oraz do mycia i wielokrotnego odkażania rąk w ciągu dnia roboczego oraz przed każdym wznowieniem pracy. Osoby, które miały kontakt z chorymi zwierzętami lub skażonym mięsem, muszą natychmiast starannie umyć ręce i ramiona w ciepłej wodzie, a następnie je zdezynfekować. Zabrania się palenia w pomieszczeniach roboczych i magazynowych, w strefach załadunku, odbioru, selekcji i wyładunku, a także w innych strefach i korytarzach, przez które transportuje się świeże mięso;
  - b) żadne zwierzę nie może zostać wprowadzane do zakładu z wyjątkiem, w przypadku rzeźni, zwierząt przeznaczonych do uboju i w obrębie wspomnianych rzeźni zwierząt koniecznych do ich funkcjonowania. Należy zapewnić systematyczne niszczenie gryzoni, owadów i innych szkodników;
  - c) sprzęt i narzędzia używane do pracy ze świeżym mięsem muszą być utrzymane w dobrym stanie, jeśli chodzi o konserwację i w czystość. Są one starannie czyszczone i odkażane wielokrotnie w ciągu dnia roboczego, na koniec pracy danego dnia oraz przed ponownym użyciem, jeśli zostały zabrudzone.
19. Pomieszczenia, narzędzia i sprzęt roboczy nie mogą być używane w innych celach niż praca przy świeżym mięsie lub przy mięsie dziczyzny hodowlanej za zezwoleniem zgodnym z dyrektywą 91/495/EWG²⁰.

Ograniczeń tych nie stosuje się do:

- urządzeń transportowych używanych w pomieszczeniach, określonych w pkt. 17 lit. a), w przypadku gdy mięso jest opakowane,
- do rozbioru mięsa drobiowego lub innego mięsa dziczyzny lub mięsa króliczego,

---

²⁰ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

czy do wytwarzania preparatów mięsnych, pod warunkiem, że czynności te są wykonywane w innym czasie niż czas rozbioru mięsa świeżego lub mięsa dziczyzny hodowlanej, określonych w akapicie pierwszym, a pomieszczenie rozbioru zostało całkowicie oczyszczone i odkażone przed przeznaczeniem jej na nowo do rozbioru mięsa świeżego lub mięsa dziczyzny hodowlanej.

Narzędzia służące do rozbioru mięsa muszą być używane wyłącznie do tego celu.

20. Mięso i pojemniki na mięso nie mogą mieć bezpośredniego kontaktu z posadzką.
21. Do wszelkiego użytku nakazuje się stosowanie wody pitnej; jednakże, wyjątkowo, używanie wody nie nadającej się do picia dozwolone jest do produkcji pary wodnej, pod warunkiem, że rury zainstalowane do tego celu nie pozwalają na używanie tej wody do innych celów i nie zagrażają w żaden sposób skażeniem świeżego mięsa. Dodatkowo, w wyjątkowych przypadkach dozwolone jest stosowanie wody niezdatnej do picia do chłodzenia urządzeń chłodniczych. Rury do wody niezdatnej do picia muszą wyraźnie odróżniać się od rur używanych do wody pitnej.
22. Zakazuje się rozsypywania trocin lub innej podobnej substancji na posadzce pomieszczeń roboczych i pomieszczeń do składowania świeżego mięsa.
23. Detergenty, środki odkażające i podobne substancje muszą być używane tak, aby nie powodowały niepożądanych skutków dla narzędzi, sprzętu roboczego i świeżego mięsa. Po ich użyciu wymagane jest dokładne płukanie narzędzi i sprzętu roboczego przy użyciu wody pitnej.
24. Osobom, które mogłyby doprowadzić do skażenia świeżego mięsa zakazuje się pracy przy nim lub przy jego przetwarzaniu.

Przy zatrudnianiu, każda osoba przyjęta do pracy przy świeżym mięsie lub jego przetwarzaniu zobowiązana jest do udowodnienia przy pomocy świadectwa lekarskiego, że nie ma żadnych przeciwwskazań do tego zatrudnienia. Nadzór lekarski takiej osoby podlega obowiązującemu ustawodawstwu krajowemu w danym Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ VI

PRZEDUBOJOWE BADANIE SANITARNE

25. Zwierzęta muszą zostać poddane badaniu przedubojowemu w dniu ich przybycia do rzeźni lub przed rozpoczęciem uboju dziennego; badanie to musi zostać powtórzone tuż przed ubojem, jeśli zwierzę było przetrzymywane przez noc.

Użytkownik rzeźni, właściciel lub jego przedstawiciel, jest zobowiązany do ułatwienia działań związanych z badaniem sanitarnym przedubojowym, w szczególności do ułatwienia wszelkich czynności uznanych za użyteczne.

Każde zwierzę rzeźne posiada znak identyfikacyjny, pozwalający właściwym władzom określić jego pochodzenie.

26. a) Urzędowy lekarz weterynarii musi przeprowadzić badanie przedubojowe zgodnie z zasadami wykonywania zawodu, w warunkach właściwego oświetlenia.
- b) Urzędowy lekarz weterynarii musi, w odniesieniu do zwierząt dostarczonych do rzeźni, dokonać oceny zgodności z zasadami wspólnotowymi w zakresie stanu zdrowia zwierząt.
27. Badanie musi określić:
- a) czy zwierzęta dotknięte są chorobą przenoszoną na człowieka i na zwierzęta lub czy wykazują objawy lub znajdują się w takim stanie ogólnym, który pozwala stwierdzić możliwość pojawienia się takiej choroby;
- b) czy wykazują objawy chorobowe lub zaburzenia ogólne, które mogą spowodować, że ich mięso będzie niezdatne do spożycia przez ludzi; należy także zwrócić uwagę na wszelkie oznaki wskazujące, że zwierzętom podano substancje o działaniu farmakologicznym lub inne substancje, które mogą spowodować szkodliwość ich mięsa dla zdrowia ludzkiego;
- c) czy są zmęczone, nadmiernie pobudzone lub zranione.
28. a) Zwierzętom zmęczonym lub nadmiernie pobudzonym należy umożliwić co najmniej dwudziestoczerogodzinny odpoczynek, chyba że urzędowy lekarz weterynarii zadecyduje inaczej.
- b) Zwierzęta, u których została stwierdzona jedna z chorób określonych w pkt. 27 lit. a) i b) nie mogą być ubijane do celów spożycia przez ludzi.
- c) Ubój zwierząt podejrzewanych o jedną z chorób określonych w pkt. 27 lit. a) i b), musi zostać odroczone. Zwierzęta te muszą przejść szczegółowe badanie w celu postawienia diagnozy.

W przypadku gdy badanie poubojowe konieczne jest w celu postawienia diagnozy, urzędowy lekarz weterynarii żąda, aby dane zwierzęta zostały ubite oddzielnie lub na koniec uboju zwykłego.

Zwierzęta te poddawane są szczegółowemu badaniu poubojowemu, uzupełnionemu, jeśli urzędowy lekarz weterynarii uzna to za konieczne dla potwierdzenia, o odpowiednie badanie bakteriologiczne i badanie na obecność pozostałości substancji mających działanie farmakologiczne i których podanie podejrzewa się, biorąc pod uwagę zaobserwowany stan patologiczny.

ROZDZIAŁ VII

WARUNKI SANITRANE UBOJU ZWIERZĄT, ROZBIORU I PRZETWARZANIA MIĘSA

29. Zwierzęta rzeźne wprowadzone do pomieszczeń ubojni muszą zostać natychmiast ubite, natomiast wykrwawianie, oskórowanie lub odszczecinianie, rozbiór i patroszenie muszą zostać wykonane w sposób pozwalający uniknąć jakiegokolwiek skażenia mięsa.

30. Wykrwawienie musi być całkowite; krew przeznaczona do spożycia przez ludzi musi zostać zebrana w bezwzględnie czyste pojemniki. Nie może być mieszana ręką, a wyłącznie za pomocą narzędzi spełniających wymogi sanitarne.
31. Niezwłoczne i całkowite oskórowanie jest obowiązkowe, za wyjątkiem świń, bez uszczerbku dla wyłączenia przewidzianego w rozdziale VIII pkt. 41 (D) lit. a) zdanie drugie. W przypadku gdy świnię nie zostają oskórowane, niezwłocznie zostają poddane odszczecinieniu. Do operacji tej mogą być użyte środki odszczecinające, pod warunkiem, że świnię zostaną następnie w całości opłukane natryskiem z wody pitnej.

Jednakże, zdejmowanie skóry z głów cieląt i owiec nie jest konieczne, pod warunkiem, że operowanie tymi głowami pozwala na uniknięcie jakiegokolwiek skażenia mięsa.

32. Patroszenie musi być wykonane bezzwłocznie i skończone nie później niż 45 minut po oszołomieniu lub, w przypadku uboju rytualnego, pół godziny po wykrwawieniu. Płuca, serce, wątroba, nerki, śledziona i śródpiersie mogą zostać odłączone lub pozostawione w połączeniu z tuszą w sposób naturalny.

Jeśli zostają odłączone, powinny być opatrzone numerem lub w inny sposób zidentyfikowane, w celu umożliwienia rozpoznania ich przynależności do tuszy; to samo odnosi się także do głowy, języka, przewodu pokarmowego i innych części zwierzęcia koniecznych do badania lub ewentualnie koniecznych do przeprowadzenia kontroli określonych w dyrektywie 86/469/EWG. Części wymienione powyżej pozostają w pobliżu tuszy aż do końca badania. Jednakże, pod warunkiem, że wykazuje objawy patologiczne lub zmiany, prącie może być usunięte natychmiast. W przypadku wszystkich gatunków zwierząt nerki muszą być pozbawione osłony tłuszczowej i, jeśli chodzi o zwierzęta należące do gatunków bydła i trzody chlewnej oraz o zwierzęta jednokopytne, pęcherz okołonerkowy musi zostać usunięty.

33. Zabrania się pozostawiania w mięsie narzędzi, czyszczenia mięsa przy pomocy wycierania tkaniną lub innymi materiałami oraz nadmuchiwania. Jednakże nadmuchiwanie narządu może zostać dozwolone do celów rytualnych, ale w takim przypadku narząd, który był przedmiotem nadmuchiwania, musi zostać wykluczony ze spożycia przez ludzi.
34. Tusze zwierząt jednokopytnych, świń w wieku przekraczającym cztery tygodnie i bydła w wieku przekraczającym sześć miesięcy muszą zostać przedstawiane do badania przekrojone na pół cięciem wzdłuż kręgosłupa. Na potrzeby badania, urzędowy lekarz weterynarii może zażądać cięcia wzdłuż głowy lub tuszy całego zwierzęcia.

Jednakże w celu uwzględnienia wymogów technologicznych lub lokalnych zwyczajów spożycia, właściwe władze mogą zezwolić na przedstawienie do badania tusz świń nie przekrojonych na pół.

35. Do zakończenia badania, nie może być możliwe wejście tusz i podrobów nie skontrolowanych w kontakt z tuszami i podrobami już skontrolowanymi, a usuwanie, rozbiór lub dalsza obróbka tuszy są zabronione.
36. Mięso zdeponowane lub uznane za niezdatne do spożycia przez ludzi, żołądki, jelita i

niejadalne produkty uboczne nie mogą wchodzić w kontakt z mięsem uznanym za nadające się do spożycia przez ludzi i muszą zostać umieszczone możliwe najszybciej w specjalnych pomieszczeniach lub pojemnikach, usytuowanych i pomyślanych tak, żeby uniknąć jakiegokolwiek skażenia innego świeżego mięsa.

37. Jeśli krew lub podroby większej liczby zwierząt zostały zebrane w tym samym pojemniku przed zakończeniem badania poubojowego, cała jego zawartość powinna być uznana za niezdatną do spożycia przez ludzi, o ile tusza jednego z tych zwierząt zostanie uznana za niezdatną do spożycia przez ludzi.
38. Sprawianie, przetwarzanie, późniejsza obróbka i transport mięsa, włącznie z podrobami, muszą być wykonane przy zachowaniu wszelkich wymogów higieny. W przypadku gdy mięso to jest opakowane, musi zachodzić zgodność z rozdziałem II pkt. 14 lit. d) i warunkami rozdziału XI. Mięso opakowane musi być przechowywane w pomieszczeniu odrębnym od pomieszczenia, w którym znajduje się świeże odkryte mięso.

ROZDZIAŁ VIII

POUBOJOWE BADANIE SANITARNE

39. Wszystkie części zwierzęcia, włącznie z krwią, powinny być poddane badaniu natychmiast po uboju, w celu określenia, czy mięso jest zdatne do spożycia przez ludzi.
40. Badanie poubojowe musi zawierać:
  - a) oględziny ubitego zwierzęcia i jego narządów;
  - b) omacywanie narządów, określonych w pkt. 41 oraz, jeśli urzędowy lekarz weterynarii uzna to za konieczne, macicy;
  - c) nacinanie niektórych narządów i węzłów chłonnych oraz, w zależności od wniosków wyciągniętych przez urzędowego lekarza weterynarii, macicy. Jeśli oględziny lub przez omacywanie niektórych narządów ujawni, że zwierzę wykazuje zmiany mogące skazić tuszę, wyposażenie, pracowników lub pomieszczenia, narządy te nie mogą być nacinane w pomieszczeniach rzeźni ani w żadnej innej części zakładu, w której mogłoby zostać skażone świeże mięso;
  - d) badanie anomalii w konsystencji, barwie, zapachu i, gdzie jest to właściwe, smaku;
  - e) w razie potrzeby badania laboratoryjne odnoszące się w szczególności do substancji, określonych w art. 5 ust. 1 lit. j) i k).
41. Urzędowy lekarz weterynarii musi w szczególności postępować w następujący sposób:
  - A. Bydło powyżej sześciu tygodni życia**
    - a) oględziny głowy oraz jamy gardłowej. Węzły chłonne podszczękowe, zagardłowe i przyusznicowe (*Lnn. retropharyngiales, mandibulares i parotidei*) muszą zostać nacięte i zbadane. Muszą zostać zbadane mięśnie

żwacze zewnętrzne, w których należy dokonać dwóch nacięć równoległych do żuchwy i mięśnie żwacze wewnętrzne (mięśnie skrzydłowe wewnętrzne) nacięte wzdłuż ich płaszczyzny;

Język, wcześniej uwolniony tak, żeby umożliwić przeprowadzenie szczegółowych oględzin jamy ustnej i gardła, musi zostać poddany oględzinom i omacywaniu. Migdałki muszą zostać usunięte;

- b) badanie tchawicy; oględziny i omacywanie płuc i przełyku. Węzły chłonne tchawiczo – oskrzelowe i śródpiersiowe (*Lnn. bifurcatinoes, eparteriales i mediastinales*) muszą zostać nacięte i zbadane. Tchawica i główne pnie oskrzelowe muszą zostać nacięte wzdłuż ich przebiegu, a płuca nacięte w jednej trzeciej dolnej płuca części prostopadle do osi głównej; nacięcia te nie są konieczne w przypadku, płuc nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi;
- c) oględziny worka osierdziowego i serca, to ostatnie przecięte podłużnym cięciem, tak aby otworzyć obydwie komory serca i przeciąć przegrodę międzykomorową;
- d) oględziny przepony;
- e) oględziny i omacywanie wątroby i węzłów chłonnych wątrobowych i trzustkowych (*Lnn. portales*); nacięcie powierzchni żołądkowej wątroby i podstawy płata czworobocznego, w celu zbadania przewodów żółciowych; oględziny i omacywanie węzłów trzustkowych;
- f) oględziny przewodu żołądkowo - jelitowego, krezki, węzłów chłonnych zrębowych i krezkowych (*Lnn. gastrici, mesenterici, craniales i caudales*); omacywanie węzłów chłonnych zrębowych i krezkowych oraz jeżeli to konieczne, nacięcie tych węzłów chłonnych;
- g) oględziny oraz jeżeli to konieczne omacywanie śledziony;
- h) oględziny nerek i nacięcie, jeżeli to konieczne, nerek i węzłów chłonnych nerkowych (*Lnn. renales*);
- i) oględziny opłucnej i otrzewnej;
- j) oględziny narządów płciowych;
- k) oględziny oraz, jeżeli to konieczne, omacywanie oraz nacięcie wymienia i jego węzłów chłonnych (*Lnn. supramammarii*). U krów, obie połowy wymienia przecina się długim i głębokim cięciem w taki sposób, aby zatoki mleczne (*sinus lactiferes*) oraz węzły chłonne wymienia zostały nacięte, poza przypadkami, kiedy wymię zostało wyłączone ze spożycia przez ludzi.

B. Bydło poniżej sześciu tygodni życia

- a) oględziny głowy oraz jamy gardłowej. Węzły chłonne zagardłowe (*Lnn.*

retropharyngiales) muszą zostać nacięte i zbadane. Jama ustna i gardłowa muszą zostać zbadane, a język poddany omacywaniu. Migdałki muszą zostać usunięte;

- b) oględziny płuc, tchawicy i przełyku; omacywanie płuc. Węzły tchawiczno-oskrzelowe i śródpiersiowe (*Lnn. bifurcationes, eparteriales i mediastinales*) muszą zostać nacięte i zbadane.

Tchawica i główne pnie oskrzelowe muszą zostać otwarte wzdłuż ich przebiegu, a płuca nacięte w jednej trzeciej dolnej płuca prostopadle do osi głównej; nacięcia te nie są konieczne, jeśli płuca są wykluczone ze spożycia przez ludzi;

- c) oględziny worka osierdziowego i serca; to ostatnie przecięte podłużnym cięciem tak, aby otworzyć obie komory i naciąć przegrodę międzykomorową;
- d) oględziny przepony;
- e) oględziny wątroby i węzłów chłonnych wątrobowych i trzustkowych (*Lnn. portales*); omacywanie oraz, jeżeli to konieczne, nacięcie wątroby i węzłów chłonnych wątrobowych;
- f) oględziny przewodu żołądkowo-jelitowego, krezki, węzłów chłonnych zrębowych i krezkowych (*Lnn. gastrici, mesenterici, craniales i caudales*); omacywanie węzłów chłonnych zrębowych i krezkowych i, jeżeli to konieczne, nacięcie tych węzłów chłonnych;
- g) oględziny i, jeżeli to konieczne, omacywanie śledziony;
- h) oględziny nerek i jeżeli to konieczne nacięcie nerek i ich węzłów chłonnych (*Lnn. renales*);
- i) oględziny opłucnej i otrzewnej;
- j) oględziny i omacywanie okolic pępownicy oraz stawów. W przypadku wątpliwości okolica pępownicy musi zostać nacięta, a stawy otwarte. Musi zostać zbadany płyn błony maziowej.

C. Trzoda chlewna

- a) oględziny głowy i jamy gardłowej. Węzły chłonne podszczękowe (*Lnn. mandibulares*) muszą zostać zbadane i nacięte. Jama ustna, gardłowa i język muszą zostać poddane oględzinom. Migdałki muszą zostać usunięte;
- b) oględziny płuc, tchawicy i przełyku; omacywanie płuc i węzłów chłonnych tchawiczno - oskrzelowych oraz śródpiersiowych (*Lnn. bifurcationes, eparteriales i mediastinales*). Tchawica i główne pnie oskrzelowe muszą być nacięte wzdłuż ich przebiegu, w jednej trzeciej dolnej płuc poprzecznie do ich osi; nacięcia te nie są konieczne, jeśli płuca są wyłączone ze spożycia

przez ludzi;

- c) oględziny worka osierdziowego i serca, to ostatnie przecięte podłużnym cięciem tak, aby otworzyć komory i przeciąć przegrodę międzykomorową;
- d) oględziny przepony;
- e) oględziny wątroby, węzłów wątrobowych i trzustkowych (*Lnn. portales*); omacywanie wątroby i jej węzłów chłonnych;
- f) oględziny przewodu żołądkowo-jelitowego, krezki, węzłów chłonnych zrębowych i krezkowych (*Lnn. gastrici, mesenterici, craniales i caudales*); omacywanie węzłów chłonnych zrębowych i krezkowych i jeżeli to konieczne nacięcie tych węzłów chłonnych;
- g) oględziny i jeżeli to konieczne omacywanie śledziony;
- h) oględziny nerek; nacięcie, jeżeli to konieczne, nerek i węzłów chłonnych nerkowych (*Lnn. renales*);
- i) oględziny opłucnej i otrzewnej;
- j) oględziny narządów płciowych;
- k) oględziny wymienia i przynależnych węzłów chłonnych (*Lnn. supramammarii*); nacięcie węzłów chłonnych wymieniowych u macior;
- l) oględziny i omacywanie okolic pępownicy i stawów u młodych zwierząt; w przypadku wątpliwości nacięcie okolic pępownicy i otwarcie stawów.

D. Owce i kozy

- a) oględziny głowy po zdjęciu skóry i, w razie wątpliwości, badanie jamy gardłowej, jamy ustnej, języka i węzłów chłonnych pozagardłowych i przyuszniczych. Bez uszczerbku dla warunków sanitarnych zwierząt, badania te nie są konieczne, jeśli właściwe władze są w stanie zagwarantować, że głowa, włącznie z językiem i mózgiem, jest wyłączona ze spożycia przez ludzi;
- b) oględziny płuc, tchawicy i przełyku; omacywanie płuc i węzłów chłonnych tchawiczno-oskrzelowych oraz śródpiersiowych (*Lnn. bifurcationes, eparteriales i mediastinales*); w przypadku wątpliwości narządy te i węzły chłonne muszą zostać nacięte i zbadane;
- c) oględziny worka osierdziowego i serca; w przypadku wątpliwości serce musi zostać nacięte i zbadane;
- d) oględziny przepony;
- e) oględziny wątroby oraz węzłów chłonnych wątrobowych i trzustkowych

(*Lnn. portales*); omacywanie wątroby i jej węzłów chłonnych; nacięcie żołądkowej części wątroby w celu zbadania dróg żółciowych;

- f) oględziny przewodu żołądkowo-jelitowego, krezki, węzłów chłonnych zrębowych i krezkowych (*Lnn. gastrici, mesenterici, craniales i caudales*);
- g) oględziny i jeżeli to konieczne omacywanie śledziony;
- h) oględziny nerek; jeżeli to konieczne nacięcie nerek i ich węzłów chłonnych nerkowych (*Lnn. renales*);
- i) oględziny opłucnej i otrzewnej;
- j) oględziny narządów płciowych;
- k) oględziny wymienia i jego węzłów chłonnych;
- l) oględziny i omacywanie okolic pępownicy i stawów u młodych zwierząt; w przypadku wątpliwości, okolica pępownicy musi zostać nacięta, a stawy otwarte.

E. Domowe zwierzęta jednokopytne

- a) oględziny głowy i po uwolnieniu języka, jamy gardłowej; omacywanie i, jeżeli to konieczne, nacięcie węzłów chłonnych podszczękowych, zagardłowych i przyuszniczych (*Lnn. retropharyngiales, mandibulares i parotides*). Język, wcześniej uwolniony tak, aby umożliwić przeprowadzenie szczegółowego badania jamy ustnej i gardłowej, musi zostać poddany oględzinom i omacywaniu. Migdałki muszą zostać usunięte;
- b) oględziny płuc, tchawicy i przełyku; omacywanie płuc; omacywanie węzłów chłonnych tchawiczno - oskrzelowych i śródpiersiowych (*Lnn. bifurcationes, eparteriales i mediastinales*) i, jeżeli to konieczne, ich nacięcie. Tchawica i główne pnie oskrzelowe muszą zostać otwarte wzdłuż ich przebiegu, a płuca nacięte w jednej trzeciej dolnej prostopadle do ich głównej osi; jednakże nacięcia te nie są konieczne, jeśli płuca są wyłączone ze spożycia przez ludzi;
- c) oględziny worka osierdziowego i serca, to ostatnie przecięte podłużnym cięciem tak, aby otworzyć komory i przeciąć przegrodę międzykomorową;
- d) oględziny przepony;
- e) oględziny wątroby i węzłów chłonnych wątrobowych i trzustkowych (*Lnn. portales*); omacywanie wątroby i jej węzłów chłonnych; jeżeli to konieczne nacięcie wątroby i węzłów chłonnych wątrobowych i trzustkowych;
- f) oględziny przewodu żołądkowo-jelitowego, krezki, węzłów chłonnych zrębowych i krezkowych (*Lnn. gastrici, mesenterici, craniales i caudales*); jeżeli to konieczne nacięcie węzłów chłonnych zrębowych i krezkowych;

- g) oględziny i, jeżeli to konieczne, omacywanie śledziony;
- h) oględziny i omacywanie nerek; jeżeli to konieczne nacięcie nerek i węzłów chłonnych nerkowych (*Lnn. renales*);
- i) oględziny opłucnej i otrzewnej;
- j) oględziny narządów płciowych ogierów i klaczy;
- k) oględziny wymienia i jego węzłów chłonnych (*Lnn. supramammarii*); jeżeli to konieczne nacięcie węzłów chłonnych wymienia;
- l) oględziny i omacywanie okolic pępownicy i stawów u młodych zwierząt; w przypadku wątpliwości okolica pępownicy musi zostać nacięta, a stawy otwarte;
- m) zbadanie wszystkich siwych lub białych koni w kierunku występowania melanozy i melanomaty w mięśniach i węzłach chłonnych (*Lnn. lymphonodi subrhomboides*) łopatek poniżej chrząstki łopatkowej przez rozluźnienie łączenia łopatki. Nerki muszą zostać odsłonięte i zbadane przez wykonanie nacięcia przez cały miąższ organu.

F. W przypadku wątpliwości urzędowy lekarz weterynarii może dokonać dalszych nacięć i badań odpowiednich części ciała zwierząt, konieczne do podjęcia ostatecznej oceny.

W przypadku, gdy urzędowy lekarz weterynarii stwierdzi znamienne naruszenie zasad higieny ustanowionych w niniejszym rozdziale lub utrudnianie przeprowadzenia odpowiedniej inspekcji sanitarnej, jest upoważniony do interwencji w sprawie korzystania z wyposażenia lub pomieszczeń i podjęcia wszelkich niezbędnych środków, nawet do obniżenia skali produkcji lub przerwania procesu produkcji.

G. W przypadku gdy obowiązkowe jest nacięcie wymienionych wyżej węzłów chłonnych, muszą być one systematycznie poddawane wielu nacięciom i oględzinom.

42. A. Urzędowy lekarz weterynarii musi ponadto wykonywać systematycznie:

- 1) badanie na obecność wągryzycy u trzody chlewnej: musi ono obejmować badanie powierzchni mięśniowych widocznych bezpośrednio, w szczególności na poziomie mięśni płaskich uda, kolumn przepony, mięśni międzyżebrowych, serca, języka, krtani i jeżeli to konieczne ściany brzucha i tkanki tłuszczowej odsłoniętych mięśni lędźwiowych;
- 2) badanie na obecność nosacizny u zwierząt jednokopytnych poprzez uważne badanie śluzówki tchawicy, krtani, jam nosowych, zatok i ich odgałęzień, po przecięciu głowy w płaszczyźnie środkowej i wycięciu przegrody nosowej;

- 3) świeże mięso pochodzące od świń i koni, zawierające mięśnie poprzecznie prażkowane musi zostać poddane badaniu na obecność włośnicy.

Badanie to jest wykonywane zgodnie z metodami uznanymi naukowo, w szczególności zgodnie z metodami określonymi w dyrektywach wspólnotowych lub w innych normach międzynarodowych.

Wyniki muszą zostać ocenione przy wykorzystaniu metody referencyjnej, ustalonej zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 niniejszej dyrektywy po wydaniu opinii przez Naukowy Komitet Weterynaryjny; wiarygodność tej metody musi być co najmniej równa badaniu trychinoskopowemu, określonego w załączniku I do dyrektywy 77/96/EWG pkt. 1.

Komisja publikuje metodę referencyjną w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

- B. Wyniki badań sanitarnych przedubojowych i poubojowych rejestrowane są przez urzędowego lekarza weterynarii i w przypadku zdiagnozowania choroby przenoszonej na człowieka, określonej w art. 6, przekazywane właściwym władzom weterynaryjnym, odpowiedzialnym za nadzór nad stadem, z którego pochodziły zwierzęta, a także osobie odpowiedzialnej za to stado.

ROZDZIAŁ IX

PRZEPISY DOTYCZĄCE MIĘSA PRZEZNACZONEGO DO ROZBIORU

43. Krojenie na kawałki mniejsze od określonych w art. 3 ust. 1 (A), usuwanie kości lub krojenie na plastry podrobów pochodzących od zwierząt należących do gatunków bydła jest dozwolone tylko w zatwierdzonych zakładach rozbioru.
44. Użytkownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel, jest zobowiązany do ułatwienia operacji nadzoru przedsiębiorstwa, w szczególności wykonywania wszelkich czynności uznanych za konieczne oraz do pozostawienia niezbędnych urządzeń do dyspozycji służby nadzorującej. W szczególności, musi być w stanie na każde żądanie podać do wiadomości urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za nadzór informacje o pochodzeniu mięsa wprowadzonego do jego zakładu.
45. Bez uszczerbku dla rozdziału V pkt. 19 ust. 2 mięso nie spełniające warunków art. 3 ust. 1. (B) lit. b) niniejszej dyrektywy nie może zostać umieszczone w zatwierdzonym zakładzie rozbioru chyba, że jest składowane w specjalnych powierzchniach magazynowych; powinno ono być pokrojone w innym miejscu lub w innym czasie niż mięso, które spełnia te wymogi. Urzędowy lekarz weterynarii musi mieć w każdej chwili swobodny dostęp do wszystkich pomieszczeń magazynowych i roboczych w celu sprawdzenia, że powyższe przepisy są rygorystycznie przestrzegane.
46. a) Świeże mięso musi być wprowadzane do pomieszczeń, przewidzianych w rozdziale III pkt. 15 lit. b) stopniowo w miarę potrzeby. Natychmiast po wykonaniu krojenia, oraz gdzie jest to właściwe i pakowania, mięso musi być przekazane do odpowiedniego pomieszczenia chłodniczego lub zamrażalni,

określonych w rozdziale III pkt. 15 lit. a).

- b) Mięso wchodzące do pomieszczeń rozbioru musi być sprawdzone, a w razie potrzeby wyżyłowane. Stanowisko pracy, gdzie to zadanie jest wykonywane, powinno być wyposażone w odpowiednie urządzenia i wystarczająco oświetlone.
- c) W czasie pracy przy krojeniu, usuwaniu kości, pakowaniu w opakowania jednostkowe i pakowaniu mięso musi być utrzymywane stale w temperaturze wewnętrznej równej lub niższej niż $+ 7\text{ }^{\circ}\text{C}$. Podczas krojenia temperatura w pomieszczeniu nie może przekraczać $+ 12\text{ }^{\circ}\text{C}$. Podczas wykonywania krojenia, pakowania w opakowania jednostkowe i pakowania wątroby zwierząt muszą być utrzymywane w stałej temperaturze wewnętrznej równej lub niższej niż $+ 3\text{ }^{\circ}\text{C}$.

Podczas krojenia, usuwania kości, krojenia w plastry, w kostki, konfekcjonowania i pakowania, wątroby, nerki i mięso z głów muszą być utrzymywane w stałej temperaturze równej lub niższej niż $+ 3\text{ }^{\circ}\text{C}$.

- d) W drodze odstępstwa od lit. a) i c) mięso może być krojone na ciepło. W takim wypadku powinno ono być przekazywane bezpośrednio z pomieszczeń rzeźni do pomieszczenia rozbioru. Dodatkowo, pomieszczenia rzeźni i pomieszczenie rozbioru powinny być usytuowane w tej samej grupie budynków i wystarczająco blisko siebie, w celu przekazania mięsa przez pojedynczą czynność, a rozbiór musi być wykonywany bezzwłocznie po przekazaniu. Natychmiast po wykonaniu rozbioru oraz, gdzie to właściwe po opakowaniu, mięso musi zostać przekazane do odpowiedniego pomieszczenia chłodniczego.
- e) krojenie jest wykonywane tak, aby wyeliminować wszelkie zabrudzenie mięsa. Odpryski kości i skrzepy krwi muszą zostać usunięte. Mięso uzyskane z rozbioru i nie przeznaczone do spożycia przez ludzi jest zbierane w urządzeniach, pojemnikach lub pomieszczeniach określonych w pkt. 4 lit. d).

ROZDZIAŁ X

KONTROLA SANITARNA MIĘSA KROJONEGO I MIĘSA SKŁADOWANEGO

- 47. Zatwierdzone zakłady rozbioru i zatwierdzone chłodnie składowe poddawane są nadzorowi przez urzędowego lekarza weterynarii.
- 48. Nadzór urzędowego lekarza weterynarii zawiera następujące zadania:
  - nadzór nad wejściem i wyjściem świeżego mięsa,
  - inspekcję sanitarną świeżego mięsa trzymanego w zakładach, określonych w pkt. 47,
  - inspekcje sanitarną świeżego mięsa przed rozbiorem i w czasie jego wychodzenia z zakładów, określonych w pkt. 47,
  - nadzór nad stanem czystości pomieszczeń, urządzeń i narzędzi, przewidziany w rozdziale V, oraz nad higieną pracowników, włącznie z ich odzieżą,

- wszelki inny nadzór, jaki urzędowy lekarz weterynarii uznaje za konieczny do zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą.

ROZDZIAŁ XI

ZNAKOWANIE ZDROWOTNOŚCI

49. Znakowanie zdrowotności musi być wykonywane na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii. W tym celu jest on odpowiedzialny za:
- a) narzędzia przeznaczone do znakowania zdrowotności mięsa, które może przekazać pracownikom pomocniczym tylko w chwili znakowania i na czas konieczny do tego celu;
  - b) etykiety i materiały do opakowań jednostkowych, jeśli zostały one już oznakowane jak przewidziano w niniejszym rozdziale. Etykiety i materiały do opakowań jednostkowych są przekazywane pracownikom pomocniczym w chwili ich mocowania, w wymaganej ilości.
50. Znak zdrowotności musi być;
- a) albo znakiem owalnym o szerokości co najmniej 6,5 cm i wysokości 4,5 cm, zawierającym następujące doskonale czytelne informacje:
    - w górnej części, litery identyfikujące państwo wysyłające, dużymi literami (na przykład jedne z następujących):
B - DK - D - EL - E - F - IRL - I - L - NL - P - UK,
po których następuje numer zatwierdzenia weterynaryjnego zakładu,
    - w dolnej części, jeden z następujących skrótów: CEE, EOEF, EWG, EOK, EWG lub EEG;
  - b) albo znakiem owalnym o szerokości co najmniej 6,5 cm i wysokości 4,5 cm, zawierającym następujące doskonale czytelne informacje:
    - w górnej części, nazwę państwa wysyłającego, dużymi literami,
    - w środku numer zatwierdzenia weterynaryjnego zakładu,
    - w dolnej części jeden z następujących skrótów: CEE, EOEF, EWG, EOK, EWG lub EEG.

Litery muszą mieć wysokość co najmniej 0,8 cm a cyfry co najmniej 1 cm.

Znak zdrowotności może ponadto zawierać informację wskazującą urzędowego lekarza weterynarii, który przeprowadził inspekcję sanitarną mięsa.

51. Tusze znakowane są przy użyciu stempla lub poprzez wypalenie zgodnie z pkt. 50:
- tusze o ciężarze ponad 65 kg muszą zostać oznakowane na każdej półtuszy, co najmniej w następujących miejscach: na zewnętrznej powierzchni ud, lędźwi, grzbietu, mostka i łopatki,
  - pozostałe tusze muszą zostać oznakowane w co najmniej czterech miejscach, na łopatce i na zewnętrznej powierzchni ud.

52. Wątroby zwierząt gatunków bydła, trzody chlewnej i jednokopytnych nie mogą być znakowane poprzez wypalenie zgodnie z pkt. 50.

Wszystkie inne podroby muszą zostać oznakowane przy użyciu stempla lub poprzez wypalenie zgodnie z pkt. 50, chyba, że zostały poddane pakowaniu w opakowania jednostkowe lub opakowane i oznakowane zgodnie z pkt. 55 i 56.

53. Kawałki pozyskane w zakładach rozbioru z tusz urzędowo oznakowanych muszą zostać oznakowane przy użyciu stempla lub poprzez wypalenie zgodnie z pkt. 50, chyba, że zostały poddane pakowaniu w opakowania jednostkowe lub opakowane, a żebra muszą zostać oznakowane w sposób umożliwiający identyfikację rzeźni pochodzenia.

54. Opakowania muszą być zawsze oznakowane zgodnie z pkt. 55.

55. Opakowane mięso pokrojone i opakowane podroby, określone w pkt. 52 ust. 2 i pkt. 53, włącznie z pokrojonymi w plastry wątroby zwierząt gatunków bydła, muszą mieć oznakowanie zdrowotności zgodnie z pkt. 50. Znak musi zawierać numer zatwierdzenia weterynaryjnego zakładu rozbioru zamiast rzeźni. Znak musi znajdować się na etykietce przymocowanej do opakowania lub nadrukowanej na opakowaniu w taki sposób, aby został zniszczony w chwili otwierania opakowania; etykieta musi wskazywać także numer serii. Jednakże, jeśli mięso pokrojone i podroby pakowane są w opakowania jednostkowe zgodnie z rozdziałem XII pkt. 62, etykieta określona powyżej może być przymocowana do opakowania jednostkowego. W przypadku podrobów pakowanych w rzeźni, numer zawarty w oznakowaniu musi być numerem zatwierdzenia weterynaryjnego danej rzeźni.

56. W uzupełnieniu do wymogów pkt. 55, jeśli świeże mięso jest pakowane w opakowania jednostkowe w porcjach handlowych przeznaczonych do bezpośredniej sprzedaży konsumentowi, znak zdrowotności określony w pkt. 50 lit. a) musi zostać także nadrukowany na opakowaniu jednostkowym lub na etykietce dołączonej do tego opakowania. Znak musi zawierać numer zatwierdzenia weterynaryjnego zakładu rozbioru. Wymagania co do wymiarów przedstawione w pkt. 50 nie mają zastosowania do znaku wymaganego na mocy niniejszego punktu. Jednakże, w przypadku podrobów pakowanych w rzeźni, numer zawarty w oznakowaniu musi być numerem zatwierdzenia weterynaryjnego danej rzeźni.

57. Mięso zwierząt jednokopytnych i jego opakowanie musi być zaopatrzone w specjalny znak, który zostanie określony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 niniejszej dyrektywy.

58. Barwniki wykorzystywane do stempla muszą być zatwierdzone zgodnie z dyrektywą

Rady w sprawie zbliżenia przepisów Państw Członkowskich dotyczących substancji barwiących dozwolonych do stosowania w artykułach żywnościowych przeznaczonych do spożycia przez ludzi²¹.

ROZDZIAŁ XII

PAKOWANIE W OPAKOWANIA JEDNOSTKOWE I PAKOWANIE ŚWIEŻEGO MIĘSA

59. a) Opakowania (np. skrzynie, pudła kartonowe) muszą spełniać wszelkie zasady higieny, w szczególności:
- nie mogą powodować zmian cech organoleptycznych mięsa,
  - nie mogą powodować przenikania do mięsa substancji szkodliwych dla zdrowia ludzkiego,
  - muszą być wystarczająco wytrzymałe dla zapewnienia skutecznej ochrony mięsa w trakcie transportu i przeładunku;
- b) Opakowanie nie może być używane powtórnie do pakowania mięsa, chyba, że zostało wykonane z materiałów odpornych na korozję, które są łatwe do mycia i zostały wcześniej oczyszczone i odkażone.
60. W przypadku, gdy pokrojone świeże mięso lub podroby są pakowane w opakowania jednostkowe, czynność ta musi być wykonana natychmiast po pokrojeniu i zgodnie z wymogami higieny.
- W wyjątkiem kawałków słoniny i piersi, pokrojone mięso i podroby muszą być, we wszystkich wypadkach, zaopatrzone w opakowanie ochronne, chyba że są transportowane w zawieszeniu.
- Opakowanie musi być przezroczyste i bezbarwne i oraz musi spełniać warunki pkt. 59 lit. a) tiret pierwsze i drugie; nie może być używane powtórnie do pakowania mięsa.
- Wątroby pokrojone zwierząt z gatunków bydła muszą być opakowane indywidualnie. Jedno opakowanie pierwotne może zawierać kompletny narząd, pokrojony w plastry i złożony w swój oryginalny kształt.
61. Mięso opakowane w opakowania jednostkowe musi zostać opakowane.
62. Jednakże, jeśli konfekcjonowanie spełnia wszystkie warunki ochronne opakowania, nie musi być przezroczyste i bezbarwne i nie jest nieodzowne umieszczenie go w drugim pojemniku, pod warunkiem, że pozostałe warunki pkt. 59 są spełnione.
63. Rozbiór, usuwanie kości, pakowanie w opakowania jednostkowe i pakowanie mogą odbywać się w tym samym pomieszczeniu podlegając następującym warunkom:

---

²¹ Dz.U. nr 115 z 11.11.1962, str. 2645/62. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 85/7/EWG (Dz.U. nr L 2 z 3.01.1985, str. 22).

- a) pomieszczenie musi być wystarczająco przestronne i urządzone w sposób zapewniający higieniczne przeprowadzanie czynności;
  - b) opakowanie i opakowanie jednostkowe muszą zostać umieszczone w hermetycznym opakowaniu ochronnym, natychmiast po wytworzeniu; opakowanie to musi zostać zabezpieczone przed uszkodzeniami w czasie transportu do zakładu i być przechowywane w warunkach higieny w wyodrębnionym pomieszczeniu zakładu;
  - c) pomieszczenia składowania materiałów opakowaniowych muszą być wolne od kurzu i szkodników oraz pozbawione wszelkiego atmosferycznego połączenia z pomieszczeniami zawierającymi substancje mogące skazić świeże mięso. Opakowania nie mogą być składowane na posadzce;
  - d) opakowania muszą być składane w warunkach higienicznych przed ich wprowadzeniem do pomieszczenia;
  - e) opakowania muszą być wprowadzane w warunkach higienicznych do pomieszczenia i wykorzystane bezzwłocznie. Nie mogą być przekazywane pracownikom zajmującym się świeżym mięsem;
  - f) natychmiast po opakowaniu w opakowania jednostkowe, mięso musi być umieszczone w pomieszczeniu magazynowym przewidzianym do tego celu.
64. Opakowania, określone w niniejszym rozdziale, mogą zawierać tylko mięso pokrojone pochodzące od tego samego gatunku zwierząt.

ROZDZIAŁ XIII

ŚWIADECTWO ZDROWIA

65. Oryginalny egzemplarz świadectwa zdrowia, które musi towarzyszyć mięsu w czasie jego transportu do miejsca przeznaczenia wydawane jest przez urzędowego lekarza weterynarii w chwili załadunku.

Świadectwo musi odpowiadać w formie i treści wzorowi w załączniku IV oraz zostać wystawione co najmniej w języku lub językach urzędowych miejsca przeznaczenia. Składa się z pojedynczej strony.

ROZDZIAŁ XIV

SKŁADOWANIE

66. Świeże mięso musi zostać schłodzone natychmiast po badaniu poubojowym i być utrzymywane w stałej temperaturze wewnętrznej nie przekraczającej $+ 7^{\circ}\text{C}$ w przypadku tusz i kawałków, oraz $+3^{\circ}\text{C}$ w przypadku podrobów.

Odstępstwa od tego ustalenia mogą, z powodów technicznych odnoszących się do dojrzewania mięsa, zostać udzielone przez właściwe władze, w każdym przypadku

rozpatrywanym oddzielnie, do celów transportu mięsa do zakładów rozbioru lub sklepów mięsnych usytuowanych w bezpośredniej bliskości rzeźni, pod warunkiem, że czas trwania transportu nie przekracza jednej godziny.

Świeże mięso przeznaczone do zamrożenia musi pochodzić bezpośrednio z zatwierdzonej rzeźni lub zatwierdzonego zakładu rozbioru.

Zamrażanie świeżego mięsa może być wykonywane tylko w pomieszczeniach tego samego zakładu, w którym mięso zostało pozyskane lub pokrojone lub w zatwierdzonej chłodni składowej, za pomocą odpowiedniego wyposażenia.

Gdy kawałki, określone w art. 3 ust. 1 (A) niniejszej dyrektywy, kawałki, określone w rozdziale XI pkt. 53 niniejszego załącznika oraz podroby przeznaczone są do zamrożenia, muszą zostać zamrożone bezzwłocznie, chyba, że dojrzewanie wymagane jest ze względów sanitarnych. W ostatnim przypadku muszą one zostać zamrożone natychmiast po dojrzewaniu.

Tusze, półtusze lub półtusze pokrojone na nie więcej niż trzy części i ćwiartki przeznaczone do zamrożenia muszą zostać zamrożone bezzwłocznie po okresie stabilizacji.

Mięso pokrojone przeznaczone do zamrożenia musi zostać zamrożone bezzwłocznie po pokrojeniu.

Mięso zamrożone musi osiągnąć temperaturę wewnętrzną równą lub niższą niż -12°C i nie może być później składowane w temperaturach wyższych.

Świeże mięso poddane procesowi zamrożenia musi być opatrzone informacją o miesiącu i roku zamrożenia.

67. Żaden inny produkt, który mógłby naruszyć warunki higieny mięsa lub skazić je, nie może być przechowywany w pomieszczeniach określonych w rozdziale IV pkt. 16 i 17, chyba że mięso jest opakowane i przechowywane oddzielnie.
68. Temperatura składowania w pomieszczeniach magazynowych określonych w pkt. 16 i 17 rozdziału IV musi być odnotowana.

ROZDZIAŁ XV

TRANSPORT

69. Świeże mięso musi być transportowane środkami transportu zaopatrzonymi w system zamykania hermetycznego lub, w przypadku świeżego mięsa przywożonego zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG lub świeżego mięsa przewożonego tranzytem przez terytorium państwa trzeciego w zaplombowanych środkach transportu, zaprojektowanych i wyposażonych w taki sposób, aby temperatury wyszczególnione w rozdziale XIV były zapewnione podczas całego czasu trwania transportu.

W drodze odstępstwa od ustępu pierwszego, tusze, półtusze, półtusze pokrojone na nie więcej niż trzy części lub ćwiartki mogą być transportowane w temperaturach wyższych

od przewidzianych w rozdziale XIV, w warunkach ustalanych po konsultacji Komitetu Naukowego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 niniejszej dyrektywy.

70. Środki transportu przeznaczone do przewożenia takiego mięsa muszą spełniać następujące wymogi:
- a) ich powierzchnie wewnętrzne lub każda inna część mogąca wejść w kontakt z mięsem muszą być wykonane z materiału odpornego na korozję i nie mogącego zmieniać cech organoleptycznych mięsa lub uczynić go szkodliwym dla zdrowia ludzkiego; powierzchnie te muszą być gładkie, łatwe do mycia i odkażania;
  - b) muszą być zaopatrzone w skuteczne urządzenia zapewniające ochronę mięsa przed owadami i kurzem oraz muszą być szczelne;
  - c) do transportu tusz, półtusze lub półtusze pokrojonych na nie więcej niż trzy części, ćwiartek oraz mięsa pokrojonego nieopakowanego, muszą być wyposażone w urządzenia do zawieszania, wykonane z materiałów odpornych na korozję, zamocowane na takiej wysokości, aby mięso nie mogło dotykać podłogi. Przepisu tego nie stosuje się do mięsa mrożonego w higienicznym opakowaniu. Jednakże w przypadku transportu lotniczego urządzenia do zawieszania nie są wymagane, pod warunkiem, że do załadunku, przetrzymywania i wyładunku mięsa zostało przewidziane wyposażenie odporne na korozję.
71. Środki transportu mięsa nie mogą w żadnym razie być używane do transportu zwierząt żywych lub jakichkolwiek innych produktów mogących negatywnie wpływać lub skazić mięso.
72. Żaden inny produkt mogący wpłynąć na warunki higieny mięsa lub skazić je nie może być transportowany w tym samym czasie co mięso w tym samym środku transportu, chyba, że zostały podjęte odpowiednie środki ostrożności. Mięso opakowane i mięso nieopakowane musi być transportowane w odrębnych środkach transportu, chyba, że w tym samym środku transportu istnieje możliwość odpowiedniego fizycznego oddzielenia, chroniącego mięso nieopakowane przed mięsem opakowanym. Dodatkowo, żołądki nie mogą być w nich transportowane, chyba, że zostały wyparzone lub oczyszczone, ani też głowy i nogi, chyba, że zostały oskórowane lub wyparzone i odszczecinięte.
73. Świeże mięso nie może być transportowane w pojeździe lub pojemniku, który nie jest czysty i nie został odkażany.
74. Tusze, półtusze i ćwiartki, półtusze pokrojone na nie więcej niż trzy części, z wyjątkiem mięsa mrożonego opakowanego zgodnie z wymogami higieny, muszą być transportowane zawieszane, z wyjątkiem przypadku transportu lotniczego zgodnie z pkt. 70 lit. c).

Inne kawałki oraz podroby muszą być zawieszane lub umieszczone na podporach, jeśli nie są w opakowaniach lub nie mieszczą się w pojemnikach z materiałów odpornych na korozję. Takie podpory, opakowania lub pojemniki muszą spełniać wymogi higieny oraz, szczególnie w przypadku opakowania, przepisy niniejszej dyrektywy. Wnętrza muszą zawsze być transportowane w opakowaniach wytrzymałych i

szczelnych dla płynów i tłuszczów, które mogą być używane ponownie tylko po oczyszczeniu i odkażeniu.

75. Urzędowy lekarz weterynarii musi zapewnić przed wysyłką, że pojazdy transportowe oraz warunki załadunku spełniają wymogi higieny określone w niniejszym rozdziale.

ZAŁĄCZNIK II

ROZDZIAŁ I

WARUNKI OGÓLNE ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW O MAŁEJ MOCY PRODUKCYJNEJ

Zakłady o małej mocy produkcyjnej muszą zawierać co najmniej:

1. w pomieszczeniach, gdzie prowadzi się pozyskiwanie i obróbkę mięsa:
  - a) nienasiąkliwą, nieprzepuszczalną posadzkę łatwą do mycia i odkażania, nie ulegającą rozkładowi i położoną w sposób pozwalający na łatwy spływ wody; w celu wyeliminowania zapachów, woda ta musi być doprowadzona do studzienek syfonowanych i okratowanych.
  - b) gładkie, odporne i nie przepuszczające wody ściany, pokryte jasną okładziną zmywalną do wysokości co najmniej dwóch metrów, oraz do co najmniej trzech metrów w pomieszczeniach uboju.

Jednakże używanie w pomieszczeniach, określonych w rozdziale III pkt. 16 załącznika I, ścian z drewna, nie stanowi podstawy do wycofania zatwierdzenia pod warunkiem, że zostały zbudowane przed dniem 1 lipca 1991 r.;
  - c) drzwi z materiałów łatwe do mycia, nie ulegających rozkładowi i bezwonnych.

W przypadkach, gdy mięso składowane jest w danym zakładzie, zakład ten musi dysponować pomieszczeniami magazynowymi spełniającymi powyższe wymogi;
  - d) materiały izolacyjne nie ulegające rozkładowi i bezwonne;
  - e) odpowiednią wentylację oraz, jeżeli to konieczne, dobre usuwanie pary wodnej;
  - f) odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie, które nie powoduje zniekształcania kolorów;
2.
  - a) jak najbliżej stanowisk pracy, wystarczającą liczbę urządzeń do czyszczenia i odkażania rąk i do czyszczenia narzędzi przy użyciu gorącej wody. Do mycia rąk, urządzenia te muszą mieć doprowadzenie wody bieżącej zimnej i ciepłej lub wody mieszanej o odpowiedniej temperaturze, w środki do czyszczenia i odkażania, a także w higieniczne środki do suszenia rąk;
  - b) urządzenia, na miejscu lub w pomieszczeniu przylegającym, do odkażania narzędzi, z doprowadzeniem wody o temperaturze nie niższej niż 82 °C;
3. odpowiednie urządzenia do ochrony przed szkodnikami takimi jak owady i gryzonie;
4.
  - a) narzędzia i sprzęt roboczy, takie jak stoły do krojenia, ruchome płyty do krojenia, pojemniki, taśmy przenoszące i piły, wykonane z materiałów odpornych na korozję, nie powodujących uszkodzenia mięsa, łatwych do mycia i odkażania.

Zakazane jest używanie drewna;

- b) narzędzia i wyposażenie odporne na korozję i spełniające wymogi higieny do:
- przetwarzania mięsa,
  - składowania pojemników używanych do mięsa tak, aby uniemożliwić mięsu lub pojemnikom wejście w bezpośredni kontakt z posadzką lub ścianami;
- c) specjalne szczelne pojemniki, z materiałów nie ulegających korozji, wyposażone w pokrywę i system zamykania uniemożliwiający osobom nieupoważnionym sięganie do nich, przeznaczone do przechowywania mięsa nie przeznaczonego do spożycia przez ludzi; takie mięso musi zostać usunięte lub niszczone na koniec każdego dnia roboczego;
5. sprzęt chłodniczy pozwalający na utrzymywanie mięsa w temperaturze wewnętrznej wymaganej przez niniejszą dyrektywę. Sprzęt ten musi zawierać system odpływu połączony z kanalizacją ściekową i nie powodujący żadnego ryzyka skażenia mięsa;
6. doprowadzenie pod ciśnieniem wody pitnej wyłącznie w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG. Jednakże, dozwolone jest doprowadzenie wody niezdatnej do picia w wyjątkowych przypadkach do wytwarzania pary wodnej, do celów przeciwpożarowych oraz do chłodzenia urządzeń chłodniczych, pod warunkiem, że rury zainstalowane do tego celu nie pozwalają na używanie tej wody do innych celów i nie stanowią żadnego ryzyka skażenia świeżego mięsa. Rury z wodą niezdatną do picia muszą jasno odróżniać się od rur używanych do wody pitnej;
7. właściwe doprowadzenie ciepłej wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG;
8. system pozwalający na usuwanie w sposób higieniczny wody ściekowej;
9. co najmniej jedną umywalkę i toalety ze spuszczaną wodą. Te ostatnie nie mogą wychodzić bezpośrednio na pomieszczenia robocze. Umywalka powinna być zaopatrywana w wodę bieżącą ciepłą i zimną lub w wodę mieszaną o odpowiedniej temperaturze, w środki higieniczne do mycia i odkażania rąk, a także posiadać higieniczne urządzenia do suszenia rąk. Umywalka musi znajdować się w pobliżu toalet.

ROZDZIAŁ II

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA RZEŻNI O MAŁEJ MOCY PRODUKCYJNEJ

10. W uzupełnieniu do wymogów ogólnych rzeźnie o małej mocy produkcyjnej muszą zawierać co najmniej:
- a) wystarczająco obszerne pomieszczenia dla zwierząt spędzających noc w obrębie rzeźni;
  - b) pomieszczenie uboju i, ze względu na czynności wykonywane w trakcie uboju,

pomieszczenia odpowiadające tej działalności, wystarczająco przestronne w celu zadowalającego wykonywania pracy z punktu widzenia zasad higieny;

- c) wyraźnie wyodrębnione miejsce wewnątrz pomieszczenia uboju, przeznaczone do przeprowadzania oszołamiania i wykrwawiania;
- d) w pomieszczeniu uboju ściany, zmywalne do wysokości co najmniej 3 metrów lub do sufitu. W czasie uboju para wodna musi być odpowiednio usuwana;
- e) urządzenie takie, aby po oszołomieniu, sprawianie mogło odbywać się, o ile to możliwe, na zwierzęciu zawieszonym; w żadnych okolicznościach zawieszona zwierzę nie może wchodzić w kontakt z posadzką w czasie sprawiania;
- f) zamrażalnię o wystarczającej pojemności w stosunku do wielkości i typu zwierząt poddawanych ubojowi, oraz w każdym przypadku z oddzielną zamykaną częścią zarezerwowaną do obserwacji tusz poddawanych analizie.

Odstępstwa od tego wymogu mogą być przyznane przez właściwe władze, po rozpatrzeniu każdego przypadku indywidualnie, jeśli mięso jest od razu usuwane z tych rzeźni dla dostarczenia do zakładów rozbioru lub sklepów mięsnych usytuowanych w bezpośredniej bliskości rzeźni, pod warunkiem, że czas trwania transportu nie przekracza jednej godziny.

- 11. W pomieszczeniu uboju zakazuje się opróżniania lub czyszczenia żołądków i jelit oraz składowania skór, rogów, kopyt lub świńskiej szczeciny.
- 12. Jeśli obornik nie może być codziennie usuwany z obrębu rzeźni, musi być składowany w wyraźnie wydzielonym miejscu.
- 13. Zwierzęta wprowadzone do pomieszczeń uboju muszą zostać niezwłocznie oszołomione i ubite.
- 14. Zwierzęta chore lub podejrzane nie mogą być ubijane w danym zakładzie, poza przypadkiem, gdy zostało przyznane odstępstwo przez właściwe władze.

W przypadku przyznania odstępstwa, ubój musi być wykonywany pod nadzorem właściwych władz i po podjęciu środków chroniących przed zakażeniem; pomieszczenia przed ponownym wykorzystaniem muszą zostać specjalnie, pod urzędowym nadzorem, oczyszczone i odkażone.

ZAŁĄCZNIK III

KWALIFIKACJE ZAWODOWE PRACOWNIKÓW POMOCNICZYCH

1. Jedynie kandydaci, którzy mogą dostarczyć dowodu, że uczestniczyli podczas co najmniej 400 godzin w kursie teoretycznym, połączonym z prezentacjami laboratoryjnymi, zatwierdzonym przez właściwe władze Państw Członkowskich, odnoszącym się do tematów określonych w pkt. 3 lit. a) niniejszego załącznika, a także, że przeszli w ciągu co najmniej 200 godzin szkolenie praktyczne pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, są upoważnieni do przystąpienia do testu, określonego w art. 9 ust. 4 niniejszej dyrektywy. Szkolenie praktyczne odbywa się w rzeźniach, zakładach rozbioru, chłodniach składowych oraz w punktach kontroli świeżego mięsa.
2. Jednakże, pracownicy pomocniczy spełniający wymogi załącznika II do dyrektywy 71/118/EWG, mogą uczestniczyć w kursie szkoleniowym, w którym część teoretyczna jest ograniczona do 200 godzin.
3. Test określony w art. 9 ust. 4 niniejszej dyrektywy, składa się z części teoretycznej i części praktycznej oraz obejmuje następujące zagadnienia:
  - a) część teoretyczna:
    - podstawowa wiedza z zakresu anatomii i fizjologii ubitych zwierząt,
    - podstawowa wiedza z zakresu patologii ubitych zwierząt,
    - podstawowa wiedza z zakresu anatomii patologicznej ubitych zwierząt,
    - podstawowa wiedza z zakresu higieny, w szczególności higieny przemysłowej, uboju, higieny rozbioru i składowania oraz higieny pracy,
    - znajomość metod i procedur uboju, inspekcji, konserwowania, pakowania w opakowania jednostkowe, pakowania i transportu świeżego mięsa,
    - znajomość przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących wykonywania ich pracy,
    - procedury pobierania próbek;
  - b) część praktyczna:
    - badanie i ocena ubitych zwierząt,
    - rozpoznawanie gatunków zwierząt poprzez badanie typowych części zwierzęcia,
    - rozpoznawanie niektórych części zwierząt ubitych, w których pojawiły się zmiany oraz komentarze na ich temat,
    - badanie poubojowe w rzeźni,

- kontrola higieny,
- pobieranie próbek.

ZAŁĄCZNIK IV

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla świeżego mięsa¹, określonego w art. 3 ust. 1 (A) lit. f) (iii) dyrektywy 64/433/EWG

Nr²: .....

Miejsce załadunku: .....

Ministerstwo: .....

Departament: .....

Referencje²: .....

I. Identyfikacja mięsa

Mięso pochodzące od: .....
(gatunek zwierzęcia)

Rodzaj części: .....

Rodzaj opakowania: .....

Liczba części lub jednostek opakowania: .....

Miesiąc(e) i rok (lata) zamrożenia: .....

Waga netto: .....

II. Pochodzenie mięsa

Adres(y) i numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego zatwierdzonej(ych) rzeźni: .....

Adres(y) i numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego zatwierdzonego(ych) zakładu(ów) rozbioru: .....

Adres(y) i numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego zatwierdzonej(ych) chłodni składowej (ych): .....

¹ Świeże mięso: zgodnie z dyrektywą wymienioną w IV niniejszego świadectwa, oznacza wszystkie nadające się do spożycia przez ludzi części zwierząt domowych z gatunków bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz oraz jednokopytnych, które nie zostały poddane procesowi konserwacji; jednakże, mięso schłodzone i mrożone uznaje się za świeże mięso.

² Fakultatywnie.

III. Przeznaczenie mięsa

Mięso zostanie wysłane z .....
(miejsce załadunku)

do .....
(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu³:

Nazwa i adres nadawcy: .....
.....

Nazwa i adres odbiorcy: .....
.....

IV. Poświadczenie zdrowia

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że mięso opisane powyżej zostało pozyskane w warunkach produkcji i kontroli ustanowionych w dyrektywie 64/433/EWG:

- w rzeźni zlokalizowanej w regionie lub strefie ograniczeń⁴,
- oraz jest przeznaczone dla Państwa Członkowskiego po tranzycie przez państwo trzecie⁴.

Sporządzono w....., dnia .....

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

³ Dla wagonów i ciężarówek podać numer rejestracji, dla samolotów - numer lotu, dla statków - nazwę oraz, gdzie to konieczne, numer kontenera.

⁴ Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK V

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla świeżego mięsa przeznaczonego do wysyłki do Państwa Członkowskiego¹

Nr²: .....

Państwo wysyłające: .....

Ministerstwo: .....

Departament: .....

Ref.: .....

(fakultatywnie)

I. Identyfikacja mięsa

Mięso: .....

(rodzaj zwierzęcia)

Rodzaj części: .....

Rodzaj opakowania: .....

Liczba części lub jednostek opakowania: .....

Miesiąc(e) i rok(lata) zamrożenia: .....

Waga netto: .....

II. Pochodzenie mięsa

Adres(y) i numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego zatwierdzonej(ych) rzeźni: .....

.....

Adres(y) i numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego zatwierdzonego(ych) zakładu(ów)
rozbioru: .....

.....

Adres(y) i numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego zatwierdzonej(ych) chłodni
składowej(ych): .....

.....

III. Przeznaczenie mięsa

---

² Fakultatywnie.

Mięso zostanie wysłane z .....
(miejsce załadunku)

do .....
(państwo i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu³: .....

Nazwa i adres nadawcy: .....
.....

Nazwa i adres odbiorcy: .....
.....

IV. Poświadczenie zdrowia

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że mięso opisane powyżej zostało pozyskane w warunkach produkcji i kontroli ustanowionych w dyrektywie 64/433/EWG dotyczącej problemów sanitarnych wpływających na handel świeżym mięsem we Wspólnocie i dlatego też zostaje uznane za zdatne do spożycia przez ludzi.

Sporządzono w....., dnia .....

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

---

³ Dla wagonów i ciężarówek podać numer rejestracji, dla samolotów – numer lotu, dla statków – nazwę oraz, gdzie to konieczne, numer kontenera.

DYREKTYWA RADY

z dnia 11 grudnia 1991 r.

zmieniająca dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz, świeżego mięsa lub produktów mięsnych z państw trzecich

(91/688/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 72/462/EWG⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 91/266/EWG⁵, określa w szczególności warunki, które muszą być spełnione, w odniesieniu do klasycznego pomoru świń, przed przywozem żywej trzody chlewnej, świeżej wieprzowiny i produktów mięsnych pochodzących z państw trzecich;

ponieważ sytuacja zdrowotna we Wspólnocie w odniesieniu do klasycznego pomoru świń poprawiła się, a systematyczne szczepienia przeciwko tej chorobie zostały zaniechane, należy zmienić ustanowione warunki przywozu żywych świń, świeżej wieprzowiny i produktów mięsnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 72/462/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 6 dodaje się ust. 4, 5 i 6 w brzmieniu:

„4. W odniesieniu do klasycznego pomoru świń, świnię muszą pochodzić z terytorium państwa trzeciego:

¹ Dz.U. nr C 226 z 31.08.1991, str. 21.

² Dz.U. nr C 326 z 16.12.1991.

³ Opinia wydana dnia 28 listopada 1991 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁵ Dz.U. nr L 134 z 29.05.1991, str. 45.

- wolnego od klasycznego pomoru świń, od co najmniej dwunastu miesięcy,
- które nie zezwoliło na szczepienia w ciągu dwunastu poprzednich miesięcy,
- które nie zezwala na obecność na swym terytorium świń szczepionych mniej niż dwanaście miesięcy wcześniej.

5. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29, w drodze odstępstwa od ust. 4, może zostać podjęta decyzja o zezwoleniu na przywóz świń pochodzących z części terytorium państwa trzeciego, o ile na całym terytorium tego państwa szczepienie przeciwko klasycznemu pomorowi świń jest zakazane, a wspomniana część terytorium państwa trzeciego spełnia warunki w ust. 4.

6. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29, w przypadku pojawienia się klasycznego pomoru świń w państwie trzecim spełniającym warunki ust. 4, w drodze odstępstwa od ust. 4, może zostać podjęta decyzja, że okres 12 miesięcy, określony w ust. 4, zostanie sprowadzony do sześciu miesięcy, jeżeli:

- a) ognisko lub pewna liczba ognisk powiązanych z chorobą stadną pojawiają się na terenie ograniczonym geograficznie, i
- b) jeśli ognisko lub ogniska zostały całkowicie zwalczone w ciągu trzech miesięcy i bez odwołania się do szczepień.”

2) w art. 14 ust. 2 dodaje się literę w brzmieniu:

„c) w których żaden przypadek klasycznego pomoru świń nie został stwierdzony od dwunastu miesięcy, w których szczepienie przeciwko klasycznemu pomorowi świń nie zostało dozwolone od co najmniej dwunastu miesięcy i w których żadna świnia nie została zaszczepiona przeciwko klasycznemu pomorowi świń w ciągu poprzednich dwunastu miesięcy”.

3) w art. 15 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29 może zostać podjęta decyzja o odstępstwie od art. 14 ust. 2 lit. c).”

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 lipca 1992 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 grudnia 1991 r.

W imieniu Rady

P. BUKMAN

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 17 grudnia 1996 r.

zmieniająca dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa

(96/91/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 72/462/EWG³ ustanowiła warunki inspekcji zdrowotnej i weterynaryjnej regulujące przywóz do Wspólnoty produktów mięsnych objętych dyrektywą 77/99/EWG⁴;

objęcie dyrektywą 95/5/EWG⁵ żołądków, pęcherzy i jelit, oczyszczonych, solonych lub suszonych a także parzonych pozostających w zakresie dyrektywy 77/99/EWG uzależniło przywóz tych produktów od wymogów dyrektywy 77/462/EWG, w szczególności narzuciło wymóg, że muszą one pochodzić z rzeźni zatwierdzonej zgodnie z dyrektywą 72/462/EWG;

Komisja proponowała stosowanie różnych umów w odniesieniu do tych produktów i włączenie ich do załącznika II dyrektywy 92/118/EWG⁶;

Rada uważa, że nie jest w stanie zająć stanowiska w tej sprawie w świetle braku warunków przywozu, ujednoczonych świadectw zdrowia lub równoważnych umów weterynaryjnych z głównymi partnerami Wspólnoty;

w celu uniknięcia przerw w przepływach handlowych tych produktów z niektórymi państwami trzecimi, od 1 stycznia 1997 r., gdy środki przejściowe stosowane przy przywozie tych produktów przestaną obowiązywać, powinno zostać utrzymane zezwolenie na przywóz z

¹ Dz.U. nr C 341 z 5.12.1994, str. 206.

² Dz.U. nr C 397 z 31.12.1994, str. 37.

³ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁴ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/68/WE (Dz.U. nr L 332 z 30.12.1995, str. 10).

⁵ Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 1.

⁶ Dz.U. nr L 62 z 15.03.1993, str. 49. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/340/WE (Dz.U. nr L 129 z 30.05.1996, str. 35).

zakładów zapewniających gwarancje inspekcji sanitarnej i weterynaryjnej wymagane przez ustawodawstwo wspólnotowe innych niż rzeźnie zatwierdzone zgodnie z dyrektywą 72/462/EWG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W art. 21b dyrektywy 72/462/EWG dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„Do czasu ustanowienia przez Komisję świadectw przywozowych i wykazu zakładów, z których dokonywany jest przywóz jelit i innych produktów określonych w art. 2 lit. b) (v) dyrektywy 77/99/EWG lub zawarcia równoważnych umów weterynaryjnych i najpóźniej do 31 grudnia 1997 r., Państwa Członkowskie upoważnione są do przywozu tych produktów zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi w drodze odstępstwa od wymogów ustalonych w ust. 1, 2 i 4 lit. a) (i)”.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie od dnia 1 stycznia 1997 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wymienione środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1996 r.

W imieniu Rady

I. YATES

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 16 grudnia 1997 r.

zmieniająca dyrektywę 77/99/EWG i dyrektywę 72/462/EWG w odniesieniu do zasad mających zastosowanie do mięsa mielonego, przetworów mięsnych i niektórych innych produktów pochodzenia zwierzęcego

(97/76/WE)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów mięsnych oraz niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego³, zaktualizowana dyrektywą 92/5/EWG⁴, przewiduje możliwość wykorzystania mięsa określonego w art. 2 dyrektywy 88/657/EWG, do przygotowania produktów mięsnych;

dyrektywa 88/657/EWG utraciła moc z dniem 1 stycznia 1996 r. i została zastąpiona przez dyrektywę Rady 94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiającą wymagania dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek mielonego mięsa oraz przetworów mięsnych⁵; dla osiągnięcia pewności prawnej należy odpowiednio zmienić odniesienie do dyrektywy 88/657/EWG;

w dyrektywie 77/99/EWG; przepisy, które ze względu na swój tymczasowy charakter są obecnie nieaktualne, powinny zostać uchylone;

ponadto, biorąc pod uwagę specjalne warunki produkcji żołądków, pęcherzy i jelit, powinny zostać wobec nich zastosowane inne ustalenia niż zawarte w dyrektywie 77/99/EWG; należy wyznaczyć Państwom Członkowskim rozsądny termin na dostosowanie się do tych nowych ustaleń zarówno w odniesieniu do produkcji krajowej jak i przywozu z państw trzecich,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

---

¹ Dz.U. C 341 z 5.12.1994, str. 206.

² Dz.U. C 397 z 31.12.1994, str. 37.

³ Dz.U. L 26 z 31.1.1997. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/68/WE (Dz.U. L 332 z 30.12.1995, str. 10).

⁴ Dz.U. L 57 z 2.3.1994, str. 1.

⁵ Dz.U. L 368 z 31.12.1994, str. 10.

Artykuł 1

W dyrektywie 77/99/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2 lit. a) (ii) tiret piąte i art. 2 lit. d) odniesienie do dyrektywy 88/657/EWG zastępuje się odniesieniem do dyrektywy 94/65/WE.
2. W art. 3:
  - a) pkt A.1 tiret drugie otrzymuje brzmienie: „- zgodnie z art. 9 ust. 1...”
  - b) pkt A.1 dodaje się akapit w brzmieniu:
„lub zostały zarejestrowane i kontrolowane zgodnie z art. 9 ust. 2”;
  - c) pkt A.9 wprowadza się następujące zmiany:
    - lit. a) skreśla się,
    - wyrazy „b) od dnia 1 lipca 1993 r.” skreśla się
    - (i) otrzymuje oznaczenie lit. a) a (ii) otrzymuje oznaczenie lit. b)
3. W art. 9 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

„2. Państwa Członkowskie mogą rozszerzyć uchylenie przewidziane w ust. 1 wobec zakładów określonych w art. 4 sekcja A, lit. a) (i) i w sekcjach C, D i E dyrektywy 64/433/EWG przyjmując, że przetwórstwo produktów w tych zakładach musi spełniać pozostałe warunki niniejszej dyrektywy”.
4. W art. 13 ust. 1 lit c) skreśla się wyrazy „do dnia 1 lipca 1993 r. świadectwa zdrowia przewidzianego w załączniku D”.
5. W art. 13 ust. 1 akapit ostatni odniesienie do dyrektywy 88/657/EWG zastępuje się odniesieniem do dyrektywy 94/65/WE
6. Skreśla się art. 21.
7. W załączniku B rozdział III pkt. 2 tiret pierwsze i drugie odniesienie do dyrektywy 88/657/EWG zastępuje się odniesieniem do dyrektywy 94/65/WE.
8. W załączniku B rozdział V pkt. 4 tiret piąte otrzymuje brzmienie:

„- w przypadku, gdy ustawodawstwo Państwa Członkowskiego dopuszcza użycie skrobi lub białek pochodzenia zwierzęcego lub roślinnego dla innych celów niż technologiczne, odniesienie do takiego zastosowania w związku z opisem sprzedaży”.
9. Załącznik C rozdział III zastępuje się tekstem znajdującym się w Załączniku do

niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

W art. 21b akapit drugi dyrektywy 72/462/EWG⁶ datę „31 grudnia 1997 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 1998 r.”

Artykuł 3

Na podstawie sprawozdania Komisji razem z wszelkimi istotnymi wnioskami, na podstawie, których Rada może podjąć decyzję kwalifikowaną większością, Rada zbada ponownie przed dniem 31 grudnia 2001 r. przepisy ustanowione w Załączniku w celu ponownego zbadania warunków panujących w zakładach, z których pochodzą jelita.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Niezwłocznie informują o tym Komisję.

Środki określone w akapicie pierwszym przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 grudnia 1997 r.

W imieniu Rady

F. BODEN

---

⁶ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/91/WE (Dz.U. L 13 z 16.1.1997, str. 26).

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ROZDZIAŁ III

Warunki regulujące produkcję, wprowadzanie do obrotu i przywóz oczyszczonych, solonych lub suszonych i/lub podgrzewanych żołądków, pęcherzy i jelit

W uzupełnieniu warunków załącznika A i załącznika B rozdział II zakłady zajmujące się obróbką żołądków, pęcherzy i jelit muszą spełniać następujące warunki:

1. surowiec musi pochodzić ze zwierząt, które po badaniu przedubojowym i poubojowym zostały ocenione jako zdatne do spożycia przez ludzi;
2. produkty, które nie mogą być trzymane w temperaturze otoczenia, muszą być przechowywane do czasu wysłania w pomieszczeniach przeznaczonych do tego celu. W szczególności produkty, które nie są solone ani suszone, muszą być przechowywane w temperaturze poniżej 3 °C;
3. surowce muszą być transportowane z rzeźni pochodzenia do zakładu w odpowiednich warunkach higienicznych i, jeżeli ma to uzasadnienie, biorąc pod uwagę okres między ubojem a odbiorem surowców, trzymane w warunkach chłodniczych.. Pojazdy i pojemniki do transportu takich materiałów muszą mieć gładkie powierzchnie wewnętrzne, które są łatwe do mycia, czyszczenia i dezynfekcji. Pojazdy do transportu w warunkach chłodniczych muszą być skonstruowane w taki sposób, aby wymagana temperatura mogła być utrzymywana przez cały czas trwania transportu;
4. pomieszczenia muszą przewidywać składowanie surowców pakowanych jednostkowo i zbiorczo;
5. pakowanie jednostkowe i pakowanie zbiorcze musi odbywać się w warunkach higienicznych w pomieszczeniu lub w miejscu przeznaczonym do tego celu;
6. użycie drewna jest zabronione, użycie drewnianych palet jest jednak dozwolone do transportu pojemników danych produktów.”

DYREKTYWA RADY

z dnia 18 grudnia 1997 r.

zmieniająca dyrektywy 71/118/EWG, 72/462/EWG, 85/73/EWG, 91/67/EWG, 91/492/EWG, 91/493/EWG, 92/45/EWG i 92/118/EWG w zakresie organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich

(97/79/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

w celu zachowania jasności i racjonalności dyrektywa Rady 90/675/EWG ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁴, traci moc i zostaje zastąpiona dyrektywą 97/78/WE⁵;

zastąpienie dyrektywy 90/675/EWG dyrektywą 97/78/WE wpływa na tekst następujących dyrektyw Rady:

- dyrektywa 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa drobiowego⁶,
- dyrektywa 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa⁷,
- dyrektywa 85/73/EWG z dnia 29 stycznia 1985 r. w sprawie finansowania inspekcji i kontroli weterynaryjnych określonych w dyrektywach 89/662/EWG, 90/425/EWG,

---

¹ Dz.U. C 258 z 23.08.1997, str. 7.

² Dz.U. C 85 z 17.03.1997, str. 76.

³ Dz.U. C 66 z 3.03.1997, str. 43.

⁴ Dz.U. L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 162 z 1.07.1996, str. 1).

⁵ Dz.U. L 24 z 30.01.1998, str. 9.

⁶ Dz.U. L 55 z 8.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 10).

⁷ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/91/WE (Dz.U. L 13 z 16.01.1997, str. 27).

90/675/EWG i 91/496/EWG (zmieniona i skonsolidowana)⁸,

- dyrektywa 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury⁹,
- dyrektywa 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych¹⁰,
- dyrektywa 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa¹¹,
- dyrektywy 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny¹²,
- dyrektywa 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. stanowiąca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG¹³;

z tego powodu powyższe dyrektywy powinny być dostosowane do tekstu dyrektywy 97/78/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. W dyrektywie 71/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:
  - a) w art. 14b ust. 2 lit. a) skreśla się zdanie drugie;
  - b) w art. 17 skreśla się akapit drugi.
2. W dyrektywie 72/462/EWG wprowadza się następujące zmiany:
  - a) w art. 31a, wyrazy „art. 17 dyrektywy 90/675/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 18 dyrektywy 97/78/WE”;

⁸ Dz.U. L 32 z 5.02.1985, str. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 162 z 1.07.1996, str. 1).

⁹ Dz.U. L 46 z 19.02.1991, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/22/WE (Dz.U. L 243 z 11.10.1995, str. 1).

¹⁰ Dz.U. L 268 z 24.09.1991, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/61/WE (Dz.U. L 295 z 29.10.1997, str. 35).

¹¹ Dz.U. L 268 z 24.09.1991, str. 15. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 10).

¹² Dz.U. L 268 z 14.09.1992, str. 35. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 10).

¹³ Dz.U. L 62 z 15.03.1993, str. 49. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 96/90/WE (Dz.U. L 13 z 16.01.1997, str. 24).

b) skreśla się art. 31.

3. W art. 3 ust. 1 dyrektywy 85/73/WE wyrazy „art. 20 dyrektywy 90/675/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 23 dyrektywy 98/78/WE”.

4. W dyrektywie 91/67/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Zasady i reguły ustanowione w dyrektywie 91/496/EWG i 97/78/WE stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwa Członkowskie oraz środków ochronnych, które należy wykonać.”;

b) skreśla się art. 24.

5. Skreśla się art. 10 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 91/492/EWG.

6. W dyrektywie 91/493/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 10 akapit drugi wyrazy „art. 18 ust. 3 dyrektywy 90/675/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 19 ust. 2 dyrektywy 97/78/WE”;

b) skreśla się art. 12 ust. 2.

7. W dyrektywie 92/45/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się art. 17 ust. 2;

b) skreśla się art. 19 akapit drugi.

8. W dyrektywie 92/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 12 ust. 1 akapit drugi wyrazy „art. 8 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 98/78/WE”;

b) skreśla się art. 12 ust. 2.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie przyjmą i opublikują, najpóźniej do dnia 1 lipca 1999 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Państwa Członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 lipca 1999 r.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to

powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 grudnia 1997 r.

W imieniu Rady

F. BODEN

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1452/2001

z dnia 28 czerwca 2001 r.

wprowadzające szczególne środki dla niektórych produktów rolnych z francuskich departamentów zamorskich, zmieniające dyrektywę 72/462/EWG i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 525/77 i (EWG) nr 3763/91 (Poseidom)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 36, 37 i art. 299 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Decyzją 89/687/EWG² Rada przyjęła program specjalny z uwagi na peryferyjny i wyspiarski charakter francuskich departamentów zamorskich (Poseidom), zgodnie ze wspólnotową polityką pomocy regionom peryferyjnym. Celem tego programu jest ułatwienie gospodarczego i społecznego rozwoju tych regionów oraz umożliwienie im skorzystania z uczestnictwa w jednolitym rynku, którego są integralną częścią, pomimo ich geograficznego i gospodarczego oddalenia. Program wymaga zastosowania wspólnej polityki rolnej (WPR) w tych regionach i przewiduje przyjęcie specjalnych środków. W szczególności przewiduje środki poprawy warunków produkcji i obrotu produktami rolnymi w tych departamentach, i zmniejszenie skutków ich wyjątkowego położenia geograficznego i ograniczeń, o których mowa w art. 299 ust. 2 Traktatu.
- 2) Szczególne położenie geograficzne francuskich departamentów zamorskich (FDZ) zwiększa koszty transportu podstawowych produktów, przetwórstwa i środków produkcji rolnej. Ponadto obiektywne czynniki wynikające z wyspiarskiego charakteru i znacznego oddalenia poważnie ograniczają podmioty gospodarcze i przedsiębiorców działających w FDZ. Jest to szczególnie dotkliwie w przypadku dostawy zbóż, z których większość nie jest i nie może być uprawiana w FDZ na dużą skalę, co oznacza, że muszą one być sprowadzane. Gorsze warunki mogą zostać poprawione poprzez zmniejszenie cen tych podstawowych produktów. Dlatego należy wprowadzić specjalne uzgodnienia w sprawie dostaw w celu zapewnienia dostarczania produktów miejscowych do FDZ oraz zmniejszenia dodatkowych kosztów wynikających z odległości, wyspiarskiego charakteru i peryferyjnego położenia FDZ.
- 3) W tym celu, niezależnie od przepisów art. 23 Traktatu, przywóz danych produktów z państw trzecich powinien być zwolniony ze stosowanych należności przewozowych.

¹ Opinia wydana dnia 14 czerwca 2001 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Dz.U. nr L 399 z 30.12.1989, str. 39.

- 4) Aby obniżyć ceny w FDZ i zmniejszyć koszty wynikające z odległości, wyspiarskiego charakteru i peryferyjnego położenia FDZ przy zachowaniu konkurencyjności produktów Wspólnoty, należy przyznać pomoc na dostawy produktów wspólnotowych do FDZ. Taka pomoc powinna uwzględniać dodatkowe koszty transportu do FDZ i ceny stosowane przy wywozie do państw trzecich, a w przypadku środków produkcji rolnej i produktów przeznaczonych do przetwórstwa, dodatkowe koszty wynikające z ich wyspiarskiego charakteru i peryferyjnego położenia.
- 5) Ponieważ ilości objęte szczególnymi uzgodnieniami w sprawie dostaw są ograniczone do zaspokojenia potrzeb FDZ, uzgodnienia te nie szkodzą właściwemu funkcjonowaniu rynku wewnętrznego. Ponadto korzyści gospodarcze wynikające ze szczególnych uzgodnień w sprawie dostaw nie powinny wywoływać zakłóceń w handlu danymi produktami. Należy, więc zabronić ponownego wysyłania czy powrotnego wywozu tych produktów z FDZ. Jednakże zakaz ten nie obejmuje obrotu handlowego między terytoriami FDZ. Zakaz nie dotyczy także, przetwórstwa i z zastrzeżeniem niektórych warunków, wywozu do państw trzecich w celu wspierania handlu regionalnego, ani nie dotyczy tradycyjnych przesyłek do pozostałych obszarów Wspólnoty.
- 6) Korzyści gospodarcze wynikające ze szczególnych uzgodnień w sprawie dostaw powinny obniżyć koszty produkcji i cenę dla użytkownika końcowego. Korzyści te powinny być przyznawane tylko pod warunkiem, że zostaną one faktycznie przekazane użytkownikowi końcowemu, co należy nadzorować.
- 7) Z uwagi na bieżący rozwój rynku rolnego w Gujanie Francuskiej, rozporządzenie (EWG) nr 3763/91³ wprowadziło środki wspierające uprawę ryżu. Termin stosowania tych środków upłynął w roku gospodarczym 1996, a ponieważ zainteresowane państwa nie wniosły o jego przedłużenie, środki te powinny zostać zniesione. Wprowadzono środki mające na celu zbywanie i wprowadzanie do obrotu części ryżu uprawianego na miejscu w Gwadelupie, Martynice i w pozostałych obszarach Wspólnoty. Ponieważ nie cała produkcja miejscowa może być wykorzystana w regionie, a brakuje warunków i wyposażenia do magazynowania produktów na miejscu, środki te są niezbędne do zachowania równowagi w lokalnym sektorze produkcji i będą obowiązywać na warunkach ustanowionych w obowiązujących przepisach.
- 8) Należy wspierać tradycyjny chów zwierząt na potrzeby lokalnej konsumpcji w FDZ. W tym celu należy odstąpić od niektórych przepisów dotyczących organizacji wspólnego rynku ograniczających produkcję, aby uwzględnić rozwój oraz szczególne warunki produkcji lokalnej, które całkowicie różnią się od warunków w pozostałych Państwach Członkowskich. Do tego celu można także dążyć pośrednio poprzez finansowanie programów hodowlanych, związanych z zakupem rasowych zwierząt zarodowych, zwierząt hodowlanych lepiej dostosowanych do warunków lokalnych, poprzez premię za krowy mamki oraz premii ubojowych, oraz w stosownych przypadkach, umożliwianie przywozu byków z innych państw przeznaczonych do tuczenia pod określonymi warunkami, oraz odstępowanie od wymogów przywozowych dla zwierząt i artykułów żywnościowych pochodzenia zwierzęcego.

---

³ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3763/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. wprowadzające szczególne środki w odniesieniu do niektórych produktów rolnych na rzecz francuskich departamentów zamorskich (Dz.U. nr L 356 z 24.12.1991, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2826/2000 (Dz.U. nr L 328 z 23.12.2000, str. 2).

- 9) Należy poprawić warunki dostawy świeżych przetworów mlecznych na rynki lokalne w FDZ, obecnie pochodzących głównie z przywozu. Cel ten można osiągnąć poprzez kontynuowanie pomocy dla produkcji mleka na potrzeby konsumpcji lokalnej okresowo oceniane na podstawie bilansu dostaw, a z drugiej strony poprzez zaprzestanie stosowania ustaleń w sprawie dodatkowej opłaty wyrównawczej od producentów mleka krowiego określonej w rozporządzeniu (EWG) nr 3950/92⁴. Należy odstąpić od tych postanowień z uwagi na złe warunki dostaw typowe dla regionów peryferyjnych, całkowicie odmiennych od tych, które przeważają na pozostałym obszarze Wspólnoty oraz potrzebę rozwoju produkcji lokalnej.
- 10) Wspólnota finansuje regionalne programy pomocy w celu wspierania produkcji i wprowadzania do obrotu lokalnych produktów branży mleczarskiej i hodowlanej na Martynice i Réunion jako tymczasowy środek na lata 1996–2000. Lokalny stopień samowystarczalności pod względem tych produktów jest nadal niski. Pomoc Wspólnoty może się przydać tylko, jeśli lokalne struktury produkcyjne będą potrafiły wprowadzać strategie dostosowane do lokalnych warunków, mające na celu rozwój gospodarczy, przestrzenną koordynację produkcji oraz zwiększanie fachowości producentów. Pomoc tę należy na razie kontynuować jako środek tymczasowy, aby pomóc wprowadzać nowoczesną produkcję o wysokiej jakości. Przyjęto zasadę rozszerzania tego wsparcia na Gujanę Francuską i Gwadelupę, pod warunkiem stworzenia lokalnych organizacji skupiających producentów z różnych branż.
- 11) W sektorze owocowym, warzywnym, roślinnym i kwaciarskim wprowadzono środki w celu zwiększenia wydajności gospodarstw i jakości produktów, poprawy struktury produkcji i dystrybucji, stworzenia produktów przetwarzanych na miejscu i zachowania niektórych tradycyjnych produktów (wanilii, olejków eterycznych itp.), w celu rozwoju lokalnego handlu, przetwórstwa i wywozu tych produktów. Środki te należy kontynuować, gdyż zaczęły się one przyczyniać do zwiększania konkurencyjności lokalnych produktów na dynamicznych rynkach, umacniając ich pozycję na rynku Wspólnoty oraz zwiększając zadowolenie konsumentów i liczbę kanałów dystrybucji.
- 12) Rozporządzenie (EWG) nr 525/77⁵ stworzyło system płatności produkcyjnej dla producentów ananasów konserwowych, który ma zastosowanie tylko do Martyniki. Z uwagi na szczególne cechy tego systemu oraz obszaru produkcji, a także w celu harmonizacji prawa i administracji, program ten zostaje uwzględniony w niniejszym rozporządzeniu, a rozporządzenie (EWG) nr 525/77 traci moc. Aby zapewnić przyszłość uprawy ananasów, należy zmobilizować wszystkich uczestników tego sektora. Uprawa ananasów jest szczególnie ważna w Martynice z przyczyn społecznych i gospodarczych. Ananasy są drogie w uprawie, a ich przetwory konkurują z produktami państw trzecich. Należy dalej udzielać wsparcia przetwórstwu, zapewnić przetrwanie małym gospodarstwom, zapewniać regularne dostawy dla przemysłu przetwórczego i wzmacniać pozycję organizacji producentów oraz pozwalać na

---

⁴ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3950/92 z dnia 28 grudnia 1992 r. ustanawiające opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. nr L 405 z 31.12.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1256/1999 (Dz.U. nr L 160 z 26.06.1999, str. 73).

⁵ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 525/77 z dnia 14 marca 1977 r. ustanawiające system pomocy dla produkcji ananasów w puszkach (Dz.U. nr L 73 z 21.03.1977, str. 46). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1699/85 (Dz.U. nr L 163 z 22.06.1985, str. 12).

zwiększenie średnioterminowej rentowności oraz w stosownych przypadkach ułatwiać wprowadzanie świeżych produktów do obrotu.

- 13) Sektor trzciny cukrowej jest istotny dla gospodarki FDZ. FDZ ciągle są w niekorzystnej sytuacji z powodu oddalenia, wyspiarskiego i peryferyjnego charakteru, trudno dostępnych górskich obszarów, małych i rozrzuconych gospodarstw, nielicznych zakładów produkcyjnych, wysokich kosztów transportu miejscowego oraz trudnego dostępu z powodu złych dróg, co zwiększa koszty. Uprawa, a szczególnie zbiór trzciny cukrowej, jest także trudniejsza niż uprawa buraków na kontynencie europejskim. W celu właściwego rozwoju tego sektora i zmniejszenia tych niedogodności należy zastosować środki zmierzające do częściowego zrekompensovania dodatkowych kosztów transportu trzciny z pól do punktów skupu.
- 14) Rum jest produktem o dużym znaczeniu gospodarczym dla FDZ, która potrzebuje rynków jego zbytu. Stopniowa rezygnacja z niektórych obecnych preferencji dla produkcji rumu znacząco zmniejszyłaby zarobki producentów. Należy dalej stosować środki wspierające uprawy trzciny cukrowej i jej bezpośrednie przetwarzanie na rolniczy rum oraz syrop cukrowy, ponieważ stabilizują one dostawę trzciny do destylarni, które mogą dzięki temu planować i racjonalnie inwestować w zakłady produkcyjne. Środki te zwiększają także zyski plantatorów trzciny cukrowej, zachęcają ich do polepszania metod uprawy, zachęcają do zwiększenia wydajności i dostarczania trzciny o wyższej jakości.
- 15) Producenci rolni w FDZ powinni być zachęceni do dostarczania produktów o wysokiej jakości. Należy wspierać wprowadzanie tych produktów do obrotu, w tym celu można oznaczyć je znakiem graficznym Wspólnoty.
- 16) Zdrowotność upraw w FDZ stanowi szczególny problem, co wynika ze szczególnych uwarunkowań klimatycznych i stosowania nieadekwatnych środków zwalczania. Należy zastosować programy zwalczania szkodliwych organizmów, łącznie z metodami organicznymi. Należy określić udział finansowy Wspólnoty w takich programach.
- 17) Rozporządzenie (WE) nr 1257/1999⁶ określa środki rozwoju obszarów wiejskich, które mogą otrzymywać pomoc Wspólnoty, i ustala warunki otrzymania takiej pomocy.
- 18) Rozporządzenie to wychodzi naprzeciw niedogodnościom związanym z odległym i peryferyjnym położeniem FDZ oraz poprawia warunki wytwarzania i handlu produktami rolnymi.
- 19) Struktury niektórych gospodarstw rolniczych oraz przedsiębiorstw przetwórczych czy handlowych z siedzibą w FDZ mają poważne wady i stoją przed szczególnymi trudnościami. Należy odstąpić od stosownych przepisów ograniczających lub zabraniających udzielenia dotacji z niektórych pomocy strukturalnych, przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1257/1999 odnośnie pewnych typów inwestycji.

---

⁶ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), zmieniające i uchylające niektóre rozporządzenia (Dz.U. nr L 160 z 26.06.1999, str. 80).

- 20) Art. 29 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999 ogranicza przyznawanie pomocy dla gospodarki leśnej odnośnie do lasów i obszarów leśnych należących do prywatnych właścicieli, gmin i ich związków. Większość lasów i obszarów leśnych znajdujących się w FDZ należy do władz publicznych innych niż gminy. W tych okolicznościach, warunki określone w wyżej wymienionym artykule powinny być bardziej elastyczne.
- 21) Finansowy wkład Wspólnoty w trzy z towarzyszących środków, określonych w art. 35 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999, może wynosić w przypadku regionów peryferyjnych do 85% łącznej dopuszczalnej kwoty. Z drugiej strony, zgodnie z art. 47, ust. 2 akapit drugi tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1257/1999, finansowy wkład Wspólnoty w środki pomocy dla rolnictwa i ochrony środowiska, które stanowią czwarty środek towarzyszący, jest ograniczony do 75% dla wszystkich obszarów objętych Celem1. Z uwagi na znaczenie rolnictwa i ochrony środowiska dla rozwoju obszarów wiejskich, należy zharmonizować stopień udziału finansowego Wspólnoty we wszystkich środkach towarzyszących dla regionów peryferyjnych.
- 22) Na podstawie art. 14 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999⁷, każdy plan, Wspólnotowe Ramy Wsparcia, program działania czy jednolity dokument programowy powinien obejmować okres siedmioletni. Okres objęty planem biegnie od dnia 1 stycznia 2000 r. W celu zapewnienia spójności i uniknięcia dyskryminacji beneficjentów tego samego programu, odstępstwa przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny, w drodze wyjątku, mieć zastosowanie do całego okresu objętego planem.
- 23) W celu złagodzenia szczególnych ograniczeń gospodarki rolnej w FDZ wynikających z ich oddalenia, wyspiarskiego i peryferyjnego charakteru, niewielkiego obszaru, górzystego terenu, klimatu i gospodarczego uzależnienia od niewielkiej liczby produktów, można odstąpić od stałej zasady Komisji zabraniającej pomocy państwowych odnośnie produkcji, przetwórstwa i handlu produktami rolnymi wymienionymi w załączniku I do Traktatu.
- 24) Należy umożliwić przyjęcie przepisów przejściowych w celu ułatwienia przejścia z systemu określonego w zmienionym rozporządzeniu (EWG) nr 3763/91 oraz z systemu ustalonego w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 525/77 na nowy system ustalony w niniejszym rozporządzeniu oraz, na wypadek rozszerzenia środków istniejących, zapewnienia niezbędnej ciągłości.
- 25) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia przyjmuje się zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁸;

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

---

⁷ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. nr L 161 z 26.06.1999, str. 1).

⁸ Dz.U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

Niniejsze rozporządzenie ustala szczególne środki obejmujące niektóre produkty rolne i wychodzące naprzeciw trudnościom wynikającym z oddalenia, peryferyjnego i wyspiarskiego charakteru francuskich departamentów zamorskich (FDZ).

TYTUŁ I

SZCZEGÓLNE UZGODNIENIA W SPRAWIE DOSTAW

Artykuł 2

1. Wprowadza się niniejszym szczególne uzgodnienia w sprawie dostaw produktów rolnych wymienionych w załączniku. I do niniejszego rozporządzenia i niezbędnych dla ludzi, w przemyśle przetwórczym i jako środki do produkcji rolnej w FDZ.
2. Tworzone są prognozy bilansu dostaw określające ilości produktów rolnych wymienionych w załączniku i potrzebnych do wypełnienia warunków dostaw każdego roku. Osobne prognozy bilansu dostaw są tworzone na podstawie potrzeb przemysłu zajmującego się przetwórstwem i pakowaniem produktów przeznaczonych do obrotu lokalnego, do wywozu pod określonymi warunkami do państw trzecich lub do tradycyjnych przesyłek do pozostałych obszarów Wspólnoty.

Artykuł 3

1. Cło nie jest stosowane w stosunku do bezpośredniego przywozu z państw trzecich do FDZ, produktów objętych szczególnymi uzgodnieniami w sprawie dostaw, w granicach ilości określonych w bilansie dostaw.
2. Aby zapewnić objęcie wymogami dotyczącymi ilości, ceny i jakości, ustanowione zgodnie z art. 2, uwzględniając udział Wspólnoty w dostawach, pomoc przyznaje się do dostawy do FDZ produktów Wspólnoty magazynowanych w publicznych składach interwencyjnych lub dostępnych na rynku Wspólnoty.

Pomoc taka powinna uwzględniać dodatkowe koszty transportu do FDZ i ceny stosowane przy wywozie do państw trzecich, a w przypadku środków do produkcji rolnej i produktów przeznaczonych do przetwórstwa, dodatkowe koszty wynikające z wyspiarskiego charakteru i peryferyjnego położenia.

3. Przy wdrażaniu szczególnych uzgodnień w sprawie dostaw, należy zwrócić w szczególności uwagę na następujące kwestie:

- szczególne wymogi FDZ oraz określone wymogi jakościowe w przypadku produktów przeznaczonych do przetwórstwa oraz przeznaczonych na środki do produkcji rolnej,
- obrót handlowy z pozostałymi obszarami Wspólnoty,
- gospodarczy aspekt proponowanej pomocy.

4. Uprawnienie do otrzymania pomocy z tytułu szczególnych uzgodnień w sprawie dostaw zależy od faktycznego obniżenia ceny końcowej dla konsumentów w wyniku korzyści

gospodarczych wynikających ze zwolnienia z ceł przywozowych lub z pomocy odnośnie do dostaw z pozostałych obszarów Wspólnoty.

5. Produkty objęte szczególnymi uzgodnieniami w sprawie dostaw nie mogą być ponownie wywożone do państw trzecich lub ponownie wysyłane do pozostałych obszarów Wspólnoty. Niniejszy zakaz nie dotyczy handlu między terytoriami FDZ.

W przypadku przetwarzania danych produktów w FDZ, powyższy zakaz nie stosuje się do wywozu do państw trzecich ani do tradycyjnych wysyłek przetworzonych produktów do pozostałych obszarów Wspólnoty, zgodnie z warunkami ustalonymi przez Komisję z zastosowaniem procedury, określonej w art. 19 ust. 2.

Nie są udzielane dopłaty przywozowe.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego Tytułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2. Obejmują one w szczególności:

- ustalanie pomocy odnośnie do dostaw z pozostałych obszarów Wspólnoty,
- postanowienia zapewniające faktyczne obniżenie cen końcowych dla konsumentów,
- wprowadzenie, w razie potrzeby, systemu licencji na przywóz lub dostawy.

Komisja opracowuje bilansy dostaw zgodnie z art. 23 ust. 2. Komisja może korygować te bilanse oraz spis produktów w załączniku I, przy zastosowaniu tej samej procedury, w odpowiedzi na zmiany popytu w FDZ.

Artykuł 4

Naliczona opłata wyrównawcza ustalona w art. 10 i 11 rozporządzenia (WE) nr 1766/92⁹ nie stosuje się do przywozu do Réunion otrębów zbożowych o kodzie SN nr 2302 30 pochodzących z państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, do wysokości 8 000 ton rocznie.

TYTUŁ II

ŚRODKI MAJĄCE NA CELU UDZIELENIE POMOCY PRODUKTOM MIEJSCOWYM

ROZDZIAŁ I

RYŻ

Artykuł 5

1. Udziela się pomocy wspólnotowej do corocznych umów na zbytny i handel ryżem zebrany w Gujanie Francuskiej, na terenie Gwadelupy, Martyniki i pozostałych obszarów

---

⁹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż (Dz.U. nr L 181 z 1.07.1992, str. 21). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1666/2000 (Dz.U. nr L 193 z 29.07.2000, str. 1).

Wspólnoty, w granicach rocznej kwoty 12 000 ton ekwiwalentu całkowicie bielonego ryżu. Udzielana jest pomoc odnośnie do zbytu i handlu w pozostałych obszarach Wspólnoty do wysokości 4 000 ton.

Umowy są podpisywane między producentami w Gujanie Francuskiej a osobami fizycznymi i prawnymi z siedzibą w Gwadelupie, Martynice i pozostałych obszarach Wspólnoty.

Kwota pomocy wynosi 10% wartości produktów sprzedawanych w Gwadelupie, Martynice lub pozostałych obszarach Wspólnoty, dla towarów dostarczonych do pierwszego portu wyładunku. Ten próg zostaje zwiększony do 13% w przypadku, gdy dostawcą jest grupa lub stowarzyszenie producentów.

Pomoc udzielana jest nabywcy, który handluje produktami w ramach umów rocznych.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte w razie potrzeby zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2. Przy zastosowaniu tej samej procedury, Komisja może zmienić roczną ilość 12 000 ton, ustaloną w ust. 1 akapit pierwszy.

ROZDZIAŁ II

INWENTARZ ŻYWY I PRZETWORY MLECZNE

Artykuł 6

1. W sektorze hodowlanym pomoc jest udzielana odnośnie do dostaw do FDZ zwierząt czystorasowych, zwierząt z ras przeznaczonych do obrotu handlowego i produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących ze Wspólnoty.

2. Warunki przyznawania pomocy są ustalane biorąc pod uwagę, w szczególności, zapotrzebowanie FDZ na dostawy w celu rozpoczęcia produkcji hodowlanych, genetycznego ulepszania inwentarza żywego i zapotrzebowania na gatunki najlepiej dostosowane do warunków miejscowych. Pomoc będzie wypłacana w przypadku dostaw towarów, które spełniają zasady wspólnotowe.

3. Przy ustalaniu wysokości pomocy będą brane pod uwagę:

- warunki i w szczególności koszty dostawy do FDZ wynikające z ich geograficznego położenia,
- cena produktów na rynku wspólnotowym i na rynku światowym,
- oclenie lub nie przywozu z państw trzecich,
- gospodarczy aspekt proponowanej pomocy.

4. Art. 3 ust. 4 i 5 stosuje się do towarów kwalifikujących się do pomocy zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

5. Spis produktów, stopień pomocy, określonej w ust. 1, oraz szczegółowe zasady stosowania tego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2.

Artykuł 7

1. Dopóki liczba miejscowych byczków nie osiągnie poziomu zapewniającego rozwój miejscowej produkcji wołowiny, oraz w granicach, określonych w art. 9, można będzie sprowadzać bydło z państw trzecich dla tuczenia na miejscu i spożycia w FDZ, bez stosowania opłat celnych, określonych w art. 30 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999¹⁰.

Art. 3 ust. 4 i 5 stosuje się do zwierząt kwalifikujących się do zwolnienia określonych w akapit pierwszy niniejszego ustępu.

2. Liczba zwierząt kwalifikujących się do zwolnienia, określonego w ust. 1, jest ustalana w momencie zaistnienia usprawiedliwionej potrzeby przywozu, uwzględniając rozwój produkcji miejscowej. Ta liczba oraz szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności minimalny okres tuczenia, zostaną ustalone zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2. Zwolnienie to jest przyznawane przede wszystkim hodowcom zwierząt tucznych, u których przynajmniej 50% zwierząt jest pochodzenia miejscowego.

Artykuł 8

Do dyrektywy 72/462/EWG¹¹ dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 31a

Bez względu na art. 13 dyrektywy 91/496/EWG* i art. 18 dyrektywy 97/78/WE**, Komisja może odstąpić od zawartych w nich przepisów względem przywozu do FDZ, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 29 niniejszej dyrektywy.

Po przyjęciu decyzji, określonej w akapicie pierwszym, zasady obowiązujące po przywozie są ustalane zgodnie z tą procedurą.

* Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz. U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. nr L 162 z 1.07.1996, str. 1).

**Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz. U. nr L 24 z 30.01.1998, str. 9).”

Artykuł 9

1. Pomoc, przewidzianą w lit. a) i b) akapit drugi, przyznaje się w celu wsparcia tradycyjnej działalności związanej z produkcją wołowiny i cielęciny oraz środkami służącymi

¹⁰ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny (Dz.U. nr L 160 z 26.06.1999, str. 21).

¹¹ Dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/79/WE (Dz.U. nr L 24 z 30.01.1998, str. 31).

poprawie jakości produktów, w granicach potrzeb żywnościowych FDZ okresowo ocenianych w kontekście bilansu dostaw.

Bilanse te uwzględniają także zwierzęta dostarczane zgodnie z art. 6 i 7.

- a) Dodatek do premii za krowy mamki, przewidziane w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999, jest wypłacany producentom wołowiny i cielęciny. Dodatek ten wynosi 50 EURO za krowę mamkę w posiadaniu hodowcy w dniu przedłożenia wniosku.
- b) Dodatek do premii ubojowych, przewidziany w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999, jest wypłacany producentom wołowiny i cielęciny. Dodatek ten wynosi 25 EURO na sztukę.

2. Postanowienia związane z:

- a) regionalnym limitem ustalonym w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999 dotyczącym premii specjalnej;
- b) indywidualnym limitem dla zwierząt w gospodarstwie, ustalonym w art. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1254/1999 dotyczącym podstawowej premii za krowy mamki;
- c) krajowym limitem ustalonym w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999 dotyczącym premii ubojowej;
- d) zagęszczenia zwierząt w gospodarstwie, ustalonego w art. 12 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999;

nie stosują się do FDZ w przypadku premii specjalnych, podstawowej premii za krowy mamki lub premii dodatkowych, określonych w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu.

3. Premie podstawowe i dodatkowe, określone w ust. 1 i 2, są przyznawane każdego roku dla ilości odpowiednio do 10 000 byków, 35 000 krów mamek i 20 000 ubitych zwierząt.

4. Szczegółowe zasady odnoszące się do stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2. Obejmują one tworzenie bilansów, określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, ich ewentualne aktualizacje uwzględniające zmiany wymogów oraz,

- a) w przypadku specjalnych premii za byki, obejmują:
  - utrzymanie liczby zwierząt, dla których została udzielona premia specjalna w FDZ w 1994 r., w ramach limitu regionalnego ustalonego w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999,
  - przyznawanie premii dla grup do 90 zwierząt w danej grupie wiekowej, w danym roku kalendarzowym i w danym gospodarstwie.
- b) w przypadku premii za krowy mamki:

- gwarantują w stosownym zakresie prawa producentów, którym została udzielona premia na mocy art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999,
  - mogą tworzyć specjalny fundusz rezerwowy dla FDZ i określać specjalne warunki przydzielania lub ponownego rozdzielania praw uwzględniając cele sektora hodowli zwierząt; rozmiar funduszu rezerwowego jest określony na podstawie limitu określonego w ust. 3 oraz liczby premii przyznanych w 1994 r.;
- c) w przypadku premii ubojowych, obejmują:
- utrzymanie liczby zwierząt, dla których została udzielona premia ubojowa w FDZ w 2000 r., w ramach limitu krajowego określonego w art. 38 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2342/1999¹².

Szczegółowe zasady wdrażania mogą ustalać dodatkowe warunki przyznawanie premii dodatkowych.

Komisja może zmodyfikować limity ustalone w ust. 3 przy zastosowaniu tej samej procedury.

Artykuł 10

1. Udziela się pomocy w celu zwiększenia produkcji mleka krowiego, w granicach lokalnego zapotrzebowania w FDZ, przeznaczonego na przetwory mleczne przeznaczone do spożycia przez ludzi. Zapotrzebowanie takie jest szacowane każdego roku gospodarczego w bilansie dostaw. Nie udziela się pomocy odnośnie do mleka wykorzystywanego przy produkcji mleka odtłuszczonego przeznaczonego na paszę dla zwierząt.

Pomoc jest przyznawana producentom i grupom producentów od ilości mleka dostarczanego mleczarniom. Pomoc ta jest wypłacana poprzez mleczarnie.

Kwota pomocy wynosi 8,45 EURO za 100 kilogramów mleka o pełnej zawartości tłuszczu.

Pomoc będzie wypłacana każdego roku do maksymalnej ilości 40 000 ton mleka.

2. Dodatkowy system opłat wyrównawczych dla producentów mleka krowiego przewidziany w rozporządzeniu (EWG) nr 3950/92 nie stosuje się w FDZ.

3. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania tego artykułu oraz bilansu, określonego w ust. 1, zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2.

Komisja może zmodyfikować maksymalną ilość, określoną w ust. 1 akapit czwarty, przy zastosowaniu tej samej procedury.

Artykuł 11

---

¹² Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2342/1999 z dnia 28 października 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny w odniesieniu do systemu dopłat (Dz.U. nr L 281 z 4.11.1999, str. 30). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 192/2001 (Dz.U. nr L 29 z 31.01.2001, str. 7).

1. W okresie 2001-2006 przyznawana będzie pomoc dla Martyniki i Réunion w celu wdrożenia całościowych programów wspierających produkcję i wprowadzanie do obrotu miejscowych produktów sektorów mleczarskiego i hodowlanego. W 2001 r. będzie przyznawana pomoc odnośnie do rocznych programów przejściowych. Te całościowe programy będą trwać pięć lat, przez okres 2002-2006 r.

Programy te mogą obejmować środki zachęcające do poprawy jakości i higieny, wprowadzania do obrotu, restrukturyzacji sektorów, racjonalizacji organizacji produkcji i marketingu, zapewniania informacji miejscowej o produktach wysokiej jakości oraz świadczenia pomocy technicznej. Programy te nie mogą obejmować przyznawania pomocy innej niż premie ustalone w art. 9 i 10.

Pogramy te są przygotowywane i wdrażane przez właściwe organy wyznaczone przez Państwo Członkowskie, ściśle współdziałające z istniejącymi organizacjami międzybranżowymi uznanymi za najbardziej reprezentatywne dla danego sektora.

2. Szczegółowe zasady odnoszące się do stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2. Właściwe władze przedstawiają Komisji projekty programów, które nie powinny trwać dłużej niż pięć lat. Komisja przyjmuje je zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2. Zgodnie z tą samą procedurą, Komisja może rozszerzyć zakres stosowania niniejszego artykułu na departamenty Gwadelupy i Gujany Francuskiej, o ile zostaną założone w tych departamentach organizacje międzybranżowe.

3. Każdego roku władze francuskie przedstawiają sprawozdanie z realizacji tych programów. Przed końcem 2005 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie sprawozdanie oceniające stosowanie środków, określonych w niniejszym artykule, z załączonymi ewentualnymi właściwymi wnioskami.

ROZDZIAŁ III

OWOCE, WARZYWA, ROŚLINY I KWIATY

Artykuł 12

1. Pomoc przyznaje się odnośnie do owoców, warzyw, kwiatów i roślin żywych wymienionych w rozdziałach 6, 7 i 8 nomenklatury scalonej, pieprzu i owoców rodzaju *Capsicum* oraz *Pimenta* o kodzie CN 0904 oraz przypraw o kodzie CN 0910 zebranych w FDZ i przeznaczonych na rynek krajowy. W przypadku Martyniki i Gwadelupy nie będzie przyznawana pomoc odnośnie do bananów innych niż plantany o kodzie CN 0803 00 11.

Przyznaje się pomoc odnośnie do produktów zgodnych ze wspólnymi normami określonymi w legislacji wspólnotowej lub, w przypadku braku takich norm, zgodnych z wymogami określonymi w umowach dostaw.

Pomoc jest udzielana pod warunkiem zawarcia umów na dostawę na okres jednego roku lub więcej lat między producentami indywidualnymi lub grupami producentów lub organizacjami

producentów, określonymi w art. 11, 13 i 14 rozporządzenia (WE) nr 2200/96¹³, a dystrybutorami, restauracjami i podobnymi podmiotami lub władzami miejscowymi.

Pomoc jest udzielana wyżej wymienionym producentom indywidualnym, grupom producentów i organizacjom producentów w granicach rocznych limitów ustalonych dla każdej kategorii produktów.

Ustala się wysokość ryczałtowej pomocy dla każdej z kategorii produktów, które mają zostać określone, na podstawie przeciętnej wartości objętych nią produktów. Wysokość pomocy zależy będzie od tego, czy jest ona przyznawana organizacjom producentów, określonym w art. 11, 13 i 14 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

2. Udziela się pomocy w wysokości do 6,04 EURO za kilogram dla produkcji zielonej wanilii o kodzie CN ex 0905 00 00 i używanej do produkcji suszonej (czarnej) wanilii lub wyciągów z wanilii.

Udziela się pomocy do wysokości rocznego limitu 75 ton produktu.

3. Udziela się pomocy odnośnie do produkcji podstawowych olejków geraniowych o kodzie CN 3301 21 i wetiwerowych o kodzie CN 3301 26, w wysokości 44,68 EURO za kilogram.

Pomoc ograniczona jest do rocznego limitu w wysokości 30 ton olejku geraniowego i do 5 ton olejku wetiwerowego.

4. Szczegółowe zasady odnoszące się do stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2. Tę samą procedurę stosuje się przy ustalaniu kategorii produktów i wysokości pomocy, określonej w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz w miarę potrzeby przy niezbędnej modyfikacji maksymalnych ilości, określonych w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 13

1. Udziela się pomocy odnośnie do przetwórstwa owoców i warzyw uzyskanych z produktów zebranych w FDZ.

Płatność produkcyjna wypłacana jest przetwórcom, którzy zapłacili producentom za surowce więcej niż wynosi cena minimalna dla umów między producentami lub uznanymi organizacjami producentów w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 2200/96 a przetwórcami lub ich prawnie uznanymi organizacjami lub stowarzyszeniami. Państwa Członkowskie ustalają cenę minimalną na surowce na podstawie powiązanych z nimi kosztów produkcji.

2. Ryczałtowa kwota pomocy jest ustalana dla każdej kategorii produktów, w odniesieniu do cen zastosowanych surowców miejscowych oraz cen takich surowców pochodzących z przywozu.

---

¹³ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw (Dz.U. nr L 297 z 21.11.1996, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2826/2000 (Dz.U. nr L 328 z 23.12.2000, str. 2).

3. Udziela się pomocy w granicach rocznych limitów ilościowych dla każdej kategorii produktów.

4. Spis przetworzonych produktów, co do których przyznano pomoc oraz szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostają przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2. Tę samą procedurę stosuje się przy ustalaniu kategorii produktów i wysokości pomocy, określonej w ust. 2 niniejszego artykułu, oraz limitów ilościowych, określonych w ust. 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 14

1. Władze francuskie przedkładają Komisji program wsparcia sektora ananasowego na Martynice.

Program ma na celu poprawę warunków uprawy, handlu i przetwórstwa ananasów, restrukturyzację i zwiększenia konkurencyjności tego sektora oraz ochronę małych gospodarstw. Ananasy uprawiane na Martynice nie kwalifikują się do pomocy na mocy art. 13.

2. Władze francuskie przedkładają Komisji projekty programów trwających nie dłużej niż pięć lat, łącznie ze sprawozdaniem na temat realizacji programu poprzedniego. Komisja przyjmuje je zgodnie z procedurą, ustaloną w art. 23 ust. 2.

Artykuł 15

1. Udziela się pomocy odnośnie do corocznych umów dotyczących zbytu i wprowadzania do obrotu produktów rolnych, określonych w art. 12 ust. 1. Pomoc ta jest udzielana do rocznego limitu wynoszącego 3 000 ton danego produktu będącego przedmiotem handlu dla danego departamentu.

Umowy są podpisywane między indywidualnymi producentami lub organizacjami producentów, określonymi w art. 11, 13 i 14 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, a osobami fizycznymi i prawnymi z siedzibą na innych obszarach Wspólnoty.

2. Kwota pomocy wynosi 10% ceny produkcji wprowadzonej do obrotu, z dostawą do miejsca przeznaczenia.

3. Pomoc jest udzielana nabywcom, którzy zobowiązują się wprowadzać do obrotu produkty z departamentów zamorskich w ramach umów, określonych w ust. 1.

4. Jeśli środki przewidziane w ust. 1, są podejmowane w ramach spółek joint venture zakładanych w celu wprowadzania do obrotu produktów zebranych w FDZ przez producentów, grupy lub stowarzyszenia producentów w tych departamentach i osoby fizyczne lub prawne mające siedzibę na innych obszarach Wspólnoty, a partnerzy tych przedsięwzięć zobowiązują się wymieniać się wiedzą i doświadczeniem wymaganym dla osiągnięcia celów spółki joint venture przez okres, co najmniej trzech lat, to kwota pomocy, określona w ust. 2 zostaje zwiększona do 13% wartości rocznej produkcji wspólnie wprowadzanej do obrotu.

5. Pomoc, przewidziana w niniejszym artykule, jest także wypłacana na zasadach ustalonych w ust. 1-4, w stosunku do:

- przetworów owoców i warzyw zebranych w FDZ,
- podstawowych olejków geraniowych o kodzie CN 3301 21 i wetiwerowych o kodzie CN 3301 26,
- suszonej (czarnej) wanilii o kodzie CN ex 0905 00 00 oraz wyciągów z wanilii o kodzie SN 3301 90 90,

dla których zawarto coroczne umowy odnośnie ich zbytu i wprowadzenia do obrotu.

6. Jednakże w stosunku do melonów o kodzie CN ex 0807 19 00 oraz ananasów o kodzie CN ex 0804 30 00, pomoc może być udzielana w departamencie dla ilości przekraczających 3 000 ton, jeśli nie przekroczy się łącznej ilości kwalifikującej się do pomocy w całym FDZ.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2.

ROZDZIAŁ IV

CUKIER I SEKTOR RUMU I TRZCINY CUKROWEJ

Artykuł 16

1. Udziela się pomocy odnośnie do transportu trzciny z pól do punktów skupu dla plantatorów, dla których właściwe organy określone przez dane Państwo Członkowskie sporządziły potwierdzenia dostaw do zakładów przetwórczych.

2. Wysokość pomocy jest określana na podstawie odległości oraz innych obiektywnych kryteriów dotyczących transportu. Nie może ona przekroczyć połowy kosztów transportu tony towarów ryczałtowo ustalonych przez władze francuskie dla każdego departamentu.

Artykuł 17

1. Pomoc jest udzielana dla bezpośredniego przetwórstwa trzciny cukrowej zbieranej w FDZ na syrop cukrowy lub rum rolniczy zdefiniowany w art. 1 ust. 4 lit. a) pkt. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1576/89¹⁴.

Pomoc jest udzielana producentowi syropu cukrowego lub destylarni, pod warunkiem, że zapłacą oni producentowi trzciny cukrowej określoną cenę minimalną.

2. Udziela się pomocy:

- odnośnie do syropu cukrowego, do ilości 250 ton rocznie,

---

¹⁴ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 z dnia 29 maja 1989 r. ustanawiające ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji napojów spirytusowych (Dz.U. nr L 160 z 12.06.1989, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3378/94 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. nr L 366 z 31.12.1994, str. 1).

- odnośnie do rumu rolniczego, do wysokości łącznej objętości 75 600 hektolitrów czystego alkoholu.

Artykuł 18

Szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego rozdziału, rozmiar pomocy oraz cenę minimalną, określoną w art. 17 ust. 1, ustala się zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2.

ROZDZIAŁ V

ZNAK GRAFICZNY

Artykuł 19

1. Organizacje zawodowe określają warunki stosowania znaków graficznych mających na celu propagowanie i promocję przeznaczonych do spożycia produktów rolnych wysokiej jakości naturalnych lub przetworzonych, typowych dla FDZ jako regionów peryferyjnych. Władze francuskie przekazują takie propozycje i swoją opinię Komisji w celu zatwierdzenia.

Wykorzystanie znaku jest nadzorowane przez władze lub organ wyznaczony przez właściwe władze francuskie.

2. Szczegółowe zasady odnoszące się do stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte w razie potrzeby zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2.

TYTUŁ III

ŚRODKI OCHRONY ROŚLIN

Artykuł 20

1. Władze francuskie przedstawiają Komisji programy mające na celu tępienie organizmów szkodliwych dla roślin i produktów roślinnych. Programy te określają w szczególności zamierzone cele, zaplanowane środki, ich okres stosowania i budżet. Programy przedstawione zgodnie z niniejszym artykułem nie dotyczą środków ochrony bananów.

2. Wspólnota bierze udział w finansowaniu takich programów na podstawie analizy technicznej sytuacji w danym regionie.

3. Udział finansowy Wspólnoty oraz kwota pomocy ustalane są zgodnie z procedurą ustaloną w art. 23 ust. 2. Środki kwalifikujące się do przyznania pomocy Wspólnoty określone są zgodnie z tą samą procedurą.

4. Udział taki może obejmować do 60% wydatków kwalifikujących się do przyznania pomocy. Płatność dokonywana jest na podstawie dokumentacji dostarczonej przez władze

francuskie. Komisja może zlecić ekspertom, określonym w art. 21 dyrektywy 2000/29/WE¹⁵, zorganizowanie i przeprowadzenie w swoim imieniu badań.

TYTUŁ IV

ODSTĘPSTWA NATURY STRUKTURALNEJ

Artykuł 21

1. Bez względu na przepisy art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r., łączna wartość pomocy odnośnie do inwestycji w szczególności promujących zróżnicowanie, restrukturyzację bądź przejście na samowystarczalne rolnictwo przez gospodarstwa rolne o niewielkich rozmiarach, które to rozmiary zostaną określone w dodatku do programu, określonym w art. 19 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999, nie przekracza 75% całości inwestycji kwalifikujących się do pomocy.

2. Bez względu na przepisy art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999, łączna wartość pomocy odnośnie do inwestycji w zakłady przetwórstwa i handlu produktami rolnymi, na które składają się głównie lokalne produkty w sektorach, które zostaną określone w dodatku do programu, określonym w art. 19 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999, nie przekracza 65% całości inwestycji kwalifikujących się do pomocy. Łączna wartość pomocy małym i średnim przedsiębiorstwom na tych samych warunkach nie przekracza 75%.

3. Ograniczenia przewidziane w art. 29 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999 nie mają zastosowania do lasów tropikalnych oraz obszarów leśnych znajdujących się na terytorium FDZ.

4. Bez względu na przepisy art. 47 ust. 2 akapit drugi tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1257/1999, udział Wspólnoty w środkach dla rolnictwa i ochrony środowiska, przewidzianych w art. 22, 23 i 24 niniejszego rozporządzenia, wynosi 85%.

5. Krótki opis planowanych na mocy niniejszego artykułu środków, jest częścią jednolitego dokumentu programowego dla FDZ, określonego w art. 19 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999.

TYTUŁ V

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 22

Środki potrzebne do stosowania niniejszego rozporządzenia przyjmuje się zgodnie z trybem postępowania określonym w art. 23 ust. 2.

Artykuł 23

---

¹⁵ Dyrektywa Rady 2000/29 z dnia 8 maja 2000 r. o środkach ochronnych przeciw wprowadzaniu do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin i produktów roślinnych oraz ich rozprzestrzenianiu się w obrębie Wspólnoty (Dz.U. nr L 169 z 10.07.2000, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2001/33 (Dz.U. nr L 127 z 9.05.2001, str. 42).

1. Komisji pomaga komitet Zarządzający ds. zbóż ustanowiony zgodnie z art. 22 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92, lub komitety zarządzające utworzone przez inne rozporządzenia w sprawie wspólnej organizacji rynku danych produktów.

W przypadku produktów rolnych objętych rozporządzeniem (EWG) nr 827/68¹⁶ oraz produktów nie objętych wspólną organizacją rynków, Komisji pomaga Komitet Zarządzający ds. chmielu ustanowiony na mocy art. 20 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71¹⁷.

W kwestiach znaku graficznego i w innych przypadkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, Komisji pomaga Komitet Zarządzający ds. świeżych owoców i warzyw ustanowiony na mocy rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

W realizacji tytułu III Komisji pomaga Stały Komitet ds. zdrowia roślin utworzony na mocy decyzji 76/894/EWG¹⁸.

W realizacji tytułu IV Komisji pomaga Komitet ds. rozwoju i przekształceń strukturalnych regionów ustanowiony na mocy art. 48 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999 i Komitet ds. struktury agrarnej i rozwoju wsi ustanowiony na mocy art. 50 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999.

2. Przy odwoływaniu się do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Jednakże w przypadku tytułu III zastosowanie ma procedura ustalona w art. 18 dyrektywy 2000/29/WE.

Okres przewidziany w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi jeden miesiąc.

3. Komitety przyjmują własne regulaminy wewnętrzne.

Artykuł 24

W przypadku produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, do których zastosowanie mają art. 87, 88 i 89 tego Traktatu, Komisja może wyrazić zgodę na pomoc dla sektora produkcji, przetwórstwa i wprowadzania do obrotu tych produktów, w celu złagodzenia szczególnych ograniczeń rolnictwa w FDZ wynikających z ich oddalenia, wyspiarskiego i peryferyjnego charakteru.

Artykuł 25

---

¹⁶ Rozporządzenie (EWG) nr 827/68 Rady z dnia 28 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku niektórych produktów wymienionych w załączniku II do Traktatu (Dz.U. nr L 151 z 30.06.1968, str. 16). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3290/94 (Dz.U. nr L 349 z 31.12.1994, str. 105).

¹⁷ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu (Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 191/2000 (Dz.U. nr L 23 z 28.01.2000, str. 4).

¹⁸ Decyzja Rady 76/894/EWG z dnia 23 listopada 1976 r. ustanawiająca Stały Komitet ds. zdrowia roślin (Dz.U. nr L 340 z 9.12.1976, str. 25).

Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem art. 21, stanowią ingerencję mającą na celu stabilizację rynków rolnych w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999¹⁹

Artykuł 26

Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia stosowania się do postanowień niniejszego rozporządzenia, w szczególności w zakresie inspekcji i kar administracyjnych. Informują o tym Komisję.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte w razie potrzeby zgodnie z procedurą, przewidzianą w art. 23 ust. 2.

Artykuł 27

1. Francja przedstawia Komisji coroczne sprawozdanie na temat realizacji środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Przed końcem piątego roku stosowania systemu, Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie ogólne sprawozdanie oceniające efekty działań przedsięwziętych na mocy niniejszego rozporządzenia, łącznie z ewentualnymi właściwymi propozycjami.

Artykuł 28

Rozporządzenie (EWG) nr 3763/91 traci moc. Odniesienia do rozporządzenia (EWG) nr 3763/91 rozumiane są jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia i powinny być odczytywane zgodnie z tabelą korelacji przedstawioną w załączniku II.

Rozporządzenie (EWG) nr 525/77 traci moc z rokiem gospodarczym 2002/2003.

Komisja może, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 23 ust. 2, przyjąć konieczne środki przejściowe w celu zapewnienia płynnego przejścia z systemu obowiązującego w roku 2000 lub roku gospodarczym 2000/2001 na system wynikający ze środków wprowadzonych niniejszym rozporządzeniem. W przypadku rozszerzenia istniejących środków Komisja zapewni niezbędną ciągłość.

Artykuł 29

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Rozporządzenie stosuje się od chwili jego wejścia w życie. Jednakże:

- Art. 10 stosuje się od dnia 1 stycznia 2001 r.;
- Art. 11 stosuje się od dnia 1 stycznia 2001 r.;

---

¹⁹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. nr L 160 z 26.06.1999, str. 103).

- Art. 16 stosuje się do trzciny zbieranej począwszy od roku gospodarczego 2001/2002 włącznie.;
- Art. 21 stosuje się od dnia 1 stycznia 2000 r..

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 28 czerwca 2001 r.

W imieniu Rady

B. ROSENGREN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Produkty kwalifikujące się do szczególnych uzgodnień w sprawie dostaw, określonych w art. 2 i 3:

- Zboża oraz produkty zbożowe przeznaczone do spożycia przez ludzi i jako karma dla zwierząt
- Chmiel
- Sadzeniaki
- Oleje roślinne używane w przemyśle przetwórczym
- Papki owocowe, przeciery oraz zagęszczone soki dla celów przetwórczych, inne niż produkty kwalifikujące się do pomocy przewidzianej w art. 13
- Mieszanki paszowe o kodach SN 2309 90 31, 2309 90 33, 2309 90 41, 2309 90 43, 2309 90 51 i 2309 90 53²⁰.

---

²⁰ Tylko w przypadku Gujany Francuskiej, do momentu uruchomienia zakładów przemysłowych; dla produktów przywozowych, możliwość zwolnienia z należności przywozowych ograniczona jest do opłat ustalonych w art. 11 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92.

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Rozporządzenie (EWG) nr 3763/91	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2 ust. 1	art. 2 ust. 1
art. 2 ust. 2	art. 2 ust. 2
art. 2 ust. 3	art. 3 ust. 1
art. 2 ust. 4 akapit pierwszy	art. 3 ust. 1
art. 2 ust. 4 akapit drugi	art. 3 ust. 2 akapit pierwszy
art. 2 ust. 5	art. 3 ust. 2 akapit drugi
art. 2 ust. 6	art. 3 ust. 4
art. 3 ust. 1	art. 3 ust. 3 i art. 3 ust. 6
art. 3 ust. 2	załącznik I
art. 3 ust. 3	Skreślony
art. 3 ust. 4	art. 5
art. 3 ust. 5	art. 4
art. 3 ust. 6	art. 3 ust. 6 i art. 5 ust. 2
art. 4	Skreślony
art. 5 ust. 1	art. 6
art. 5 ust. 1 lit. a)	art. 9 ust. 1
art. 5 ust. 1 lit. b)	Skreślony
art. 5 ust. 2 lit. a)	art. 7 ust. 1 lit. a)
art. 5 ust. 2 lit. b)	art. 7 ust. 1 lit. b)
art. 5 ust. 2 lit. c)	art. 7 ust. 2 lit. a)
art. 5 ust. 3 akapit pierwszy	art. 7 ust. 2 lit. b)
art. 5 ust. 3 akapit drugi	art. 7 ust. 2 lit. c)
art. 5 ust. 3 akapit trzeci	art. 7 ust. 2 lit. d)
art. 5 ust. 4	art. 7 ust. 3
art. 5 ust. 5	art. 7 ust. 4
art. 6	art. 7 ust. 4 akapit drugi
art. 7	art. 7 ust. 4
art. 8 akapit pierwszy	Skreślony
art. 8 akapit drugi	art. 10
art. 8 akapit trzeci	art. 7
art. 8 akapit czwarty	art. 3 ust. 5 akapit pierwszy
art. 9	art. 3 ust. 5 akapit drugi
art. 9a	art. 3 ust. 5 akapit trzeci
art. 10	art. 3 ust. 6
art. 11	skreślony
art. 12	art. 11
art. 13	art. 8
art. 14	art. 20
art. 15	skreślony
	art. 12
	art. 13
	art. 14
	art. 15

Rozporządzenie (EWG) nr 3763/91	Niniejsze rozporządzenie
art. 16	skreślony
art. 17	art. 16
art. 18	art. 17
art. 19	art. 18
art. 20	art. 19
art. 21	art. 21
	art. 24
art. 22	art. 25
art. 22a	art. 22 i 23
	art. 26
art. 23	art. 27
	art. 28
art. 24	art. 29
Załącznik	załącznik. I
	załącznik II

DECYZJA KOMISJI

z dnia 9 grudnia 2002 r.

ustanawiająca tymczasowe środki bezpieczeństwa w odniesieniu do przywozu produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do indywidualnego spożycia.

(notyfikowana jako dokument nr C(2002) 4873)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2002/995/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 97/78/WE z 18 grudnia 1997 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich¹, w szczególności jej art. 22 ust. 5,

uwzględniając decyzję Rady 90/424/EWG z 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii², zmienioną ostatnio decyzją Rady 2001/572/WE³, w szczególności jej art. 6 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przy przywozie z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa⁴, zmienionej ostatnio rozporządzeniem (WE) nr 1452/2001⁵, mięso i produkty mięsne stanowiące część bagażu osobistego podróżnych i przeznaczone do ich indywidualnego spożycia lub stanowiące zawartość małych paczek wysłanych do osób prywatnych w celach niekomercyjnych, zostają pod niektórymi warunkami wyłączone z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy.
- (2) zgodnie z art. 8 ust. 2, rozdział III dyrektywy Rady 91/494/EWG⁶, zmienionej ostatnio dyrektywą Rady 99/89/WE⁷, warunki zdrowotne zwierząt określające zasady handlu wewnątrz Wspólnoty oraz zasady przywozu świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich nie znajdują zastosowania, podlegając niektórym warunkom, w stosunku do mięsa drobiowego stanowiącego część bagażu osobistego podróżnych i przeznaczonego do indywidualnego spożycia, oraz wysyłanego w postaci niewielkich przesyłek do osób prywatnych.

¹ Dz.U. nr L 24 z 30.1.1998, str. 9.

² Dz.U. nr L 224 z 18.8.1990, str. 19.

³ Dz.U. nr L 203 z 28.7.2001, str. 16.

⁴ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28

⁵ Dz.U. nr L 198 z 21.7.2001, str. 11.

⁶ Dz.U. nr L 268 z 24.9.1991, str. 35.

⁷ Dz.U. nr L 300 z 23.11.1999, str. 17.

- (3) zgodnie z art. 1 ust. 3 dyrektywy Rady 92/45/EWG⁸, zmienionej ostatnio dyrektywą Rady 97/79/WE⁹, postanowienia niniejszej dyrektywy dotyczącej zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu mięsa zwierząt łownych, nie znajdują zastosowania w przypadku przywozu trofeów myśliwskich lub niewielkich ilości ubitych zwierząt łownych, przewożonych przez podróżujących.
- (4) art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 97/78/WE nakazuje Państwom Członkowskim, stosowanie odpowiednich zabezpieczeń, aby żadna partia towaru nie została wwieziona na teren Wspólnoty bez uprzedniego poddania jej odpowiedniej kontroli weterynaryjnej, oraz aby przesyłki były wprowadzane na teren Wspólnoty jedynie przez punkty kontroli granicznej. Jednakże, zgodnie z art. 16, pod pewnymi warunkami, niniejsze wymagania nie znajdują zastosowania w przypadku produktów przewożonych przez podróżnych lub przesyłanych do osób prywatnych do ich indywidualnej konsumpcji; oznacza to, że Państwa Członkowskie muszą zorganizować kontrole na innych punktach kontroli granicznej, w celu zagwarantowania, że produkty niespełniające tych wymagań nie zostaną wwieziona przez takie punkty.
- (5) liczba punktów wjazdowych na granicach państw Wspólnoty, przez które przybywają zarówno pasażerowie, jak i przesyłki z państw trzecich przekracza listę tych zatwierdzonych jako punkty kontroli granicznej; jednakże, właściwe organy każdego z Państw Członkowskich ponoszą odpowiedzialność za zagwarantowanie, iż podróżni, pasażerowie lub inne osoby odpowiedzialne za przewóz takich przesyłek świadomie przestrzegają odpowiednich przepisów Wspólnoty znajdujących zastosowanie w przypadku niekomercyjnych przesyłek zawierających produkty pochodzenia zwierzęcego.
- (6) decyzja Komisji 93/13/EWG¹⁰ ustanawia procedurę kontroli weterynaryjnych we wspólnotowych punktach kontroli granicznej dotyczącą produktów pochodzących z państw trzecich. W art. 5 ustala się limit wagowy dla produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi, wynoszący 1 kg, zwalniający z przeprowadzania systematycznych kontroli weterynaryjnych, o ile produkty te są sprowadzane z państw trzecich lub z ich części znajdujących się na liście państw trzecich, z których przywóz jest dozwolony. Przewiduje on również niektóre odstępstwa dla małych paczek zawierających produkty pochodzenia zwierzęcego przywożonych do Danii, m.in. z Grenlandii i Wysp Faroe, oraz dla niektórych gatunków ryb przywożonych do Finlandii z Rosji.
- (7) decyzja Komisji 2002/349/WE¹¹ ustanawia wykaz produktów poddawanych badaniu w punktach kontroli granicznej. Jednakże, zgodnie z art. 2, postanowienia niniejszej decyzji stosuje się bez uszczerbku art. 16 dyrektywy Rady 97/78/WE.
- (8) te postanowienia stanowią razem odstępstwo od przepisów Wspólnoty odnośnie do ochrony zdrowia zwierząt w związku z małą ilością produktów pochodzenia zwierzęcego przewożonych jako bagaż osobisty, lub przywożonych zgodnie z podobnymi warunkami przez osoby prywatne wjeżdżające na teren Wspólnoty.
- (9) w roku 1996 zanotowano na terenie Niemiec wybuchy klasycznego pomoru świń, które następnie doprowadziły do epidemii na terenie Holandii. W roku 2000 zanotowano wybuchy klasycznego pomoru świń na terenie Wielkiej Brytanii. Wymienione epidemie były wywołane przez szczepy wirusa dotychczas niewyzolowane na terenie Wspólnoty.
- (10) w obliczu ryzyka związanego z wprowadzeniem wirusa, jakie pokazała epidemia pryszczycy w niektórych krajach Maghrebu w 1999 r., Komisja Europejska ds. Kontroli

---

⁸ Dz.U. nr L 268 z 14.9.1992, str. 35.

⁹ Dz.U. nr L 24 z 30.1.1998, str. 31.

¹⁰ Dz.U. nr L 9 z 15.1.1993, str. 33.

¹¹ Dz.U. nr L 121 z 8.5.2002, str. 6.

Pruszczycy (EUFMD) podczas swej 33 Sesji¹² przyjęła wytyczne dotyczące oceny tego ryzyka. Wytyczne skupiają się na zagrożeniach związanych z turystyką i transportem oraz na przygotowaniu kampanii uświadamiającej mającej na celu zmniejszenia tego ryzyka. Proponują one między innymi prowadzenie kampanii uświadamiającej w punktach granicznych oraz wzmożenie kontroli bagażu podróżnych.

- (11) w roku 2001 został zanotowany poważny wybuch epidemii pryszczycy na terenie Wielkiej Brytanii, dotknęła ona również trzy inne Państwa Członkowskie. Epidemie zostały wywołane przez wirusa typu O1-PanAsia, szczep niewystępujący w żadnym z państw trzecich, z których zgodnie z ustawodawstwem Wspólnoty są przywożone produkty pochodzące od zwierząt z gatunków wrażliwych na tę chorobę.
- (12) w grudniu 2001 r. miała miejsce w Brukseli Międzynarodowa Konferencja na temat Zapobiegania i Kontroli Pruszczycy, podczas której postanowiono, iż należy wzmóc kontrole produktów pochodzenia zwierzęcego przywożonych przez podróżnych.
- (13) Parlament Europejski przyjął rezolucję z 13 czerwca 2002 r. w sprawie pryszczycy i mistrzostw świata w piłce nożnej w Korei Południowej, wzywającą Państwa Członkowskie do zaostrzenia kontroli na swoich granicach zewnętrznych oraz wzywającą Komisję do zredagowania szczegółowej strategii zmierzającej do zredukowania ryzyka przenoszenia pryszczycy przez turystów.
- (14) rzeczą właściwą jest podjęcie postanowień pozwalających Państwom Członkowskim na wyznaczenie punktów granicznych, innych niż posterunki kontroli granicznej, na których mięso, mleko i ich pochodne, przewożone przez indywidualnie podróżujących byłyby ograniczone lub podlegałyby kontroli zgodnie z zasadami określonymi w dyrektywie Rady 97/78/WE przez właściwe organy upoważnione do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych lub przez inne organy, którym udzielono takich pełnomocnictw.
- (15) biorąc pod uwagę sytuację epidemiologiczną na świecie odnośnie do najważniejszych chorób zakaźnych zwierząt, przenoszonych przez produkty pochodzące od zwierząt, włączając pryszczycę, wprowadzanie na teren Wspólnoty takich produktów do celów niekomercyjnych i zgodnie z obowiązującymi przepisami, z państw trzecich, u których występują te choroby, stanowi ryzyko dla zdrowia zwierząt, które jest obecnie przekazywane przez Komisję w formie stosownych propozycji legislacyjnych¹³. W oczekiwaniu na planowane zmiany aktualnych przepisów dotyczących przywozu, konieczne jest bezzwłoczne przyjęcie tymczasowych środków bezpieczeństwa ograniczających w sposób istotny niekomercyjny przywóz produktów pochodzenia zwierzęcego, jako jedyne skutecznego środka zapobiegającego przed tego typu przywozem sprowadzającym na teren Wspólnoty poważne choroby zwierzęce.
- (16) wiele Państw Członkowskich konsekwentnie wprowadziło specjalne środki kontroli na swoich granicach i zażądało od Komisji przedsięwzięcia takich środków, które miałyby na celu zapewnienie minimalnej harmonizacji tego typu środków.
- (17) dlatego też stosownym będzie sprecyzowanie i dalsze limitowanie rodzajów i ilości produktów pochodzenia zwierzęcego, które mogłyby korzystać z prawa do zwolnienia z kontroli weterynaryjnych, ustalonego dla niekomercyjnego przywozu nie przedstawiającego znaczącego zagrożenia dla zdrowia zwierząt. W oczekiwaniu na przyjęcie bardziej szczegółowych przepisów, stosownym będzie także zapewnienie, że kontrole te będą organizowane przez Państwa Członkowskie w istotnych punktach granicznych Wspólnoty w oparciu o zasady określone w dyrektywie Rady 97/78/WE, biorąc pod uwagę konieczność przystosowania tych zasad do niekomercyjnego charakteru

---

¹² <http://www.fao.org/ag/AGA/Agah/EUFMD/reports/sess33/default.htm>

¹³ łącznie z COM (2000) 438 final, docs 2000/0180, 2000/0181 (CNS) i 2000/0182 (COD).

tych przywozów oraz zagwarantowania, iż informacja na temat tych kontroli zostanie udostępniona podróżnym.

- (18) stosownym jest również zaplanowanie regularnych rewizji środków przewidzianych w tej decyzji celem ich uaktualnienia w momencie, gdy przyjęte zostaną nowe proponowane zasady dotyczące przywozu.
- (19) środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Stosowanie następujących postanowień zostaje zawieszane:
  - (a) art. 1 ust. 2 lit. b), c) i e) dyrektywy Rady 72/462/EWG, dotyczące wyłączenia z zakresu niniejszej dyrektywy mięsa i produktów mięsnych przywożonych przez podróżnych lub przesyłanych osobom prywatnym;
  - (b) art. 8 ust. 2 lit. a) i b) dyrektywy Rady 91/494/EWG, dotyczące wyłączenia z zakresu niniejszej dyrektywy mięsa drobiowego i produktów mięsnych przywożonych przez podróżnych lub przesyłanych osobom prywatnym;
  - (c) art. 1 ust. 3 dyrektywy Rady 92/45/EWG, dotyczący wyłączenia z zakresu niniejszej dyrektywy przywozu przez podróżnych ubitych zwierząt łownych; oraz
  - (d) art. 5 ust. 1 i 2 decyzji 93/13/EWG, dotyczący mięsa, mleka, produktów mięsnych i mlecznych.

W drodze odstępstwa od art. 1 decyzji 2002/394/WE, Państwa Członkowskie muszą zorganizować kontrole w punktach granicznych Wspólnoty, wyznaczonych przez właściwe organy zgodnie z zasadami określonymi w art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 3 lit. b) i ust. 4, art. 17 ust. 1 i 3 oraz art. 24 ust. 1 dyrektywy Rady 97/78/WE dotyczące mięsa, mleka, produktów mięsnych i mlecznych, o których mowa w art. 16 ust. 1 lit. a), b), d) dyrektywy Rady 97/78/WE.

Jednakże, bez uszczerbku dla art. 20 i 22 dyrektywy Rady 97/78/WE i w drodze odstępstwa od wymogów certyfikacji weterynaryjnej, kontrole te nie będą dotyczyć:

- (a) produktów wymienionych w załączniku I;
- (b) produktów wprowadzanych na teren Wspólnoty z Grenlandii, Wysp Faroe, Islandii, Andory, San Marino, Księstwa Lichtenstein, Szwajcarii, Estonii, Litwy, Łotwy, Polski, Republiki Czeskiej, Słowacji, Węgier, Słowenii, Rumunii, Bułgarii, Malty i Cypru,

jeżeli będą przewożone w ręku przez podróżnych lub w ich bagażu, celem konsumpcji indywidualnej, biorąc pod uwagę charakter produktu oraz ilość tego produktu, która mogłaby być w racjonalny sposób spożyta przez osobę.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że warunki zdrowotne zwierząt w kontekście przywozu produktów pochodzenia zwierzęcego, będą podawane do wiadomości podróżnych przybywających z państw trzecich we wszystkich właściwych punktach granicznych Wspólnoty. Informacja musi zawierać przynajmniej te informacje, które zostały przewidziane w załączniku II, oraz być rozmieszczona w formie obwieszczeń umieszczonych w widocznych, dobrze dostępnych miejscach.

2. Państwa Członkowskie przygotowują operatorów międzynarodowego transportu pasażerskiego, aby zwracali oni uwagę wszystkich pasażerów, których przywożą na teren Wspólnoty, na warunki zdrowotne zwierząt w kontekście przywozu na teren Wspólnoty produktów pochodzenia zwierzęcego oraz na postanowienia tej decyzji, w szczególności poprzez udostępnienie informacji zawartej w załączniku III.

Artykuł 3

Środki przewidziane na mocy tej decyzji muszą być przynajmniej raz na trzy miesiące poddawane rewizji przez Komisję we współpracy ze Stałym Komitetem Weterynaryjnym, w szczególności w świetle przyjęcia nowych wspólnotowych regulacji dotyczących zdrowia zwierząt stosowanych w przypadku przywozu.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.

Państwa Członkowskie zagwarantują, że informacje dla podróżnych przewidziane w art. 2 zostaną im udostępnione nie później niż 1 stycznia 2003 r.

Nie później niż 15 grudnia 2002 r. Komisja przedłoży Państwom Członkowskim kopie obwieszczeń zredagowanych zgodnie z wzorem z załącznika II. Koszty operacyjne zostaną pokryte z budżetu Wspólnoty w kwocie nieprzekraczającej EUR 25000.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja jest adresowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 9 grudnia 2002.

W imieniu Komisji
David BYRNE
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Produkty mięsne i mleczne będące przedmiot odstępstw od systematycznych kontroli weterynaryjnych, o ile przewożone są przez podróżnych wjeżdżających na teren Wspólnoty:

- mleko w proszku dla niemowląt, pokarmy dla niemowląt lub specjalne produkty wymagane z powodów medycznych, pod warunkiem, że nie wymagają one schładzania przed otwarciem, są produktami opakowanymi, opatrzonymi prawnie zastrzeżonymi znakami firmowymi, przeznaczonymi do bezpośredniej sprzedaży konsumentowi finalnemu, oraz że opakowanie jest nieuszkodzone.

ZAŁĄCZNIK II

Niniejsze obwieszczenie powinno być zredagowane w przynajmniej jednym z oficjalnych języków Państwa Członkowskiego, poprzez które towary są wprowadzane na terytorium Wspólnoty oraz w drugim języku uważanym za właściwy przez właściwe organy tego Państwa Członkowskiego, który może być tym używanym w państwie sąsiadującym lub, w przypadku lotnisk i portów, językiem najczęściej używanym przez pasażerów przybywających na dany terminal.

Państwa Członkowskie muszą uzupełnić to obwieszczenie o dodatkowe informacje odpowiednie dla lokalnych warunków i okoliczności, oraz o postanowienia krajowe przyjęte na podstawie dyrektywy Rady 97/78/WE.

(Następujące obwieszczenie można znaleźć na stronie:

http://europa.eu.int/comm/food/fs/ah_pcad/ah_pcad_importposters_en.html)

ZAŁĄCZNIK III

Operatorzy międzynarodowego transportu pasażerskiego wykorzystują dostępne środki informacji dla podróżnych (np. ulotki, wiadomości głosowe, pokazy video lub formy naścienne, itp.) w celu udostępnienia obwieszczenia.

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 807/2003

z dnia 14 kwietnia 2003 r.

**dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów
wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych
ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji
(jednomyślność)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 93, 94, 269, 279 i 308,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

po konsultacji z Trybunałem Obrachunkowym, dotyczącej rozporządzenia Rady (EWG, EURATOM) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁵ zastąpiła decyzję 87/373/EWG⁶.
- (2) Zgodnie z deklaracją Rady i Komisji⁷ w sprawie decyzji 1999/468/WE, przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych, przewidziane w zakresie stosowania decyzji 87/373/EWG, należy dostosować w celu doprowadzenia do ich zgodności z przepisami art. 3, 4 i 5 decyzji 1999/468/WE.
- (3) Wymieniona deklaracja wskazuje metody dostosowywania procedur komitetów, co następuje automatycznie, pod warunkiem że nie wpływa na charakter komitetu przewidziany w akcie podstawowym.
- (4) Terminy ustalone w przepisach podlegających dostosowaniu muszą pozostać w mocy. W każdym przypadku, w którym brak jest terminu ustanowionego do przyjęcia środków,

---

¹ Dz.U. C 75 E z 26.3.2000, str. 448.

² Opinia z dnia 11 marca 2003 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. C 241 z 7.10.2002, str. 128.

⁴ Dz.U. L 155 z 7.6.1989, str. 9.

⁵ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁶ Dz.U. L 197 z 18.7.1987, str. 33.

⁷ Dz.U. C 203 z 17.7.1999, str. 1.

należy ustalić termin trzymiesięczny.

- (5) Przepisy dotyczące instrumentów przewidujących odwołanie się do procedury komitetu typu I, ustanowionej na mocy decyzji 87/373/EWG, muszą więc zostać zastąpione przepisami dotyczącymi procedury doradczej przewidzianej w art. 3 decyzji 1999/468/WE.
- (6) Przepisy dotyczące instrumentów przewidujących odwołanie się do procedur komitetu typu IIa i IIb, ustanowionych na mocy decyzji 87/373/EWG, muszą zostać zastąpione przepisami dotyczącymi procedury zarządzania przewidzianej w art. 4 decyzji 1999/468/WE.
- (7) Przepisy dotyczące instrumentów przewidujących odwołanie się do procedur komitetu typu IIIa i IIIb, ustanowionych na mocy decyzji 87/373/EWG, muszą zostać zastąpione przepisami dotyczącymi procedury regulacyjnej przewidzianej w art. 5 decyzji 1999/468/WE.
- (8) Niniejsze rozporządzenie ma na celu wyłącznie ujednoczenie procedur komitetów. Nazwa komitetów odnosząca się do wymienionych procedur, gdzie stosowne, została zmieniona,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do procedury doradczej, instrumenty wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia zostają dostosowane zgodnie z tym załącznikiem, w celu przestrzegania odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 2

W odniesieniu do procedury zarządzania, instrumenty wymienione w załączniku II do niniejszego rozporządzenia zostają dostosowane zgodnie z tym załącznikiem, w celu przestrzegania odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE..

Artykuł 3

W odniesieniu do procedury regulacyjnej, instrumenty wymienione w załączniku III do niniejszego rozporządzenia zostają dostosowane zgodnie z tym załącznikiem, w celu przestrzegania odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 4

Odniesienia do przepisów dotyczących instrumentów wymienionych w załącznikach I, II i III należy rozumieć jako odwołania do tych przepisów w brzmieniu dostosowanym przez niniejsze rozporządzenie.

Odniesienia w niniejszym rozporządzeniu do poprzednich nazw należy rozumieć jako odniesienia do nowych nazw.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 14 kwietnia 2003 r.

W imieniu Rady

A.GIANNITSIS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I
PROCEDURA DORADCZA

Wykaz instrumentów zaliczanych do procedury doradczej, dostosowanych do odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE zgodnie z poniższymi zmianami:

1. Decyzja Rady 87/95/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie normalizacji w dziedzinie technologii informatycznych i telekomunikacji⁸.

Art. 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. a) Podczas swojego dążenia do realizacji celów oraz w swoim zarządzaniu działalnością przewidzianą w niniejszej decyzji, Komisję wspomaga komitet o nazwie „Grupa wyższych urzędników ds. normalizacji w dziedzinie technologii informatycznych”.

W zakresie zagadnień telekomunikacyjnych Komisję wspomaga komitet o nazwie „Grupa wyższych urzędników ds. telekomunikacji” określony w art. 5 dyrektywy 86/361/EWG.

- b) W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

_____
*Dz.U. L 184 z 17. 7. 1999, str. 23.”

2. Rozporządzenie Rady (EWG, EURATOM) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej⁹.

Art. 13 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

- „4. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

_____
*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

Dodaje się ustęp w brzmieniu:

- „6. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.”

⁸ Dz.U. L 36 z 7.2.1987, str. 31.

⁹ Dz.U. L 155 z 7.6.1989, str. 9. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE, EURATOM) nr 1026/1999 (Dz.U. L 126 z 20.5.1999, str. 1).

ZAŁĄCZNIK II
PROCEDURA ZARZĄDZANIA

Wykaz instrumentów zaliczanych do procedury zarządzania dostosowanych do odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE, zgodnie z poniższymi zmianami:

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3906/89 z dnia 18 grudnia 1989 r. w sprawie pomocy gospodarczej dla niektórych państw Europy Środkowej i Wschodniej¹⁰.

Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisję wspomaga komitet określany jako Komitet ds. pomocy w dziedzinie restrukturyzacji gospodarczej w państwach wymienionych w art. 1. Obserwator z ramienia Europejskiego Banku Inwestycyjnego uczestniczy w obradach komitetu dotyczących zagadnień związanych z bankiem.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na sześć tygodni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

2. Decyzja Rady 1999/21/WE, EURATOM z dnia 14 grudnia 1998 r. przyjmująca wieloletni ramowy program działań w sektorze energetycznym (1998-2002) i związane z nim środki¹¹.

Art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. a) W zarządzaniu tym programem ramowym Komisję wspomaga komitet.

b) W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

c) Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

---

¹⁰Dz.U. L 375 z 23.12.1989, str. 11. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2500/2001 (Dz.U. L 342 z 27.12.2001, str. 1).

¹¹Dz.U. L 7 z 13.1.1999, str. 16.

ZAŁĄCZNIK III
PROCEDURA REGULACYJNA

Wykaz instrumentów zaliczanych do procedury regulacyjnej dostosowanych do odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE, zgodnie z poniższymi zmianami:

1. Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w zakresie klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych¹².

W art. 27 ust. 2 skreśla się wyrażenie ust. 4 lit. a).

Art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 29

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

2. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

2. Dyrektywa Rady 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep¹³.

W art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisję wspomaga komitet o nazwie „Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego”.”

- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art.5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

---

¹²Dz.U. 196 z 16.8.1967, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/59/WE (Dz.U. L 225 z 21.8.2001, str. 1).

¹³Dz.U. L 42 z 23.2.1970, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/116/WE (Dz.U. L 18 z 21.1.2001, str. 1).

---

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.”

3. Dyrektywa Komisji 70/373/EWG z dnia 20 lipca 1970 r. w sprawie wprowadzania wspólnotowych metod pobierania próbek oraz dokonywania analiz do celów urzędowej kontroli pasz¹⁴.

Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

---

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

4. Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie na rynek świeżego mięsa drobiowego¹⁵.

Art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

---

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

---

¹⁴Dz.U. L 170 z 3.8.1970, str. 2. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹⁵Dz.U. L 55 z 8.3.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/79/WE (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 31).

5. Dyrektywa Rady 71/316/EWG z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do wspólnych przepisów dotyczących zarówno instrumentów pomiarowych, jak i metod kontroli metrologicznej¹⁶.

Skreśla się art. 17 ust. 2.

Art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw określonych w art. 16.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

---

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

6. Dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem¹⁷.

Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na piętnaście dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

---

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

7. Dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, owiec i kóz oraz trzody chlewnej i świeżego mięsa lub produktów mięsnych¹⁸.

---

¹⁶ Dz.U. L 202 z 6.9.1971. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹⁷ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 24. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹⁸ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1452/2001 (Dz.U.

Art. 29 i 30 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 29

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

„Artykuł 30

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na piętnaście dni.

---

*Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

**Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

8. Dyrektywa Rady 73/361/EWG z dnia 19 listopada 1973 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do zaświadczeń i oznakowań lin drucianych, łańcuchów i haków ładunkowych¹⁹.

Skreśla się art. 4 ust. 2.

Art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw dotyczących znoszenia barier technicznych w handlu urządzeniami podnoszącymi i osprzętem.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

L 198 z 21.7.2001, str. 11).

¹⁹Dz.U. L 335 z 5.12.1973, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/368/EWG (Dz.U. L 198 z 22.7.1991, str. 16).

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

---

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

9. Dyrektywa Rady 73/404/EWG z dnia 22 listopada 1973 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do detergentów²⁰.

Skreśla się art. 7a ust. 2.

Art. 7b otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7b

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw dotyczących usuwania barier technicznych w handlu w sektorze detergentów.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

---

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

10. Dyrektywa Rady 73/437/EWG z dnia 11 grudnia 1973 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących niektórych cukrów przeznaczonych do spożycia przez ludzi²¹.

Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

---

*Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

**Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

11. Dyrektywa Rady 74/150/EWG z dnia 4 marca 1974 r. w sprawie zbliżenia

---

²⁰ Dz.U. L 347 z 17.12.1973, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 86/94/EWG (Dz.U. L 80 z 25.3.1986, str. 51).

²¹ Dz.U. L 356 z 27.12.1973, str. 71. Dyrektywa uchylona z mocą od dnia 12 lipca 2003 r. dyrektywą 2001/11/WE (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, str. 53).

ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do homologacji typu kołowych ciągników rolniczych lub leśnych²²

Skreśla się art. 12 ust. 2.

Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw w sektorze ciągników rolniczych i leśnych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

12. Dyrektywa Rady 74/409/EWG z dnia 22 lipca 1974 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do miodu²³.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*} Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

13. Dyrektywa Rady 75/324/EWG z dnia 20 maja 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do dozowników aerozoli²⁴.

Skreśla się art. 6 ust. 2.

²² Dz.U. L 84 z 28.3.1974, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/3/WE (Dz.U. L 28 z 30.1.2001, str. 1).

²³ Dz.U. L 221 z 12.8.1974, str. 10. Dyrektywa uchylona z mocą od dnia 1 lipca 2003 r. dyrektywą 2001/110/WE (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, str. 47).

²⁴ Dz.U. L 147 z 9.6.1975, str. 40.

Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw w sprawie dozwolników aerozoli.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

14. Dyrektywa Rady 76/895/EWG z dnia 23 listopada 1976 r. odnosząca się do ustalania najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w owocach i warzywach oraz na ich powierzchni²⁵.

Art. 7, 8 i 8a otrzymują brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

Artykuł 8

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na piętnaście dni.

Artykuł 8a

1. Komisję wspomaga Komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji

---

²⁵Dz.U. L 340 z 9.12.1976, str. 26. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/79/WE (Dz.U. L 291 z 28.10.2002, str. 1).

1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*}Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

15. Dyrektywa Rady 76/160/EWG z dnia 8 grudnia 1975 r. dotycząca jakości wody w kąpieliskach²⁶.

Skreśla się art. 10 ust. 2.

Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

16. Dyrektywa Rady 76/116/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do nawozów²⁷.

Skreśla się art. 10 ust. 2.

Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw dotyczących znoszenia barier technicznych w handlu nawozami.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

²⁶ Dz.U. L 31 z 5.2.1976, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

²⁷ Dz.U. L 24 z 30.1.1976, str. 21. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/97/WE (Dz.U. L 18 z 23.1.1999, str. 60).

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

17. Dyrektywa Rady 76/117/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących wyposażenia elektrycznego przeznaczonego do stosowania w miejscach o składzie powietrza grożącym wybuchem²⁸.

Skreśla się art. 6 ust. 2.

Art. 7 otrzymuje brzmienie

„Artykuł 7

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw w sprawie usuwania barier technicznych w handlu wyposażeniem elektrycznym do wykorzystania w miejscach o składzie powietrza grożącym wybuchem.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

18. Dyrektywa Rady 76/118/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnośnie niektórych całkowicie lub częściowo liofilizowanych rodzajów mleka utrwalonego przeznaczonego do spożycia przez ludzi²⁹.

Art. 12 otrzymuje brzmienie

„Artykuł 12

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

²⁸ Dz.U. L 24 z 30.1.1976, str. 45. Dyrektywa uchylona z mocą od dnia 1 lipca 2003 r. dyrektywą 94/9/WE (Dz.U. L 100 z 19.4.1994, str. 1).

²⁹ Dz.U. L 24 z 30.1.1976, str. 49. Dyrektywa uchylona z mocą od dnia 1 lipca 2003 r. dyrektywą 2001/114/WE (Dz.U. L 15 z 17.1.2002, str. 19).

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

19. Dyrektywa Rady 76/621/EWG z dnia 20 lipca 1976 r. w sprawie ustalenia najwyższego poziomu kwasu erukowego w olejach i tłuszczach przeznaczonych do spożycia przez ludzi oraz w środkach spożywczych zawierających dodatek olejów lub tłuszczów³⁰.

Art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

20. Dyrektywa Rady 76/767/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do wspólnych przepisów dotyczących zbiorników ciśnieniowych oraz procedury ich kontroli³¹.

Skreśla się art. 19 ust. 2.

Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw dotyczących znoszenia barier technicznych w handlu zbiornikami ciśnieniowymi.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

21. Dyrektywa Rady 77/96/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie badań świeżego

³⁰ Dz.U. L 202 z 28.7.1976, str. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

³¹ Dz.U. L 262 z 27.9.1976, str. 153. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

mięsa wieprzowego na włośnię (*trichinella spiralis*) przed przywozem z państw trzecich³².

Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 9*

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

22. Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi³³.

Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 20*

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

23. Dyrektywa Rady 77/504/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła³⁴.

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

---

³² Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 67. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 94/59/WE (Dz.U. L 315 z 8.12.1994, str. 18).

³³ Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 85. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/76/WE (Dz.U. L 10 z 16.1.1998, str. 25).

³⁴ Dz.U. L 206 z 12.8.1977, str. 8. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 94/28/WE (Dz.U. L 178 z 12.7.1994, str. 66).

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. zootechniki ustanowiony na mocy decyzji 77/505/EWG^{*}.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*}Dz.U. L 206 z 12.8.1977, str. 11.

^{**}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

24. Decyzja Rady 77/795/EWG z dnia 12 grudnia 1977 r. ustanawiająca wspólną procedurę wymiany informacji w sprawie jakości słodkich wód powierzchniowych we Wspólnocie³⁵.

Skreśla się art. 7 ust. 2.

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania niniejszej decyzji do postępu technicznego.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

25. Dyrektywa Rady 78/25/EWG z dnia 12 grudnia 1977 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących substancji barwiących, które mogą być dodawane do produktów leczniczych³⁶.

Skreśla się art. 5 ust. 2.

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

³⁵Dz.U. L 334 z 24.12.1977, str. 29. Decyzja uchylona z mocą od dnia 23 października 2007 r. dyrektywą 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1).

³⁶Dz.U. L 11 z 14.1.1978, str. 18. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1985 r.

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw w sprawie znoszenia barier technicznych w handlu w sektorze barwników, które mogą być dodawane do produktów leczniczych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

---

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

26. Dyrektywa Rady 78/659/EWG z dnia 18 lipca 1978 r. w sprawie jakości słodkich wód wymagających ochrony lub poprawy w celu zachowania życia ryb³⁷.

W art. 13 skreśla się ust. 2.

Art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu naukowo-technicznego.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin

---

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

27. Dyrektywa Rady 79/117/EWG z dnia 21 grudnia 1978 r. zakazująca wprowadzania do obrotu i stosowania środków ochrony roślin zawierających niektóre substancje czynne³⁸.

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

---

³⁷ Dz.U. L 222 z 14.8.1978, str. 1. Dyrektywa uchylona z mocą od dnia 23 października 2007 r. dyrektywą 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1).

³⁸ Dz.U. L 33 z 8.2.1979, str. 36. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

---

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

28. Dyrektywa Rady 79/373/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie wprowadzenia do obrotu mieszanek paszowych³⁹.

Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

---

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

29. Dyrektywa Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁴⁰.

W art. 16 skreśla się ust. 2.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu naukowo-technicznego.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

---

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

---

³⁹Dz.U. L 86 z 6.4.1979, str. 30. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/2/WE (Dz.U. L 63 z 6.3.2002, str. 23).

⁴⁰Dz.U. L 103 z 25.4.1979, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 97/49/WE (Dz.U. L 223 z 13.8.1997, str. 9).

30. Dyrektywa Rady 79/869/EWG z dnia 9 października 1979 r. dotycząca metod pomiaru i częstotliwości pobierania próbek oraz analizy wód powierzchniowych przeznaczonych do pozyskiwania wody pitnej w Państwach Członkowskich⁴¹.

W art. 10 skreśla się ust. 2.

Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu naukowo-technicznego.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

31. Dyrektywa Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi⁴².

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na piętnaście dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

32. Dyrektywa Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń⁴³.

Art. 16 otrzymuje brzmienie:

---

⁴¹ Dz.U. L 271 z 29.10.1979, str. 44. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁴² Dz.U. L 47 z 21.2.1980, str. 4. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁴³ Dz.U. L 47 z 21.2.1980, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2002/106/WE (Dz.U. L 39 z 9.2.2002, str. 71).

„Artykuł 16

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 1780/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

---

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

33. Dyrektywa Rady 82/130/EWG z dnia 15 lutego 1982 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących wyposażenia elektrycznego przeznaczonego do stosowania w miejscach o składzie powietrza grożącym wybuchem w kopalniach podatnych na działanie metanu⁴⁴.

W art. 6 skreśla się ust. 2.

Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Komisji Bezpieczeństwa i Zdrowia w Górnictwie i innych Przemysłach Wydobywczych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

---

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

34. Dyrektywa Rady 82/883/EWG z dnia 3 grudnia 1982 r. w sprawie procedur nadzorowania i monitorowania środowiska naturalnego w odniesieniu do odpadów pochodzących z przemysłu dwutlenku tytanu⁴⁵.

W art. 10 skreśla się ust. 2.

Art. 11 otrzymuje brzmienie:

---

⁴⁴ Dz.U. L 59 z 2.3.1982, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 98/65/WE (Dz.U. L 257 z 19.9.1998, str. 29).

⁴⁵ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

„Artykuł 11

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

35. Dyrektywa Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie⁴⁶.

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*} Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

36. Dyrektywa Rady 83/417/EWG z dnia 25 lipca 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do niektórych białek mleka (kazein i kazeinianów) przeznaczonych do spożycia przez ludzi⁴⁷.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

⁴⁶ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2002/788/WE (Dz.U. L 274 z 11.10.2002, str. 33).

⁴⁷ Dz.U. L 237 z 26.8.1983, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1985 r.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

---

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

37. Dyrektywa Rady 84/539/EWG z dnia 17 września 1984 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do sprzętu elektromedycznego stosowanego w medycynie lub weterynarii⁴⁸.

W art. 5 skreśla się ust. 2.

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw w sprawie usuwania barier technicznych w handlu wyposażeniem elektromedycznym.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

---

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

38. Dyrektywa Rady 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy⁴⁹.

Art. 16 i 17 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na piętnaście dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 17

---

⁴⁸ Dz.U. L 300 z 19.11.1984, str. 179. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 93/42/EWG (Dz.U. L 169 z 12.7.1993, str. 1).

⁴⁹ Dz.U. L 315 z 26.11.1985, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

---

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

39. Dyrektywa Rady 86/278/EWG z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie ochrony środowiska, w szczególności gleby, w przypadku wykorzystywania osadów ściekowych w rolnictwie⁵⁰.

W art. 14 skreśla się ust. 2.

Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

---

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

40. Dyrektywa Rady 86/362/EWG z dnia 24 lipca 1986 r. w sprawie ustalania najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w zbożach i na ich powierzchni⁵¹.

Art. 11a, 11b i 12 otrzymują brzmienie:

Artykuł 11a

1. Komisję wspomaga Komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

---

⁵⁰ Dz.U. L 181 z 4.7.1986, str. 6. Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁵¹ Dz.U. L 221 z 7.8.1986, str. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2002/79/WE (Dz.U. L 291 z 28.10.2002, str. 1).

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 11b

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na piętnaście dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 12

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002**.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

** Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.”

41. Dyrektywa Rady 86/363/EWG z dnia 24 lipca 1986 r. w sprawie ustalania najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego i na ich powierzchni⁵².

Art. 11a, 11b i 12 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 11a

1. Komisję wspomaga komitet..
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 11b

1. Komisję wspomaga komitet.

⁵² Dz.U. L 221 z 7.8.1986, str. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2002/79/WE (Dz.U. L 291 z 28.10.2002, str. 1).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na piętnaście dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 12

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002**.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

---

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

** Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.”

42. Dyrektywa Rady 86/594/EWG z dnia 1 grudnia 1986 r. w sprawie hałasu emitowanego przez urządzenia gospodarstwa domowego⁵³.

Art. 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W związku z normami i technicznymi regulacjami krajowymi określonymi w art. 8 ust. 2, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

---

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

43. Dyrektywa Rady 87/217/EWG z dnia 19 marca 1987 r. w sprawie ograniczania zanieczyszczenia środowiska azbestem i zapobiegania temu zanieczyszczeniu⁵⁴.

W art. 11 skreśla się akapit drugi.

Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego.

---

⁵³ Dz.U. L 344 z 6.12.1986, str. 24.

⁵⁴ Dz.U. L 85 z 28.3.1987, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

44. Decyzja Rady 91/666/EWG z dnia 11 grudnia 1991 r. ustanawiająca wspólnotowe rezerwy szczepionek przeciwko pryszczycy⁵⁵.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na piętnaście dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

**Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

45. Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przemieszczania oraz kontrolowania⁵⁶.

Art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 24

1. Komisję wspomaga Komitet zwany „Komitetem ds. podatków akcyzowych”.

2. Środki konieczne do stosowania art. 5, 7, 15b, 18, 19 i 23 przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w ust. 3.

3. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

⁵⁵Dz.U. L 368 z 31.12.1991, str. 21. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2001/181/WE (Dz.U. L 66 z 8.3.2001, str. 39).

⁵⁶Dz.U. L 76 z 23.3.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2000/47/WE (Dz.U. L 193 z 29.7.2000, str. 73).

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

4. Oprócz środków określonych w ust. 2, komitet bada sprawy podniesione przez przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy albo na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego, dotyczące stosowania przepisów prawa wspólnotowego w sprawie podatku akcyzowego.

5. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

46. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 443/92 z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie finansowej i technicznej pomocy dla rozwijających się krajów Azji i Ameryki Łacińskiej oraz współpracy gospodarczej z tymi krajami⁵⁷.

Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisja zarządza pomocą finansową i techniczną oraz współpracą gospodarczą.
2. Komisję wspomaga komitet.
3. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

4. Regularnie, co najmniej raz do roku, Komisja wysyła do Państw Członkowskich wszelkie posiadane informacje na temat znanych sektorów, projektów i działań, które mogłyby być przedmiotem wsparcia na podstawie niniejszego rozporządzenia.

5. Ponadto koordynację wspólnotowych programów współpracy i dwustronnych programów podejmowanych przez Państwa Członkowskie przeprowadza się w ramach omawianego komitetu, w drodze wymiany informacji.

6. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

47. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2309/93 z dnia 22 lipca 1993 r. ustanawiające wspólnotowe wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych przeznaczonych dla ludzi i weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję ds. Oceny Produktów Leczniczych⁵⁸.

Art. 72 i 73 otrzymują brzmienie:

⁵⁷ Dz.U. L 52 z 27.2.1992, str. 1.

⁵⁸ Dz.U. L 214 z 24.8.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 649/98 (Dz.U. L 88 z 24.3.1998, str. 7).

„Artykuł 72

1. Komisję wspomaga:

- Stały Komitet ds. produktów leczniczych przeznaczonych dla ludzi, w przypadku spraw odnoszących się do produktów leczniczych przeznaczonych dla ludzi, oraz
- Stały Komitet ds. weterynaryjnych produktów leczniczych, w przypadku spraw odnoszących się do weterynaryjnych produktów leczniczych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 73

1. Komisję wspomaga:

- Stały Komitet ds. produktów leczniczych przeznaczonych dla ludzi, w przypadku spraw odnoszących się do produktów leczniczych przeznaczonych dla ludzi, oraz
- Stały Komitet ds. weterynaryjnych produktów leczniczych, w przypadku spraw odnoszących się do weterynaryjnych produktów leczniczych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

48. Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁵⁹.

Art. 141 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 141

Utworzenie komitetu i procedura przyjmowania rozporządzeń wykonawczych

1. Komisję wspomaga komitet zwany Komitetem ds. opłat, zasad wdrażania oraz procedury pracy kolegiów odwoławczych Biura Harmonizacji na Rynku Wewnętrznym (znaki towarowe i wzory przemysłowe).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji

⁵⁹ Dz.U. L 11 z 14.1.1994, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3288/94 (Dz.U. L 349 z 31.12.1994, str. 83).

1999/468/WE* .

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

49. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin⁶⁰ .

Art. 115 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 115

Procedura

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE* .

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

50. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2271/96 z dnia 22 listopada 1996 r. zabezpieczające przed skutkami eksterytorialnego stosowania ustawodawstwa przyjętego przez państwo trzecie oraz działaniami opartymi na nim lub z niego wynikającymi⁶¹ .

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Do celów stosowania art. 7 lit. b) i c) Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE* .

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na dwa tygodnie.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

---

⁶⁰ Dz.U. L 227 z 1.9.1994, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2506/95 (Dz.U. L 258 z 28.10.1995, str. 3).

⁶¹ Dz.U. L 309 z 29.11.1996, str. 1.

51. Rozporządzenie Rady (WE) 515/97/EWG z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego⁶².

Art. 43 ust 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

Dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.”

52. Decyzja Rady 98/253/WE z dnia 30 marca 1998 r. przyjmująca wieloletni program wspólnotowy w celu stymulowania tworzenia społeczeństwa informacyjnego w Europie („społeczeństwo informacyjne”)⁶³.

W art. 5 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.”

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 6*

1. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

53. Rozporządzenie Rady (WE) nr 976/1999 z dnia 29 kwietnia 1999 r. ustanawiające wymagania w odniesieniu do realizacji działań wspólnotowych, innych niż te związane ze współpracą na rzecz rozwoju, które w ramach wspólnotowej polityki współpracy, przyczyniają się do osiągnięcia ogólnego celu rozwoju oraz wzmocnienia demokracji i zasady państwa prawnego, jak również poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności w państwach trzecich⁶⁴.

Art. 14 otrzymuje brzmienie:

---

⁶² Dz.U. L 82 z 22.3.1997, str. 1.

⁶³ Dz.U. L 107 z 7.4.1998, str. 10.

⁶⁴ Dz.U. L 120 z 8.5.1999, str. 8.

„Artykuł 14

1. Komisję wspomaga komitet zwany „Komitetem ds. praw człowieka i demokracji” ustanowiony na mocy art. 13 rozporządzenia (WE) nr 975/1999.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

---

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

DYREKTYWA RADY

z dnia 21 grudnia 1982 r.

w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie

(82/894/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Zgromadzenia¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota uchwaliła rozporządzenia dotyczące wymagań zdrowotnych dotyczących handlu wewnątrzspółnotowego bydłem i trzodą chlewną, świeżym mięsem, świeżym mięsem drobiowym i produktami mięsnymi;

pojawienie się lub obecność niektórych zakaźnych chorób zwierząt stanowi ryzyko dla inwentarza wspólnotowego, zwłaszcza ze względu na ich rozprzestrzenianie się w wyniku handlu wewnątrzspółnotowego; szybkie i dokładne informacje są istotne w przypadku zastosowania różnych środków ochronnych przewidzianych w rozporządzeniach wspólnotowych;

każde Państwo Członkowskie ma zgłaszać każdemu innemu Państwu Członkowskiemu i Komisji ogniska i zanik niektórych chorób zwierząt na swoim terytorium, zgodnie z art. 9 dyrektywy Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną³, ostatnio zmienionej dyrektywą Rady 80/1274/EWG⁴; art. 11 dyrektywy Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym⁵, ostatnio zmienionej dyrektywą Rady 80/216/EWG⁶; art. 7 dyrektywy Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁷, ostatnio zmienionej dyrektywą Rady 80/1099/EWG⁸ oraz art. 7 dyrektywy Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel

¹ Opinia wydana dnia 12/13 kwietnia 1982 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Dz.U. nr C 112 z 3.5.1982, str. 4.

³ Dz.U. nr 121 z 29.7.1964, str. 1977/64.

⁴ Dz.U. nr L 375 z 31.12.1980, str. 75.

⁵ Dz.U. nr L 55 z 8.3.1971, str. 23.

⁶ Dz.U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 8.

⁷ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁸ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 14.

wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi⁹, ostatnio zmienionej dyrektywą Rady 80/1100/EWG¹⁰;

należy określić metodę zgłaszania chorób oraz choroby, które mają być zgłaszane; w szczególności powinien mieć miejsce okresowy przegląd sytuacji w każdym Państwie Członkowskim;

w świetle nabytego doświadczenia w wyniku wspomnianego zgłaszania, dostosowanie do wymagań technicznych będzie zgodne z procedurą ustanawiającą ścisłą współpracę między Państwami Członkowskimi a Komisją,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa dotyczy zgłaszania:
  - ognisk którejkolwiek choroby wymienionej w załączniku I,
  - zniesienia – po zwalczeniu ostatniego ogniska choroby – ograniczeń wprowadzonych wskutek wystąpienia ogniska którejkolwiek choroby wymienionej w załączniku I.
2. Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla szczególnych przepisów dotyczących informacji w zakresie harmonizacji środków zwalczania i/lub profilaktyki chorób zwierząt.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „gospodarstwo” oznacza zakład (rolniczy lub inny) położony na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym zwierzęta są hodowane lub trzymane;
- b) „przypadek zachorowania” oznacza urzędowe potwierdzenie, u zwierzęcia lub w tuszy, którejkolwiek choroby wymienionej w załączniku I;
- c) „ognisko” oznacza gospodarstwo lub miejsce położone na terytorium Wspólnoty, w którym gromadzone są zwierzęta i w którym urzędowo potwierdzono jeden lub więcej przypadków zachorowania;
- d) „ognisko pierwotne” oznacza ognisko niepowiązane epizootiologicznie z poprzednim ogniskiem w tym samym regionie Państwa Członkowskiego, zgodnie z definicją w art. 2 dyrektywy 64/432/EWG, lub pierwsze ognisko w innym regionie tego samego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 3

---

⁹ Dz.U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 4.

¹⁰ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 16.

1. Każde Państwo Członkowskie zgłasza bezpośrednio Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim w ciągu 24 godzin:

- ognisko pierwotne którejkolwiek choroby wymienionej w załączniku I, która została potwierdzona na jego terytorium;
- zniesienie – po zwalczeniu ostatniego ogniska choroby – ograniczeń wprowadzonych na jego terytorium wskutek wystąpienia ogniska którejkolwiek choroby wymienionej w załączniku I.

2. Zgłoszenia określone w ust. 1 zawierają informacje opisane w załączniku II i są przekazywane teleksem.

3. W przypadku klasycznego pomoru świń za wystarczającą uznaje się informację dostarczoną zgodnie z dyrektywą Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń¹¹, ostatnio zmienioną dyrektywą 80/1274/EWG¹².

Artykuł 4

1. Bez uszczerbku dla przepisów określonych w art. 1 ust. 2, każde Państwo Członkowskie zgłasza bezpośrednio Komisji, przynajmniej pierwszego roboczego dnia każdego tygodnia, wtórne ogniska którejkolwiek choroby wymienionej w załączniku I, które zostały potwierdzone na jego terytorium.

Wspomniane zgłoszenie obejmuje tydzień kończący się o północy w niedzielę poprzedzającą to zgłoszenie.

Komisja sporządza zestawienia różnych informacji, które przekazuje do głównej siedziby władz weterynaryjnych w każdym Państwie Członkowskim.

2. Nieotrzymanie informacji przez Komisję zostaje uznane za równoznaczne z brakiem wystąpienia wtórnych ognisk w okresie określonym w ust. 1 akapit drugi.

3. Zgłoszenie określone w ust. 1 zawiera informacje opisane w załączniku II i jest przekazywane teleksem.

Artykuł 5

1. Skodyfikowaną formę, w której mają być przekazywane informacje znajdujące się w załączniku II ustanawia się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 6, przed datą wykonania niniejszej dyrektywy.

2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 6, może zostać podjęta decyzja o:

- uzupełnieniu lub zmianie załączników,
- tymczasowej zmianie, bez względu na przepisy art. 4, zakresu, przedmiotu i

---

¹¹ Dz.U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 11.

¹² Dz.U. nr L 375 z 31.12.1980, str. 75.

częstotliwości zgłaszanych informacji, w zależności od danej choroby i jej szczególnego rozwoju epizootiologicznego.

Artykuł 6

1. W przypadku gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być stosowana, sprawa bezzwłocznie zostaje skierowana przez przewodniczącego z jego własnej inicjatywy lub na żądanie Państwa Członkowskiego do Stałego Komitetowi Weterynaryjnego (dalej zwanego „Komitetem”), ustanowionemu decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r.

2. Głosy Państw Członkowskich w Komitecie są wazone w sposób określony w art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedstawia projekt środków, które mają zostać przyjęte. Komitet wydaje swoją opinię w sprawie tych środków w terminie ustalonym przez przewodniczącego w zależności od pilności kwestii przedstawionych do zbadania. Opinie wydawane są większością 45 głosów.

4. Komisja przyjmuje środki i niezwłocznie je stosuje, jeżeli są zgodne z opinią Komitetu. W przypadku gdy przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja niezwłocznie przedstawia Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać przyjęte. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli Rada nie przyjęła żadnych środków w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym sprawa została jej przedstawiona, Komisja przyjmuje proponowane środki i stosuje je w trybie natychmiastowym, chyba że Rada głosowała przeciwko wspomnianym środkom zwykłą większością.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, najpóźniej do 1 stycznia 1984 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i niezwłocznie informują o tym Komisję.

Artykuł 8

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 1982 r.

W imieniu Rady

O. MØLLER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Choroby podlegające zgłoszeniu

Pryszczyca

Księgosusz

Zaraza płucna bydła

Choroba niebieskiego języka

Choroba pęcherzykowa świń

Klasyczny pomór świń

Afrykański pomór świń

Choroba cieszyńska (enterowirusowe zapalenie mózgu i rdzenia u świń)

Pomór drobiu

Rzekomy pomór drobiu

ZAŁĄCZNIK II

Informacje podawane w zgłoszeniu

1. Informacje wymagane na mocy art. 3 w odniesieniu do pierwotnych ognisk chorób wymienionych w załączniku I:
  1. Data wysyłki
  2. Godzina wysyłki
  3. Nazwa Państwa Członkowskiego
  4. a) Nazwa choroby
b) Typ wirusa, w stosownym przypadku
  5. Data potwierdzenia
  6. Położenie geograficzne gospodarstwa
  7. Liczba podatnych na zarażenie zwierząt na miejscu a) bydło, b) świnie, c) owce, d) kozy, e) drób
  8. Liczba ubitego inwentarza a) bydło, b) świnie, c) owce, d) kozy, e) drób
  9. Liczba zniszczonych tusz a) bydło, b) świnie, c) owce, d) kozy, e) drób.
2. Informacje wymagane na mocy art. 4 w odniesieniu do wtórnych ognisk chorób wymienionych w załączniku I:
  1. Data wysyłki
  2. Godzina wysyłki
  3. Nazwa Państwa Członkowskiego
  4. W przypadku każdej zgłoszonej choroby:
    - a) Nazwa choroby
    - b) Liczba ognisk
3. Informacje wymagane na mocy art. 3 w odniesieniu do zniesienia ograniczeń nałożonych w Państwie Członkowskim po zwalczeniu ogniska którejkolwiek choroby wymienionej w załączniku I:
  1. Data wysyłki
  2. Godzina wysyłki

3. Nazwa Państwa Członkowskiego
4. Nazwa choroby
5. Data zniesienia ograniczeń

DECYZJA KOMISJI

z dnia 10 lutego 1989 r.

uzupełniająca załączniki do dyrektywy Rady 82/894/EWG w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie

(89/162/EWG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając dyrektywę Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie¹, ostatnio zmienioną rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85², w szczególności jej art. 5 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

sytuacja epidemiologiczna w odniesieniu do niektórych chorób, które nie są objęte dyrektywą 82/894/EWG może obecnie stwarzać dodatkowe zagrożenie dla stad zwierząt we Wspólnocie;

w związku z powyższym, wykaz chorób podlegających powiadomieniu należy uzupełnić o te dodatkowe choroby;

będą wymagane również dalsze informacje, które dotychczas nie były przewidziane, dotyczące gatunków zwierząt dotkniętych tymi chorobami;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 82/894/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W załączniku I dodaje się, co następuje:

„Afrykański pomór koni

Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej

Pomór małych przeżuwaczy

Gorączka doliny Rift

---

¹ Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58.

² Dz.U. nr L 362 z 31.12.1985, str. 8.

Guzowata choroba skóry bydła

Ospa owiec i kóz

Zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych”;

2. W załączniku II ust. 1 na końcu wersów 7, 8, i 9 dodaje się, co następuje:
„lit. f) zwierzęta z rodziny koniowatych lit. g) ryby lit. h) dzikie gatunki”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 lutego 1989 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI

z dnia 15 grudnia 1997 r.

zmieniająca po raz czwarty dyrektywę Rady 82/894/EWG w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie oraz czasowo zmieniająca częstotliwość zgłaszania gąbczastej encefalopatii bydła

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(98/12/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r., w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie¹, ostatnio zmienioną decyzją Komisji 92/450/EWG², w szczególności jej art. 5 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

wybuchy gąbczastej encefalopatii bydła nadal występują na terytorium Wspólnoty; wobec tego choroba ta powinna nadal znajdować się w wykazie chorób podlegających obowiązkowemu powiadamianiu na mocy dyrektywy 82/894/EWG;

w świetle aktualnej wiedzy wymaganie obowiązkowego powiadamiania o wybuchach choroby powinno zostać rozszerzone; w ramach odstępstwa od obowiązującego do dnia 31 grudnia 2002 r. cotygodniowe składanie sprawozdań obejmujących informacje zwykle wymagane przy zgłaszaniu wtórnych wybuchów choroby wydaje się wystarczające;

wcześniej przyjęte przepisy dotyczące powiadamiania o tej chorobie należy uchylić;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do wykazu z załącznika I do dyrektywy 82/894/EWG dodaje się „gąbczastą encefalopatię bydła”.

Artykuł 2

---

¹Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 58.

²Dz.U. L 248 z 28.8.1992, str. 77.

W drodze odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 1 dyrektywy 82/894/EWG wszystkie wybuchy gąbczastej encefalopatii bydła będą do dnia 31 grudnia 2002 r. podlegały obowiązkowemu powiadomieniu zgodnie z art. 4 tej dyrektywy.

Artykuł 3

Decyzja 92/450/EWG traci moc.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 grudnia 1997 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI

z dnia 7 września 2000 roku

zmieniająca dyrektywę Rady nr 82/894/EWG w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie

(notyfikowana jako dokument C(2000)2494)

(Tekst mający znaczenia dla EOG)

(2000/556/EC)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie¹, ostatnio zmienioną decyzją 98/12/WE², w szczególności jej art. 5 ust. 2 tiret pierwsze,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) System Powiadamiania o Przypadkach Chorób Zwierzęcych wdrożony dyrektywą 82/894/EWG jest uaktualniany, co stanowi okazję do jego przeglądu; nie jest konieczne przesyłanie za pomocą tego systemu informacji dotyczących ograniczeń.
- 2) Międzynarodowe Biuro ds. Epizootii (OIE) zmieniło nazwę pomoru ptactwa na grypę ptactwa oraz nazwę choroby Teshena na enzootyczne zapalenie mózgu i rdzenia kręgowego u świń. W związku z tym należy odpowiednio zmienić listę chorób.
- 3) W celu zachowania przejrzystości winno się skonsolidować poprzednio wprowadzone zmiany poprzez odpowiednie uzupełnienie oraz zastąpienie załączników.
- 4) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

---

¹ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 58.

² Dz.U. L 4 z 8.1.1998, str. 63.

Załącznik I oraz załącznik II do dyrektywy 82/894/EWG zostają zastąpione załącznikami do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie 1 stycznia 2001 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 września 2000 r.

W imieniu Komisji
David BYRNE
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Choroby, których rozpoznanie wymaga powiadomienia o zagrożeniu:

Pryszczyca

Księgosusz (pomór bydłocy)

Zaraza płucna bydła

Choroba objawiająca się zsinieniem ozora

Zapalenie pęcherzykowate u świń

Klasyczny pomór świń

Afrykański pomór świń

Enzootyczne zapalenie mózgu i rdzenia u świń (było choroba Teschena)

Grypa ptactwa (było pomór ptactwa)

Pomór rzekomy ptaków

Afrykańska choroba koni

Pęcherzykowe zapalenie jamy gębowej u koni

Peste des petits ruminants

Gorączka Q (ang. *Rift Valley Fever*)

Promienica

Ospa owcza i ospa kóz

Nekroza tkanek krwiotwórczych

Bydłęca encefalopatia gąbczasta

ZAŁĄCZNIK II

Informacje, które należy przedstawić w powiadomieniu wymaganym w art. 3 i 4 w odniesieniu do pierwotnych i następnych wystąpień chorób wymienionych w załączniku I:

1. Data śmierci;
2. Godzina śmierci;
3. Kraj pochodzenia;
4. Nazwa choroby i rodzaju wirusa (tam gdzie dotyczy);
5. Numer seryjny wystąpienia choroby;
6. Rodzaj wystąpienia choroby;
7. Numer odniesienia wystąpienia powiązany z tym wystąpieniem;
8. Region i położenie geograficzne gospodarstwa wraz z długością i szerokością geograficzną;
9. Inny region dotknięty ograniczeniami;
10. Data potwierdzenia;
11. Data podejrzenia;
12. Przypuszczalna data pierwszego zainfekowania;
13. Pochodzenie choroby;
14. Podjęte działania mające na celu opanowanie choroby;
15. Liczba zwierząt podejrzanych na miejscu (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;
16. Liczba zwierząt dotkniętych przypadkami klinicznymi na miejscu (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;
17. Liczba zwierząt, która zmarła na miejscu (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;
18. Liczba ubitych sztuk stada (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;
19. Liczba zutylizowanych martwych zwierząt (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;

W przypadku pomoru świń należy przedstawić informacje dodatkowe:

1. Odległość od najbliższego gospodarstwa hodującego świnie;
2. Liczba i rodzaj (odhodowanych, tuczonych i prosiaków¹) świń w miejscach dotkniętych chorobą;
3. Liczba i rodzaj świń (odhodowanych, tuczonych i prosiaków) klinicznie dotkniętych w miejscu wystąpienia choroby;
4. Metoda diagnozy;

5. Jeżeli nie wykryto w gospodarstwie – podać czy stało się to w ubojni, czy też w transporcie;
6. Potwierdzenie pierwotnych przypadków² wśród dzikich świń.

---

¹ Dotyczy zwierząt w wieku do około trzech miesięcy.

² Pierwotne przypadki wśród dzikich świń oznacza te przypadki, które wystąpiły na otwartych terenach, tzn. poza ograniczonymi obszarami klasycznego pomoru wśród dzikich świń.

DECYZJA KOMISJI

z dnia 10 października 2002 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 82/894/EWG w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie

(notyfikowana jako dokument nr C(2002) 3670)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2002/788/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie¹, ostatnio zmienioną decyzją Komisji 2000/556/WE², w szczególności jej art. 5 ust. 2 tiret pierwsze,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu umożliwienia podjęcia odpowiednich działań na poziomie wspólnotowym w przypadku wystąpienia ognisk zakaźnej niedokrwistości i wirusowej posocznicy krwotocznej ryb łososiowatych w gospodarstwach lub na obszarach zatwierdzonych jako wolne od tych chorób, powinny one zostać dodane do wykazu chorób podlegających zgłoszeniu.
- (2) W związku z powyższym, załączniki do dyrektywy 82/894/EWG powinny zostać odpowiednio zmienione.
- (3) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załączniki I i II do dyrektywy 82/894/EWG zastępuje się tekstem znajdującym się w Załączniku do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

---

¹ Dz.U. L 37 z 31.12.1982, str. 58.

² Dz.U. L 235 z 19.9.2000, str. 27.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 października 2002 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Choroby podlegające zgłoszeniu:

Afrykański pomór drobiu

Afrykański pomór świń

Influenza drobiu (dawny pomór drobiu)

Choroba niebieskiego języka

Gąbczasta encefalopatia bydła

Klasyczny pomór świń

Zaraza płucna bydła

Pryszczyca

Rzekomy pomór drobiu

Zakaźna niedokrwistość ryb łososiowatych

Zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych

Guzowata choroba skóry bydła

Gorączka doliny Rift

Księgosusz (pomór bydła)

Pomór małych przeżuwaczy

Enterowirusowe zapalenie mózgu i rdzenia u świń (dawna choroba cieszyńska)

Ospa owiec i kóz

Choroba pęcherzykowa świń

Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej

Wirusowa posocznica krwotoczna ryb łososiowatych

ZAŁĄCZNIK II

Informacje wymagane przy zgłoszeniu wymagany na mocy art. 3 i 4 w odniesieniu do pierwotnych i wtórnych ognisk chorób wymienionych w załączniku I:

1. Data wysyłki;
2. Czas wysyłki;
3. Kraj pochodzenia;
4. Nazwa choroby i typ wirusa, w stosownych przypadkach;
5. Numer seryjny ogniska choroby;
6. Typ ogniska;
7. Numer referencyjny ogniska związanego z przedmiotowym ogniskiem;
8. Region i geograficzna lokalizacja gospodarstwa;
9. Inny region objęty ograniczeniami;
10. Data potwierdzenia;
11. Data podejrzenia;
12. Data stwierdzenia pierwszej infekcji;
13. Pochodzenie choroby;
14. Podjęte środki kontrolne;
15. Liczba podejrzanych zwierząt w gospodarstwie (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) zwierzęta z rodziny koniowatych, (g) ryby, (h) gatunki zwierzyny łownej;
16. Liczba zwierząt w gospodarstwie z klinicznymi objawami choroby (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) zwierzęta z rodziny koniowatych, (g) ryby, (h) gatunki zwierzyny łownej;
17. Liczba przypadków zgonu zwierząt w gospodarstwie (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) zwierzęta z rodziny koniowatych, (g) ryby, (h) gatunki zwierzyny łownej;
18. Liczba zwierząt gospodarskich poddanych ubojowi (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) zwierzęta z rodziny koniowatych, (g) ryby, (h) gatunki zwierzyny łownej;
19. Liczba zniszczonych tusz (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f)

zwierzęta z rodziny koniowatych, (g) ryby, (h) gatunki zwierzyny łownej;

Informacje dodatkowe w przypadku pomoru świń:

1. Odległość od najbliższego gospodarstwa trzodowego;
2. Liczba i typ (hodowla, tuczenie i prosięta^{*}) trzody chlewnej w zakażonym gospodarstwie;
3. Liczba i typ (hodowla, tuczenie i prosięta^{*}) trzody chlewnej z klinicznymi objawami choroby w gospodarstwie;
4. Sposób diagnozowania;
5. Jeżeli poza gospodarstwem, czy potwierdzenie miało miejsce w rzeźni, czy w środku transportu;
6. Potwierdzenie przypadków pierwotnych^{**} u dzikich świń.

W przypadku chorób ryb:

Zakażenia zakaźną martwicą układu krwiotwórczego ryb łososiowatych, zakaźną niedokrwistością i wirusową posocznicą krwotoczną ryb łososiowatych, w przypadku ich potwierdzenia w gospodarstwach lub strefach zatwierdzonych jako wolne od przedmiotowych chorób, ogniska te muszą zostać zgłoszone jako ogniska pierwotne. W polu przeznaczonym na informacje dodatkowe wpisuje się nazwę i opis zatwierdzonego gospodarstwa lub strefy.

^{*}Zwierzęta średnio poniżej trzeciego miesiąca życia.

^{**}Przypadek pierwotny u dzikich świń oznacza przypadki mające miejsce na obszarach wolnych od choroby, tzn. poza obszarem objętym ograniczeniami w odniesieniu do klasycznego pomoru dzikich świń.”

DECYZJA KOMISJI

z dnia 10 października 2003 r.

przyznająca tymczasowe odstępstwo od dyrektywy 82/894/EWG w odniesieniu do częstotliwości powiadamiania o ogniskach pierwotnych gąbczastej encefalopatii bydła

(Notyfikowana jako dokument numer C(2003) 3561)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2003/724/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie¹, ostatnio zmienioną rozporządzeniem (WE) nr 807/2003², w szczególności jej art. 5 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 82/894/EWG ustala przepisy dotyczące powiadamiania o ogniskach pewnych chorób zwierząt, włącznie z gąbczastą encefalopatią bydła (BSE), we Wspólnocie. Ta dyrektywa przewiduje, że Państwa Członkowskie mają powiadamiać o pierwotnych ogniskach BSE zarówno Komisję, jak i inne Państwa Członkowskie w ciągu 24 godzin. Dyrektywa 82/894/EWG przewiduje również, że należy co tydzień powiadamiać Komisję o wtórnych ogniskach BSE.
- (2) Różne decyzje Komisji, z których ostatnia to decyzja 98/12/WE³, przyznały Państwom Członkowskim tymczasowe odstępstwa od wymogów dyrektywy 82/894/EWG, jeśli chodzi o powiadamianie o pierwotnych ogniskach BSE w ciągu 24 godzin. Tymczasowe odstępstwo przyznane w decyzji 98/12/WE przewiduje, że o wszystkich ogniskach BSE należy powiadamiać co tydzień.
- (3) We Wspólnocie nadal występują ogniska BSE. W świetle nabytego doświadczenia cotygodniowe relacjonowanie ognisk BSE wymagane dla ognisk wtórnych wydaje się być wystarczające. Zgodnie z tym właściwe jest utrzymanie tymczasowego uchylecia dla Państw Członkowskich, zezwalającego na powiadamianie Komisji o pierwotnych ogniskach BSE w oparciu o tygodniowy okres.

---

¹ Dz.U. L 378 z 31.12.1982 r., str. 58.

² Dz.U. L 122 z 16.5.2003 r., str. 36.

³ Dz.U. L 4 z 8.1.1998 r., str. 63.

(4) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W drodze odstępstwa od art. 3 ust. 1 dyrektywy 82/894/EWG, o wszystkich ogniskach gąbczastej encefalopatii bydła należy powiadamiać do 31 grudnia 2007 r., zgodnie z art. 4 tej dyrektywy.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 października 2003 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

DYREKTYWA RADY

z dnia 18 listopada 1985 r.

wprowadzająca środki wspólnotowe w sprawie zwalczania pryszczycy

(85/511/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

jednym z zadań Wspólnoty w dziedzinie weterynarii jest poprawa stanu zdrowotności zwierząt gospodarskich i tym samym podniesienie rentowności hodowli;

ognisko pryszczycy może w szybkim czasie przybrać rozmiary epidemii, powodując śmiertelność i zakłócenia na skalę mogącą w efekcie doprowadzić do gwałtownego spadku rentowności hodowli trzody chlewnej i przeżuwaczy jako całości;

jak tylko wystąpi podejrzenie obecności choroby, konieczne jest podjęcie środków umożliwiających natychmiastową i skuteczną walkę z nią; takie środki muszą być ustalone przez właściwe władze w sposób uwzględniający to, czy dany kraj przeprowadza program szczepień profilaktycznych na całym swoim terytorium lub na jego części czy też nie; w określonych okolicznościach, Państwa Członkowskie, które prowadzą taką politykę, mogą wyłączyć z uboju zwierzęta posiadające wystarczającą osłonę poszczepienną przed wirusem pryszczycy;

konieczne jest możliwie jak najszybsze zapobieganie rozszerzaniu się choroby, jak tylko powstanie jej ognisko, poprzez ścisłe monitorowanie przepływu zwierząt oraz stosowania produktów, które mogą być skażone, o ile to stosowne, poprzez szczepienia ochronne;

rozpoznanie choroby i identyfikacja wywołującego ją wirusa musi być przeprowadzana pod nadzorem wyznaczonych laboratoriów, a koordynacja ich działań musi być zapewniona przez laboratorium referencyjne wyznaczone przez Wspólnotę;

---

¹ Dz.U. nr C 248 z 22.09.1982, str. 3.

² Dz.U. nr C 242 z 12.09.1983, str. 128.

³ Dz.U. nr C 77 z 21.03.1983, str. 5.

szczepionka stosowana do szczepień interwencyjnych musi być kontrolowana co do skuteczności i bezpieczeństwa, przy koordynacji działań przez wyspecjalizowany instytut wyznaczony przez Wspólnotę; ponadto specjalne skoordynowane środki muszą zostać wprowadzane wówczas, gdy zostają wykryte typy wirusów lub ich mutacje, przeciwko którym szczepionki zwykle stosowane w obrębie Wspólnoty nie zapewniają wystarczającej ochrony; stwierdza się konieczność ustanowienia w tym celu przepisu w odniesieniu do Państw Członkowskich przeprowadzających szczepienia, aby opracowały wieloletnie plany szczepień, które zostaną poddane analizie, oraz, o ile to stosowne, będą przedmiotem koordynacyjnych działań Wspólnoty;

należy ustanowić przepis w sprawie procedury w zakresie bliskiej współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją;

uzgodnienia wprowadzone niniejszą dyrektywą mają charakter próbny i muszą podlegać przeglądowi pod kątem ich dostosowania do rozwoju sytuacji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa minimalne wspólnotowe środki kontroli, które mają być stosowane w razie pojawienia się pryszczycy, niezależnie od typu danego wirusa, bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych regulujących handel wewnątrzwspólnotowy.

Niniejsza dyrektywa nie narusza polityk Państw Członkowskich z zakresu szczepień profilaktycznych.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy, stosuje się odpowiednio definicje podane w art. 2 dyrektywy 64/432/EWG⁴.

Stosuje się również następujące definicje:

- a) „zwierzę należące do gatunków podatnych” oznacza każde gospodarskie lub dzikie zwierzę z grupy przeżuwaczy lub trzodę chlewną znajdującą się na terenie gospodarstwa;
  - b) „podatne nieodporne” oznacza zwierzę należące do gatunków zagrożonych, które nie jest szczepione lub które jest szczepione, lecz którego odporność poszczepienna jest uznana za niedostateczną przez właściwe władze;
  - c) „zwierzę zarażone ” oznacza zwierzę należące do gatunków podatnych:
    - u którego stwierdzono występowanie za życia objawów klinicznych lub zmian patologicznych po śmierci, mogących mieć swoje źródło w pryszczycy,
- lub

---

⁴ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

- w otoczeniu, którego oficjalnie stwierdzono pryszczycę po przeprowadzeniu badania laboratoryjnego;
- d) „zwierzę podejrzane o zarażenie” oznacza zwierzę należące do gatunków podatnych wykazujące za życia objawy kliniczne lub zmiany patologiczne po śmierci, które są tego rodzaju, że można zasadnie podejrzewać występowanie pryszczycy;
- e) „zwierzę podejrzane o nosicielstwo” oznacza zwierzę należące do gatunków podatnych, które zgodnie z zebraniem wywiadem epidemiologicznym mogło się zetknąć bezpośrednio lub pośrednio z wirusem pryszczycy.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewnią, aby wystąpienie lub podejrzenie wystąpienia pryszczycy było niezwłocznie zgłaszane właściwym władzom, zgodnie z dyrektywą 82/894/EWG⁵.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że w gospodarstwie posiadającym jedno lub więcej zwierząt podejrzanych o chorobę lub o zarażenie pryszczycą, podejmuje się z urzędu niezwłocznie dochodzenie mające na celu potwierdzenie występowania choroby lub jej wykluczenie, w szczególności urzędowy lekarz weterynarii pobiera niezbędne próbki lub ma je pobrane do badania laboratoryjnego.

Jak tylko podejrzenie choroby zostaje zgłoszone, właściwe władze ustanawiają urzędowy dozór nad danym gospodarstwem i nakazuje w szczególności, aby:

- wykonano spis wszystkich kategorii zwierząt należących do gatunków podatnych, a w odniesieniu do każdej z tych kategorii, odnotowanie liczby zwierząt już padłych, zarażonych lub, które mogły ulec zarażeniu lub, które mogą być nosicielami; spis musi być prowadzony na bieżąco, aby uwzględniać zwierzęta rodzące się lub padające w okresie istnienia podejrzenia; informacja zawarta w dokumentach spisowych musi być okazywana na żądanie i może podlegać kontroli w czasie każdej wizytacji;
- wszystkie zwierzęta należące do gatunków podatnych na terenie gospodarstwa były przetrzymywane w ich pomieszczeniach bytowych lub w innych, w których mogą być odizolowane;
- żadne zwierzęta należące do gatunków podatnych nie wchodziły na teren gospodarstwa ani go nie opuszczały;
- żadne zwierzęta innych gatunków nie miały wstępu do danego gospodarstwa lub nie mogły go opuścić bez zgody właściwych władz;
- z gospodarstwa nie wywożono mięsa lub tusz zwierząt pochodzących od zwierząt należących do gatunków podatnych lub pasz, narzędzi, przedmiotów lub innych

---

⁵ Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58.

materiałów takich jak wełna lub śmieci albo odpadki, mogące przenosić pryszczycę, o ile przepływ ten nie jest dokonywany za zgodą właściwych władz;

- z gospodarstwa nie wywożono mleka; w przypadku trudności w przechowywaniu mleka na terenie gospodarstwa, właściwe władze mogą wydać zgodę na usunięcie mleka z gospodarstwa pod nadzorem weterynaryjnym do zakładu przetwórstwa w celu poddania tego mleka obróbce cieplnej zapewniającej zniszczenie wirusa pryszczycy;
- ruch osób do gospodarstwa lub z gospodarstwa odbywał się za zgodą właściwych władz;
- wjazd pojazdów do gospodarstwa lub wyjazd stamtąd odbywał się za zgodą właściwych władz, która ustala wymagania konieczne w celu uniknięcia szerzenia się wirusa pryszczycy;
- zostały zastosowane właściwe środki dezynfekujące przy wejściach i wyjściach z budynków, w których przebywają zwierzęta należące do gatunków podatnych oraz przy wejściach do samego gospodarstwa i wyjściach z niego;
- zostało przeprowadzone dochodzenie epidemiologiczne zgodnie z art. 7 i 9.

2. Właściwe władze mogą rozszerzyć środki przewidziane w ust. 1 na przylegające gospodarstwa, w razie, gdy ich położenie, ukształtowanie lub kontakty ze zwierzętami z gospodarstwa, w którym podejrzewa się występowanie choroby, stanowią podstawę do podejrzenia o możliwe zarażenie.

3. Środki określone w ust. 1 i 2 nie zostają wycofane aż do momentu, w którym podejrzenie o pryszczycę nie zostanie urzędowo wykluczone.

Artykuł 5

Jak tylko zostanie potwierdzone, że jedno lub kilka zwierząt określonych w art. 2 lit. c) znajdują się na terenie gospodarstwa, właściwe władze wprowadzają następujące środki:

- 1) urzędowy lekarz weterynarii pobiera odpowiednie próbki lub ma je już pobranie do badania laboratoryjnego, określonego w załączniku I, a takie próbki i badania nie były podejmowane lub przeprowadzone w okresie samego istnienia podejrzenia zgodnie z art. 4 ust. 1 akapit pierwszy;
- 2) w uzupełnieniu środków wymienionych w art. 4 ust. 1 niezwłocznie podejmuje się następujące działania:
  - a) w Państwach Członkowskich lub regionach, gdzie szczepienia są zabronione:
    - wszystkie zwierzęta, należące do gatunków podatnych w danym gospodarstwie, są ubijane na miejscu pod nadzorem urzędowym w taki sposób, aby uniknąć jakiegokolwiek ryzyka rozprzestrzeniania się wirusa pryszczycy;

- po przeprowadzonym uboju, wyżej wymienione zwierzęta zostają zniszczone pod urzędowym nadzorem w taki sposób, aby nie powstało jakiegokolwiek ryzyko rozprzestrzeniania się wirusa pryszczycy;
  - mięso zwierząt należących do gatunków podatnych pochodzących z danego gospodarstwa i ubitych w okresie między prawdopodobnym sprowadzeniem choroby do gospodarstwa a wdrożeniem działań urzędowych, zostaje zlokalizowane po prześledzeniu jego drogi i zniszczone pod urzędowym nadzorem w taki sposób, aby uniknąć jakiegokolwiek ryzyka rozprzestrzeniania się wirusa pryszczycy;
  - tusze zwierząt należących do gatunków podatnych, które padły na terenie gospodarstwa zostają zniszczone pod urzędowym nadzorem w taki sposób, aby uniknąć jakiegokolwiek ryzyka rozprzestrzeniania się wirusa pryszczycy;
  - jakiegokolwiek materiały, określone w art. 4 ust. 1 akapit drugi tiret piąte zostają zniszczone w taki sposób, aby zapewnić zniszczenie obecnego wirusa pryszczycy; całe postępowanie musi zostać przeprowadzone zgodnie z poleceniami urzędowego lekarza weterynarii;
  - mleko i przetwory mleczne zostają zniszczone w taki sposób, aby uniknąć jakiegokolwiek ryzyka rozprzestrzeniania się wirusa pryszczycy;
  - po wyeliminowaniu zwierząt należących do gatunków podatnych oraz materiałów, określonych w art. 4 ust. 1 akapit drugi tiret piąte, budynki przeznaczone dla zwierząt, otoczenie tych budynków oraz pojazdy używane do transportu zwierząt, jak również całe wyposażenie, które mogło ulec skażeniu zostaje oczyszczone i zdezynfekowane zgodnie z art. 10;
  - zwierzęta należące do gatunków potencjalnych są ponownie wprowadzane do gospodarstwa po upływie, co najmniej 21 dni od daty zakończenia czynności czyszczenia i dezynfekowania przeprowadzonych zgodnie z art. 10;
  - przeprowadza się dochodzenie epidemiologiczne zgodnie z art. 7 i 8;
- b) w Państwach Członkowskich lub w regionach, gdzie polityka szczepień jest prowadzona zgodnie z przepisami art. 14:
- (i) - wszystkie zwierzęta należące do gatunków podatnych znajdujące się w gospodarstwie zostają ubite i zniszczone pod urzędowym nadzorem. Po uboju i zniszczeniu zwierząt, Państwa Członkowskie podejmują środki konieczne dla uniknięcia ryzyka utrzymywania się wirusa pryszczycy lub jego rozprzestrzeniania się jak również jakichkolwiek szkodliwych konsekwencji dla środowiska naturalnego; w szczególności wówczas, gdy zwierzęta nie są ubijane na miejscu, są one transportowane w specjalnie wyposażonych pojazdach tak, aby uniknąć jakiegokolwiek ryzyka rozprzestrzeniania się wirusa pryszczycy;

- w przypadku, gdy został zidentyfikowany typ, podtyp lub mutacja wirusa pryszczycy lub, gdy informacje i dane epidemiologiczne dają możliwość upewnienia się, że zastosowane szczepionki dostarczają odporności poszczepiennej, skutecznej w odniesieniu do danego wirusa, Państwa Członkowskie mogą:
    - ograniczyć ubój i niszczenie do nieodpornych zwierząt;
    - zezwolić, aby mięso i mleko pochodzące od zwierząt niezarażonych czy niepodjęrzewanych o zarażenie, zostały poddane odpowiedniej obróbce cieplnej pod nadzorem weterynaryjnym;
  - (ii) środkiem przewidzianym w pkt (i) towarzyszą szczepienia lub doszczepianie pozostałych zwierząt zgodnie z art. 13 ust. 1;
  - (iii) środki przewidziane w lit. a) tiret trzecie, czwarte i piąte stosuje się również, z wyjątkiem przypadku obróbki cieplnej, określonej w pkt (i), środki przewidziane w lit. a) tiret szóste.
- 3) przepisów ust. 1 nie stosuje się w przypadku wystąpienia źródła wtórnego, które jest powiązane epidemiologicznie ze źródłem pierwotnym, z którego zostały już pobrane próbki;
4. właściwe władze mogą rozszerzyć środki przewidziane w ust. 1 na przylegające gospodarstwa, w razie gdy ich położenie, ukształtowanie lub kontakty ze zwierzętami z gospodarstwa, w przypadku gdy odnotowano występowanie choroby, stanowią podstawę do podejrzenia o możliwe zarażenie.

Artykuł 6

1. W przypadku gospodarstw, składających się z dwóch lub więcej oddzielnych jednostek produkcyjnych, właściwe władze mogą zastosować odstępstwa od wymagań art. 5 ust. 2 lit. a), tiret pierwsze i drugie oraz art. 5 ust. 2 lit. a) pkt (i) co do zdrowych jednostek produkcyjnych gospodarstwa, które jest zarażone, pod warunkiem, że urzędowy lekarz weterynarii potwierdził, że struktura i rozmiary tych jednostek oraz działalność tam prowadzona są tego rodzaju, że są one całkowicie odrębne w zakresie przebywania, przetrzymywania i żywienia, co sprawia, że wirus nie może przenosić się z jednego miejsca do drugiego.

Te same środki i możliwości w zakresie odstępowania od wymagań art. 5 ust. 2 lit. a) tiret szóste mogą zostać rozszerzone na gospodarstwo produkujące mleko, pod dodatkowym warunkiem, że dojenie jest przeprowadzane całkowicie oddzielnie w każdej jednostce.

2. W przypadku, gdy przywoływany jest ust. 1, Państwa Członkowskie ustalają szczegółowe zasady, co do jego stosowania w świetle oferowanych gwarancji zdrowotnych. Państwa Członkowskie powiadamiają o tym Komisję.

3. Zgodnie z procedurą ustaloną w art. 16 można podjąć decyzję, że środki ustanowione w ust. 2 zostają zmienione w celu zapewnienia ich skoordynowania ze środkami przyjętymi przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 7

Przedmiotem dochodzenia epidemiologicznego jest:

- okres, w czasie, którego pryszczycza mogła istnieć na terenie gospodarstwa przed zgłoszeniem lub powstaniem podejrzeń w tym względzie;
- prawdopodobne pochodzenie pryszczycy występującej na terenie gospodarstwa oraz identyfikacja innych gospodarstw, na terenie, których znajdują się zwierzęta należące do gatunków podatnych, które mogły ulec zarażeniu lub skażeniu z tego samego źródła;
- przepływ osób, pojazdów i materiałów, określonych w art. 4 ust. 1 akapit drugi, tiret piąte, które prawdopodobnie przeniosły wirusa do gospodarstw lub z gospodarstw, o których mowa.

Artykuł 8

1. a) W przypadku ustalenia lub uznania przez urzędowego lekarza weterynarii, na podstawie potwierdzonych danych, że pryszczycza mogła zostać sprowadzona z innych gospodarstw na teren gospodarstwa, określonego w art. 4, lub z tego ostatniego gospodarstwa na inne gospodarstwo w wyniku przepływu osób, zwierząt lub pojazdów czy też w jakikolwiek inny sposób, te inne gospodarstwa zostają poddane urzędowemu nadzorowi zgodnie z art. 4 i nadzór ten obowiązuje do czasu urzędowego wykluczenia istniejącego podejrzenia o występowaniu pryszczycy na terenie gospodarstwa, określonego w art. 4;
  - b) w przypadku ustalenia lub uznania przez urzędowego lekarza weterynarii, na podstawie potwierdzonych danych, że pryszczycza mogła zostać sprowadzona na teren gospodarstwa, określonego w art. 5, z innych gospodarstw w wyniku przepływu osób, zwierząt lub pojazdów czy też w jakikolwiek inny sposób, te inne gospodarstwa zostają poddane urzędowemu nadzorowi zgodnie z art. 4;
  - c) w przypadku ustalenia lub uznania przez urzędowego lekarza weterynarii, na podstawie potwierdzonych danych, że pryszczycza mogła zostać sprowadzona z gospodarstwa, określonego w art. 5, do innych gospodarstw w wyniku przepływu osób, zwierząt lub pojazdów czy też w jakikolwiek inny sposób, te inne gospodarstwa podlegają przepisom art. 4.
2. Jeżeli gospodarstwo podlegało przepisom ust. 1, właściwe władze zabraniają usuwania zwierząt z gospodarstwa w innym celu niż dla transportu pod urzędowym nadzorem bezpośrednio do ubojni w celu wykonania uboju sanitarnego w czasie piętnastodniowego okresu w przypadku gospodarstw, określonych odpowiednio w ust. 1 lit. a) i b) oraz w czasie dwudziestodniowego okresu w przypadku gospodarstw, określonych w ust. 1 lit. c). Przed udzieleniem takiego upoważnienia, urzędowy lekarz weterynarii musi przeprowadzić badanie stada i potwierdzić fakt, że nie ma podejrzenia zakażenia żadnego ze zwierząt.

3. Jeżeli właściwe władze uznają, że pozwalają na to okoliczności, mogą ograniczyć środki przewidziane w ust. 1 lit. a) i b) do części gospodarstwa i znajdujących się tam zwierząt, pod warunkiem, że zwierzęta zajmowały wydzielone pomieszczenia bytowe oraz były przetrzymywane i żywione całkowicie oddzielnie.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby w momencie urzędowego potwierdzenia diagnozy pryszczycy, właściwe władze utworzyły wokół zarażonego gospodarstwa strefę ochronną, w promieniu minimum 3 km oraz strefę dozoru w promieniu minimum 10 km. Przy tworzeniu stref muszą być brane pod uwagę naturalne granice oraz możliwości nadzoru.

2. a) W strefach ochronnych stosuje się następujące środki:

- przeprowadza się spis wszystkich gospodarstw posiadających zwierzęta należące do gatunków podatnych oraz spis tych zwierząt; gospodarstwa te są okresowo wizytowane;
- zakazane jest przemieszczanie zwierząt należących do gatunków podatnych po drogach publicznych i prywatnych, z wyłączeniem wewnętrznych dróg gospodarstw;
- w ciągu pierwszych 15 dni zwierząt należących do gatunków podatnych nie wolno usuwać z gospodarstwa, na terenie, którego są trzymane z wyjątkiem transportu pod urzędowym nadzorem w celu wykonania uboju sanitarnego bezpośrednio do ubojni położonej w tej strefie lub, gdy dana strefa nie posiada ubojni pod nadzorem weterynaryjnym, do ubojni wyznaczonej przez właściwe władze. Taki transport może być dozwolone przez właściwe władze jedynie po zbadaniu przez urzędowego lekarza weterynarii wszystkich zwierząt należących do gatunków podatnych na terenie gospodarstwa, wykluczającym obecność zwierząt budzących podejrzenie;
- zabrania się obwoźnych usług dla hodowli;
- zabrania się sztucznego unasiennienia w czasie pierwszych 15 dni z wyjątkiem przypadków, gdy jest przeprowadzana przez hodowcę z użyciem nasienia znajdującego się na terenie gospodarstwa lub dostarczonego bezpośrednio przez stację unasiennienia;
- zabrania się organizacji wystaw, targów, pokazów i innych skupisk podatnych zwierząt, w tym spędów lub dystrybucji;
- z zastrzeżeniem przypadku przewidzianego w zdaniu drugim tiret trzecie, zabrania się transportu zwierząt należących do gatunków podatnych, z wyjątkiem tranzytu głównymi drogami lub głównymi szlakami kolejowymi.

b) środki stosowane w strefie ochronnej utrzymywane są przez co najmniej 15 dni po wyeliminowaniu z gospodarstwa wszystkich zwierząt, o których mowa w art. 5 i po przeprowadzeniu na terenie wymienionego gospodarstwa czynności wstępnego czyszczenia i dezynfekcji zgodnie z art. 10. Jednakże środki opisane w ust. 3 w

odniesieniu do strefy dozoru pozostają w mocy w strefie ochronnej w okresie przewidzianym w ust. 3 lit. b).

3. a) W strefie dozoru stosuje się następujące środki:
- przeprowadzany jest spis wszystkich gospodarstw posiadających zwierzęta należące do gatunków podatnych;
  - zakazane jest przemieszczanie zwierząt należących do gatunków podatnych po drogach publicznych i prywatnych, z wyjątkiem doprowadzania zwierząt na pastwisko;
  - transport zwierząt należących do gatunków podatnych na terenie strefy dozoru wymaga zezwolenia wydanego przez właściwą władzę;
  - nie wolno usuwać zwierząt ze strefy dozoru w czasie pierwszych 15 dni. Między piętnastym a trzydziestym dniem zwierząt nie wolno usuwać z omawianej strefy, z wyjątkiem transportu pod urzędowym nadzorem w celu wykonania uboju sanitarnego. Omawiany transport może być dopuszczony przez właściwe władze jedynie po przeprowadzeniu przez urzędowego lekarza weterynarii badania wszystkich zwierząt, o których mowa oraz po potwierdzeniu, że u żadnego zwierzęcia nie podejrzewa się zarażenia.
  - zabrania się obwoźnych usług dla hodowli;
  - zabrania się organizacji wystaw, targów, pokazów i innych skupisk podatnych zwierząt,
- b) Środki przewidziane dla strefy nadzoru pozostają w mocy przez okres co najmniej 30 dni po wyeliminowaniu z gospodarstwa wszystkich zwierząt, określonych w art. 5 i po przeprowadzeniu na terenie wymienionego gospodarstwa czynności wstępnego czyszczenia i dezynfekcji zgodnie z art. 10.

Artykuł 10

Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- środki dezynfekujące i ich stężenia są oficjalnie zatwierdzone przez właściwe władze;
- czynności czyszczenia i dezynfekowania są przeprowadzane pod urzędowym nadzorem, zgodnie z instrukcjami urzędowego lekarza weterynarii.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- analizy laboratoryjne mające na celu wykrycie pryszczycy są przeprowadzane przez krajowe laboratorium wskazane w załączniku, który może zostać zmieniony lub uzupełniony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Wymienione analizy laboratoryjne powinny, w razie konieczności, a zwłaszcza w przypadku pojawienia się choroby po raz pierwszy, ujawniać typ, podtyp czy też, o ile to stosowne, mutację danego wirusa, co w razie konieczności może zostać potwierdzone przez laboratorium referencyjne wyznaczone przez Wspólnotę;
- jedno z krajowych laboratoriów określonych w załączniku I jest odpowiedzialne za koordynowanie standardów i metod diagnostycznych w każdym Państwie Członkowskim;
- krajowe laboratoria, określone w tiret pierwsze są powiązane z laboratorium referencyjnym wyznaczonym przez Wspólnotę.

2. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, wyznaczy przed dniem 1 stycznia 1987 r. laboratorium referencyjne, określone w ust. 1 oraz ustali jego kompetencje i szczegółowe zasady stosowania zgodnie z ust. 1 tiret drugie.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- w przypadku, gdy zwierzęta należące do gatunków podatnych są przenoszone z terenu gospodarstwa, w którym są trzymane, są identyfikowane w sposób umożliwiający szybkie prześledzenie ich drogi i ustalenie danych dotyczących gospodarstwa, z którego pochodzą lub gospodarstwa, z którego przybywają. Jednakże dla niektórych kategorii zwierząt oraz bez uszczerbku dla art. 13 dyrektywy Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń⁶, ostatnio zmienionej dyrektywą 84/645/EWG⁷, w pewnych okolicznościach oraz mając na względzie sytuację w zakresie zdrowotności, właściwe władze mogą dopuścić inne sposoby szybkiego ustalania gospodarstwa pochodzenia zwierząt lub gospodarstwa, z którego przybywają jak również drogę przepływów zwierząt. Uzgodnienia związane z identyfikacją zwierząt lub z ustaleniem danych gospodarstwa ich pochodzenia ustalane są przez właściwe władze;

---

⁶ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

⁷ Dz.U. nr L 339 z 27.12.1984, str. 33.

- właściciel lub posiadacz zwierząt są zobowiązani do dostarczania na wezwanie właściwych władz informacji dotyczących zwierząt przybywających do ich gospodarstw lub je opuszczających;
- wszystkie osoby trudniące się zarobkowym transportem lub wprowadzaniem do obrotu zwierząt należących do gatunków podatnych dostarczają właściwym władzom informacje dotyczące przepływu zwierząt, które transportują lub wprowadzają do obrotu oraz zapewnić wszystkie szczegóły związane z taką informacją.

Artykuł 13

1. W przypadku, gdy pryszczycza zostaje zdiagnozowana w gospodarstwie, środki zwalczania choroby mogą zostać uzupełnione o szczepienia zwierząt, należących do podatnych gatunków znajdujących się w gospodarstwach narażonych na zakażenie na obszarze określonym przez właściwe władze.

2. W przypadku, określonym w ust. 1, Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) bez uszczerbku dla odstępstwa przewidzianego w art. 5 ust. 2 lit. b) pkt (i) tiret drugie, jak również dla przepisów krajowych, przewidujących profilaktyczne szczepienia przeciwko pryszczycy przeprowadzane u niektórych lub u wszystkich zwierząt należących do gatunków podatnych na całym terytorium lub na jego części, zabrania się szczepienia lub doszczepiania zwierząt należących do gatunków podatnych na terenie gospodarstw, określonych w art. 4;
- b) podawanie surowicy jest zabronione;
- c) rodzaj szczepionki przeciwko pryszczycy oraz sposób jej stosowania są zgodne z ogólnymi zaleceniami przyjętymi w tej sprawie zgodnie z procedurą określoną w art. 16;
- d) stosowana szczepionka jest dopuszczona przez właściwe władze na podstawie weryfikacji przeprowadzonej przez krajowe laboratoria, koordynowanej przez instytut wyznaczony zgodnie z art. 14 ust. 3;
- e) każda szczepionka przywożona z państwa trzeciego spełnia wymagania ustanowione w lit. c) i jest sprawdzona w trybie wskazanym w lit. d).

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji przyjmuje procedurę dla koordynowania standardów i sprawdzania szczepionek na terytorium Wspólnoty.

3. W razie wystąpienia typów, podtypów lub mutacji wirusa pryszczycy, przeciwko którym szczepionki zwykle stosowane nie zapewniają ochrony lub też ochrona ta jest niewystarczająca, zainteresowane Państwo Członkowskie niezwłocznie informuje Komisję i inne Państwa Członkowskie podając, jakie środki nadzwyczajne uznaje za konieczne w celu dostosowania składu szczepionki jak również rozwiązań w zakresie stosowania tych środków.

4. Jeżeli w świetle środków krajowych, o których mowa powyżej, przyjęcie środków wspólnotowych okaże się konieczne, środki takie podejmuje się w ramach procedury przewidzianej w art. 16.

Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie, które dopuszczają szczepienia przeciwko pryszczycy opracowują wieloletnie plany szczepień, które przedkładają Komisji i innym Państwom Członkowskim w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

Plan ten musi określać:

- (i) - częstotliwość szczepień,
  - warunki i procedurę produkcji oraz kontroli szczepionek używanych w różnych możliwych okolicznościach powstania ogniska pryszczycy,
  - „normatywną” zdolność ochronną,
  - odporność krzyżową na inne warianty,
  - gatunki i kategorie zwierząt, które mają być przedmiotem programu szczepień,
  - procedury nadzoru w zakresie dystrybucji, konserwacji, przechowywania i stosowania szczepionek;
- (ii) - rodzaje wirusa,
  - charakterystyka i skład każdej użytej szczepionki.

2. Koordynacja środków przyjętych przez Państwa Członkowskie jako część ich krajowych programów przeciwko pryszczycy, przewidzianych w ust. 1 pkt (i), podejmowana jest zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16, w celu zapewnienia ich skuteczności.

3. Przed dniem 1 stycznia 1987 r., stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, Rada wyznaczy laboratorium, określone w art. 13 oraz określi zakres jego uprawnień łącznie z uprawnieniami instytutu odpowiedzialnego za kontrolę szczepionki i badania odporności krzyżowej.

4. Przed dniem 1 stycznia 1989 r., Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie, gdzie to stosowne, wraz z wnioskami w sprawie zasad dotyczących produkcji i dystrybucji szczepionek przeciwko pryszczycy na terenie Wspólnoty, łącznie z wnioskami w sprawie utworzenia wspólnotowej rezerwy szczepionek przeciwko pryszczycy.

Artykuł 15

Jeżeli pryszczycyca obejmuje niepokojąco dużą część terytorium Państwa Członkowskiego, a pomimo podjętych środków, szczególnie przy stosowaniu art. 13, epidemia rozprzestrzenia się i rozwija szeroko poza granice strefy szczepień, Państwo Członkowskie, które nie stosuje szczepień profilaktycznych na części lub na całości swojego terytorium, może przeprowadzać

takie szczepienia na części lub na całości swojego terytorium oraz stosować środki ustanowione w art. 5 ust. 2 lit. b). Informuje ono Komisję i inne Państwa Członkowskie o tym działaniu.

Artykuł 16

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedkłada kwestie Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, ustanowionemu decyzją 68/361/EWG⁸ (zwanego dalej „Komitetem”), albo z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. W Komitecie głosy Państw Członkowskich są ważone zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedstawia projekt środków, które mają zostać przyjęte. Komitet przedstawia swoją opinię w sprawie tych środków w terminie dwóch dni. Opinie przyjmowane są większością 54 głosów.

4. Komisja przyjmuje środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu. Jeśli środki te nie są zgodne z opinią Komitetu lub, jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję środków, które mają być podjęte. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli Rada nie przyjęła żadnych środków w terminie 15 dni od dnia, w którym sprawa została jej przedstawiona, Komisja przyjmuje proponowane środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, chyba że Rada zagłosowała zwykłą większością głosów przeciwko tym środkom.

Artykuł 17

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedkłada kwestie Komitetowi, albo z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. W Komitecie głosy Państw Członkowskich są ważone zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, które mają zostać przyjęte. Komitet przedstawia swoją opinię w sprawie tych środków w terminie ustalonym przez przewodniczącego uwzględniając stopień pilności sprawy. Opinie przyjmowane są większością 54 głosów.

4. Komisja przyjmuje środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu. Jeśli środki te nie są zgodne z opinią Komitetu lub, jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję środków, które mają być podjęte. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli Rada nie przyjęła żadnych środków w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym sprawa została jej przedstawiona, Komisja przyjmuje proponowane środki i niezwłocznie

---

⁸ Dz.U. nr 255 z 18.10.1968, str. 23.

wprowadza je w życie, chyba że Rada zagłosowała zwykłą większością głosów przeciwko tym środkom.

Artykuł 18

Na podstawie sprawozdania Komisji w sprawie doświadczenia zdobytego w zakresie walki z przyszcycą, w miarę potrzeb wraz z towarzyszącymi wnioskami, Rada dokona przeglądu sytuacji do dnia 1 stycznia 1990 r., w celu dalszej harmonizacji.

Artykuł 19

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 1987r.

Artykuł 20

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 listopada 1985 r.

W imieniu Rady

J. FISCHBACH

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

KRAJOWE LABORATORIA ZAJMUJĄCE SIĘ PRYSZCZYCĄ

BELGIA I LUKSEMBURG:	Institut national de recherches vétérinaires, Groeselenberg 99, 1180 Bruxelles.
DANIA:	Statens veterinære institut for Virusforskning, Lindholm.
WŁOCHY:	Istituto zooprofilattico sperimentale della Lombardia e dell'Emilia Romagna, Brescia. Istituto superiore della Sanità, Roma.
ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDIA:	Animal Virus Research Institute, Pirbright, Woking, Surrey.
FRANCJA:	Laboratoire national de pathologie bovine, Lyon.
GRECJA:	Ινστιτούτο Αφθώδους Πυρετού, Αγία Παρασκευή Αττικής.
REPUBLIKA FEDERALNA NIEMIEC:	Bundesforschungsanstalt fuer Viruskrankheiten der Tiere, Tuebingen.
KRÓLESTWO NIDERLANDÓW:	Centraal Diergeneeskundig Instituut, Lelystad.
HISZPANIA:	Laboratorio Central de Sanidad Animal, Madrid.
PORTUGALIA:	Laboratório Nacional de Investigação Veterinária, Lisboa.

DECYZJA KOMISJI

z dnia 12 lipca 1988 r.

**koordynująca zasady ustanowione przez Państwa Członkowskie w zastosowaniu art. 6
dyrektywy Rady 85/511/EWG**

(88/397/EWG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając dyrektywę Rady 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r. wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy¹, w szczególności jej art. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 85/511/EWG, jeżeli w skład gospodarstw hodowlanych wchodzi dwie lub więcej, jednostki produkcyjne, właściwe władze Państw Członkowskich mogą zrezygnować z wymogów dyrektywy w sprawie uboju i zniszczenia wszystkich zwierząt w gospodarstwie w zdrowych jednostkach produkcyjnych, które nie podlegają tego rodzaju wymogom, pod warunkiem potwierdzenia przez urzędowego lekarza weterynarii, że zdrowe jednostki są całkowicie oddzielone, jeżeli chodzi o pomieszczenia, hodowanie i karmienie;

taka sama możliwość istnieje w odniesieniu do gospodarstw produkujących mleko, pod dodatkowym warunkiem, iż dojenie w każdej jednostce wykonywane jest zupełnie oddzielnie;

zgadzając się na taką rezygnację, Państwo Członkowskie musi zagwarantować, że ryzyko rozprzestrzeniania wirusa pryszczycy między oddzielnymi jednostkami produkcyjnymi w gospodarstwie nie jest większe niż ryzyko rozprzestrzeniania między oddzielnymi gospodarstwami;

zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 85/511/EWG, Państwa Członkowskie które zamierzają zezwolić na określoną rezygnację, powiadomiły Komisję o szczegółowych zasadach na jakich ma się ona odbywać;

przepisy Państw Członkowskich powinny zostać zmienione na mocy art. 6 ust. 3 dyrektywy 85/511/EWG, aby zapewnić w tej dziedzinie koordynację w całej Wspólnocie; koordynacja ta powinna ustanawiać minimalny zestaw zasad, które należy stosować we wszystkich Państwach Członkowskich;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

---

¹ Dz.U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Gdy Państwa Członkowskie korzystają z art. 6 ust. 1 dyrektywy 85/511/EWG, muszą zagwarantować, że stosowane przez nie zgodnie z ust. 2 tego artykułu przepisy, zawierają co najmniej, co następuje:

- odstępstwo przewidziane w art. 6 ust. 1 dyrektywy 85/511/EWG może być przyznane po dokonaniu indywidualnej oceny danego gospodarstwa, przeprowadzonej przez urzędowego lekarza weterynarii podczas urzędowego dochodzenia, prowadzonego w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności pryszczycy,
- ocena ta musi uwzględniać wszystkie warunki i sytuacje związane z możliwością rozprzestrzenienia pryszczycy.

Artykuł 2

1. Przyznając odstępstwo określone w art. 1, Państwa Członkowskie gwarantują, że ryzyko rozprzestrzeniania wirusa pryszczycy między oddzielnymi jednostkami produkcyjnymi w gospodarstwie nie jest większe niż ryzyko rozprzestrzeniania między oddzielnymi gospodarstwami.

2. Intensywnie prowadzone jednostki produkcyjne posiadające zdrowe zwierzęta, muszą spełniać poniższe wymagania:

- być oddzielone konstrukcyjnie od jednostek, w których przebywają zarażone zwierzęta, bez możliwości komunikacji lub wspólnej przestrzeni powietrznej między nimi,
- posiadać oddzielne składy na sprzęt, pasze, ścieki i, gdy sytuacja tego wymaga, mleko,
- posiadać oddzielne urządzenia do dezynfekcji przy wejściach i wyjściach,
- posiadać własny personel,
- ponadto nie można dokonywać wymiany maszyn rolniczych lub innego sprzętu między zarażonymi a zdrowymi jednostkami produkcyjnymi, nie może też występować wymiana zwierząt, produktów zwierzęcych, paszy dla zwierząt, narzędzi, przedmiotów lub innych substancji takich jak wełna, odpady lub materiały odrzucone, które mogłyby spowodować przeniesienie pryszczycy z jednostek zakażonych na zdrowe.

Artykuł 3

Warunki ustanowione w art. 2 muszą zostać spełnione ku zadowoleniu urzędowego lekarza weterynarii, przed dniem kiedy w gospodarstwie pojawiło się jedno lub więcej zarażonych zwierząt w rozumieniu art. 2 lit. c) dyrektywy 85/511/EWG, biorąc pod uwagę prawdopodobny okres inkubacji choroby.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 lipca 1988 r.

W imieniu Komisji

Frans ANDRIESEN

Wiceprzewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 2 lipca 1992 r.

zmieniająca wykaz przedsiębiorstw i laboratoriów uprawnionych do operowania wirusem pryszczycy, ustanowiony dyrektywą 85/511/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy

(92/380/EWG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając dyrektywę Rady 85/511/EWG¹, zmienioną dyrektywą 90/423/EWG², w szczególności jej art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

w wyniku zaprzestania rutynowych szczepień przeciwko pryszczycy we Wspólnocie wzrosła wrażliwość stad wspólnotowych na tę chorobę;

dlatego istotne jest stworzenie warunków zapewniających, że laboratoria zajmujące się tym wirusem robią to w sposób bezpieczny, uniemożliwiający rozprzestrzenianie wirusa, co mogłoby stanowić zagrożenie dla stad wspólnotowych;

art. 13 dyrektywy 85/511/EWG nakładał na Komisję obowiązek przeprowadzania kontroli na miejscu, mających na celu sprawdzenie, czy zatwierdzone laboratoria wymienione w załącznikach A i B do wspomnianej dyrektywy spełniają minimalne normy przewidziane przez FAO, oraz dokonania rewizji wykazu tych laboratoriów zgodnie z wynikami kontroli; kontrole takie zostały od tego czasu przeprowadzone;

władze niektórych państw podjęły decyzje o zaprzestaniu operowania wirusem pryszczycy w niektórych laboratoriach;

należy zmienić wykazy; właściwe jest zracjonalizowanie wykazu w załącznikach A i B;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załączniki A i B do dyrektywy Rady 85/511/EWG zastępuje się tekstem znajdującym się w Załączniku do niniejszej decyzji.

---

¹ Dz.U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11.

² Dz.U. nr L 224 z 18.8.1990, str. 13.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 lipca 1992 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK A

**PRYWATNE LABORATORIA UPRAWNIONE DO OPEROWANIA ŻYWYM
WIRUSEM PRYSZCZYCY PRZEZNACZONYM DO PRODUKCJI SZCZEPIONEK**

Niemcy:	Bayer AG, Osteratherstraße 1a, 5000 Köln 60.
Francja:	Rhône - Merieux, Laboratoire IFFA, rue Marcel Merieux, 69007 Lyon.
Hiszpania:	Cooper Zeltia SA, 36400 Porriño (Pontevedra);
	Laboratorio de Sanidad Veterinaria Hipra, SA, Les Prades, 17170 Amer (Girona);
	Laboratorios Sobrino SA, Apartado 49, 18080 Olot (Girona).
Zjednoczone Królestwo:	Rhône - Merieux, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Woking, Surrey.

ZALĄCZNIK B

**PAŃSTWOWE LABORATORIA UPRAWNIONE DO OPEROWANIA ŻYWYM
WIRUSEM PRYSZCZYCY**

Belgia i Luksemburg:	Institut national de recherches vétérinaires, Groeselenberg 99, B-1180 Bruxelles.
Dania:	Statens Veterinære Institut for Virusforskning, Lindholm.
Włochy:	Istituto zooprofilattico sperimentale della Lombardia e dell'Emilia Romagna, Brescia.
Zjednoczone Królestwo i Irlandia:	Institute for Animal Health, Pirbright, Woking, Surrey.
Francja:	Laboratoire national de pathologie bovine, Lyon; Laboratoire central de recherche vétérinaire, Maisons - Alfort.
Grecja:	Institute for Foot and Mouth Disease and Exotic Diseases, Attiki 15310.
Niemcy:	Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere, - Anstaltsteil 7400 Tübingen, - Anstaltsteil Friedrich Loeffler Institut, 0-2201 – Insel Riems.
Niderlandy:	Centraal Diergeneeskundig Instituut, Lelystad.
Hiszpania:	Laboratorio de Alta Seguridad Biológica (INIA), 28130 Madryt.”

DECYZJA KOMISJI

z dnia 10 kwietnia 2001 r.

w sprawie ustanowienia środków podejmowanych przed zniesieniem ograniczeń stosowanych zgodnie z art. 9 dyrektywy Rady 85/511/EWG

(notyfikowana jako dokument nr C(2001) 1094)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2001/295/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego¹, ostatnio zmienioną dyrektywą 92/118/EWG², w szczególności jej art. 10,

uwzględniając dyrektywę Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego³, ostatnio zmienioną dyrektywą 92/118/EWG, w szczególności jej art. 9,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) dyrektywa Rady 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r.⁴, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji, wprowadziła wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy;
- (2) ustanowienie, zgodnie z art. 9 tej dyrektywy, strefy ochronnej i strefy dozoru wokół potwierdzonego ogniska choroby jest niezbędnym elementem jej zwalczania, jednakże dyrektywa nie przewiduje środków, które należy podjąć przed zniesieniem ograniczeń zastosowanych w tych strefach;
- (3) po otrzymaniu sprawozdań dotyczących ognisk pryszczycy w Zjednoczonym Królestwie, Francji, Niderlandach i Irlandii, w celu wzmocnienia środków podjętych przez Państwa Członkowskie, Komisja w ramach dyrektywy 85/511/EWG przyjęła decyzje 2001/172/WE⁵, 2001/208/WE⁶, 2001/223/WE⁷ i 2001/234/WE⁸ dotyczące

¹ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29.

² Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49.

³ Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 13.

⁴ Dz.U. L 315 z 26.11.1985, str. 11.

⁵ Dz.U. L 62 z 2.3.2001, str. 22.

⁶ Dz.U. L 73 z 15.3.2001, str. 38.

⁷ Dz.U. L 82 z 22.3.2001, str. 29.

niektórych środków ochronnych w odniesieniu do pryszczycy w poszczególnych Państwach Członkowskich;

- (4) obecna epidemia objęła dużą liczbę zwierząt z gatunków podatnych, u których objawy kliniczne były bardzo łagodne i dlatego brak występowania choroby musi być udowodniony właściwymi testami laboratoryjnymi;
- (5) wydaje się stosowne, aby ustanowić minimalne wymagania w stosunku do środków podejmowanych przed zniesieniem ograniczeń stosowanych w strefach ochronnych i strefach dozoru;
- (6) środki przewidziane w niniejszej decyzji nie mają zastosowania do Wielkiej Brytanii, z powodu sytuacji epidemiologicznej, która jest odmienna i nieporównywalna z innymi częściami Wspólnoty;
- (7) środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Irlandia Północna i Państwa Członkowskie oprócz Zjednoczonego Królestwa zapewniają podjęcie następujących środków w strefach ustanowionych zgodnie z dyrektywą 85/511/EWG przed zniesieniem ograniczeń przewidzianych w art. 9 tej dyrektywy:

1. Środki zastosowane w strefie ochronnej zostają utrzymane do czasu spełnienia następujących wymagań:
  - a) co najmniej 15 dni upłynęło od czasu wyeliminowania wszystkich zwierząt z gatunków podatnych z gospodarstwa określonego w art. 5 dyrektywy 85/511/EWG i od ukończeniu wstępnego oczyszczenia i dezynfekcji, przeprowadzanych zgodnie z art. 10 tej dyrektywy, oraz
  - b) przeprowadzone badania wykazały wyniki ujemne we wszystkich gospodarstwach położonych z obrębie strefy, w której trzymane są zwierzęta z gatunków podatnych.

Badanie przeprowadzane jest zgodnie z przepisami pkt. 1 Załącznika i obejmuje środki przewidziane w ppkt. 2.2 Załącznika, jeżeli wymaga tego sytuacja epidemiologiczna, w szczególności w stosunku do małych przeżuwaczy zarażonych pryszczycą oraz w oparciu o przepisy ppkt. 2.1 i 2.4 Załącznika.

2. Środki zastosowane w strefie dozoru zostają utrzymane do czasu spełnienia następujących wymagań:
  - a) co najmniej 30 dni upłynęło od czasu wyeliminowania wszystkich zwierząt z gatunków podatnych z gospodarstwa określonego w art. 5 dyrektywy 85/511/EWG i od ukończeniu wstępnego oczyszczenia i dezynfekcji,

---

⁸ Dz.U. L 84 z 23.3.2001, str. 62.

przeprowadzanych zgodnie z art. 10 tej dyrektywy, oraz

- b) wymagania ustanowione w ust. 1 lit. b) zostały spełnione w poszczególnych strefach,
- c) przeprowadzone badania wykazały wyniki ujemne we wszystkich gospodarstwach położonych w obrębie strefy, w których trzymane są zwierzęta z gatunków podatnych.

Badanie przeprowadzane jest zgodnie z przepisami pkt 1 Załącznika i obejmuje środki przewidziane w ppkt. 2.3 Załącznika, jeżeli wymaga tego sytuacja epidemiologiczna, w szczególności w stosunku do małych przeżuwaczy zarażonych pryszczycą oraz w oparciu o przepisy ppkt. 2.1 i 2.4 Załącznika.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 kwietnia 2001 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

1. BADANIA KLINICZNE

- 1.1. Gospodarstwa powinny poddać badaniom klinicznym wszystkie zwierzęta z gatunków podatnych w celu zbadania oznak lub symptomów pryszczycy.
- 1.2. Należy zwracać szczególną uwagę na zwierzęta, które, z dużym prawdopodobieństwem, mogły być narażone na zarażenie wirusem pryszczycy, szczególnie podczas transportu z gospodarstw wysokiego ryzyka lub poprzez bliski kontakt z osobami lub sprzętem, które miały styczność z gospodarstwami wysokiego ryzyka.
- 1.3. Badania kliniczne powinny także uwzględniać przenoszenie pryszczycy i sposób, w jaki trzymane są zwierzęta z gatunków podatnych.
- 1.4. Odpowiednie rejestry przechowywane w gospodarstwach powinny zostać szczegółowo zbadane ze szczególnym uwzględnieniem danych o zachorowalności, śmiertelności i poronieniach, klinicznych obserwacjach, zmianach w produktywności i spożyciu paszy, zakupie i sprzedaży zwierząt, przebywaniu w nich osób prawdopodobnie zarażonych i innych informacji ważnych w wywiadzie medycznym.

2. PROCEDURY POBIERANIA PRÓBEK

- 2.1. Pobieranie próbek serologicznych jest przeprowadzane zgodnie z zaleceniami zespołu epidemiologicznego ustanowionego w ramach planów gotowości, i bez uszczerbku dla wymagań ppkt. 2.2 i 2.3 uzupełnia przepisy dotyczące dowodów na brak występowania wcześniejszego zakażenia.

Środki mające zastosowanie do gospodarstw, w których trzymane są owce i kozy mogą w takim samym stopniu być stosowane w stosunku do gospodarstw, w których trzymane są inne zwierzęta podatne, z uwzględnieniem zaleceń zespołu epidemiologicznego.

- 2.2. Wszystkie gospodarstwa w granicach strefy, w której owce i kozy nie przebywały w bezpośredniej i bliskiej styczności z bydłem w okresie, co najmniej 21 dni przed pobraniem próbek zostają objęte badaniami zgodnie z Protokołem pobierania próbek właściwym do wykrycia, co najmniej 5% występowania choroby, z co najmniej 95% pewnością.
- 2.3. Wszystkie gospodarstwa w granicach strefy, w której podejrzewa się obecność pryszczycy, przy równoczesnym braku objawów klinicznych, szczególnie w przypadku owiec i kóz, zostają poddane badaniu. Do celów tego badania stosuje się odpowiedni model wieloetapowego pobierania próbek zapewniający, że próbki są pobierane:
  - 2.3.1. w gospodarstwach we wszystkich jednostkach administracyjnych mieszczących się w granicach strefy, w której owce i kozy nie zostały narażone na bezpośrednią i bliską styczność z bydłem w okresie co najmniej 30 dni przed pobraniem próbek, i
  - 2.3.2. w jak najbardziej licznej grupie gospodarstw, określonych w ppkt. 2.3.1,

niezbędnej do wykrycia z 95% pewnością przynajmniej jednego zakażonego gospodarstwa, w przypadku gdy występowanie choroby wynosi 2% i jest w równym stopniu przenoszone w obrębie strefy (maksymalnie 150 gospodarstw), oraz

- 2.3.3. od takiej liczby owiec i kóz na gospodarstwo, jaka jest niezbędna do wykrycia co najmniej 5% występowania choroby w stadzie z co najmniej 95% pewnością, lecz z liczby nie większej niż 60 próbek na gospodarstwo i od wszystkich owiec i kóz jeżeli ich liczba w stadzie nie przekracza 15 sztuk.
- 2.4. Działania rozpoczną się, co najmniej 21 dni po wyeliminowaniu podatnych zwierząt z zakażonych gospodarstw i po przeprowadzeniu wstępnego oczyszczania i dezynfekcji.

DECYZJA KOMISJI

z 10 stycznia 2003 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 85/511/EWG odnośnie listy laboratoriów uprawnionych do prowadzenia badań nad żywym wirusem pryszczycy

(notyfikowana jako dokument nr C(2002)5559)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2003/11/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r. wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy¹, zmienioną ostatnio Aktem Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji, a w szczególności punkt drugi artykułu 13 ust. 2 w/w dyrektywy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zaprzestanie rutynowego szczepienia przeciwko wirusowi pryszczycy na terenie Wspólnoty w roku 1991 podwyższyło podatność stad Wspólnoty na tę chorobę. Dlatego też konieczne jest zapewnienie bezpiecznych warunków pracy laboratoriom, które obchodzą się z tym wirusem, tak, aby zapobiec rozprzestrzenianiu wirusa, który mógłby zagrozić stadom Wspólnoty.
- (2) W dyrektywie 85/511/EWG wymienione zostały krajowe i komercyjne laboratoria uprawnione do obchodzenia się z żywym wirusem pryszczycy. Niniejsza dyrektywa nakazuje tym laboratoriom przestrzeganie minimalnych norm zalecanych przez Organizację do spraw Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) Organizacji Narodów Zjednoczonych.
- (3) Niektóre Państwa Członkowskie zdecydowały o zaprzestaniu zajmowania się wirusem pryszczycy przez niektóre laboratoria, podczas gdy inne Państwa Członkowskie dostarczyły koniecznych gwarancji, iż laboratoria, które zostały zatwierdzone do wykonywania tych badań przestrzegają wymaganych norm. Poza tym, zmieniły się szczegóły dotyczące pewnych laboratoriów umieszczonych w wykazie dyrektywy 85/511/EWG.
- (4) Dlatego też konieczne jest uaktualnienie wykazów laboratoriów, stanowiących Załączniki A i B do dyrektywy 85/511/EWG.

---

¹ Dz. U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11.

(5) Dlatego też należy dokonać stosownych zmian dyrektywy 85/511/EWG.

(6) Przewidywane w niniejszej dyrektywie środki są zgodne z opinią Stałego Komitetu do spraw Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załączniki A i B do dyrektywy 85/511/EWG zastępuje się tekstem Załącznika do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja jest skierowana do Państw Członkowskich

Sporządzono w Brukseli, 10 stycznia 2003.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK A

Komercyjne laboratoria uprawnione do obchodzenia się z żywym wirusem pryszczycy na potrzeby produkcji szczepionki

NIEMCY	Bayer AG, Köln
FRANCJA	Merial, SAS, Laboratoire FIFA, Lyon
NIDERLANDY	CIEC-Lelystad, Central Institute for Animal Disease Control, Lelystad
WIELKA BRYTANIA	Merial, SAS, Pirbright Laboratory, Pirbright

ZAŁĄCZNIK B

Krajowe laboratoria uprawnione do obchodzenia się z żywym wirusem pryszczycy

BELGIA	Veterinary and Agrochemical Research Centre CODA CERVA-VAR, Uccle
DANIA	Danish Veterinary Institute, Department of Virology Lindholm
NIEMCY	Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere - Anstaltsteil Tübingen - Anstaltsteil Friedrich Loeffler Institute, Insel Riems
GRECJA	Instituto Afthódoys Pyretoý, Agía Paraskeví Attikis
HISZPANIA	Laboratorio Central de Sanidad Animal INIA (CSIA-INIA), Valdeolmos, Madryt
FRANCJA	Agence française de sécurité sanitaire des aliments (AFSSA) - Laboratoire d'études et de recherches en pathologie bovine et hygiène des viandes, Lyon - Laboratoire d'études et de recherches en pathologie animale et zoonoses, Maison-Alfort
WŁOCHY	Istituto zooprofilattico sperimentale della Lombardia e dell'Emilia Romana, Brescia
NIDERLANDY	CIEC-Lelystad, Central Institute for Animal Disease Control Lelystad
AUSTRIA	Österreichische Agentur für Gesundheit und Ernährungssicherheit Veterinärmedizinische Untersuchungen Mödling
WIELKA BRYTANIA	Institute for Animal Health Pirbright

DYREKTYWA RADY

z dnia 14 czerwca 1988 r.

ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego

(88/407/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH:

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając propozycję Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

warunki dotyczące problemów zdrowotnych bydła domowego oraz świń przeznaczonych do handlu wewnątrzspółnotowego są zamieszczone w dyrektywie 64/432/EWG⁴, zmienionej rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85⁵, uwzględniając, że dyrektywa 72/462/EWG⁶, zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85 zawiera wytyczne dotyczące problemów badań weterynaryjnych bydła domowego oraz świń przywożonych z państw trzecich;

wyżej wymienione postanowienia zabezpieczyły w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie bydła domowego i świń z państw trzecich, że państwo pochodzenia zwierząt gwarantuje, że kryteria zdrowotne zostały dopełnione tak że ryzyko rozprzestrzeniania się chorób zwierząt zostało prawie całkowicie wyeliminowane, występuje jednak pewne ryzyko rozprzestrzeniania się chorób w przypadku handlu nasieniem zwierząt;

w związku z polityką Wspólnoty dotyczącą ujednoczenia narodowych przepisów zdrowotnych zarządzających handlem zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego wewnątrz Państw Wspólnoty, stało się obecnie koniecznym stworzenie jednolitego systemu dotyczącego przywozu nasienia bydła domowego do Państw Wspólnoty i handlu wewnątrzspółnotowego;

w związku z handlem nasieniem zwierzęcym wewnątrz Wspólnoty, Państwa Członkowskie, w których nasienie jest pobierane powinny być zobowiązane do zapewniania, że nasienie to zostało pobrane i spreparowane w dopuszczonych i nadzorowanych stacjach unasienniania

---

¹ Dz.U. nr C 267 z 6.10.1983, str. 5.

² Dz.U. nr C 342 z 19.12.1983, str. 11.

³ Dz.U. nr C 140 z 28.5.1984, str. 6.

⁴ Dz.U. nr 121 z 29.7.1964, str. 1977/64.

⁵ Dz.U. nr L 362 z 31.12.1985, str. 8.

⁶ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

zwierząt, że nasienie uzyskano od zwierząt, których stan zdrowotny wyklucza ryzyko rozprzestrzeniania się chorób zwierząt, że nasienie zostało pobrane, spreparowane, magazynowane i przewożone zgodnie z zasadami, które zabezpieczyły jego stan zdrowotny oraz towarzyszy mu w czasie transportu do państwa przeznaczenia zaświadczenie zdrowotne potwierdzające że wyżej wymienione zobowiązania zostały spełnione;

w poszczególnych Państwach Wspólnoty istnieją różnice dotyczące szczepień przeciwko niektórym chorobom, zasadne jest istnienie odstępstw na czas ograniczony, które upoważniają Państwa Członkowskie do żądań dodatkowej ochrony przeciwko tym chorobom;

przywóz nasienia do Państw Wspólnoty z państw trzecich, których lista powinna być opracowana biorąc pod uwagę stan zdrowotny zwierząt; bez względu na istnienie tej listy, Państwa Członkowskie powinny zezwalać na przywóz nasienia tylko ze stacji unasienniania zwierząt, które odpowiadają pewnym standardom i są urzędowo nadzorowane; w odniesieniu do państw umieszczonych na tej liście, specjalne warunki zdrowotne zwierząt będą ustalone w zależności od okoliczności; aby sprawdzić zgodność z ustalonymi standardami, mogą być dokonywane kontrole na miejscu w poszczególnych stacjach unasienniania zwierząt;

należy opracować procedury rozwiązywania zaistniałych sporów pomiędzy Państwami Członkowskimi, dotyczące słuszności uznawania poszczególnych stacji unasienniania zwierząt;

Państwa Członkowskie mogą odmówić przyjęcia nasienia w przypadkach, w których ustalono, że nie odpowiada ono wymaganiom ustalonym w niniejszej dyrektywie;

istnieje możliwość zwrotu takiego nasienia o ile nie jest to niezgodne z zasadami dotyczącymi zdrowia zwierząt oraz o ile wysyłający przesyłkę nasienia lub jego przedstawiciel tego zażąda; wysyłający przesyłkę nasienia lub jego przedstawiciel ma możliwość zapoznania się z przyczynami odmowy przyjęcia lub ograniczenia i uzyskania opinii eksperta;

aby zapobiec rozpowszechnieniu się niektórych chorób zakaźnych, kontrola nasienia powinna być przeprowadzona w momencie, gdy nasienie znajdzie się na terytorium Wspólnoty, z wyjątkiem przewozu tranzytowego;

po przeprowadzeniu takiej kontroli w przypadkach wewnętrznego przewozu docelowego odpowiednie środki, jakie mogą być podjęte przez Państwa Członkowskie powinny być określone;

Państwo Członkowskie powinno mieć prawo do podjęcia nadzwyczajnych środków w przypadku wybuchu epidemii choroby zakaźnej w innym Państwie Członkowskim lub państwie trzecim; ocena niebezpieczeństw związanych z takimi chorobami i konieczne środki ochronne powinny być ujednolicone dla całej Wspólnoty; w tym celu nagły tryb postępowania wprowadzany przez Wspólnotę powinien być ustalony przez Stały Komitet Weterynaryjny;

Komisji powinny być powierzone określone środki wdrożenia niniejszej dyrektywy; w tym celu procedury ścisłej i skutecznej współpracy między Komisją i Państwami Członkowskimi powinny być ustalone w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

niniejsza dyrektywa nie wpływa na handel nasieniem wyprodukowanym przed datą, po której

Państwa Członkowskie muszą się do niej stosować,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Postanowienia Ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustala warunki zdrowia zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie z państw trzecich zamrożonego nasienia bydła domowego.

Artykuł 2

Na użytek niniejszej dyrektywy w razie potrzeby stosuje się definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 64/432/EWG i art. 2 dyrektywy 72/462/EWG.

Jak również:

- a) „nasienie” oznacza spreparowany lub rozcieńczony ejakulat bydła domowego;
- b) „stacja unasieniania zwierząt” oznacza urzędowo uznaną i nadzorowaną stację znajdującą się na terytorium Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w której nasienie jest uzyskiwane w celu sztucznego unasieniania;
- c) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii uznanego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego;
- d) „lekarz weterynarii stacji unasieniania zwierząt” oznacza lekarza weterynarii odpowiedzialnego za codzienne przestrzeganie zgodności zasad prowadzenia stacji z wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie;
- e) „przesyłka nasienia” oznacza ilość nasienia opatrzoną jednym zaświadczeniem;
- f) „państwo pobrania” oznacza Państwo Członkowskie lub państwo trzecie, w którym nasienie zostało pobrane i z którego jest wysyłane do Państwa Członkowskiego;
- g) „uznane laboratorium” oznacza laboratorium znajdujące się na terytorium Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego wyznaczone przez właściwe władze weterynaryjne do wykonywania badań określonych w niniejszej dyrektywie;
- h) „pobranie” oznacza ilość nasienia pobraną od dawcy w dowolnym czasie.

ROZDZIAŁ II

Handel wewnątrzspółnotowy

Artykuł 3

Każde Państwo Członkowskie zapewnia, że tylko nasienie spełniające ogólne warunki jest wysyłane z jego terytorium do terytorium innego Państwa Członkowskiego:

- a) nasienie przeznaczone do handlu pomiędzy Państwami Wspólnoty musi być pobrane i spreparowane dla celów sztucznego unasieniania w uznanej stacji unasieniania zwierząt przy czym pod uwagę musi być wzięty stan zdrowotny zwierząt zgodnie z art. 5 ust. 1;
- b) nasienie musi być pobrane od bydła domowego, którego stan zdrowotny odpowiada warunkom opisanym w załączniku B;
- c) nasienie musi być pobrane, spreparowane, przechowywane i transportowane zgodnie z warunkami opisanymi w załącznikach A i C;
- d) podczas transportu do państwa przeznaczenia nasieniu musi towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierząt zgodnie z art. 6 ust. 1.

Artykuł 4

1. Bez uszczerbku dla wymagań przedstawionych w ust. 2, do 31 grudnia 1992 r. Państwa Członkowskie zezwalają na przyjęcie nasienia byków ujemnych w teście seroneutralizacji lub teście Elisa w kierunku IBR/IPV lub dodatnich wyników po szczepieniu zgodnie z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Państwa Członkowskie mogą do 31 grudnia 1992 r. zezwalać na przyjęcie nasienia byków dodatnich w teście seroneutralizacji lub Elisa w kierunku IBR/IPV, które nie były szczepione zgodnie z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

W takim przypadku każda przesyłka nasienia musi być poddana badaniu w próbie biologicznej na żywym zwierzęciu i/lub próbie izolacji wirusa.

To wymaganie nie ma zastosowania do nasienia zwierząt, które przed ich pierwszym szczepieniem w stacji unasieniania były ujemne w testach opisanych w akapicie pierwszym.

Badania te, przy obustronnej zgodzie, mogą być przeprowadzane w państwach pobrania nasienia lub w państwa przeznaczenia.

Przed 1 stycznia 1992 r. Rada na podstawie raportu Komisji, któremu mogą towarzyszyć odpowiednie propozycje, zrewiduje te postanowienia.

2. Państwa Członkowskie, w których wszystkie stacje unasieniania zwierząt mają tylko zwierzęta ujemne w teście seroneutralizacji lub Elisa mogą odmówić przyjęcia na swoje terytorium nasienia ze stacji unasieniania zwierząt, które nie mają takiego statusu.

Zgodnie z procedurami opisanymi w art. 19, można rozszerzyć powyższe warunki na część terytorium Państwa Członkowskiego, jeśli wszystkie stacje unasieniania zwierząt na tym terytorium mają tylko zwierzęta ujemne w teście seroneutralizacji lub Elisa.

3. Bez uszczerbku dla innych ustaleń Wspólnoty, Państwa Członkowskie, w których nie stosuje się szczepień przeciwko pryszczycy nie mogą odmówić przyjęcia nasienia zwierząt

szczepionych zgodnie z warunkami niniejszej dyrektywy.

W takim przypadku, do 10% nasienia z każdego pobrania przeznaczonego do handlu (minimum 5) może być poddane próbie izolacji wirusa pryszczycy w laboratorium docelowego Państwa Członkowskiego lub w laboratorium wyznaczonym przez to Państwo Członkowskie. Jeśli wyniki są dodatnie można odmówić przyjęcia nasienia.

Artykuł 5

1. Państwo Członkowskie, na którego terytorium znajduje się stacja unasienniania zwierząt zapewnia, że zgoda, o której mowa w art. 3 lit. a) jest udzielana tylko wtedy, gdy zasady przedstawione w załączniku A są spełnione, oraz wtedy gdy dana stacja unasienniania zwierząt spełnia inne warunki przedstawione w niniejszej dyrektywie. Państwo Członkowskie zapewnia także, że urzędowy lekarz weterynarii nadzoruje przestrzeganie tych warunków i wycofuje zgodę, jeśli jeden lub więcej warunków nie jest spełnionych.

Wszystkie uznane stacje unasienniania zwierząt powinny być zarejestrowane. Każda stacja otrzymuje weterynaryjny numer rejestracyjny. Każde Państwo Członkowskie wysyła listę stacji unasienniania zwierząt i ich weterynaryjne numery rejestracyjne do innych Państw Członkowskich i do Komisji oraz zawiadamia je o ewentualnych przypadkach wycofania uznania.

2. Kiedy Państwo Członkowskie stwierdzi, że wymogi warunkujące uznanie nie są lub nie są już przestrzegane w stacji unasienniania zwierząt innego Państwa Członkowskiego, informuje o tym fakcie właściwe władze Państwa. To ostatnie podejmuje wszystkie niezbędne kroki i zawiadamia właściwe władze innego Państwa Członkowskiego o podjętych decyzjach i ich powodach.

Jeśli to inne Państwo Członkowskie obawia się, że niezbędne kroki nie zostały podjęte lub są niewystarczające, zawiadamia o tym fakcie Komisję, do której należy uzyskanie na ten temat opinii jednego lub więcej ekspertów weterynaryjnych. W świetle uzyskanej opinii Państwa Członkowskie są upoważnione, zgodnie z procedurami przedstawionymi w art. 19, do czasowego zabronienia przyjmowania nasienia pochodzącego z kwestionowanej stacji unasienniania zwierząt.

To zabronienie może być cofnięte, zgodnie z procedurami przedstawionymi w art. 19, po uzyskaniu nowej opinii wystawionej przez jednego lub więcej ekspertów weterynaryjnych.

Eksperci weterynaryjni muszą być obywatelami Państwa Członkowskiego innego niż te biorące udział w sporze.

Ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu będą przyjęte zgodnie z procedurami przedstawionymi w art. 18.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie przyjmują nasienie po przedstawieniu świadectwa zdrowia zwierząt wystawionego przez urzędowego lekarza weterynarii Państwa Członkowskiego, gdzie nasienie zostało pobrane, zgodnie z zasadami przedstawionymi w załączniku D.

Takie zaświadczenie musi:

- a) być wystawione w jednym z oficjalnych języków Państwa Członkowskiego (państwa pobrania nasienia) i w jednym z oficjalnych języków Państwa Członkowskiego (państwa przeznaczenia);
  - b) w postaci oryginalnej musi towarzyszyć przesyłce nasienia do miejsca przeznaczenia;
  - c) być wystawione na pojedynczej kartce papieru;
  - d) być wystawione dla jednego odbiorcy.
2.
    - a) Państwo Członkowskie docelowe może odmówić przyjęcia przesyłki nasienia jeśli sprawdzenie dokumentów wykaże, że warunki art. 3 nie zostały spełnione;
    - b) Państwo Członkowskie docelowe może podjąć niezbędne środki, włączając w to przechowywanie (kwarantanna), w celu uzyskania całkowitej pewności w przypadkach, gdy podejrzewa się, że nasienie jest zakażone lub zanieczyszczone patogennymi organizmami.
    - c) Decyzje podjęte na podstawie lit. a) lub b) muszą, na żądanie wysyłającego przesyłkę nasienia lub jego przedstawiciela, zezwolić na zwrot nasienia, pod warunkiem, że nie jest to sprzeczne z zasadami zdrowia zwierząt.
  3. Jeśli przyjęcie nasienia zostało zabronione na podstawie jednego z powodów przedstawionych w ust. 2 lit. a) i b) i jeśli Państwo Członkowskie pobrania, w którym nasienie zostało pobrane w ciągu 30 dni nie zezwoli na jego zwrot, właściwe władze weterynaryjne docelowego Państwa Członkowskiego mogą zarządzić zniszczenie tego nasienia.
  4. Decyzje podjęte przez właściwe władze weterynaryjne na podstawie ust. 2 i 3 muszą być przekazane wysyłającemu przesyłkę nasienia lub jego przedstawicielowi wraz z powodami takiego postępowania.

Artykuł 7

1. Drogi odwoływania się od decyzji podjętych przez właściwe władze na podstawie niniejszej dyrektywy zapewnione w obecnym ustawodawstwie Państw Członkowskich nie są ograniczone przez niniejszą dyrektywę.

Te uzasadnione decyzje muszą na żądanie być przedstawione na piśmie wysyłającemu przesyłkę nasienia lub jego przedstawicielowi z zaznaczeniem, jakimi drogami zgodnie z obecnym ustawodawstwem i w jakiej formie oraz w jakim czasie może on się odwoływać od tej decyzji. Decyzje te muszą być także przekazane odpowiednim władzom weterynaryjnym Państwa Członkowskiego pobrania lub wysłania nasienia.

2. Zanim inne kroki zostaną podjęte przez właściwe władze każde Państwo Członkowskie musi zapewnić wysyłającemu przesyłkę nasienia, w stosunku do której zostały podjęte kroki przewidziane w art. 6 ust. 2 prawo do uzyskania opinii eksperta weterynaryjnego czy wymogi przewidziane w art. 6 ust. 2 zostały dopełnione.

Ekspert weterynaryjny musi być obywatelem innego Państwa Członkowskiego, niż państwo pobrania nasienia lub państwo przeznaczenia.

Komisja na podstawie propozycji Państw Członkowskich ustala listę ekspertów weterynaryjnych, którym można zlecić wystawienie takich opinii. Ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności procedur przy formułowaniu takich opinii, będą przyjęte zgodnie z zasadami przedstawionymi w art. 18.

ROZDZIAŁ III

Przywóz z państw trzecich

Artykuł 8

1. Państwo Członkowskie może zezwolić na przywóz nasienia tylko z państw trzecich umieszczonych na liście sporządzonej zgodnie z procedurami przedstawionymi w art. 19.

Lista może być uzupełniana lub zmieniana zgodnie z procedurami przedstawionymi w art. 18.

2. W podejmowaniu decyzji czy dane państwo trzecie może być umieszczone na liście, o której mowa w ust. 1, należy szczególnie wziąć pod uwagę:

- a) stan zdrowotny zwierząt hodowlanych, innych zwierząt domowych i dzikich w państwie trzecim ze szczególnym uwzględnieniem egzotycznych chorób zwierząt, oraz sytuacji zdrowotnej w otoczeniu tego państwa, które to czynniki mogłyby zagrozić zdrowotności zwierząt w Państwach Członkowskich;
- b) szybkość i regularność dostarczania informacji przez państwo trzecie dotyczących występowania na jego obszarze chorób zakaźnych zwierząt, w szczególności umieszczonych na listach A i B Międzynarodowego Biura Chorób Epizootycznych;
- c) przepisy tego państwa dotyczące zwalczania i zapobiegania chorobom zwierząt;
- d) strukturę służb weterynaryjnych danego państwa i ich możliwości;
- e) organizację i realizowanie środków zapobiegania i zwalczania zakaźnych chorób zwierząt; oraz
- f) gwarancje, jakie państwo trzecie może dać w zakresie spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy.

3. Lista, o której mowa w ust. 1 i wszystkie wprowadzane do niej zmiany zostaną opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnoty Europejskiej*.

Artykuł 9

1. Zgodnie z procedurami przedstawionymi w art. 19, zostanie stworzona lista stacji unasienniania zwierząt, z których Państwa Członkowskie mogą zezwolić na sprowadzanie nasienia pochodzącego z państw trzecich. Lista może być zmieniana lub uzupełniana zgodnie

z tymi samymi procedurami.

2. W podejmowaniu decyzji czy dana stacja unasienniania zwierząt w państwie trzecim może znaleźć się na liście, o której mowa w ust. 1, należy szczególnie wziąć pod uwagę nadzór weterynaryjny nad systemami uzyskiwania nasienia w państwie trzecim, możliwości służb weterynaryjnych oraz nadzór pod jakim znajdują się stacje unasienniania zwierząt.

3. Stacja unasienniania zwierząt może znaleźć się na liście, o której mowa w ust. 1, tylko wtedy gdy:

- a) znajduje się w jednym z państw umieszczonych na liście, o której mowa w art. 8 ust. 1;
- b) spełnia warunki wymienione w rozdziale I i II załącznika A;
- c) jest oficjalnie uznana jako eksporter do Państw Wspólnoty przez służby weterynaryjne danego państwa trzeciego;
- d) znajduje się pod nadzorem lekarza weterynarii stacji unasienniania zwierząt danego państwa trzeciego, oraz
- e) jest poddawana regularnym kontrolom przez urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego co najmniej dwa razy w roku.

Artykuł 10

1. Nasienie musi pochodzić od zwierząt, które bezpośrednio przed pobraniem ich nasienia pozostawały co najmniej przez 6 miesięcy na terytorium państwa trzeciego umieszczonego na liście sporządzonej zgodnie z art. 8 ust. 1.

2. Nie naruszając art. 8 ust. 1 i ust. 1 niniejszego artykułu, Państwa Członkowskie nie zezwolą na przywóz nasienia z państwa trzeciego umieszczonego na liście, jeśli nasienie nie odpowiada wymaganiom zdrowotnym zwierząt przyjętym zgodnie z procedurami przedstawionymi w art. 18, dotyczącym przywozu nasienia z danego państwa.

We wprowadzaniu wymogów, o których mowa w poprzednim ustępie należy wziąć pod uwagę:

- a) sytuację zdrowotną w terenie otaczającym stację unasienniania zwierząt, ze szczególnym zwróceniem uwagi na choroby wyszczególnione na liście A Międzynarodowego Biura Chorób Epizootycznych;
- b) stan zdrowotny stada w stacji unasienniania zwierząt, włączając w to wymagane badania;
- c) stan zdrowia dawcy oraz wymagane badania;
- d) wymagane badania w odniesieniu do nasienia.

3. Podstawowym odniesieniem do określenia warunków zdrowotnych zwierząt, w nawiązaniu do ust. 2, dotyczących gruźlicy bydła i brucelozy są warunki przedstawione w załączniku A do dyrektywy 64/432/EWG. Można zdecydować, zgodnie z procedurami

określonymi w art. 18, rozpatrując pojedyncze przypadki, odstąpienie od tych warunków tam, gdzie państwo trzecie zapewnia podobne gwarancje dotyczące zdrowia zwierząt; w takim przypadku, by umożliwić przyjęcie tych zwierząt do stacji unasienniania, ustala się wymogi zdrowotne według tych samych procedur bądź przynajmniej równoważnych z wymienionymi w załączniku A do niniejszej dyrektywy.

4. Art. 4 ma zastosowanie *mutatis mutandis* (z niezbędnymi zmianami).

Artykuł 11

Państwa Członkowskie zezwolą na przywóz nasienia tylko po złożeniu świadectwa zdrowia zwierząt wypisanego i podpisanego przez urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego, w którym pobrano nasienie.

Zaświadczenie takie musi:

- a) być wypisane w co najmniej jednym z oficjalnych języków docelowego Państwa Członkowskiego i w jednym z oficjalnych języków Państwa Członkowskiego, gdzie odbywa się kontrola przywozu zgodnie z art. 12;
- b) towarzyszyć jako oryginał nasieniu;
- c) być wystawione na pojedynczej kartce papieru;
- d) być wystawione na pojedynczego odbiorcę.

2. Zaświadczenie musi odpowiadać próbkom pobranym zgodnie z procedurami przedstawionymi w art. 19.

Artykuł 12

1. Państwo Członkowskie zapewniają, że każda przesyłka nasienia wchodząca na obszar celny Wspólnoty jest poddawana kontroli zanim zostanie dopuszczona do swobodnego obrotu lub też jest umieszczana pod kontrolą celną i niedopuszczana do wejścia na terytorium Wspólnoty, jeśli dokonana kontrola przywozowa wykaże, że:

- nasienie nie pochodzi z terytorium państwa trzeciego znajdującego się na liście sporządzonej zgodnie z wymaganiami art. 8 ust. 1;
- nasienie nie pochodzi ze stacji unasienniania zwierząt umieszczonej na liście, o której mowa w art. 9 ust. 1;
- nasienie pochodzi z terytorium państwa trzeciego, z którego przywóz jest zabroniony zgodnie z art. 15 ust. 2;
- świadectwo zdrowia zwierząt towarzyszące nasieniu nie odpowiada warunkom i ustaleniom określonym w art. 11 i podjętym według niego.

Ustęp ten nie jest stosowany do przesyłek nasienia wchodzących na obszar celny Wspólnoty i podlegających celnej procedurze tranzytowej dotyczącej przesyłek nasienia przeznaczonych

dla miejsc poza wyżej wspomnianym obszarem celnym.

Ustęp ten jednak ma zastosowanie jeśli podczas celnej procedury tranzytowej zostanie ona zaniechana na terytorium Wspólnoty.

2. Docelowe Państwo Członkowskie może zastosować niezbędne środki, włącznie z przechowywaniem (kwarantanna), w celu uzyskania całkowitej pewności w przypadkach gdzie podejrzewa się, iż nasienie jest zanieczyszczone patogennymi organizmami.

3. Jeśli zabroniono wprowadzenia nasienia na podstawie jakichkolwiek przyczyn wyszczególnionych w ust. 1 i 2, oraz jeśli państwo trzecie wywożące nie zażąda w ciągu 30 dni zwrotu nasienia, właściwe władze weterynaryjne importującego Państwa Członkowskiego mogą zarządzić jego zniszczenie.

Artykuł 13

Każda przesyłka nasienia mająca zezwolenie Państwa Członkowskiego na wprowadzenie na terytorium Wspólnoty na podstawie kontroli, o której mowa w art. 12 ust. 1 musi, w przypadku wysłania jej na terytorium innego Państwa Członkowskiego być zaopatrzona w oryginał zaświadczenia lub w jego autoryzowaną kopię, odpowiednio zarejestrowane w każdym przypadku, przez właściwe władze, które były odpowiedzialne za te badania wykonane zgodnie z wymaganiami art. 12.

Artykuł 14

W przypadku wydania decyzji zniszczenia nasienia zgodnie z art. 12 ust. 3, wszystkimi kosztami związanymi ze zniszczeniem tego nasienia jest obciążony wysyłający przesyłkę nasienia, otrzymujący przesyłkę lub ich przedstawiciel, bez odszkodowania ze strony państwa.

ROZDZIAŁ IV

Środki bezpieczeństwa i kontroli

Artykuł 15

1. Państwo Członkowskie może podjąć następujące kroki, jeśli zaistnieje niebezpieczeństwo rozprzestrzenia się choroby zwierząt wskutek wprowadzenia nasienia na jego terytorium z innego Państwa Członkowskiego:

- a) w przypadku wybuchu epizootii w innym Państwie Członkowskim, dane państwo może czasowo zabronić lub ograniczyć wprowadzenie nasienia pochodzącego z rejonów Państwa Członkowskiego, gdzie wystąpiła choroba;
- b) jeśli epizootia się rozprzestrzeni lub jeśli wybuchnie inna groźna zakaźna choroba zwierząt, dane państwo może czasowo zabronić lub ograniczyć wprowadzanie nasienia pochodzącego z całego terytorium tego Państwa Członkowskiego, w którym panuje choroba.

Każde Państwo Członkowskie natychmiast zawiadamia inne Państwa Członkowskie i

Komisję o wybuchu na jego terytorium jakiejkolwiek choroby wymienionej w pierwszym punkcie i środkach jakie przedsięwzięto, aby ją opanować. To Państwo Członkowskie również poinformuje natychmiast o zwalczeniu choroby.

2. Bez uszczerbku dla art. 8, 9, i 10, jeśli w państwie trzecim wybuchnie lub rozprzestrzeni się zakaźna choroba zwierząt, która może być przenoszona poprzez nasienie, a która może być niebezpieczna dla zdrowia zwierząt hodowlanych w Państwie Członkowskim, lub jeśli uzasadniają to względy zdrowia zwierząt, docelowe Państwo Członkowskie zabrania przywozu takiego nasienia z całego terytorium lub z części terytorium państwa trzeciego, bez względu na to czy nasienie jest przywożone bezpośrednio czy pośrednio przez terytorium innego Państwa Członkowskiego.

3. O środkach podjętych przez Państwa Członkowskie na podstawie ust. 1 i 2 oraz o ich odwołaniu muszą być natychmiast powiadomione inne Państwa Członkowskie i Komisja, z podaniem powodów.

Zgodnie z procedurami przedstawionymi w art. 18, można podjąć decyzję o zmianie lub odwołaniu tych środków, w szczególności w celu skoordynowania ich ze środkami stosowanymi w innych Państwach Członkowskich.

4. Jeśli zajdzie sytuacja przedstawiona w ust. 1 i 2, i jeśli inne Państwa Członkowskie będą musiały zastosować środki na podstawie wyżej wymienionych ustępów, zmienione (kiedy zajdzie potrzeba) zgodnie z ust. 3, odpowiednie kroki podejmuje się w oparciu o procedury przedstawione w art. 18.

5. Przywrócenie przywozu z danego państwa trzeciego jest zarządzane zgodnie z procedurami przedstawionymi w art. 18.

Artykuł 16

1. Eksperci weterynaryjni Komisji mogą we współpracy z odpowiednimi władzami Państw Członkowskich i państw trzecich przeprowadzać na miejscu kontrolę, tak długo jak jest to niezbędne by zapewnić jednolite stosowanie niniejszej dyrektywy.

Państwo pobrania, na którego terytorium jest przeprowadzana kontrola udziela wszelkiej niezbędnej pomocy ekspertom, tak aby mogli oni pełnić swoje obowiązki. Komisja informuje państwo pobrania o wynikach kontroli.

Dane państwo pobrania podejmuje wszystkie konieczne kroki wynikające z przeprowadzonej kontroli. Jeśli państwo pobrania nie podejmuje tych kroków Komisja może, po zbadaniu sytuacji przez Stały Komitet Weterynaryjny, uciec się do zastosowania środków przedstawionych w czwartym punkcie art. 5 ust. 2 oraz art. 9 ust. 1.

2. Zasady ogólne wdrożenia niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do częstotliwości i metod przeprowadzania kontroli, o których mowa w pierwszym punkcie ust. 1, będą ustanowione zgodnie z procedurami przedstawionymi w art. 19.

ROZDZIAŁ V

Postanowienia końcowe

Artykuł 17

Poprawki do załączników do niniejszej dyrektywy, w szczególności te zmierzające do przystosowania jej do postępu technicznego, są wprowadzane przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

Artykuł 18

1. Wszędzie tam, gdzie procedury przedstawione w niniejszym artykule mają być zastosowane, sprawy bezzwłocznie powinny być kierowane przez przewodniczącego z jego własnej inicjatywy lub na prośbę Państwa Członkowskiego do Stałego Komitetu Weterynaryjnego (dalej zwanego "Komitetem"), który został powołany decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r.

2. W Komitecie głosy Państw Członkowskich są liczone w sposób ustalony w artykule 148 ustęp 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji składa szkic przedsięwzięć, jakie mają być rozpoczęte. Komitet wydaje opinię na temat tych przedsięwzięć w ciągu dwóch dni. Opinie są przyjmowane większością 54 głosów.

4. Komisja przyjmuje proponowane przedsięwzięcia i wdraża je natychmiast, wszędzie tam, gdzie są zgodne z rekomendacjami Komitetu. Tam, gdzie nie ma zgodności z opiniami Komitetu lub brak jest opinii Komitetu, Komisja przedstawia niezwłocznie Radzie propozycję dotyczącą przedsięwzięć, jakie należy podjąć. Rada uchwała te propozycje większością kwalifikowaną.

Jeśli po upływie 3 miesięcy od daty przedłożenia danej sprawy, Rada nie podejmie żadnych przedsięwzięć, Komisja przyjmie proponowane przedsięwzięcia i wdroży je natychmiast, z wyjątkiem przypadków kiedy Rada wypowiedziała się przeciw wyżej wymienionym przedsięwzięciom większością głosów.

Artykuł 19

1. Kiedy procedury przedstawione w niniejszym artykule mają być stosowane, sprawy bezzwłocznie powinny być przekazywane Komitetowi poprzez przewodniczącego z jego własnej inicjatywy lub na prośbę Państwa Członkowskiego.

2. W Komitecie głosy Państw Członkowskich są liczone zgodnie z zasadami art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji składa Komitetowi projekt przedsięwzięć, które mają być podjęte. Komitet wydaje swoją opinię na temat projektu w określonym czasie, który może ustanowić przewodniczący zależnie od pilności sprawy. Opinie są przyjmowane większością 54 głosów.

4. Komisja przyjmuje zaproponowane przedsięwzięcia i wdraża je natychmiast wszędzie tam, gdzie są zgodne z opinią Komitetu. Tam, gdzie nie ma zgodności z opinią Komitetu lub brak jest tej opinii, Komisja przedstawia niezwłocznie Radzie propozycję dotyczącą

przedsięwzięć jakie należy podjąć. Rada przyjmuje te przedsięwzięcia większością kwalifikowaną.

Jeśli po upływie 15 dni od daty przedłożenia danej sprawy, Rada nie uchwali żadnych przedsięwzięć, Komisja podejmuje proponowane przedsięwzięcia i wdraża je natychmiast, z wyjątkiem przypadków kiedy Rada wypowiedziała się przeciw wyżej wymienionym przedsięwzięciom większością głosów.

Artykuł 20

1. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania w przypadku nasienia pobranego i spreparowanego w Państwie Członkowskim przed 1 stycznia 1990 r.

2. Do czasu wejścia w życie decyzji podjętych na podstawie art. 8, 9, i 10, Państwa Członkowskie nie stosują w przypadku przywozu nasienia z państw trzecich łagodniejszych warunków niż te wynikające z zastosowania rozdziału II.

Artykuł 21

Państwa Członkowskie najpóźniej do 1 stycznia 1990 r. wprowadzą w życie prawa, rozporządzenia i środki administracyjne niezbędne do wdrożenia niniejszej dyrektywy o czym następnie powiadomią Komisję.

Artykuł 22

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 14 czerwca 1988 r.

W imieniu Rady

I. KIECHLE

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

ROZDZIAŁ I

WARUNKI UZNANIA STACJI UNASIENIANIA ZWIERZĄT

Stacje unasieniania zwierząt muszą:

- a) być poddane stałemu nadzorowi lekarza weterynarii stacji unasieniania zwierząt;
- b) posiadać co najmniej:
  - i) zabudowania dla zwierząt, w tym specjalne pomieszczenia izolacyjne;
  - ii) pomieszczenia przeznaczone wyłącznie do pobierania nasienia zwierząt, w tym oddzielne pomieszczenie służące do czyszczenia i dezynfekcji lub wyjaławiania sprzętu;
  - iii) pomieszczenie do preparowania nasienia, które nie musi się znajdować w tym samym miejscu;
  - iv) pomieszczenie służące do magazynowania nasienia, które nie musi się znajdować w tym samym miejscu;
- c) być tak skonstruowane lub odizolowane, aby wykluczyć kontakt z okolicznym żywym inwentarzem;
- d) być tak skonstruowane, żeby pomieszczenia dla zwierząt i pomieszczenia do pobierania nasienia oraz pomieszczenia przeznaczone do preparowania nasienia i do magazynowania nasienia mogły być w każdej chwili wyczyszczone i zdezynfekowane;
- e) muszą mieć pomieszczenia służące do izolacji, które nie mają bezpośredniego połączenia z normalnymi pomieszczeniami dla zwierząt;
- f) muszą być tak zaprojektowane, żeby pomieszczenia dla zwierząt były fizycznie oddzielone od pomieszczeń służących do preparowania nasienia, a obydwa wymienione pomieszczenia były oddzielone od pomieszczeń służących do magazynowania nasienia.

ROZDZIAŁ II

WARUNKI DOTYCZĄCE NADZOROWANIA STACJI UNASIENIANIA ZWIERZĄT

Stacje unasieniania zwierząt muszą:

- a) być nadzorowane tak, aby znajdowały się w nich tylko zwierzęta gatunku, którego nasienie ma być pobierane. Inne zwierzęta domowe, które są absolutnie niezbędne dla normalnej działalności stacji unasieniania mogą się w niej znajdować, pod warunkiem, że z ich obecnością nie łączy się ryzyko infekcji tych zwierząt, których nasienie ma być pobrane oraz, że spełniają one warunki określone przez lekarza weterynarii stacji unasieniania;

- b) być nadzorowane tak, aby był prowadzony rejestr całego bydła danej stacji unasienniania, ze szczegółowym określeniem rasy, daty urodzenia i danych identyfikacyjnych poszczególnych zwierząt, a także rejestr wszystkich kontroli dotyczących chorób i wszystkich szczepień zatwierdzający również informacje z kart chorobowych każdego zwierzęcia;
- c) muszą być regularnie kontrolowane przez urzędowego lekarza weterynarii, co najmniej dwa razy w roku przy czym stale należy sprawdzać warunki dopuszczania i nadzorowania stacji;
- d) być tak nadzorowane, aby wykluczały wstęp osób nieupoważnionych co więcej, upoważnieni goście muszą być proszeni o dostosowanie się do przepisów określonych przez lekarza weterynarii stacji unasienniania;
- e) zatrudniać kompetentny technicznie personel odpowiednio szkolony w procedurach związanych z dezynfekcją i higieną w zakresie ograniczania szerzenia się chorób;
- f) być tak nadzorowane, aby:
  - i) jedynie nasienie pobrane w uznanych stacjach unasienniania zwierząt było preparowane i magazynowane w uznanych stacjach, bez wchodzenia w kontakt z jakąkolwiek inną partią nasienia. Jednakże nasienie pobrane w nieuznanych stacjach unasienniania zwierząt może być spreparowane w uznanej stacji unasienniania zwierząt pod warunkiem że:
    - nasienie takie jest pobrane od bydła, które spełnia warunki przedstawione w rozdziale I ust. 1 lit. d) (i), (ii), (iii) i (v) załącznika B,
    - preparowanie nasienia jest wykonywane przy pomocy innego sprzętu lub w innym czasie niż nasienia przeznaczonego do handlu wewnątrzspółnotowego, sprzęt w tym ostatnim przypadku ma być oczyszczony i poddany sterylizacji po użyciu,
    - nasienie takie nie może służyć do handlu wewnątrzspółnotowego i nie może w żadnym przypadku zetknąć się lub być magazynowane z nasieniem przeznaczonym do handlu wewnątrzspółnotowego,
    - nasienie takie jest możliwe do zidentyfikowania poprzez oznakowanie inne niż to jakie jest określone w (vii);
  - ii) pobranie, preparowanie oraz magazynowanie nasienia ma być wykonywane wyłącznie w pomieszczeniach do tego przeznaczonych w warunkach zachowania najściślejszej higieny;
  - iii) cały sprzęt, który kontaktuje się bezpośrednio z nasieniem lub dawcą podczas pobrania i preparowania nasienia musi być właściwie zdezynfekowany lub poddany sterylizacji przed użyciem;
  - iv) produkty pochodzenia zwierzęcego używane podczas preparowania nasienia -

włączając dodatki lub rozcieńczalnik - muszą pochodzić ze źródeł, które nie stanowią zagrożenia dla zdrowia zwierząt lub są poddane odpowiedniej obróbce przed ich użyciem, która wykluczy jakiegokolwiek ryzyko;

- v) pojemniki do magazynowania nasienia oraz pojemniki do transportu nasienia muszą być odpowiednio zdezynfekowane lub poddane sterylizacji przed rozpoczęciem ich napełniania;
- vi) użyty środek do zamrożenia nie może być przedtem używany do innych produktów pochodzenia zwierzęcego;
- vii) każda indywidualna porcja nasienia jest wyraźnie oznaczona w taki sposób, aby data pobrania nasienia, rasa i dane identyfikacyjne, a także nazwa stacji (jeśli to możliwe przy użyciu kodu), mogłyby być w każdej chwili ustalone; cechy i sposób oznakowania mają być ustalone zgodnie z procedurami określonymi w art. 19.

ZAŁĄCZNIK B

ROZDZIAŁ I

WARUNKI DOTYCZĄCE PRZEMIESZCZANIA ZWIERZĄT DO UZNANYCH STACJI UNASIENIANIA ZWIERZĄT

1. Wszelkie bydło przyjęte do stacji unasienniania zwierząt musi:
  - a) być poddane izolacji przez przynajmniej 30 dni w pomieszczeniu, które zostało zatwierdzone specjalnie do tego celu przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, a w którym znajdować się mogą tylko inne parzystokopytne zwierzęta co najmniej w tym samym stanie zdrowia.
  - b) pomieszczenia do izolacji zwierząt opisane w lit. a) przed umieszczeniem w nim zwierząt było zajmowane przez stado:
    - i) urzędowo uznane za wolne od gruźlicy;
    - ii) urzędowo uznane za wolne od brucelozy lub bez brucelozy;Zwierzęta nie były uprzednio przetrzymywane w stadzie o gorszym stanie zdrowia;
  - c) pochodzą ze stada wolnego od enzootycznej białaczki bydła lub pochodzą od krowy ujemnej w kierunku białaczki w badaniu serologicznym wykonanym nie wcześniej niż 30 dni przed przyjęciem zwierząt do stacji unasienniania.

Jeśli ten wymóg nie może być spełniony nasienie nie może być przedmiotem handlu do czasu aż dawca osiągnie wiek 2 lat i zostanie przebadany zgodnie z warunkami opisanymi w rozdziale II, ust. 1 (iii) z ujemnym wynikiem badania;
  - d) przed okresem izolacji określonym w lit. a) i w okresie 30 dni poprzedzających izolację zostało poddane następującym testom z wynikiem ujemnym:
    - i) śródskórny test tuberkulinowy przeprowadzony zgodnie z procedurą opisaną w załączniku B do dyrektywy 64/432/EWG;
    - ii) odczyn aglutynacji w kierunku brucelozy przeprowadzony zgodnie z procedurą opisaną w załączniku C do dyrektywy 64/432/EWG i wykazując wynik mniejszy niż 30 JM aglutynacji na mililitr, a w przypadku stada wolnego od brucelozy odczyn wiązania dopełniacza wykazujący wynik niższy niż 20 jednostek EWG na mililitr (20 jednostek ICFT);
    - iii) test serologiczny na białaczkę bydła przeprowadzony zgodnie z procedurą opisaną w załączniku G do dyrektywy 64/432/EWG;
    - iv) test seroneutralizacji lub Elisa w kierunku IBR/IPV;
    - v) próba izolacji wirusa (test immunofluorescencji lub test

immunoperoksydazowy) w kierunku wirusowej biegunki bydła. W przypadku zwierząt młodszych niż 6 miesięcy test powinien być odroczone do czasu aż zwierzę osiągnie ten wiek.

Właściwe władze mogą zezwolić na przeprowadzenie testów opisanych w lit. d) w pomieszczeniach przeznaczonych do izolacji pod warunkiem, że wyniki testów będą znane przed rozpoczęciem 30-dniowego okresu izolacji, o którym mowa w lit. e);

- e) podczas okresu izolacji trwającego co najmniej 30 dni, o którym mowa w lit. a) musi zostać poddane następującym testom z wynikiem ujemnym:
- i) test aglutynacji surowicy w kierunku brucelozы zgodnym z procedurami opisanymi w załączniku C do dyrektywy 64/432/EWG, który wykaże wynik niższy niż 30 jednostek międzynarodowych (JM) aglutynacji na mililitr oraz odczyn wiązania dopełniacza wykazujący wynik mniejszy niż 20 jednostek EWG na mililitr (20 jednostek ICFT) w przypadku zwierząt pochodzących ze stada wolnego od brucelozы;
  - ii) test immunofluorescencyjny lub izolacja zarazka z materiału z napletka lub popłuczyn ze sztucznej pochwy w celu wykazania obecności *Campylobacter foetus*; w przypadku samic należy wykonać test aglutynacji ze śluzem pochwy;
  - iii) badanie mikroskopowe i hodowlę z popłuczyn sztucznej pochwy lub napletka w celu wykazania obecności *Trichomonas foetus*; w przypadku samic należy wykonać test aglutynacji ze śluzem pochwy;
  - iv) test suroneutralizacji lub Elisa w kierunku IBR/IPV;

oraz zostały poddane leczeniu w kierunku leptospirozy składającego się z dwóch zastrzyków streptomycyny w odstępie 14 dni (25 mg na kilogram masy ciała).

Jeśli jakikolwiek z wyżej wymienionych testów będzie dodatni zwierzę powinno być natychmiast usunięte z pomieszczenia izolacyjnego. W przypadku izolacji grupowej, właściwe władze muszą podjąć wszystkie niezbędne środki w celu przywrócenia prawa pozostałych zwierząt do przebywania na terenie stacji unasienniania zwierząt zgodnie z wymaganiami niniejszego załącznika.

2. Wszystkie badania muszą być wykonane w laboratoriach uznanych przez Państwo Członkowskie.
3. Zwierzęta mogą być przyjęte do stacji unasienniania zwierząt tylko po wyraźnym zezwoleniu lekarza weterynarii stacji. Każde przemieszczenie zwierząt zarówno do stacji i ze stacji musi być odnotowane.
4. Żadne ze zwierząt przyjmowane do stacji unasienniania nie może wykazywać objawów choroby w dniu przyjęcia. Wszystkie zwierzęta muszą, bez uszczerbku dla ust. 5, pochodzić z pomieszczeń izolacyjnych, zgodnie z ustaleniami opisanymi w ust. 1 lit. a), które w dniu wysłania spełniają następujące warunki:

- a) są położone w środku obszaru o promieniu 10 kilometrów, na którym nie stwierdzono pryszczycy przez przynajmniej 30 dni;
  - b) są przez przynajmniej przez ostatnie 3 miesiące wolne od pryszczycy i brucelozy;
  - c) są przez przynajmniej przez 30 dni wolne od chorób bydła, co do których istnieje obowiązek rejestracji, zgodnie z załącznikiem E do dyrektywy 64/432/EWG.
5. Pod warunkiem, że dopełnione zostały wymogi opisane w ust. 4 i rutynowe badania, o których mowa w rozdziale II zostały wykonane w ciągu ostatnich 12 miesięcy, zwierzęta mogą być przeniesione z jednej uznanej stacji unasienniania zwierząt do innej stacji unasienniania zwierząt, o tym samym poziomie zdrowotności zwierząt bez potrzeby izolacji lub badań o ile transport jest dokonywany bezpośrednio. Dane zwierzęta nie mogą zetknąć się bezpośrednio lub pośrednio ze zwierzętami parzystokopytnymi o gorszym stanie zdrowia, a stosowane środki transportu muszą być zdezynfekowane przed użyciem. Jeżeli transport zwierząt odbywa się pomiędzy stacjami unasienniania zwierząt Państw Członkowskich musi się on odbywać zgodnie z zaleceniami przedstawionymi w dyrektywie 64/432/EWG.

ROZDZIAŁ II

RUTYNOWE BADANIA I ZABIEGI LECZNICZE, KTÓRYM MUSI BYĆ PODDANE WSZELKIE BYDŁO W UZNANYCH STACJACH UNASIENIANIA ZWIERZĄT

1. Całe bydło utrzymywane w stacjach unasienniania zwierząt musi być poddane co najmniej raz w roku następującym badaniom i zabiegom leczniczym:
- i) śródskórny test tuberkulinowy przeprowadzony zgodnie z procedurą opisaną w załączniku B do dyrektywy 64/432/EWG. Wynik musi być ujemny;
  - ii) test aglutynacji surowicy w kierunku brucelozy przeprowadzony zgodnie z procedurą opisaną w załączniku C do dyrektywy 64/432/EWG i wykazujący wynik mniejszy niż 30 jednostek międzynarodowych (JM) aglutynacji na mililitr;
  - iii) test serologiczny w kierunku białaczki bydła przeprowadzony zgodnie z procedurami opisanymi w załączniku G do dyrektywy 64/432/EWG z wynikiem ujemnym;
  - iv) test seroneutralizacji lub Elisa w kierunku IBR/IPV z ujemnym wynikiem. Jednakże do 31 grudnia 1992 r. szczepienie przeciwko tym chorobom może być dokonywane u seroujemnych byków albo jedną dawką żywej szczepionki temperaturozależnej podanej donosowo albo dwoma dawkami inaktywowanej szczepionki w odstępach nie mniejszych niż 3 tygodnie i nie większych niż 4 tygodnie; szczepienie należy powtarzać kolejno w odstępach nie większych niż 6 miesięcy;
  - v) test immunofluorescencyjny lub izolacja zarazka z materiału z napletka lub popłuczyn za sztucznej pochwy w celu wykazania obecności *Campylobacter foetus*; w przypadku samic należy wykonać test aglutynacji ze śluzem pochwy.

2. Wszystkie badania muszą być wykonywane w laboratorium uznanym przez Państwo Członkowskie.
3. Jeśli którekolwiek z wyżej wymienionych badań wykaże wynik dodatni, zwierzę musi być izolowane, a nasienie pobrane od tego zwierzęcia od czasu ostatnich badań z wynikiem ujemnym nie może być przedmiotem handlu wewnątrzspółnotowego.

Nasienie pobrane od wszystkich innych zwierząt w danej stacji unasieniania zwierząt od daty badania z wynikiem dodatnim musi być przechowywane oddzielnie i nie może być przedmiotem handlu wewnątrzspółnotowego do czasu, kiedy warunki zdrowotne stacji unasieniania zwierząt spełnią wymagania przepisów.

ZAŁĄCZNIK C

WARUNKI JAKIE MUSI SPEŁNIAĆ NASIENIE POBRANE W UZNANYCH STACJACH UNASIENIANIA ZWIERZĄT ABY ZOSTAŁO DOPUSZCZONE DO HANDLU WEWNĄTRZWSPÓLNOTOWEGO

1. Nasienie musi być pobrane od zwierząt, które:
  - a) nie mają żadnych objawów choroby w dniu pobrania nasienia;
  - b)
    - i) nie były szczepione przeciwko pryszczycy lub
    - ii) pochodzą ze stacji unasieniania zwierząt, w której wszystkie zwierzęta były w pełni zabezpieczone przeciwko typom A, O i C;
      - tak więc albo będą to zwierzęta, które przed przybyciem do stacji unasieniania zwierząt nie były uprzednio szczepione przeciw pryszczycy i z tego powodu muszą otrzymać dwie dawki szczepionki z inaktywowanych wirusem zatwierdzonej i kontrolowanej przez właściwe władze eksportującego Państwa Członkowskiego w okresie czasu nie krótszym niż 6 tygodni i nie dłuższym niż 8 miesięcy;
      - albo zwierzęta, które przed przybyciem do stacji unasieniania zwierząt były szczepione, co najmniej trzykrotnie w odstępach nie większych niż jeden rok.
  - c) nie były szczepione przeciwko pryszczycy w ciągu ostatnich 30 dni przed pobraniem nasienia;
  - d) były przetrzymywane w uznanej stacji unasieniania zwierząt przez ciągły okres przynajmniej 30 dni bezpośrednio przed pobraniem nasienia;
  - e) nie są dopuszczane do naturalnego krycia;
  - f) są przetrzymywane w stacji unasieniania zwierząt wolnej od pryszczycy przez okres przynajmniej 3 miesiące przed pobraniem nasienia i 30 dni po jego pobraniu i są położone w środku obszaru o promieniu 10 kilometrów, w którym nie stwierdzono przypadków pryszczycy przez przynajmniej 30 dni;
  - g) były przetrzymywane w stacji unasieniania zwierząt, w której w okresie zaczynającym się 30 dni przed pobraniem nasienia, a kończącym się 30 dni po pobraniu nasienia nie stwierdzono chorób bydła, co do których istnieje obowiązek zgłaszania zgodnie z załącznikiem D do dyrektywy 64/432/EWG.
2. Wyszczególnione poniżej antybiotyki muszą być dodane do nasienia aby osiągnąć stężenie:

nie mniej niż: 500 JM na mililitr streptomycyny,
                             500 JM na mililitr penicyliny,
                             150 µg na mililitr linkomycyny,
                             300 mg na mililitr spektynomycyny.

Może być użyte inne połączenie antybiotyków dające taki sam efekt przeciwko kamylobakteriom, leptospirom i mykoplazmom.

Natychmiast po ich dodaniu, rozcieńczone nasienie musi być utrzymywane w temperaturze co najmniej 5 stopni Celsjusza przez okres nie krótszy niż 45 minut.

3. Nasienie do handlu między Państwami Członkowskimi musi:
- i) być przechowywane w uznanych warunkach przez okres przynajmniej 30 dni przed wysłaniem;
  - ii) być przewożone do docelowego Państwa Członkowskiego w pojemnikach, które były wyczyszczone i zdezynfekowane lub wyjałowione przed użyciem i które były zapieczętowane przed wysłaniem z uznanych miejsc magazynowania.

ZAŁĄCZNIK D

ŚWIADECTWO ZDROWIA ZWIERZĄT

Nr:.....

Państwo pobrania:

.....

Właściwe władze:

.....

Właściwe władze lokalne:

.....

I. Identyfikacja nasienia:

.....

Liczba dawek	Daty pobrania	Identyfikacja dawców	Rasa	Data urodzenia

II. Pochodzenie nasienia:

Adres stacji unasienniania zwierząt:

.....

.....

.....

Numer uznania stacji:

.....

.....

III. Przeznaczenie nasienia:

Nasienie będzie wysłane .....
z:

(miejsce załadunku)

do: .....

(państwo i miejsce przeznaczenia)

przez: .....

(sposób transportu)

Nazwa i adres wysyłającego przesyłkę:.....

.....

.....

Nazwa i adres odbiorcy przesyłki:.....

.....

.....

IV. Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, potwierdzam, że:

1. nasienie opisane powyżej było pobrane, spreparowane i przechowywane w warunkach, które odpowiadają standardom określonym w dyrektywie 88/407/EWG;
2. nasienie opisane powyżej zostało wysłane do miejsca załadunku w zapieczętowanym pojemniku zgodnie z warunkami podanymi w dyrektywie 88/407/EWG.

Sporządzono w ..... w dniu .....

.....

podpis

.....
nazwisko drukowanymi literami

Pieczęć

DYREKTYWA RADY

z dnia 5 marca 1990 r.

zmieniająca dyrektywę 88/407/EWG ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego

(90/120/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając dyrektywę Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego¹, w szczególności jej art. 18,

uwzględniając wniosek Komisję,

a także mając na uwadze, co następuje:

na mocy art. 21 wymienionej dyrektywy Państwa Członkowskie spełnią wymogi niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1990 r.;

właściwym jest, w związku z potrzebą uwzględnienia rozwoju sytuacji, wprowadzenie poprawek do Załącznika w celu skutecznego wprowadzenia w życie tej dyrektywy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 88/407/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W załączniku B rozdział II, pkt 1:
  - a) w (iii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„jednakże, do dnia 30 czerwca 1990 r. Państwa Członkowskie mogą pomijać wyniki badań nasienia, zakładając, że nasienie zostało poddane, z wynikiem ujemnym, testowi na obecność białych krwinek. Państwa Członkowskie wybierające tę opcję, podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, że nasienie lub zarodki nie zostaną wprowadzone do handlu wewnątrzspółnotowego;”

---

¹ Dz.U. nr L 194 z 22.07.1988, str. 10.

b) (iv) otrzymuje brzmienie:

„(iv) test seroneutralizacji lub Elisa w kierunku IBR/IPV z ujemnym wynikiem. Jednakże, od dnia 31 grudnia 1992 r.:

- nie jest konieczne przeprowadzanie testu u byków, które wcześniej zostały poddane takim testom i uzyskały wynik dodatni w teście serologicznym przeprowadzonym zgodnie z niniejszą dyrektywą,
- szczepienie przeciwko tym chorobom może być dokonywane u seroujemnych byków albo jedną dawką żywej szczepionki temperaturozależnej podanej donosowo albo dwoma dawkami inaktywowanej szczepionki w odstępach czasu nie mniejszych niż trzy tygodnie i nie większych niż cztery tygodnie; szczepienie należy powtarzać kolejno w odstępach nie dłuższych niż sześć miesięcy”.

c) W (v) dodaje się, co następuje:

„Jednakże byki, które nie są wykorzystywane do produkcji nasienia mogą być wyłączone z badań z użyciem przeciwciał lub testów z hodowaniem kultur bakteryjnych na zakażenie *Campylobacter foetus*, z zastrzeżeniem, że takie byki nie będą ponownie dopuszczone do produkcji nasienia dopóki nie zostaną poddane takim badaniom lub testom z użyciem kultur, w których uzyskają wynik ujemny”.

2. W załączniku B rozdział II ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże, do dnia 31 grudnia 1992 r.:

- niniejsze przepisy nie mają zastosowania do serodatnich byków, które od czasu pierwszego szczepienia, zgodnie z niniejszą dyrektywą, w stacji unasienniania, w teście seroneutralizacji lub teście Elisa w kierunku IBR/IPV uzyskały wynik ujemny;
- serodatnie byki określone w art. 4 ust. 1 akapit drugi muszą być izolowane, ponieważ ich nasienie może być przedmiotem handlu wewnątrzspółnotowego, zgodnie z przepisami dotyczącymi handlu nasieniem byków na mocy w art. 4 ust. 1 akapit drugi, trzeci, czwarty i piąty.”

3. W załączniku C:

a) w lit. b) (ii) tiret pierwsze i drugie wyrazy: „przed przybyciem do stacji” skreśla się;

b) w ust. 3 (ii) linia przedostania i ostatnia, otrzymują brzmienie:

„... i które zostały zapieczętowane i opatrzone numerem przed wysyłką z zatwierdzonego magazynu”.

4. W załączniku D pkt IV zastępuje się tekstem znajdującym się w Załączniku do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 kwietnia 1990 r. i niezwłocznie powiadają o tym Komisję.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 marca 1990 r.

W imieniu Rady

J. WALSH

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

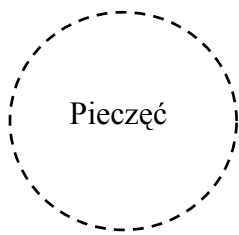
„IV. Ja, niżej podpisany lekarz weterynarii, potwierdzam, że:

1. nasienie opisane powyżej zostało pobrane, spreparowane i przechowywane w warunkach, które odpowiadają standardom określonym w dyrektywie 88/407/EWG;
2. nasienie opisane powyżej zostało wysłane do miejsca załadunku w zapieczętowanym pojemniku zgodnie z warunkami podanymi w dyrektywie 88/407/EWG i opatrzonym numerem ...;
3. nasienie opisane powyżej zostało pobrane w stacji, gdzie wszystkie byki były zbadane z wynikiem ujemnym w kierunku IBR/IPV przy pomocy testu seroneutralizacji lub testu Elisa, zgodnie z dyrektywą 88/407/EWG¹;
4. nasienie opisane powyżej zostało pobrane od byków, które były zbadane:
  - (i) z wynikiem ujemnym w kierunku IBR/IPV przy pomocy testu seroneutralizacji lub testu Elisa, zgodnie z dyrektywą 88/407/EWG¹; lub
  - (ii) z wynikiem dodatnim przy pomocy testów określonych w (i), lecz które już uzyskały wynik ujemny w wyniku przeprowadzenia tych testów przed pierwszym szczepieniem, zgodnie z tą dyrektywą, w stacji unasieniania¹; lub
  - (iii) z wynikiem dodatnim, w kierunku IBR/IPV przy pomocy testu seroneutralizacji lub testu Elisa, zgodnie z dyrektywą 88/407/EWG¹ i w takim przypadku nasienie pochodzi z przesyłki, która została poddana z wynikiem ujemnym badaniu przez posiew lub próbie izolacji wirusa¹, zgodnie z art. 4 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 88/407/EWG, w laboratorium ...²;
5. nasienie opisane powyżej zostało pobrane od byków, które:
  - (i) nie były szczepione przeciwko pryszczycy¹;
lub
  - (ii) były szczepione przeciwko pryszczycy zgodnie z dyrektywą 88/407/EWG¹, i w tym przypadku nasienie pochodzi / nie pochodzi¹ ze stacji, w której maksymalnie 10 procent pobieranego nasienia przeznaczonego do handlu (przy minimalnej liczbie pięciu słomek) zostało poddane, z wynikiem ujemnym, próbie izolacji wirusa pryszczycy w laboratorium ...².

Sporządzono w .....

¹ Niepotrzebne skreślić.

² Nazwa laboratorium określona zgodnie z art. 4 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 88/407/EWG.”

.....
(podpis)

.....
(Nazwisko drukowanymi literami)

DYREKTYWA RADY 93/60/EWG

z dnia 30 czerwca 1993 r.

zmieniająca dyrektywę 88/407/EWG ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego i rozszerzająca ją tak, aby objęła świeże nasienie bydła

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 88/407/EWG⁴ ustanawia warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego;

art. 4 tej dyrektywy określał tymczasowe środki dotyczące handlu nasieniem buhajów sero dodatnich na zakaźne zapalenie nosa i tchawicy bydła (IBR); te wymogi winny zostać zweryfikowane na podstawie sprawozdania Komisji; to sprawozdanie wskazuje na konieczność wyeliminowania buhajów, które były sero dodatnie lub posiadały nieznaną stan zdrowotny przed szczepieniem w stacji przed 1998 r. i potrzebę utrzymywania możliwości przeprowadzania szczepień w stacji w przyszłości; należy wprowadzić zmiany w tym zakresie w wyżej wymienionym art. 4;

od sierpnia 1991 r. we Wspólnocie zaprzestano prowadzenia rutynowych szczepień przeciwko pryszczycy; w związku z tym konieczna staje się zmiana przepisów dyrektywy 88/407/EWG, celem uwzględnienia powyższej zmiany polityki; ta zmiana zezwala na prowadzenie handlu świeżym nasieniem bydła w oparciu o zharmonizowane zasady;

przy okazji warto wprowadzić dalsze zmiany do tej dyrektywy, tak aby wyjaśnić niektóre zagadnienia i uwzględnić postęp techniczny, szczególnie w zakresie leczenia buhajów z leptospirozy i ujednoczyć zasady dotyczące brucelozy, gruźlicy oraz białaczki z ustanowionymi w dyrektywie 64/432/EWG⁵;

¹ Dz.U. nr C 324 z 10.12.1992, str. 13.

² Dz.U. nr L 72 z 15.3.1993, str. 153.

³ Dz.U. nr C 108 z 19.4.1993, str. 12.

⁴ Dz.U. nr L 194 z 22.7.1988, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/425/EWG (Dz.U. nr L 224 z 18.8.1990, str. 29).

⁵ Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. nr L 121 z 29.7.1964, str. 1977/64.). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/102/EWG (Dz.U. nr L 335 z 5.12.1992, str. 32).

właściwym jest wprowadzenie zmian w załącznikach na mocy procedury ustanawiającej ściśłą współpracę między Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 88/407/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W tytule i w art. 1, skreśla się wyraz „zamrożonego”.
2. Art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla wymagań określonych w ust. 2, Państwa Członkowskie zezwolą na przyjęcie nasienia buhajów ujemnych w teście seroneutralizacji lub teście Elisa w kierunku zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła / zakaźnego pęcherzykowego zapalenia sromowo - pochwowego lub buhajów dodatnich po szczepieniu, zgodnie z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Państwa Członkowskie mogą zezwalać do dnia 31 grudnia 1998 r. na przyjęcie nasienia buhajów dodatnich w teście seroneutralizacji lub teście Elisa w kierunku zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła / zakaźnego pęcherzykowego zapalenia sromowo - pochwowego, które nie były szczepione, zgodnie z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

W takim przypadku każda przesyłka nasienia musi być poddana badaniu w próbie biologicznej na żywym zwierzęciu i/lub próbie izolacji wirusa.

To wymaganie nie stosuje się w stosunku do nasienia zwierząt, które przed pierwszym rutynowym szczepieniem w stacji unasienniania były ujemne w testach opisanych w akapicie pierwszym. Jednakże nasienie zwierząt poddanych szczepieniom interwencyjnym w związku z wystąpieniem zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła musi być poddane próbie izolacji wirusa.

Takie badania przy obustronnej zgodzie, mogą być przeprowadzane w państwach pobrania nasienia lub w państwach przeznaczenia.

W takim przypadku, badaniu musi zostać poddane, co najmniej 10% każdego pobranego nasienia (minimum pięć słomek).

Protokoły dotyczące testów, które należy przeprowadzić na podstawie niniejszego artykułu zostaną ustanowione zgodnie z procedurą określoną w art. 18”.

3. Art. 4 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa Członkowskie nie mogą odmówić przyjęcia nasienia pochodzącego od buhajów zaszczepionych przeciw pryszczycy. Jednakże, gdy nasienie pochodzi od buhajów zaszczepionych przeciw pryszczycy w ciągu 12 miesięcy poprzedzających jego pobranie, 5% każdorazowo pobranego nasienia (minimum pięć słomek)

przeznaczonego do wysyłki do innego Państwa Członkowskiego, zostanie poddane próbie z wynikiem ujemnym, izolacji wirusa pryszczycy w laboratorium wskazanym przez docelowe Państwo Członkowskie na jego obszarze”.

4. Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Zasady ustanowione w dyrektywie Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich*, stosuje się w szczególności do organizacji i trybu postępowania po kontrolach przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie oraz środków ochronnych, które należy stosować.

---

* Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 1601/92 (Dz.U. nr L 173 z 27.6.1992, str. 13.)”

5. Art. 13 i 14 skreśla się.

6. W załączniku A rozdział II lit. f) (i) dodaje się, co następuje:

„Dopuszcza się również magazynowanie głęboko zamrożonych zarodków w uznanych stacjach pod warunkiem, że:

- takie przechowywanie zostało dopuszczone przez właściwe organy,
- zarodki spełniają wymogi dyrektywy Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego*,
- zarodki są magazynowane w odrębnych pojemnikach w pomieszczeniach przeznaczonych do magazynowania zatwierdzonego nasienia”.

---

* Dz.U. nr L 302 z 19.10.1989, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/425/EWG (Dz.U. nr L 224 z 18.8.1990, str. 29.)”

7. W załączniku A rozdział II lit. f) (vii) otrzymuje brzmienie:

„(vii) każda pojedyncza dawka nasienia jest wyraźnie oznakowana w taki sposób, aby data pobrania nasienia, rasa i dane identyfikacyjne zwierzęcia dawcy, nazwa stacji i status serologiczny dawcy dotyczący zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła i zakaźnego pęcherzykowego zapalenia sromowo - pochwowego (jeśli to możliwe przy użyciu kodu), mogły być w każdej chwili ustalone; cechy i sposób oznakowania mają być określone zgodnie z procedurami określonymi w art. 19.”

8. W załączniku B rozdział I ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) przed umieszczeniem w pomieszczeniu do izolacji opisanym pod lit. a), należały do stada, które jest oficjalnie wolne od gruźlicy i oficjalnie wolne od brucellozy, zgodnie z przepisami dyrektywy 64/432/EWG. Zwierzęta nie były uprzednio przetrzymywane w stadzie o niższym stanie zdrowia.”

9. W załączniku B rozdział I lit. c) pkt 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„pochodzą ze stada wolnego od enzootycznej białaczki bydła, zdefiniowanej w dyrektywie 64/432/EWG lub pochodzą od krowy ujemnej w kierunku białaczki w teście immunodyszfuzji w żelu agarowym, przeprowadzonym zgodnie z załącznikiem G do dyrektywy 64/432/EWG po odstawieniu zwierząt od ich krów. W przypadku zwierząt urodzonych w wyniku transferu zarodka, krowa oznacza odbiorcę zarodka”.

10. W załączniku B rozdział I ust. 1 lit. d) (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) testowi seroaglutynacji, przeprowadzonemu zgodnie z procedurą opisaną w załączniku C do dyrektywy 64/432/EWG, wykazującemu miano na brucelozę niższe niż 30 jednostek aglutynacyjnych na mililitr, a w przypadku stada wolnego od brucelozy próbie wiązania dopełniacza, wykazującej miano na brucelozę niższe niż 20 EWG/mililitr (20 ICFT jednostek).”

11. W załączniku B rozdział I ust. 1 lit. e) (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) testowi seroaglutynacji, spełniającemu wymogi procedury opisanej w załączniku C do dyrektywy 64/432/EWG, wykazującemu miano na brucelozę niższe niż 30 jednostek aglutynacyjnych na mililitr, a w przypadku stada wolnego od brucelozy próbie wiązania dopełniacza, wykazującej miano na brucelozę niższe niż 20 EWG/mililitr (20 ICFT jednostek).”

12. W załączniku B rozdział I zdanie ostatnie ust. 1 lit. e) skreśla się wyrazy „oraz zostały poddane leczeniu w kierunku leptospirozy składającego się z dwóch zastrzyków streptomycyny w odstępie 14 dni (25 mg na kilogram masę ciała).

13. W załączniku B rozdział I dodaje się następujący ustęp:

„6. Jednakże do dnia 1 lipca 1995 r. Państwa Członkowskie mogą dopuścić do zatwierdzonych punktów pobierania nasienia bydło pochodzące ze stad wolnych od brucelozy. W takim przypadku te zwierzęta muszą zostać poddane w wyżej wymienionym okresie próbie wiązania dopełniacza, miano na brucelozę niższe niż 20 EWG/mililitr (20 ICFT jednostek), zgodnie z lit. d) (ii) i lit. e) (i).”

14. W załączniku B rozdział II ust. 1 (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) testowi seroaglutynacji w kierunku brucelozy, przeprowadzonemu zgodnie z procedurą opisaną w załączniku C do dyrektywy 64/432/EWG wykazujący miano na brucelozę niższe niż 30 jednostek aglutynacyjnych na mililitr, a w przypadku stada wolnego od brucelozy próbie wiązania dopełniacza, miano na brucelozę niższe niż 20 EWG/mililitr (20 ICFT jednostek).”

15. W załączniku B rozdział II ust. 1 (iii) otrzymuje brzmienie:

„(iii) testowi serologicznemu w kierunku enzootycznej białaczki bydła, przeprowadzonemu zgodnie z procedurami ustanowionymi w załączniku G do dyrektywy 64/432/EWG z wynikiem ujemnym;”

16. W załączniku B rozdział II ust. 1 (iv) skreśla się wyrazy „do dnia 31 grudnia 1992 r.”.

17. W załączniku B rozdział II ust. 3 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Tych przepisów nie stosuje się do buhajów sero dodatnich, które przed pierwszym szczepieniem przeprowadzonym w stacji unasienniania zgodnie z niniejszą dyrektywą, wykazały ujemną reakcję na test seroneutralizacji lub test Elisa w kierunku zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła lub zakaźnego pęcherzykowego zapalenia sromowo - pochwowego.

Buhaje sero dodatnie wymienione w art. 4 ust. 1 akapit drugi, muszą zostać wyizolowane, ponieważ ich nasienie może być przedmiotem handlu wewnątrz Wspólnoty, zgodnie z przepisami dotyczącymi handlu nasieniem takich buhajów.”

18. W załączniku C ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) (i) nie były szczepione przeciwko pryszczycy w okresie 12 miesięcy poprzedzających pobranie nasienia, lub

(ii) były szczepione przeciwko pryszczycy w okresie 12 miesięcy poprzedzających pobranie nasienia, przy czym w takim przypadku 5% (minimum pięć słomek) każdego pobranego nasienia zostanie poddane próbie izolacji wirusa z wynikiem ujemnym;”.

19. W załączniku C ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) w przypadku poboru świeżego nasienia, były przetrzymywane w zatwierdzonym punkcie pobierania nasienia przez ciągły okres, co najmniej 30 dni bezpośrednio przed pobraniem nasienia;”.

20. W załączniku C ust. 1 lit. f) i lit. g) otrzymują brzmienie:

„f) są przetrzymywane w punktach pobierania nasienia wolnego od pryszczycy przez okres, co najmniej 3 miesiące przed pobraniem nasienia i 30 dni po jego pobraniu i są położone w środku obszaru o promieniu 10 kilometrów, w którym nie stwierdzono przypadków pryszczycy, przez co najmniej 30 dni;

g) były przetrzymywane w punktach pobierania nasienia, w których w okresie zaczynającym się 30 dni przed pobraniem nasienia, a kończącym się 30 dni po pobraniu nasienia w przypadku nasienia świeżego nie stwierdzono chorób bydła, co do których istnieje obowiązek zgłaszania zgodnie z załącznikiem E do dyrektywy 64/432/EWG;”.

21. W załączniku C ust. 3 (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) być magazynowane w uznanych warunkach przez okres, co najmniej 30 dni przed wysłaniem. Ten wymóg nie obowiązuje w odniesieniu do świeżego nasienia;”

22. W załączniku D (IV) ust. 4 (iii), wyraz „przesyłki” otrzymuje brzmienie „pobrania”.

23. W załączniku D (IV) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. nasienie opisane powyżej, zostało pobrane od buhajów, które:

- (i) nie były poddane szczepieniu przeciwko pryszczycy w ciągu 12 miesięcy poprzedzających jego pobranie¹; lub
- (ii) były poddane szczepieniu przeciwko pryszczycy w ciągu 12 miesięcy poprzedzających pobranie, gdy nasienie pochodzi z pobrania, w którym 5% każdego pobrania przeznaczonego do celów handlowych (minimum pięć słomek) zostało poddane z wynikiem ujemnym próbie izolacji wirusa pryszczycy w laboratorium.....²”.

24. W załączniku D IV dodaje się co następuje:

„6. nasienie było magazynowane w uznanych warunkach przez okres co najmniej 30 dni przed wysłaniem³.”

25. W załączniku D, w przypisie 2, wyrazy „art. 4 ust. 1akapit drugi” zastępuje się wyrazem „Artykuł 4”.

26. W załączniku D dodaje się następujący przypis 3:

„³ Można skreślić w odniesieniu do świeżego nasienia”.

Artykuł 2

Komisja do dnia 1 stycznia 1998 r. przedłoży Radzie sprawozdanie na temat niniejszej dyrektywy, uwzględniające nabyte doświadczenie oraz postęp naukowo - techniczny, w szczególności w zakresie zwalczania chorób i ich eliminacji, wraz z wszelkimi właściwymi wnioskami. Rada, do dnia 30 czerwca 1998 r., stanowi większością kwalifikowaną w sprawie tych wniosków.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 lipca 1994 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 30 czerwca 1993 r.

W imieniu Rady

S.BERGSTEIN

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY 2003/43/WE

z dnia 26 maja 2003 roku

zmieniająca dyrektywę 88/407/EWG ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie nasienia bydła domowego

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego artykuł 37,

uwzględniając propozycję Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

po przeprowadzeniu konsultacji z Komitetem Regionów,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 88/407/EWG⁴ ustala wymagania dotyczące zdrowia zwierząt obowiązuje w obrocie wewnątrz Wspólnoty oraz w imporcie nasienia różnych gatunków bydła.
- (2) W świetle nowych dostępnych danych naukowych, konieczne jest wprowadzenie zmian do warunków zdrowotnych zwierząt związanych z wprowadzaniem buhajów do stacji sztucznego unasienniania, w szczególności dotyczących zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy/otrętu bydła (IBR/IPV) oraz biegunki wirusowej bydła/biegunki śluzowej (BVD/MD).
- (3) Identyczne wymogi dotyczące składowania powinny obowiązywać w stosunku do wszystkich zakładów niezależnie od tego, czy są one związane z jednostką produkcyjną.
- (4) Procedura uaktualniania listy stacji pobierania lub składowania nasienia w krajach trzecich, z których dozwolone jest sprowadzanie nasienia, powinna zostać uproszczona.

---

¹ Dz. U. C 20 E z 28.1.2003, str. 46.

² Opinia wydana 8 kwietnia 2003 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Opinia wydana 11 grudnia 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz. U. L 194 z 22.7.1988, str. 10. Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia w 1994r.

- (5) Należy podjąć konieczne środki w celu wprowadzenia w życie dyrektywy 88/407/EWG zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z 28 czerwca 1999 roku ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁵,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 88/407/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Do artykułu 1 dodaje się następujący akapit:

"Niniejsza dyrektywa nie narusza wspólnotowych i/lub krajowych przepisów zootechnicznych ustalających organizację sztucznego unasienniania w ogólności oraz w szczególności rozprowadzania nasienia.";

2. Artykuł 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

"b) – „Stacja pobierania nasienia” oznacza urzędowo zatwierdzony i urzędowo nadzorowany zakład położony na terytorium Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego, w którym produkowane jest nasienie z przeznaczeniem na sztuczne unasiennianie;

- „Stacja składowania nasienia” oznacza urzędowo zatwierdzony i urzędowo nadzorowany zakład położony na terytorium Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego, w którym składowane jest nasienie z przeznaczeniem na sztuczne unasiennianie;"

3. Artykuł 3 lit. a) otrzymuje brzmienie:

"a) musi ono zostać pobrane i poddane obróbce i/lub składowane, jeśli jest taka potrzeba, w stacji lub stacjach pobierania lub składowania nasienia, zatwierdzonych dla tego celu zgodnie z artykułem 5 ust. 1, w celu sztucznego unasienniania, dla celów handlu wewnątrzspółnotowego;"

4. W art. 4 ustępy 1 i 2 skreśla się;

5. W artykułach 5, 9 ustęp 2 i 9 ustęp 3, słowa "stacja/stacje pobierania nasienia" zastępuje się słowami "stacja/stacje pobierania lub składowania nasienia";

6. Artykuł 9 ustęp 1 otrzymuje następujące brzmienie:

"1. Wykazy stacji pobierania i składowania nasienia, z których Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz nasienia pochodzącego z państw trzecich, przygotowuje się i uaktualnia zgodnie z niniejszym artykułem.

Zakład może zostać umieszczony w takim wykazie tylko, gdy właściwy organ państwa trzeciego pochodzenia gwarantuje, że spełnione są warunki, o których mowa

---

⁵ Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23

w ustępach 2 i 3 lit. b) - e).

Właściwe organy państw trzecich umieszczonych na wykazach sporządzanych i uaktualnianych zgodnie z artykułem 8 gwarantują, że wykazy stacji pobierania i składowania nasienia, z których nasienie może zostać wysłane do Wspólnoty, są sporządzane, uaktualniane i udostępniane Komisji.

Komisja stale dostarcza do punktów kontaktowych wyznaczonych przez Państwa Członkowskie zawiadomienia dotyczące nowych lub uaktualnionych wykazów, które otrzymała od właściwych organów zainteresowanych państw trzecich zgodnie z ustępem 3.

Jeśli żaden z krajów członkowskich nie zgłosi sprzeciwu co do nowego lub uaktualnionego wykazu w ciągu 20 dni roboczych od zawiadomienia Komisji, przywóz z zakładów umieszczonych na liście zostaje zatwierdzony w ciągu 10 dni roboczych od dnia, w którym Komisja udostępniła ją ogółowi.

W przypadku, gdy przynajmniej jedno Państwo Członkowskie przedstawiło pisemne uwagi, lub ilekroć uważa ono, że konieczne jest wprowadzenie zmian do wykazu w świetle odnośnych informacji, takich jak raporty Wspólnoty z kontroli bądź rezultaty kontroli przeprowadzonych na podstawie art. 12, Komisja informuje o tym wszystkie Państwa Członkowskie i włącza sprawę do porządku obrad dla odpowiedniego sektora na następnym posiedzeniu Stałego Komitetu Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt, w celu podjęcia decyzji zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 18 ustęp 2.

Komisja zapewnia, aby uaktualnione wersje wszystkich wykazów były dostępne dla ogółu";

7. Artykuł 17 otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 17

Zmiany do załącznika A wprowadza Rada, kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, w szczególności w celu dostosowania go do postępu naukowego.

Zmiany do załącznika B, C, i D wprowadza się zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 18 ust. 2."

8. Artykuł 18 otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 18

1. Komisja działa z pomocą Stałego Komitetu Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionego rozporządzeniem (WE) nr 178/2002(*).

2. W przypadku dokonywania odniesienia do niniejszego ustępu, stosuje się artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(**).

---

* Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

** Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

Okres, o którym mowa w artykule 5 ustęp 6 decyzji 1999/468/EC wynosi trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny."

9. Skreśla się artykuł 19;

10. W artykułach 5, 8, i 10, wyrazy "procedura ustanowiona w artykule 18" zastępuje się wyrazami "procedura, o której mowa w artykule 18 ustęp 2";

11. W artykułach 8, 11 i 16, wyrazy "procedura ustanowiona w artykule 19" zastępuje się wyrazami "procedura, o której mowa w artykule 18 ust. 2";

12. Załączniki A, B, C i D do dyrektywy 88/407/EWG zastępuje się Załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, najpóźniej do dnia 1 lipca 2004 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Jednakże do 31 grudnia 2004 roku, Państwa Członkowskie zezwalają na handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz nasienia, które zostało pobrane, przetworzone i było składowane zgodnie z poprzednio obowiązującymi przepisami dyrektywy 88/407/EWG, i któremu towarzyszy poprzedni wzór certyfikatu nasienia.

Po tym dniu Państwa Członkowskie nie zezwalają na handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz nasienia zgodnie z przepisami poprzednio obowiązującymi jeżeli nie było ono pobrane, przetworzone i składowane przed dniem 31 grudnia 2004 roku.

3. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza Dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 26 maja 2003 roku.

W imieniu Rady

G. DRYS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

"ZAŁĄCZNIK A

ROZDZIAŁ I

WARUNKI URZĘDOWEGO ZATWIERDZANIA STACJI

1. Stacje pobierania nasienia muszą:

- (a) być pod stałym nadzorem lekarza weterynarii stacji upoważnionego przez właściwy organ;
- (b) posiadać przynajmniej:
  - (i) zamknięte pomieszczenia dla zwierząt, włączając w to pomieszczenia izolacyjne;
  - (ii) urządzenia do pobierania nasienia, włączając w to oddzielne pomieszczenie dla oczyszczania i dezynfekcji lub sterylizacji sprzętu;
  - (iii) pomieszczenie do obróbki nasienia, które nie musi znajdować się w tym samym miejscu;
  - (iv) pomieszczenie do składowania nasienia, które nie musi znajdować się w tym samym miejscu;
- (c) być zbudowane lub izolowane w taki sposób, aby zabezpieczyć przed kontaktem z inwentarzem żywym z zewnątrz;
- (d) być zbudowane w taki sposób, że pomieszczenia dla zwierząt służące do pobierania nasienia, jego obróbki i składowania, mogą być łatwo oczyszczane i dezynfekowane;
- (e) posiadać pomieszczenia do izolacji, które nie mają bezpośredniego połączenia z pomieszczeniami, w których zwierzęta normalnie przebywają;
- (f) być zaprojektowane w taki sposób, że pomieszczenia, w których przebywają zwierzęta jest fizycznie odseparowane od pomieszczenia, w którym odbywa się przetwarzanie nasienia i obydwa są odseparowane od pomieszczenia, w którym nasienie jest składowane.

2. Stacje składowania nasienia muszą:

- (a) być pod stałym nadzorem lekarza weterynarii stacji upoważnionego przez właściwy organ;

- (b) być zbudowane lub izolowane w taki sposób aby zabezpieczyć przed kontaktem z inwentarzem żywym z zewnątrz;
- (c) być zbudowane w taki sposób, że pomieszczenia dla zwierząt służące do pobierania nasienia, jego obróbki i składowania, mogą być łatwo oczyszczane i dezynfekowane.

ROZDZIAŁ II

WARUNKI ZWIĄZANE Z NADZOREM NAD STACJAMI POBIERANIA NASIENIA

1. Stacje pobierania nasienia muszą:

- (a) być nadzorowane w taki sposób, że mogą w nich przebywać wyłącznie zwierzęta należące do gatunków, od których jest pobierane nasienie. Inne zwierzęta domowe, które są niezbędne do normalnego funkcjonowania stacji, mogą być wprowadzane, jednak pod warunkiem, że nie stanowią one ryzyka przeniesienia zakażenia na te gatunki, od których jest pobierane nasienie i że spełniają one warunki określone przez lekarza weterynarii stacji;
- (b) być nadzorowane w taki sposób, że jest utrzymywany rejestr dotyczący bydła przebywającego w stacji, podający szczegóły odnośnie rasy, daty urodzenia, oznakowania zwierzęcia, a także wszystkich przeprowadzanych kontroli w kierunku chorób i wszystkich szczepień dla każdego zwierzęcia;
- (c) być regularnie kontrolowane przez urzędowego lekarza weterynarii przynajmniej dwa razy w roku w kontekście stałych kontroli warunków zatwierdzania i nadzoru;
- (d) być nadzorowane w taki sposób, że wejście osób nieupoważnionych nie jest dozwolone. Co więcej, osoby upoważnione odwiedzające stację, muszą stosować się do zaleceń lekarza weterynarii stacji;
- (e) zatrudniać kompetentny personel, który został odpowiednio przeszkolony w zagadnieniach dezynfekcji i higieny aby uniknąć rozprzestrzeniania się choroby;
- (f) być nadzorowane w taki sposób, że:
  - (i) poddawane obróbce i składowane w zatwierdzonej stacji jest wyłącznie nasienie pobierane w zatwierdzonej stacji, bez wchodzenia w kontakt z innymi wysyłkami nasienia. Jednakże, nasienie nie pobrane w zatwierdzonej stacji może zostać poddane obróbce w zatwierdzonej stacji, pod warunkiem, że:
    - jest ono pozyskane od bydła, które spełnia warunki określone w rozdziale I pkt. 1 lit. d) załącznika B,

- obróbka jest przeprowadzona z użyciem oddzielnego sprzętu lub w innym czasie, oddzielnie od nasienia przeznaczonego do handlu wewnątrzspółnotowego, a użyty sprzęt jest oczyszczony i wysterylizowany po użyciu,
- takie nasienie nie może zostać przeznaczone do obrotu wewnątrzspółnotowego oraz nie może mieć kontaktu lub być składowane z nasieniem przeznaczonym do obrotu wewnątrzspółnotowego,
- takie nasienie jest możliwe do odróżnienia poprzez inne oznakowanie niż oznakowania przewidziane w punkcie (vii);

Głęboko zamrożone w niskich temperaturach zarodki mogą być składowane w zatwierdzonej stacji, pod warunkiem, że:

- istnieje zezwolenie na takie składowanie wydane przez właściwy organ,
  - zarodki spełniają wymagania dyrektywy Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 roku w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego¹
  - zarodki są składowane w oddzielnych pojemnikach w pomieszczeniach do składowania zatwierdzonego nasienia;
- (ii) pobieranie, obróbka i składowanie nasienia odbywa się wyłącznie w oddzielnych do tego przeznaczonych pomieszczeniach i przy najściślejszej przestrzeganej higienie;
- (iii) wszystkie narzędzia, mające kontakt z nasieniem lub zwierzęciem dawcą podczas pobierania i obróbki są odpowiednio zdezynfekowane lub wysterylizowane przed użyciem, z wyjątkiem narzędzi jednorazowych;
- (iv) produkty pochodzenia zwierzęcego używane przy obróbce nasienia, z dodatkami i rozcieńczalnikami włącznie, są otrzymane ze źródeł, które nie stanowią ryzyka dla zdrowia zwierząt lub są poddane przetworzeniu przed ich użyciem tak, że unika się tego ryzyka;
- (v) pojemniki do składowania i pojemniki do transportu są właściwie dezynfekowane lub sterylizowane przed rozpoczęciem każdej operacji ich napełniania, z wyjątkiem pojemników jednorazowych;
- (vi) wykorzystany czynnik zamrażający nie był uprzednio używany do innych produktów pochodzenia zwierzęcego;

---

¹ Dz. U. L 302 z 19.10.1989, str. 1. Dyrektywa zmieniona decyzją Komisji 94/113/WE (Dz. U. L 53 z 24.2.1994, str. 23).

(vii) każda pojedyncza dawka nasienia jest wyraźnie oznakowana w taki sposób, że może być łatwo ustalona data pobrania nasienia, rasa i znaki identyfikacyjne zwierzęcia dawcy oraz numer zezwolenia stacji; każde Państwo Członkowskie powiadamia Komisję i inne Państwa Członkowskie o charakterystyce i formie oznakowania używanego na jego terytorium;

(viii) jednostka składująca musi spełniać określone warunki dotyczące nadzoru stacji składowania nasienia przewidziane w punkcie 2.

2. Stacje składowania nasienia muszą:

- (a) być nadzorowane w taki sposób, aby mógł być ewidencjonowany każdy ruch nasienia do i ze stacji oraz status buhajów dawców, których nasienie jest składowane w tej stacji, i które muszą spełniać wymagania niniejszej dyrektywy;
- (b) być regularnie kontrolowane przez urzędowego lekarza weterynarii, przynajmniej dwa razy w roku, w kontekście stałych kontroli warunków zatwierdzania i nadzoru;
- (c) być nadzorowane w taki sposób, że wejście osób nieupoważnionych nie jest dozwolone. Co więcej, osoby upoważnione odwiedzające stację, muszą stosować się do zaleceń lekarza weterynarii stacji;
- (d) zatrudniać kompetentny personel, który został odpowiednio przeszkolony w zagadnieniach dezynfekcji i higieny, aby uniknąć rozprzestrzeniania się choroby;
- (e) być nadzorowane w taki sposób, że:
  - (i) wyłącznie nasienie pobierane w zatwierdzonej stacji jest poddawane obróbce i składowaniu w zatwierdzonej stacji, bez wchodzenia w kontakt z innym nasieniem.

W dodatku, tylko nasienie pochodzące z zatwierdzonej stacji pobierania lub składowania i transportowane w warunkach dających wszelkie możliwe warunki zdrowotności, bez wchodzenia w kontakt z innym nasieniem, może zostać wprowadzone do zatwierdzonej stacji składowania nasienia.

Głęboko zamrożone w niskich temperaturach zarodki mogą być składowane w zatwierdzonej stacji, pod warunkiem, że:

- istnieje zezwolenie na takie składowanie wydane przez właściwy organ,
- zarodki spełniają wymagania Dyrektywy Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 roku w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego,

- zarodki są składowane w oddzielnych pojemnikach w pomieszczeniach dla składowania zatwierdzonego nasienia;
- (ii) pobieranie, obróbka i składowanie nasienia odbywa się wyłącznie w oddzielnych do tego przeznaczonych pomieszczeniach i przy najściślejszej przestrzeganej higienie;
- (iii) wszystkie narzędzia, mające kontakt z nasieniem lub zwierzęciem dawcą podczas pobierania i obróbki są odpowiednio zdezynfekowane lub wysterylizowane przed użyciem, z wyjątkiem narzędzi jednorazowych;
- (iv) pojemniki do składowania i pojemniki do transportu są właściwie dezynfekowane lub sterylizowane przed rozpoczęciem każdej operacji ich napełniania, z wyjątkiem pojemników jednorazowych;
- (v) użyty czynnik zamrażający nie był uprzednio używany do innych produktów pochodzenia zwierzęcego;
- (vi) każda pojedyncza dawka nasienia jest wyraźnie oznakowana w taki sposób, że może być łatwo ustalona data pobrania nasienia, rasa i znaki identyfikacyjne zwierzęcia dawcy oraz numer zezwolenia stacji; każde Państwo Członkowskie powiadamia Komisję i inne Państwa Członkowskie o charakterystyce i formie oznakowania używanego na jego terytorium.

ZAŁĄCZNIK B

ROZDZIAŁ I

WARUNKI OBOWIĄZUJĄCE PRZY WPROWADZANIU ZWIERZĄT DO ZATWIERDZONYCH STACJI POBIERANIA NASIENIA

(a) Do wszystkich zwierząt należących do gatunków bydła przyjmowanych do stacji pobierania nasienia stosuje się następujące wymagania:

- (a) muszą przejść okres izolacji wynoszący przynajmniej 28 dni w pomieszczeniach zatwierdzonych specjalnie w tym celu przez właściwe organy Państwa Członkowskiego; w tym samym czasie mogą w nich przebywać tylko inne zwierzęta parzystokopytne o przynajmniej tym samym statusie zdrowotnym;
- (b) przed umieszczeniem ich w pomieszczeniach do izolacji, o których mowa w punkcie (a), muszą należeć do stada, które jest urzędowo wolne od gruźlicy i brucelozy, zgodnie z postanowieniami dyrektywy 64/432/EWG. Zwierzęta nie mogły poprzednio być trzymane w stadzie o niższym statusie zdrowotnym;
- (c) muszą pochodzić ze stada urzędowo wolnego od enzootycznej białaczki bydła, jak zostało to określone w dyrektywie 64/432/EWG lub gdy zostały urodzone z matki która miała wynik ujemny w teście przeprowadzonym zgodnie z załącznikiem D (rozdział II) do dyrektywy 64/432/EWG po zabraniu zwierząt od ich matek. W przypadku zwierząt otrzymanych w wyniku transplantacji zarodków „matka” oznacza biorecynię zarodka;

Jeśli ten wymóg nie może zostać spełniony, nasienie nie może być przedmiotem obrotu do czasu, gdy dawca osiągnął wiek dwóch lat i został poddany testom zgodnie z rozdziałem II pkt. 1 lit. c), z wynikiem ujemnym;

(d) w ciągu 28 dni poprzedzających okres izolacji, o którym mowa w punkcie (a), muszą zostać poddane następującym testom, które powinny mieć wynik ujemny za każdym razem, z wyjątkiem testu na przeciwciała BVD/MD, o którym mowa w (v):

- (a) śródskórnej próbie tuberkulinowej na gruźlicę, przeprowadzonej zgodnie z procedurą określoną w załączniku B do dyrektywy 64/432/EWG;
- (b) testowi serologicznemu w kierunku brucelozy bydła przeprowadzonemu zgodnie z procedurą opisaną w załączniku C do dyrektywy 64/432/EWG;
- (c) testowi serologicznemu w kierunku enzootycznej białaczki bydła, przeprowadzonemu zgodnie z procedurą opisaną w załączniku D (rozdział II) do dyrektywy 64/432/EWG;

- (d) testowi serologicznemu (wirus cały) w kierunku zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy/otrętu bydła, na próbce krwi, jeśli nie pochodzi ze stada wolnego od zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy/otrętu bydła, tak jak jest to określone w artykule 2.3.5.3. Międzynarodowego Kodeksu Zdrowia Zwierząt;
- (e) w kierunku wirusowej biegunki bydła (BVD/MD),
  - testowi izolacji wirusa lub testowi w kierunku antygenów wirusa, oraz
  - testowi serologicznemu w kierunku obecności lub braku przeciwciał.

Właściwy organ może zezwolić na przeprowadzanie testów wymienionych w podpunkcie (d) na próbkach pobranych w stacji kwarantanny. W tym przypadku okres izolacji, o którym mowa w (a) nie może rozpocząć się przed datą pobierania próbek. Jednakże, jeżeli którykolwiek z testów wymienionych w podpunkcie (a) byłby pozytywny, to odnośne zwierzę jest natychmiast usuwane z jednostki, gdzie przeprowadza się izolację. W przypadku izolacji grupowej okres kwarantanny, o którym mowa w podpunkcie (a) nie może rozpocząć się w przypadku pozostałych zwierząt przed usunięciem zwierzęcia dla którego testy były pozytywne.

- (e) w ciągu okresu kwarantanny, o którym mowa w podpunkcie (a) i co najmniej 21 dni po przyjęciu do kwarantanny (przynajmniej siedem dni po przyjęciu do kwarantanny w celu wykrycia *Campylobacter fetus* ssp. *venerealis* i *Trichomonas foetus*) zostały poddane następującym testom z negatywnym rezultatem w każdym przypadku, z wyjątkiem testu na przeciwciała w kierunku wirusowej biegunki bydła (patrz punkt (iii) poniżej):

- (i) testowi serologicznemu w kierunku brucelozы bydła, przeprowadzonemu zgodnie z procedurą podaną w załączniku C do dyrektywy 64/432/EWG;
- (ii) testowi serologicznemu w kierunku zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy/otrętu bydła, (wirus cały) na próbce krwi;

W przypadku pozytywnego wyniku u któregośkolwiek ze zwierząt, te zwierzęta powinny zostać natychmiast usunięte ze stacji kwarantanny a inne zwierzęta z tej samej grupy powinny pozostać w izolacji i zostać ponownie poddane testom, których wyniki powinny być negatywne, nie wcześniej niż 21 dni od usunięcia zwierzęcia (zwierząt), w przypadku których uzyskano wynik pozytywny.

- (iii) w kierunku wirusowej biegunki bydła
  - testowi izolacji wirusa lub testowi w kierunku antygenów wirusa oraz

- testowi serologicznemu w celu wykrycia lub wykluczenia obecności przeciwciał.

Jakiegokolwiek zwierzę (seronegatywne lub seropoztywne) może zostać wpuszczone na teren przeznaczony do pozyskiwania nasienia, jedynie gdy wystąpi serokonwersja u zwierząt, w przypadku których testy dały wyniki seronegatywne, przed wprowadzeniem do stacji kwarantanny.

Jeśli nastąpi serokonwersja, wszystkie zwierzęta, które nadal są seronegatywne powinny być utrzymywane w izolacji przed przedłużony okres, dopóki w grupie nie zajdzie przypadek serokonwersja przez okres trzech tygodni. Zwierzęta seropoztywne mogą być wprowadzane na teren stacji pobierania nasienia;

(iv) w kierunku *Campylobacter fetus* ssp. *venerealis*:

- w przypadku zwierząt poniżej szóstego miesiąca życia lub utrzymywanych począwszy od tego w wieku w grupie osobników tej samej płci przed kwarantanną, pojedynczemu testowi na próbce popłuczyn ze sztucznej pochwy lub materiału z napletka;
- w przypadku zwierząt w szóstym miesiącu życia i starszych, które mogły mieć kontakt z samicami przed kwarantanną, testowi powtarzanemu trzykrotnie w odstępach tygodniowych na próbce z popłuczyn ze sztucznej pochwy lub materiale z napletka;

(v) w kierunku *Trichomonas foetus*:

- w przypadku zwierząt poniżej szóstego miesiąca życia lub utrzymywanych począwszy od tego w wieku w grupie osobników tej samej płci przed kwarantanną, pojedynczemu testowi na próbce z napletka;
- w przypadku zwierząt w szóstym miesiącu życia i starszych, które mogły mieć kontakt z samicami przed kwarantanną, testowi powtarzanemu trzykrotnie w odstępach tygodniowych na próbce z napletka

Jeśli którykolwiek z tych testów da wynik pozytywny, zwierzę musi zostać natychmiast usunięte z pomieszczeń izolacyjnych. W przypadku izolacji grupowej właściwy organ musi podjąć wszelkie niezbędne kroki w celu ponownego stwierdzenia spełnienia przez pozostałe zwierzęta warunków co do wprowadzania do stacji pobierania, zgodnie z niniejszym załącznikiem.

- (f) przed pierwotnym wysłaniem nasienia buhajów z pozytywną serologią w kierunku wirusowej biegunki była próbka nasienia każdego ze zwierząt

powinna być poddana testowi na izolację wirusa lub test ELISA na antygen wirusa w kierunku wirusowej biegunki bydła. W przypadku wyniku dodatniego dany buhaj powinien zostać usunięty ze stacji, a całe jego nasienie zniszczone.

2. Wszystkie testy powinny zostać przeprowadzone w laboratorium zatwierdzonym przez odnośne Państwo Członkowskie.
3. Zwierzęta mogą zostać wprowadzone do stacji pobierania nasienia po uzyskaniu wyraźnej zgody lekarza weterynarii stacji. Wszelki ruch, zarówno do jak ze stacji, musi być ewidencjonowany.
4. W dniu wprowadzenia, żadne zwierzę nie może wykazywać jakichkolwiek objawów chorobowych. Z zastrzeżeniem do postanowień ustępu 5, wszystkie zwierzęta muszą pochodzić z pomieszczeń izolacyjnych, o których mowa w ustępie 1 lit. a), w dniu wysyłki oficjalnie spełniających następujące warunki:
  - (a) są usytuowane w środku terenu o promieniu 10 km, w którym nie było przypadku pryszczycy przynajmniej przez 30 dni;
  - (b) przez przynajmniej trzy miesiące są wolne od pryszczycy i brucelozy;
  - (c) przez przynajmniej 30 dni są wolne od chorób podlegających urzędowemu zgłaszaniu, zgodnie z załącznikiem E do dyrektywy 64/432/EWG.
5. Jeżeli warunki ustalone w ustępie 4 są spełnione, a rutynowe testy wymienione w rozdziale II zostały przeprowadzone podczas ostatnich 12 miesięcy, to zwierzęta mogą być przeniesione z jednej zatwierdzonej stacji pobierania nasienia do innej o jednakowym statusie zdrowotnym, bez izolacji lub przeprowadzania testów, jeżeli jest to transfer bezpośredni. Przemieszczane zwierzęta nie mogą mieć kontaktu bezpośredniego lub też pośredniego ze zwierzętami parzystokopytnymi o niższym statusie zdrowotnym, a środki transportu muszą być poddane dezynfekcji przed ich użyciem. Jeżeli przemieszczenie zwierząt z jednej stacji pobierania nasienia do innej ma miejsce pomiędzy Państwami Członkowskimi, to musi się ono odbywać zgodnie z postanowieniami dyrektywy 64/432/EWG.

ROZDZIAŁ II

RUTYNOWE TESTY, KTÓRE MUSZĄ BYĆ PRZEPROWADZONE U WSZYSTKICH ZWIERZĄT Z GATUNKÓW BYDŁA W ZATWIERDZONYCH STACJACH POBIERANIA NASIENIA

1. Wszystkie osobniki bydła trzymanego w zatwierdzonej stacji pobierania nasienia muszą przynajmniej raz w roku zostać poddane następującym testom, których wynik będzie negatywny:
  - (a) śródskórnej próbie tuberkulinowej na gruźlicę bydła przeprowadzonej zgodnie z procedurą określoną w załączniku B do dyrektywy 64/432/EWG;

- (b) testowi serologicznemu w kierunku brucelozы bydła przeprowadzonemu zgodnie z procedurą podaną w załączniku C do dyrektywy 64/432/EWG;
- (c) testowi serologicznemu w kierunku enzootycznej białaczki bydła, przeprowadzonemu zgodnie z procedurą opisaną w załączniku D (rozdział II) do dyrektywy 64/432/EWG;
- (d) testowi serologicznemu na zakaźne zapalenie nosa i tchawicy/otręt bydła (cały wirus) na próbce krwi;
- (e) serologicznemu testowi na przeciwciała w kierunku wirusowej biegunki bydła, który stosuje się tylko w przypadku zwierząt sero-negatywnych;

Jeżeli jakikolwiek z wyżej wymienionych testów da wynik dodatni, wszelkie nasienie tego zwierzęcia pobrane od ostatniego negatywnego testu powinno być bądź odrzucone lub też poddane testowi na wirusa, który będzie miał wynik ujemny.

- (f) w kierunku *Campylobacter fetus* ssp. *venerealis*, test próbki z napletka. Badaniu muszą być poddane jedynie buhaje przeznaczone do produkcji nasienia bądź mające kontakt z buhajami przeznaczonymi do produkcji nasienia. Buhaje, które wróciły do pobierania po okresie odstawienia trwającym 6 miesięcy lub dłużej powinny zostać poddane testom nie więcej niż 30 dni przed ponownym podjęciem produkcji;
  - (g) w kierunku *Trichomonas foetus*, test na próbce z napletka. Badaniu muszą być poddane jedynie buhaje przeznaczone do produkcji nasienia bądź mające kontakt z buhajami przeznaczonymi do produkcji nasienia. Buhaje, które wróciły do pobierania po okresie odstawienia trwającym 6 miesięcy lub dłużej powinny zostać poddane testom nie więcej niż 30 dni przed ponownym podjęciem produkcji.
2. Wszystkie testy powinny zostać przeprowadzone w laboratorium zatwierdzonym przez Państwo Członkowskie.
  3. Jeżeli jakikolwiek z wyżej wymienionych testów wypadnie dodatnio, to zwierzę musi zostać izolowane, a nasienie pobrane od ostatniego ujemnego wyniku testu nie może być przedmiotem handlu wewnątrz Wspólnoty, z wyjątkiem, w przypadku wirusowej biegunki bydła, nasienia z każdego wytrysku, które było poddane testom na wirusową biegunkę bydła z wynikiem ujemnym.

Nasienie pobrane od wszystkich zwierząt ze stacji od dnia otrzymania dodatniego wyniku, powinno być składowane oddzielnie oraz nie może być przedmiotem handlu wewnątrzwspólnotowego, aż do czasu przywrócenia normalnego statusu zdrowotnego stacji.

ZAŁĄCZNIK C

WARUNKI JAKIE MUSI SPEŁNIĆ NASIENIE PRZEZNACZONE DO HANDLU WEWNĄTRZWPÓLNOTOWEGO LUB IMPORTOWANE NA TEREN WSPÓLNOTY

1. Nasienie musi być otrzymane od zwierząt, które:

- (a) nie wykazują klinicznych objawów choroby w dniu pobierania nasienia;
- (b) (i) nie były szczepione przeciwko pryszczycy w ciągu ostatnich 12 miesięcy poprzedzających pobieranie lub
  - (ii) były szczepione przeciwko pryszczycy w ciągu ostatnich 12 miesięcy poprzedzających pobranie, w tym przypadku 5% nasienia z każdego pobrania (minimum 5 słomek) będzie poddane testowi izolacji wirusa w kierunku pryszczycy, z wynikiem ujemnym;
- (c) nie były szczepione przeciwko pryszczycy w ciągu 30 dni bezpośrednio poprzedzających pobranie;
- (d) w przypadku nasienia świeżego przebywały w zatwierdzonej stacji pobierania nasienia nieprzerwanie przez przynajmniej 30 dni poprzedzające pobranie nasienia;
- (e) nie były dopuszczone do krycia naturalnego;
- (f) są trzymane w stacjach pobierania nasienia, które są wolne od pryszczycy przynajmniej trzy miesiące przed pobraniem i 30 dni po pobieraniu lub w przypadku wysyłki nasienia świeżego do czasu jego wysyłki i są usytuowane w środku terenu o promieniu 10 km, w którym nie było przypadku wystąpienia pryszczycy przynajmniej przez ostatnie 30 dni;
- (g) były trzymane w stacjach pobierania nasienia, które w okresie zaczynającym się na 30 dni przed pobraniem nasienia, a kończącym się 30 dni po jego pobraniu, lub w przypadku nasienia świeżego aż do daty jego wysyłki były wolne od chorób bydła podlegających urzędowemu zgłaszaniu zgodnie z załącznikiem E (I) dyrektywy 64/432/EWG.

2. Niżej wymienione antybiotyki muszą być dodane w takich ilościach, aby występować w następujących koncentracjach w rozcieńczonym końcowo nasieniu:

nie mniej niż:

- roztwór końcowy streptomycyny 500 µg w ml,
- roztwór końcowy penicyliny 500 IU w ml,
- roztwór końcowy linkomycyny 150 µg w ml,
- roztwór końcowy spektynomycyny 300 µg w ml.

Może być użyta alternatywna kombinacja antybiotyków, z równoważnym działaniem przeciw campylobacter, leptospirom i mykoplazmom.

Niezwłocznie po dodaniu antybiotyków, rozcieńczone nasienie musi być umieszczone w temperaturze co najmniej 5⁰C na okres nie krótszy niż 45 minut.

3. Nasienie przeznaczone do handlu wewnątrz Wspólnoty musi:

- (a) być składowane w zatwierdzonych warunkach przynajmniej przez 30 dni przed wysyłką. Wymóg ten nie odnosi się do nasienia świeżego,
- (b) być transportowane do Państwa Członkowskiego przeznaczenia w pojemnikach, które zostały oczyszczone i zdezynfekowane lub poddane sterylizacji przed użyciem i które zostały zapieczętowane oraz został nadany im numer przed wysyłką z zatwierdzonych miejsc składowania.

ZAŁĄCZNIK D

ŚWIADECTWO ZDROWIA DLA HANDLU WEWNĄTRZSPÓLNOTOWEGO NASIENIEM BYDŁA DOMOWEGO ZGODNIE Z DYREKTYWĄ RADY 88/407/EWG		
1. Państwo Członkowskie pochodzenia i właściwy organ		2. Świadectwo zdrowia nr
A. ŹRÓDŁO POCHODZENIA NASIENIA		
3. Numer zatwierdzenia stacji źródłowej/pochodzenia ⁽¹⁾ wysyłki: pobranie/składowanie ⁽¹⁾		
4. Nazwa i adres stacji źródłowej/pochodzenia ⁽¹⁾ wysyłki: pobranie/składowanie ⁽¹⁾		5. Nazwa i adres wysyłającego
6. Kraj i miejsce załadunku		7. Środek transportu
B. MIEJSCE PRZEZNACZENIA NASIENIA		
8. Państwo Członkowskie przeznaczenia		9. Nazwa i adres odbiorcy
C. IDENTYFIKACJA NASIENIA		
10. Znak identyfikacyjny dawek ⁽²⁾	11. Liczba dawek	12. Numer zatwierdzenia stacji pobrania pochodzenia
D. INFORMACJA ZDROWOTNA		
<p>Ja niżej podpisany lekarz weterynarii, zaświadczam, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> (a) wyżej opisane nasienie zostało pobrane, poddane obróbce oraz składowane w warunkach, które spełniają standardy określone w dyrektywie 88/407/EWG (b) wyżej opisane nasienie zostało wysłane do miejsca załadunku w zabezpieczonym pojemniku oraz w warunkach, które spełniają wymagania dyrektywy 88/407/EWG, który posiada numer ..... (c) wyżej opisane nasienie zostało pobrane od buhajów: <ul style="list-style-type: none"> (i) które nie zostały zaszczepione przeciwko pryszczycy w ciągu 12 miesięcy poprzedzających datę pobrania ⁽¹⁾ lub (ii) które zostały zaszczepione przeciwko pryszczycy w ciągu 12 miesięcy poprzedzających datę pobrania; w tym przypadku 5% nasienia z każdego pobrania (minimum 5 słomek) zostało poddane testowi izolacji wirusa w kierunku pryszczycy, z wynikiem ujemnym ⁽¹⁾ w laboratorium .....⁽³⁾; (d) nasienie było składowane w zatwierdzonych warunkach przez okres co najmniej 30 dni poprzedzający wysłanie ⁽⁴⁾ 		
E. WAŻNOŚĆ		
13. Data i miejsce	14. Nazwisko i kwalifikacje urzędowego lekarza weterynarii	15. Podpis i pieczęć urzędowego lekarza weterynarii

⁽¹⁾ Niepotrzebne skreślić.

⁽²⁾ Odpowiadający identyfikacji zwierząt-dawców i dacie pobrania.

⁽³⁾ Nazwa laboratorium określona zgodnie z artykułem 4 ustęp 3 dyrektywy 88/407/EWG.

⁽⁴⁾ Można skreślić w przypadku świeżego nasienia.”

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 806/2003

z dnia 14 kwietnia 2003 r.

dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36, 37 i 133,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁴ zastąpiła decyzję 87/373/EWG⁵.
- (2) Zgodnie z deklaracją Rady i Komisji⁶ w sprawie decyzji 1999/468/WE, przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych, przewidziane w decyzji 87/373/EWG, należy dostosować w celu doprowadzenia do ich zgodności z przepisami art. 3, 4 i 5 decyzji 1999/468/WE.
- (3) Wymieniona deklaracja wskazuje metody dostosowywania procedur komitetów, co następuje automatycznie, pod warunkiem że nie wpływa to na charakter komitetu przewidzianego w akcie podstawowym.
- (4) Terminy ustalone w przepisach podlegających dostosowaniu muszą pozostać w mocy. W każdym przypadku, w którym brak jest terminu ustanowionego do przyjęcia środków, należy ustalić termin trzymiesięczny.
- (5) Przepisy dotyczące instrumentów przewidujących odwołanie się do procedury komitetu typu I, ustanowionej na mocy decyzji 87/373/EWG, muszą zostać zastąpione przepisami dotyczącymi procedury doradczej przewidzianej w art. 3 decyzji 1999/468/WE.

¹ Dz.U. C 75 E z 26.3.2002, str. 425.

² Opinia z dnia 11 marca 2003 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. C 241 z 7.10.2002, str. 128.

⁴ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁵ Dz.U. L 197 z 18.7.1987, str. 33.

⁶ Dz.U. C 203 z 17.7.1999, str. 1.

- (6) Przepisy dotyczące instrumentów przewidujących odwołanie się do procedur komitetu typu IIa i IIb, ustanowionych na mocy decyzji 87/373/EWG, muszą zostać zastąpione przepisami dotyczącymi procedury zarządzania przewidzianej w art. 4 decyzji 1999/468/WE.
- (7) Przepisy dotyczące instrumentów przewidujących odwołanie się do procedur komitetu typu IIIa i IIIb, ustanowionych na mocy decyzji 87/373/EWG, muszą zostać zastąpione przepisami dotyczącymi procedury regulacyjnej przewidzianej w art. 5 decyzji 1999/468/WE.
- (8) Niniejsze rozporządzenie ma na celu wyłącznie ujednoczenie procedur komitetów. Nazwa komitetów odnosząca się do wymienionych procedur została zmieniona, gdzie stosowne,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do procedury doradczej, instrumenty wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia zostają dostosowane zgodnie z tym załącznikiem, w celu przestrzegania odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 2

W odniesieniu do procedury zarządzania, instrumenty wymienione w załączniku II do niniejszego rozporządzenia zostają dostosowane zgodnie z tym załącznikiem, w celu przestrzegania odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 3

W odniesieniu do procedury regulacyjnej, instrumenty wymienione w załączniku III do niniejszego rozporządzenia zostają dostosowane zgodnie z tym załącznikiem, w celu przestrzegania odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 4

Odniesienia do przepisów dotyczących instrumentów wymienionych w załącznikach I, II i III należy rozumieć jako odwołania do tych przepisów w brzmieniu dostosowanym przez niniejsze rozporządzenie.

Odniesienia w niniejszym rozporządzeniu do poprzednich nazw należy rozumieć jako odniesienia do nowych nazw.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich

Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 14 kwietnia 2003 r.

W imieniu Rady

A. GIANNITSIS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I
PROCEDURA DORADCZA

Wykaz instrumentów zaliczanych do procedury doradczej, dostosowanych do odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE zgodnie z poniższymi zmianami.

1. Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin⁷.

Art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
  2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE.”
2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3911/92 z dnia 9 grudnia 1992 r. w sprawie wywozu dóbr kultury⁸.

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE*.
3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

3. Decyzja Rady 98/552/WE z dnia 24 września 1998 r. w sprawie realizowania przez Komisję działań odnoszących się do wspólnotowej strategii dostępu do rynku⁹.

Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W kontekście realizowania działań określonych w art. 1, 3 i 7 zastosowanie ma decyzja 1999/468/WE*.

---

⁷ Dz.U. L 230 z 19.8.1991, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2002/64/WE (Dz.U. L 189 z 18.7.2002, str. 27).

⁸ Dz.U. L 395 z 31.12.1992, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 974/2001 (Dz.U. L 137 z 19.5.2001, str. 10).

⁹ Dz.U. L 265 z 30.9.1998, str. 31.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

⁸Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

ZAŁĄCZNIK II
PROCEDURA ZARZĄDZANIA

Wykaz instrumentów zaliczanych do procedury zarządzania, dostosowanych do odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE zgodnie z poniższymi zmianami:

1. Rozporządzenie Rady nr 79/65/EWG z dnia 15 czerwca 1965 r. ustanawiające sieć zbierania danych rachunkowych o dochodach i prowadzonej działalności gospodarczej gospodarstw rolnych w Europejskiej Wspólnocie Gospodarczej¹⁰.

Art. 18 i 19 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 18

Komitet Wspólnoty składa się z przedstawicieli Państw Członkowskich, a przewodniczy mu przedstawiciel Komisji.

Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Komitet Wspólnoty ds. sieci danych księgowych gospodarstw rolnych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

2. Rozporządzenie (EWG) nr 234/68 z dnia 27 lutego 1968 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku żywych drzew i innych roślin, bulw, korzeni i podobnych, ciętych kwiatów i liści ozdobnych¹¹.

W art. 13 skreśla się ust. 2.

Art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. żywych roślin.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

---

¹⁰ Dz.U. 109 z 23.6.1965, str. 1859/65; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1256/97 (Dz.U. L 174 z 2.7.1997, str. 7).

¹¹ Dz.U. L 55 z 2.3.1968, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3290/94 (Dz.U. L 349 z 31.12.1994, str. 105).

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1728/74 z dnia 27 czerwca 1974 r. w sprawie koordynacji badań naukowych w dziedzinie rolnictwa¹².

W art. 7 skreśla się ust. 3.

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. badań w dziedzinie rolnictwa.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku jaj¹³.

W art. 16 skreśla się ust. 2.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. mięsa drobiowego i jaj.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie

---

¹² Dz.U. L 182 z 5.7.1974, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹³ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 49; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 493/2002 (Dz.U. L 77 z 20.3.2002, str. 7).

wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego¹⁴.

W art. 16 skreśla się ust. 2.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. mięsa drobiowego i jaj.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

6. Dyrektywa Rady 92/33/EWG z dnia 28 kwietnia 1992 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz siewnym warzyw, innymi niż nasiona¹⁵.

Art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

1. Komisję wspomaga Komitet określany jako „Stały Komitet ds. nasion roślin rolniczych, ogrodniczych i leśnych”.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

7. Dyrektywa Rady 92/34/EWG z dnia 28 kwietnia 1992 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin owocowych oraz roślinami owocowymi przeznaczonymi do produkcji owoców¹⁶.

Art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

¹⁴ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 77; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 493/2002 (Dz.U. L 77 z 20.3.2002, str. 7).

¹⁵ Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2002/111/WE (Dz.U. L 41 z 13.2.2002, str. 43).

¹⁶ Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 10; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 1999/30/WE (Dz.U. L 8 z 14.1.1999, str. 30).

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. materiału rozmnożeniowego różnych odmian i gatunków roślin owocowych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

8. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹⁷.

Art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. tytoniu.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

9. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 339/93 z dnia 8 lutego 1993 r. w sprawie kontroli zgodności z przepisami w sprawie bezpieczeństwa produktów przywożonych z państw trzecich¹⁸.

Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

¹⁷ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 546/2002 (Dz.U. L 84 z 28.3.2002, str. 4).

¹⁸ Dz.U. L 40 z 17.2.1993, str. 1; rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 1994 r.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

10. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa¹⁹.

Art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 36

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. rybołówstwa i akwakultury, ustanowiony na mocy art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 3760/92.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

11. Rozporządzenie Rady (WE) nr 520/94 z dnia 7 marca 1994 r. ustanawiające wspólnotową procedurę zarządzania kontyngentami ilościowymi²⁰.

Art. 22 i 23 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 22

1. Komisję wspomaga komitet.

2. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 23

W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się jeden miesiąc.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

12. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/94 z dnia 20 czerwca 1994 r. w sprawie ochrony, opisu, zbierania i wykorzystania zasobów genetycznych w rolnictwie²¹.

W art. 13 skreśla się ust. 2 i 3.

¹⁹ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2846/98 (Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 5).

²⁰ Dz.U. L 66 z 10.3.1994, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 138/96 (Dz.U. L 21 z 27.1.1996, str. 6).

²¹ Dz.U. L 159 z 28.6.1994, str. 1.

Art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisję wspomaga Komitet ds. ochrony, opisu, zbierania i wykorzystania zasobów genetycznych w rolnictwie.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

13. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1798/94 z dnia 18 lipca 1994 r. otwierające i ustalające zarządzanie wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na niektóre produkty rolne pochodzące z Bułgarii, Republiki Czeskiej, Węgier, Polski, Rumunii i Słowacji i ustanawiające szczegółowe przepisy dostosowujące wymienione kontyngenty (1994-1997)²².

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisję wspomaga Komitet Kodeksu Celnego, ustanowiony na mocy art. 247 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

14. Rozporządzenie Rady (WE) nr 3295/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. ustanawiające środki uniemożliwiające dopuszczenie do wolnego obrotu, wywozu, powrotnego wywozu lub poddawania procedurze zawieszającej towarów podrabianych i towarów pirackich²³.

W art. 12 skreśla się wyrażenie „ust. 3 i 4”.

Art. 13 otrzymuje brzmienie:

²² Dz.U. L 189 z 23.7.1994, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 921/96 (Dz.U. L 126 z 24.5.1996, str. 1).

²³ Dz. U. L 341 z 30.12.1994, str. 8; rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 241/1999 (Dz.U. L 27 z 2.2.1999, str. 1).

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Komitet Kodeksu Celnego ustanowiony na mocy art. 247 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

15. Rozporządzenie Rady (WE) nr 603/95 z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku suszu paszowego²⁴.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

16. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1526/97 z dnia 26 czerwca 1997 r. w sprawie zarządzania systemem podwójnej kontroli bez limitów ilościowych w wywozie niektórych wyrobów stalowych objętych Traktatem WE i Traktatem EWWiS, z Ukrainy do Wspólnoty Europejskiej²⁵.

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Komitet

1. Komisję wspomaga komitet.

²⁴ Dz.U. L 63 z 21.3.1995, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1347/95 (Dz.U. L 131 z 15.6.1995, str. 1).

²⁵ Dz.U. L 210 z 4.8.1997, str. 1; rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 501/2000 (Dz.U. L 62 z 9.3.2000, str. 1).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

17. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2135/97 z dnia 24 lipca 1997 r. w sprawie zarządzania systemem podwójnej kontroli bez limitów ilościowych w wywozie niektórych wyrobów stalowych objętych Traktatem WE oraz Traktatem EWWiS, z Federacji Rosyjskiej do Wspólnoty Europejskiej²⁶.

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 6*

Komitet

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

18. Dyrektywa Rady 98/29/WE z dnia 7 maja 1998 r. w sprawie harmonizacji głównych przepisów dotyczących ubezpieczenia kredytów eksportowych dla transakcji objętych ubezpieczeniem średnio- i długoterminowym²⁷.

Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 4*

Komitet

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

²⁶ Dz.U. L 300 z 4.11.1997, str. 1; rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 793/2000 (Dz.U. L 96 z 18.4.2000, str. 1).

²⁷ Dz.U. L 148 z 19.5.1998, str. 22.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

19. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1706/98 z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie uzgodnień dotyczących produktów rolnych oraz towarów uzyskanych dzięki przetworzeniu produktów rolnych pochodzących z państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (państw AKP) i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 715/90²⁸.

W art. 30 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

Dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.”

20. Dyrektywa Rady 98/56/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych²⁹.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Komitet nazywany Stałym Komitetem ds. materiału rozmnożeniowego roślin ozdobnych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

21. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny³⁰.

Art. 43 otrzymuje brzmienie:

²⁸ Dz.U. L 215 z 1.8.1998, str. 12.

²⁹ Dz.U. L 226 z 13.8.1998, str. 16.

³⁰ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 21; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2345/2001 (Dz.U. L 315 z 1.12.2001, str. 29).

„Artykuł 43

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. wołowiny i cielęciny.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

22. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych³¹.

Art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 42

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. mleka i przetworów mlecznych.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

23. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina³².

Art. 75 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 75

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. wina.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

---

³¹ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 509/2002 (Dz.U. L 79 z 22.3.2002, str. 15).

³² Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2585/2001 (Dz.U. L 345 z 29.12.2001, str. 10).

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

ZAŁĄCZNIK III
PROCEDURA REGULACYJNA

Wykaz instrumentów zaliczanych do procedury regulacyjnej dostosowanych do odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE zgodnie z poniższymi zmianami:

1. Decyzja Rady 80/1096/EWG z dnia 11 listopada 1980 r. wprowadzająca wspólnotowe środki finansowe dla zwalczania klasycznego pomoru świń³³.

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na podstawie art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

2. Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego³⁴.

Art. 18 i 19 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na podstawie art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

³³ Dz.U. L 325 z 1.12.1980, str. 5; decyzja ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

³⁴ Dz.U. L 194 z 22.7.1988, str. 10; dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

^{*}Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

3. Dyrektywa Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świn³⁵.

Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. zootechniki ustanowiony na mocy decyzji 77/505/EWG.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

4. Dyrektywa Rady 89/437/EWG z dnia 20 czerwca 1989 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów jajecznych³⁶.

Art. 13 i 14 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni..

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 14

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

³⁵ Dz.U. L 382 z 31.12.1988, str. 36; dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

³⁶ Dz.U. L 212 z 22.7.1989, str. 87; dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 36decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

5. Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego³⁷.

Art. 17 i 18 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

6. Dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego³⁸.

Art. 17 i 18 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 17

³⁷ Dz.U. L 302 z 19.10.1989, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 94/113/WE (Dz.U. L 53 z 24.2.1994, str. 23).

³⁸ Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 13; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49).

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego artykułu, mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

*Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

**Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 737/90 z dnia 22 marca 1990 r. w sprawie warunków regulujących przywóz produktów rolnych pochodzących z państw trzecich w następstwie wypadku w elektrowni jądrowej w Czarnobylu³⁹.

Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

8. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę określania maksymalnych limitów pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego⁴⁰.

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

³⁹ Dz.U. L 82 z 29.3.1990, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 616/2000 (Dz.U. L 75 z 24.3.2000, str. 1).

⁴⁰ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1752/2002 (Dz.U. L 264 z 2.10.2002, str. 18).

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. weterynaryjnych produktów leczniczych.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Stały Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. weterynaryjnych produktów leczniczych.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

9. Decyzja Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁴¹.

Art. 41 i 42 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 41

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 42

1. Komitet wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

---

⁴¹ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 19; decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2001/572/WE (Dz.U. L 203 z 28.7.2001, str. 16).

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

10. Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich⁴².

Art. 24 i 25 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 24

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 25

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

11. Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym oraz przywozie nasienia trzody chlewnej⁴³.

Art. 18 i 19 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

⁴² Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 42; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2002/160/WE (Dz.U. L 53 z 23.2.2002, str. 37).

⁴³ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 62; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2000/39/WE (Dz.U. L 13 z 19.1.2000, str. 21).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

12. Decyzja Rady 90/495/EWG z dnia 24 września 1990 r. wprowadzająca wspólnotowe środki finansowe w celu zwalczania zakaźnej martwicy układu krwiotwórczego ryb łososiowatych we Wspólnocie⁴⁴.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

13. Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych⁴⁵.

Art. 32 i 33 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 32

⁴⁴ Dz.U. L 276 z 6.10.1990, str. 37.

⁴⁵ Dz.U. L 303 z 31.10.1990, str. 6; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1999/90/WE (Dz.U. L 300 z 23.11.1999, str. 19).

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 33

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

*Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

**Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

14. Dyrektywa Rady 90/642/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. w sprawie ustalania najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w niektórych produktach pochodzenia roślinnego, w tym owocach i warzywach, oraz na ich powierzchni⁴⁶.

Art. 10a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10a

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

15. Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich do obrotu oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG⁴⁷.

⁴⁶ Dz.U. L 350 z 14.12.1990, str. 71; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/76/WE (Dz.U. L 240 z 7.9.2002, str. 45).

⁴⁷ Dz.U. L 363 z 27.12.1990, str. 51; dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

Art. 18 i 19 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

16. Dyrektywa Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej⁴⁸.

Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

17. Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków

---

⁴⁸ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 41; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1994/65/WE (Dz.U. L 368 z 31.12.1994, str. 10).

zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzeniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury⁴⁹.

Art. 26 i 27 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 26

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 27

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

18. Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami⁵⁰.

Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

⁴⁹ Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/45/WE (Dz.U. L 189 z 3.7.1998, str. 12).

⁵⁰ Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 19; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2002/261/WE (Dz.U. L 91 z 6.4.2002, str. 31).

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

19. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2092/91 z dnia 24 czerwca 1991 r. w sprawie produkcji ekologicznej produktów rolnych oraz znakowania produktów rolnych i środków spożywczych⁵¹.

Art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

20. Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin⁵².

Art. 19 i 20 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 20

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

⁵¹ Dz.U. L 198 z 22.7.1991, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 473/2002 (Dz.U. L 75 z 16.3.2002, str. 21).

⁵² Dz.U. L 230 z 19.8.1991, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2002/81/WE (Dz.U. L 276 z 12.10.2002, str. 28).

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

21. Dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych⁵³.

Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

22. Dyrektywa Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek produktów rybołówstwa⁵⁴.

Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

23. Dyrektywa Rady 91/497/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. zmieniająca i ujednolicająca dyrektywę 64/433/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem w celu rozszerzenia jej stosowania na

⁵³ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/79/WE (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 31).

⁵⁴ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 15; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/79/WE (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 31).

produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa⁵⁵.

Art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

24. Dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 91/425/EWG i 91/496/EWG⁵⁶.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

25. Dyrektywa Rady 91/629/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. ustanawiająca minimalne normy ochrony cieląt⁵⁷.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

⁵⁵ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 69; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/5/EWG (Dz.U. L 57 z 2.3.1992, str. 1).

⁵⁶ Dz.U. L 340 z 11.12.1991, str. 17; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/29/WE (Dz.U. L 148 z 30.6.1995, str. 52).

⁵⁷ Dz.U. L 340 z 11.12.1991, str. 28; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/2/WE (Dz.U. L 25 z 28.1.1997, str. 24).

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

26. Dyrektywa Rady 91/630/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. ustanawiająca minimalne normy ochrony świń⁵⁸.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

27. Dyrektywa Rady 92/33/EWG z dnia 28 kwietnia 1992 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz siewnym warzyw, innym niż nasiona⁵⁹.

Art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. nasion i materiału rozmnożeniowego dla rolnictwa, ogrodnictwa i leśnictwa.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu, art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE stosuje się zgodnie z przepisami zawartymi w jej art. 7 i 8*.

⁵⁸ Dz.U. L 340 z 11.12.1991, str. 33; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2001/93/WE (Dz.U. L 316 z 1.12.2001, str. 36).

⁵⁹ Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 2002/111/WE (Dz.U. L 41 z 13.2.2002, str. 43).

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

28. Dyrektywa Rady 92/34/EWG z dnia 28 kwietnia 1992 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin owocowych oraz roślinami owocowymi przeznaczonymi do produkcji owoców⁶⁰.

Art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. materiału rozmnożeniowego i roślin owocowych oraz ich gatunków.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

29. Dyrektywa Rady 92/35/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. ustanawiająca zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni⁶¹.

Art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

30. Dyrektywa Rady 92/40/EWG z dnia 19 maja 1992 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania grypy drobiu⁶².

Art. 21 otrzymuje brzmienie:

⁶⁰ Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 10; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 1999/30/WE (Dz.U. L 8 z 14.1.1999, str. 30).

⁶¹ Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 19; dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁶² Dz.U. L 167 z 22.6.1992, str. 1; dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

„Artykuł 21

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

31. Dyrektywa Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny⁶³.

Art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu, art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE stosuje się zgodnie z przepisami zawartymi w jej art. 7**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

32. Dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiająca przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania do obrotu surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka⁶⁴.

Art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 31

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, dalej zwany „Stałym Komitetem”, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr

⁶³ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 35; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/79/WE (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 31).

⁶⁴ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 6 z 9.1.1996, str. 10).

178/2002* .

W przypadku zagadnień chemicznych lub technicznych, przedstawiciele Komisji, po konsultacji z Komitetem Zarządzającym ds. mleka i przetworów mlecznych, ustanowionym rozporządzeniem (EWG) nr 804/68, przedkładają Stałemu Komitetowi projekt środków, które należy przyjąć.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE** .

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

33. Decyzja Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. w sprawie komputeryzacji weterynaryjnych procedur przywozowych (Projekt SHIFT), zmieniająca dyrektywy 90/675/EWG, 91/496/EWG, 91/628/EWG i decyzję 90/424/EWG, oraz uchylająca decyzję 88/192/EWG⁶⁵.

Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002* .

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE** .

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

34. Dyrektywa Rady 92/66/EWG z dnia 14 lipca 1992 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu⁶⁶.

Art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002* .

⁶⁵ Dz.U. L 243 z 25.8.1992, str. 27; decyzja zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁶⁶ Dz.U. L 260 z 5.9.1992, str. 1; dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz. U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**}Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

35. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia dla produktów rolnych i środków spożywczych⁶⁷.

Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisję wspiera komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

36. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2082/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie świadectw o szczególnym charakterze dla produktów rolnych i środków spożywczych⁶⁸.

Art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

1. Komisję wspiera komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

⁶⁷ Dz.U. L 208 z 24.7.1992, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2796/2000 (Dz. U. L 324 z 21.12.2000, str. 26).

⁶⁸ Dz.U. L 208 z 24.7.1992, str. 9; rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 1994 r.

37. Dyrektywa Rady 92/117/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. dotycząca środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność⁶⁹.

Art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz. U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

38. Dyrektywa Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń⁷⁰.

Art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz. U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

39. Dyrektywa Rady 93/74/EWG z dnia 13 września 1993 r. w sprawie pasz przeznaczonych do szczególnych potrzeb żywieniowych⁷¹.

⁶⁹ Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 38; dyrektywa zmieniona dyrektywą 1999/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 210 z 10.8.1999, str. 12).

⁷⁰ Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 69; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/60/WE (Dz.U. L 192 z 20.7.2002, str. 27).

⁷¹ Dz.U. L 237 z 22.9.1993, str. 23; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1999/29/WE (Dz.U. L 115 z 4.5.1999, str. 32).

Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

40. Dyrektywa Rady 93/119/WE z dnia 22 grudnia 1993 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas uboju lub zabijania⁷².

Art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

41. Rozporządzenie Rady (WE) nr 3036/94 z dnia 8 grudnia 1994 r. ustanawiające zasady gospodarczego uszlachetniania biernego stosowane do niektórych wyrobów włókienniczych i odzieżowych przywożonych powtórnie do Wspólnoty po obróbce lub uszlachetnieniu w niektórych państwach trzecich⁷³.

Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

⁷² Dz.U. L 340 z 31.12.1993, str. 21.

⁷³ Dz.U. L 322 z 15.12.1994, str. 1.

1. Komisję wspomaga Komitet, zwany „Komitetem ds. zasad gospodarczego uszlachetniania biernego wyrobów włókienniczych”.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

42. Dyrektywa Rady 94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiająca wymagania dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek mielonego mięsa oraz przetworów mięsnych⁷⁴.

Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

43. Decyzja Rady 95/408/WE z dnia 22 czerwca 1995 r. w sprawie warunków ustalania, na okres przejściowy, tymczasowych wykazów zakładów z państw trzecich, z których Państwom Członkowskim zezwala się na przywóz niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego, produktów rybołówstwa lub żywych małży dwuskorupowych⁷⁵.

Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

⁷⁴ Dz.U. L 368 z 31.12.1994, str. 10.

⁷⁵ Dz. U. L 243 z 11.10.1995, str. 17; decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2001/4/WE (Dz.U. L 2 z 5.1.2001, str. 21).

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

44. Dyrektywa Rady 95/69/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. ustanawiająca warunki i środki dla zatwierdzania i rejestracji określonych zakładów i pośredników prowadzących działalność w sektorze pasz zwierzęcych i zmieniająca dyrektywy 70/524/EWG, 74/63/EWG, 79/373/EWG i 82/471/EWG⁷⁶.

Art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

45. Dyrektywa Rady 95/70/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. wprowadzająca minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małży dwuskorupowych⁷⁷.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

⁷⁶ Dz.U. L 332 z 30.12.1995, str. 15; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1999/20/WE (Dz.U. L 80 z 25.3.1999, str. 20).

⁷⁷ Dz. U. L 332 z 30.12.1995, str. 33; dyrektywa zmieniona decyzją Komisji 2003/83/WE (Dz.U. L 32 z 7.2.2003, str. 13).

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

46. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach zwierzęcych oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG i decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG⁷⁸.

Art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 33

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

47. Dyrektywa Rady 96/25/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie obrotu materiałami paszowymi, zmieniająca dyrektywy 70/524/EWG, 74/63/EWG, 82/471/EWG i 93/74/EWG oraz uchylająca dyrektywę 77/101/EWG⁷⁹.

Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

48. Dyrektywa Rady 98/56/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie obrotem materiałem

⁷⁸ Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 10.

⁷⁹ Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 35; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 234 z 1.9.2001, str. 55).

rozmnożeniowym roślin ozdobnych⁸⁰.

Art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. materiału rozmnożeniowego i roślin ozdobnych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

49. Dyrektywa Rady 98/58/WE z dnia 20 lipca 1998 r. dotycząca ochrony zwierząt hodowlanych⁸¹.

Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*} Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

50. Dyrektywa Rady 1999/29/WE z dnia 22 kwietnia 1999 r. w sprawie substancji i produktów niepożądanych w środkach żywienia zwierząt⁸².

Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji

⁸⁰ Dz.U. L 226 z 13.8.1998, str. 16.

⁸¹ Dz.U. L 221 z 8.8.1998, str. 23.

⁸² Dz.U. L 115 z 4.5.1999, str. 32; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/102/WE (Dz.U. L 6 z 10.1.2002, str. 45).

1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

51. Dyrektywa 1999/74/WE z dnia 19 lipca 1999 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące ochrony kur niosek⁸³.

Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

52. Dyrektywa Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie⁸⁴.

Art. 17 i 18 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 18

⁸³ Dz.U. L 203 z 3.8.1999, str. 53.

⁸⁴ Dz.U. L 169 z 10.7.2000, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2002/36/WE (Dz.U. L 116 z 3.5.2002, str. 16).

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

---

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

DYREKTYWA RADY

z dnia 25 września 1989 r.

w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego

(89/556/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

wykorzystanie zarodków bydła domowego jest częścią efektywnej polityki w zakresie hodowli, która prowadzi do osiągnięcia lepszej wydajności i zwiększonych zysków w tym sektorze; ponadto, swobodny obrót takimi zarodkami powinien zachęcać do racjonalnego rozwoju biorąc pod uwagę wykorzystanie optymalnych czynników produkcji;

przepisy odnoszące się do problemów zdrowotnych zwierząt w handlu wewnątrzspółnotowego dotyczące bydła domowego i trzody chlewnej znajdują się w dyrektywie 64/432/EWG⁴, ostatnio zmienionej dyrektywą 89/360/EWG⁵;

ponadto, dyrektywa 72/462/EWG⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 89/227/EWG⁷ zawiera przepisy odnoszące się do zagadnień kontroli weterynaryjnej podczas przywozu bydła domowego i trzody chlewnej z państw trzecich; powyższe przepisy zagwarantowały, w odniesieniu do handlu wewnątrzspółnotowego i przywozu do Wspólnoty bydła i trzody chlewnej z państw trzecich, że kraj pochodzenia zapewnia spełnienie kryteriów zdrowotnych zwierząt, tym samym ryzyko rozprzestrzeniania się chorób zwierzęcych zostało rzeczywiście wyeliminowane; jednakże istnieje pewne ryzyko rozprzestrzeniania się takich chorób w wypadku obrotu zarodkami;

w kontekście polityki Wspólnoty i harmonizacji krajowych przepisów dotyczących warunków zdrowotnych zwierząt, które regulują handel wewnątrzspółnotowy zwierzętami i produktami zwierzęcymi oraz przywóz do Wspólnoty, konieczne jest stworzenie

¹ Dz.U. nr C 76 z 28.03.1989, str. 1.

² Dz.U. nr C 120 z 16.05.1989, str. 313.

³ Dz.U. nr C 139 z 29.07.1964, str. 56.

⁴ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁵ Dz.U. nr L 153 z 6.06.1989, str. 29.

⁶ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁷ Dz.U. nr L 93 z 6.04.1989, str. 25.

zharmonizowanego systemu handlu wewnątrzspółnotowego zarodkami bydła oraz przywozu do Wspólnoty;

w kontekście handlu zarodkami we Wspólnocie, Państwo Członkowskie, w którym zostały pobrane zarodki, powinno być zobowiązane do zagwarantowania, że takie zarodki zostały pobrane i poddane obróbce przez zatwierdzone i nadzorowane zespoły pobierające zarodki, które zostały uzyskane od zwierząt, których stan zdrowia gwarantuje wykluczenie ryzyka rozprzestrzenienia chorób zwierzęcych oraz że zostały pobrane, poddane obróbce, składowane i transportowane zgodnie z zasadami, które chronią ich stan zdrowotny i towarzyszy im świadectwo zdrowia w czasie transportu do kraju przeznaczenia w celu potwierdzenia, że zobowiązanie to zostało spełnione;

różnice w polityce realizowanej we Wspólnocie w odniesieniu do szczepień przeciwko pryszczycy uzasadniają utrzymywanie, w odniesieniu do świeżych zarodków, ograniczonych w czasie odstępstw upoważniających Państwa Członkowskie do żądania dodatkowego zabezpieczenia przed tą chorobą;

powinien być sporządzony wykaz państw trzecich uwzględniający kryteria zdrowotne zwierząt, z których mogą być przywożone zarodki do Wspólnoty; bez uszczerbku dla takiego wykazu Państwom Członkowskim nie wolno zezwalać na przywóz, o ile zarodki nie zostały pobrane, poddane obróbce i składowane przez zespoły do pobierania zarodków, które osiągnęły pewne standardy i są urzędowo nadzorowane; ponadto, powinny być ustalone szczególne warunki dotyczące stanu zdrowotnego w odniesieniu do krajów znajdujących się na tym wykazie zgodnie z występującymi okolicznościami; w celu sprawdzenia zgodności z tymi normami mogą być dokonywane kontrole na miejscu;

w celu zapobieżenia przenoszenia się niektórych chorób zakaźnych, powinny być przeprowadzane kontrole przywozowe gdy przesyłka zarodków dotrze na terytorium Wspólnoty, z wyjątkiem tranzytu zewnętrznego;

w wypadku tranzytu wewnętrznego określone są środki, jakie powinny być podjęte przez Państwa Członkowskie po przeprowadzeniu takich kontroli;

należy powierzyć Komisji podjęcie takich środków w celu wykonania tej dyrektywy; w tym celu należy ustalić procedury dotyczące współpracy pomiędzy Komisją i Państwami Członkowskimi;

dyrektywa ta nie dotyczy handlu zarodkami uzyskanymi, poddanymi obróbce lub składowanymi przed terminem, w którym Państwa Członkowskie muszą się do niej stosować;

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa określa warunki zdrowotne zwierząt regulujące handel wewnątrzspółnotowego i przywóz z państw trzecich świeżych i mrożonych zarodków bydła.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do zarodków pochodzących z zapłodnienia *in vitro* ani zarodków poddanych zmianie płci, rozszczepianiu, podziałowi na dwie symetryczne części, klonowaniu względnie innej manipulacji, która szkodzi integralności „warstwy przejrzystej”.

Komisja przedłoży Radzie sprawozdanie do dnia 1 stycznia 1992 r. wraz z wnioskami dotyczącymi warunków wprowadzenia takich zarodków niniejszą dyrektywą. Rada stanowi w sprawie tych wniosków kwalifikowaną większością głosów.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy będą stosowane definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 64/432/EWG oraz art. 2 dyrektywy 72/462/EWG.

Ponadto:

- a) “zarodek” oznacza wstępne stadium rozwoju bydła domowego, gdy może być przeniesiony do matki odbiorcy;
- b) “zespół pobierania zarodków” oznacza urzędowo zatwierdzoną grupę techników lub strukturę nadzorowaną przez weterynarza zespołu właściwego do dokonywania pobierania, poddania obróbce i przechowywania zarodków zgodnie z warunkami ustalonymi w załączniku A;
- c) “lekarz weterynarii zespołu” oznacza lekarza weterynarii odpowiedzialnego za nadzór nad zespołem pobierania zarodków zgodnie z warunkami ustalonymi w załączniku A;
- d) “przesyłka zarodków” oznacza ilość zarodków uzyskanych w jednej operacji od pojedynczego dawcy objętych pojedynczym świadectwem;
- e) “kraj pobrania” oznacza Państwo Członkowskie lub państwo trzecie, w którym zarodki są produkowane, pobierane, poddawane obróbce, a w razie konieczności przechowywane oraz z którego są przesyłane do Państwa Członkowskiego;
- f) “zatwierdzone laboratorium diagnostyczne” oznacza laboratorium zlokalizowane na terytorium Państwa Członkowskiego lub w państwie trzecim zatwierdzone przez właściwe władze weterynaryjne przewidziane do wykonywania badań diagnostycznych ustalonych w niniejszej dyrektywie.

ROZDZIAŁ II

Zasady handlu wewnątrzspółnotowego

Artykuł 3

Każde Państwo Członkowskie zagwarantuje, że zarodki nie zostaną wysłane z jego terytorium do innego Państwa Członkowskiego, jeżeli nie spełniają następujących warunków:

- a) muszą być poczęte w wyniku sztucznego zapłodnienia nasieniem ojca dawcy znajdującym się w centrum pobierania nasienia jak to określono w art. 2 lit. b) dyrektywy 88/407/EWG⁸.

Zgodnie z procedurą ustaloną w art. 18, Komisja może zezwolić na handel zarodkami niektórych szczególnych gatunków poczętymi w wyniku naturalnego krycia dokonanego przez byki, których stan zdrowia jest zgodny z załącznikiem B do niniejszej dyrektywy;

- b) muszą być pobierane od bydła domowego, którego stan zdrowia jest zgodny z załącznikiem B do niniejszej dyrektywy;
- c) muszą być pobierane, poddawane obróbce i przechowywane przez zespół pobierania zarodków zatwierdzony zgodnie z przepisami art. 5 ust. 1;
- d) muszą być pobierane, poddawane obróbce i przechowywane przez zespół pobierania zarodków zgodnie z załącznikiem A do niniejszej dyrektywy;
- e) musi im towarzyszyć w przewozie do Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia świadectwo zdrowia zwierzęcia zgodnie z art. 6 ust. 1.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie, które nie stosują szczepienia przeciwko pryszczycy mogą do dnia 31 grudnia 1992 r.:

- zakazać sprowadzania na swoje terytoria świeżych zarodków z Państw Członkowskich, gdzie prowadzone są szczepienia, oraz
- wymagać, w przypadku przywozu zamrożonych zarodków z Państw Członkowskich, gdzie stosowane są szczepienia, a ponadto:

(i) zwierzęta dawcy pochodzą z gospodarstwa:

- w którym żadne zwierzę nie zostało zaszczepione przeciwko pryszczycy w ciągu 30 dni przed pobraniem,
- które nie jest objęte zakazem lub kwarantanną zgodnie z dyrektywą 64/432/EWG.

(ii) zarodki muszą być przechowywane w zatwierdzonych warunkach przez minimalny okres 30 dni przed przesyłką.

2. Do dnia 1 stycznia 1992 r. Rada dokona przeglądu niniejszego artykułu na podstawie sprawozdania Komisji z towarzyszącymi ewentualnymi propozycjami.

Artykuł 5

---

⁸ Dz.U. nr L 194 z 2.07.1988, str. 10.

1. Zatwierdzenie zespołu pobierania zarodków, zgodnie z art. 3 lit. c), nastąpi jedynie wówczas, gdy przestrzegane są przepisy załącznika A, rozdział I oraz gdy zespół pobierania zarodków jest w stanie spełnić wymogi innych przepisów niniejszej dyrektywy.

O każdej większej zmianie organizacyjnej zespołu należy powiadomić właściwe władze. Zatwierdzenie będzie wydawane na nowo, gdy nastąpi zmiana lekarza weterynarii zespołu, względnie w wypadku, gdy jakiegokolwiek poważne zmiany zostaną wprowadzone w zakresie jego organizacji lub laboratoriów względnie urządzeń będących w jego dyspozycji.

Urzędowy lekarz weterynarii będzie nadzorował przestrzeganie przepisów przedstawionych powyżej. Zatwierdzenie zostanie cofnięte, gdy jedno lub więcej przepisów nie będzie przestrzegane.

2. Wszystkie zatwierdzenia zespołu pobierania zarodków zostaną zarejestrowane przez właściwe władze danego Państwa Członkowskiego, a każdemu zespołowi zostanie nadany weterynaryjny numer rejestracyjny. Wykaz zespołów pobierania zarodków i ich weterynaryjne numery rejestracyjne zostaną wysłane przez każde Państwo Członkowskie innym Państwom Członkowskim i Komisji, które zostaną także powiadomione o jakiegokolwiek zmianie tego wykazu

Gdy Państwo Członkowskie uważa, że przepisy regulujące zatwierdzenie nie są przestrzegane przez zespół pobierania zarodków w innym Państwie Członkowskim, powiadomi właściwą władzę Państwa Członkowskiego o podjętych decyzjach i ich podstawach.

Jeżeli to drugie Państwo Członkowskie wyraża obawy, że nie zostały podjęte niezbędne działania, względnie są nieodpowiednie, powiadomi o tym Komisję, która zwróci się o opinię do jednego lub więcej biegłych w zakresie weterynarii. W oparciu o taką opinię, Państwa Członkowskie mogą zostać upoważnione, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 17, do czasowego zakazu dopuszczenia na swoje terytorium zarodków pobranych przez przedmiotowy zespół. Takie upoważnienie może zostać cofnięte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 w świetle nowej opinii dostarczonej przez jednego lub więcej biegłych z dziedziny weterynarii. Biegli z dziedziny weterynarii muszą być obywatelami spoza Państw Członkowskich zaangażowanych w spór.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

Artykuł 6

1. Świadczenie zdrowia zwierzęcia sporządzone przez urzędowego lekarza weterynarii z Państwa Członkowskiego pobierania na formularzu zgodnym ze wzorem w załączniku C będzie towarzyszyło każdej dostawie zarodków. Oddzielne świadectwo zostanie wystawione dla każdej dostawy.

2. Świadczenie zdrowia musi:

- a) składać się z jednego formularza i będzie sporządzone przynajmniej w języku (-ach) urzędowym (-ch) Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia;
- b) być wystawione na jednego odbiorcę;

- c) towarzyszyć przesyłce zarodków do ich miejsca przeznaczenia jako oryginalny formularz.

ROZDZIAŁ III

Zasady przywozu z państw trzecich

Artykuł 7

1. Zarodki będą przywożone jedynie z tych państw trzecich lub ich części, które znajdują się w wykazie sporządzonym zgodnie z procedurą ustaloną w art. 18. Wykaz ten może być rozszerzany lub zmieniany w oparciu o tę samą procedurę.
2. Przy podejmowaniu decyzji czy państwo trzecie lub jego części mogą pojawić się na wykazie, określonej w ust. 1, szczególną uwagę należy zwrócić na:
  - a) stan zdrowia stada, innych zwierząt domowych oraz dzikich w państwie trzecim, w szczególności w odniesieniu do egzotycznych chorób zwierząt oraz środowiskowej sytuacji zdrowotnej w danym kraju, które mogłyby stanowić zagrożenie dla zdrowia zwierząt w Państwach Członkowskich;
  - b) prawidłowość i szybkość informacji dostarczanych przez państwo trzecie, dotyczących występowania chorób zakaźnych zwierząt na jego terytorium, w szczególności chorób wymienionych na wykazach A i B Międzynarodowego Biura ds. epidemii zwierzęcych;
  - c) zasady państwa trzeciego w zakresie zapobiegania chorobom zwierzęcym i ich kontroli;
  - d) strukturę usług weterynaryjnych w państwie trzecim i ich kompetencje;
  - e) organizację i wdrażanie działań zapobiegawczych i kontroli zwierzęcych chorób zakaźnych, oraz
  - f) gwarancje jakie państwo trzecie może udzielić co do zgodności z zasadami ustalonymi w niniejszej dyrektywie .
3. Wykaz, o której mowa w ust. 1, oraz wszystkie jego zmiany zostaną opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 8

1. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, wykaz będzie obejmował zespoły pobierania zarodków, które są upoważnione do pobierania, poddawania obróbce lub przechowywania w państwach trzecich zarodków, które są przeznaczone dla Państw Członkowskich. Wykaz może ulec zmianie lub uzupełnieniu zgodnie z taką samą procedurą.
2. Przy podejmowaniu decyzji czy zespół pobierania zarodków może pojawić się na wykazie, określonym w ust. 1, szczególną uwagę należy zwrócić na nadzór weterynaryjnych systemów pobierania zarodków w danym państwie, poziom usług weterynaryjnych oraz nadzór, któremu podlegają zespoły pobierania zarodków.
3. Zespół pobierania zarodków może znaleźć się w wykazie przewidzianym w ust. 1 jedynie, gdy:

- a) wykonuje swoje czynności w jednym z krajów lub jego części znajdujących się w wykazie, o którym mowa w art. 7 ust. 1;
- b) spełnia wymagania załącznika A;
- c) został urzędowo zatwierdzony do wywozu do Wspólnoty przez służby weterynaryjne danego państwa trzeciego; oraz
- d) podlega kontroli co najmniej dwa razy w roku dokonywanym przez urzędowego lekarza weterynarii danego państwa trzeciego.

Artykuł 9

1. Przywóz zarodków z terytorium państwa trzeciego lub jego części z wykazu sporządzonego zgodnie z art. 7 ust. 1 będzie miał miejsce jedynie, gdy zarodki:

- a) pochodzą od zwierząt dawców, które niezwłocznie przed pobraniem ich zarodków pozostawały przez co najmniej sześć miesięcy na terytorium danego państwa trzeciego w maksymalnie dwóch stadach odpowiadających co najmniej wymaganiom wymienionym w ust. 2;
- b) odpowiadają warunkom inspekcji weterynaryjnej przyjętym zgodnie z procedurą ustaloną w art. 18 dotyczącą przywozu zarodków z danego państwa.

Przy przyjmowaniu wymagań, o których mowa w pierwszym akapicie, należy zwrócić uwagę na:

- a) sytuację zdrowotną na terenie otaczającym miejsce pobierania zarodków, w szczególności w odniesieniu do chorób umieszczonych na wykazie A Międzynarodowego Biura ds. epidemii zwierzęcych;
- b) stan zdrowia stada objętego pobieraniem zarodków włączając wymagania dotyczące prób / analiz;
- c) stan zdrowia zwierzęcia dawcy i wymagania dotyczące prób;
- d) wymagania dotyczące pobierania, poddawania obróbce i przechowywaniu w odniesieniu do zarodków.

2. Podstawą odniesienia przy ustalaniu warunków zdrowotnych zwierząt zgodnie z ust. 1 dla gruźlicy, brucelozy bydła i enzootycznej białaczki bydła będą normy ustalone w załączniku A i G do dyrektywy 64/432/EWG. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 oraz w oparciu o badanie każdego przypadku, możliwe będzie podjęcie decyzji o uchyleniu tych przepisów, gdy dane państwo trzecie zapewni zbliżone lub, co najmniej równoważne gwarancje odnoszące się do stanu zdrowotnego zwierząt.

3. Art. 4 stosuje się *mutatis mutandis*.

Artykuł 10

1. Upoważnienie do przywozu zarodków zostanie udzielone jedynie po przedłożeniu świadectwa zdrowia sporządzonego i podpisanego przez urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego pobrania.

Świadectwo musi:

- a) być sporządzone co najmniej w urzędowym języku lub językach Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia i w urzędowym języku lub językach Państwa Członkowskiego, gdzie przeprowadzana jest kontrola przywózowa przewidziana art. 11;
- b) wystawione na pojedynczego odbiorcę, adresata;
- c) towarzyszyć w oryginale zarodkom.

2. Świadectwo zdrowia zwierzęcia musi być wystawione na formularzu zgodnym ze wzorem wypełnionym zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

Artykuł 11

1. Każda dostawa zarodków wchodząca na terytorium Wspólnoty będzie podlegać kontroli przed dopuszczeniem do swobodnego obrotu lub poddaniem procedurze celnej. Dopuszczenie takich zarodków na obszar Wspólnoty będzie zabronione, jeżeli kontrola przywózowa przeprowadzana w momencie przybycia ujawni, że:

- zarodki nie pochodzą z terytorium państwa trzeciego lub jego części ujętych w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 7 ust. 1,
- zarodki nie zostały pobrane, przetworzone i przechowywane przez zespół pobierania znajdujący się w wykazie przewidzianym art. 8 ust. 1,
- zarodki pochodzą z terytorium państwa trzeciego lub jego części, z którego przywóz jest zabroniony zgodnie z art. 14 ust. 2,
- świadectwo zdrowia zwierzęcia, które towarzyszy zarodkom nie jest zgodne z warunkami ustanowionymi w art. 10.

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do dostaw zarodków, które wchodzą na obszar celny Wspólnoty i są poddawane celnej procedurze tranzytowej dotyczącej dostawy do miejsca przeznaczenia znajdującego się poza danym terytorium.

Jednakże będzie miał zastosowanie, jeżeli zostanie zaniechany tranzyt celny w trakcie transportu przez terytorium Wspólnoty.

2. Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia może podjąć niezbędne czynności obejmujące także poddaniu kwarantannie w celu uzyskania ostatecznego dowodu w wypadkach, gdy występuje podejrzenie skażenia organizmami patogennymi.

3. Jeżeli przywóz zarodków został zabroniony na jakichkolwiek podstawach ustalonych w ust. 1 i 2, państwo trzecie dokonujące wywozu nie zezwoli w ciągu 30 dni na zwrot zarodków, właściwa władza weterynaryjna Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia może nakazać ich zniszczenie.

Artykuł 12

Każda dostawa zarodków upoważniona do przywozu do Wspólnoty przez Państwo Członkowskie na podstawie kontroli, o której mowa w art. 11 ust.1, gdy jest wysyłana na terytorium innego Państwa Członkowskiego, musi być zaopatrzona w oryginalne świadectwo zdrowia zwierzęcia względnie uwiarygodnioną jego kopię, poświadczoną za zgodność z oryginałem przez właściwe władze, które były odpowiedzialne za przeprowadzenie kontroli zgodnie z art. 11.

Artykuł 13

Wszystkie koszty wynikające z wdrożenia działań zgodnie z art. 11 ust. 2 i 3 obciążają przez nadawcę, odbiorcę lub ich przedstawicieli bez rekompensaty ze strony Państwa Członkowskie.

ROZDZIAŁ IV

Zasady dotyczące gwarancji i czynności kontrolnych

Artykuł 14

1. Jeżeli odzwierzęca choroba zakaźna, która może być przeniesiona przez zarodki, wybuchnie lub rozprzestrzeni się lub jakaś inna przyczyna związana ze stanem zdrowotnym zwierząt zagrazi zdrowiu zwierząt hodowlanych w Państwie Członkowskim, wówczas należy to uzasadnić i gdy:

- odnosi się to do terytorium państwa trzeciego, można zastosować środki ochronne ustanowione w art. 9 dyrektywy 64/432/EWG,
- odnosi się to do całości lub części danego państwa trzeciego, Państwo Członkowskie przeznaczenia zabroni przywozu tych zarodków przywożonych bezpośrednio lub pośrednio przez inne Państwo Członkowskie, czy to z całego terytorium państwa trzeciego lub jedynie z części jego terytorium.

2. Środki podjęte przez Państwa Członkowskie na mocy ust. 1 oraz uchylenie takich środków musi być przekazane niezwłocznie innym Państwom Członkowskim i Komisji wraz z uzasadnieniem takich działań.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17, może być podjęta decyzja, że takie działania muszą ulec zmianie, w szczególności w celu skoordynowania ich ze środkami przyjętymi przez inne Państwa Członkowskie, względnie że muszą być uchylone.

3. Jeżeli wystąpi sytuacja przewidziana w ust. 1 oraz jeżeli konieczne jest, aby inne Państwa Członkowskie także podjęły działania zgodnie z tym ustępem, zmienione w razie potrzeby zgodnie z ust. 2, podjęte zostaną odpowiednie środki zgodnie z procedurą ustaloną w art. 17. Wznowienie przywozu z danego państwa trzeciego będzie dopuszczalne w oparciu o tę samą procedurę.

Artykuł 15

1. Biegli weterynaryjni Komisji mogą we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich lub państw trzecich dokonać kontroli na miejscu w takim zakresie, w jakim okaże się to niezbędne dla zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy.

Kraj, w którym dokonano pobrania na terytorium, którego jest przeprowadzana kontrola, udzieli wszelkiego niezbędnego wsparcia w wykonywaniu ich czynności. Komisja powiadomi kraj pobierania o wynikach badań.

Kraj pobrania podejmie wszelkie działania, które mogą okazać się konieczne, dla wzięcia pod uwagę wyników badań. O ile kraj pobrania nie podejmie takich działań, Komisja może po zbadaniu sytuacji przez Stały Komitet Weterynaryjny upoważnić Państwa Członkowskie do odmowy wprowadzenia na ich terytoriach zarodków pobranych, poddanych obróbce lub przechowywanych przez dany zespół pobierania, względnie do wycofania zezwolenia w wypadku państw trzecich.

2. Przepisy ogólne dotyczące wykonania niniejszego artykułu, w szczególności odnośnie częstotliwości i metod dokonywania kontroli, o której mowa w ust. 1, zostaną określone zgodnie z procedurą ustaloną w art. 18.

ROZDZIAŁ V

Przepisy końcowe

Artykuł 16

Zmiany załączników, w szczególności w celu ich dostosowania do postępu w zakresie technologii, będą przedmiotem decyzji zgodnie z procedurą ustaloną w art. 18.

Artykuł 17

1. Tam gdzie, procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być przestrzegana, przewodniczący przekazuje sprawę niezwłocznie do Komitetu z własnej inicjatywy lub na życzenie przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wyda opinię dotyczącą projektu w terminie, jaki przewodniczący może ustanowić w zależności od pilności sprawy. Opinia zostanie wydana większością głosów określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu w wypadku decyzji Rady dla przyjęcia projektu Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu będą wazone w sposób ustalony w niniejszym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmie przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. O ile przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub, jeżeli nie została przedstawiona opinia, Komisja niezwłocznie przedłoży Radzie wniosek odnoszący się do środków, jakie mają być podjęte. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów. Jeżeli w ciągu 15 dni od dnia zreferowania Radzie sprawy, Rada nie podejmie działań, zaproponowane działania zostaną przyjęte przez Komisję.

Artykuł 18

1. Tam gdzie, procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być przestrzegana, przewodniczący przekazuje sprawę niezwłocznie do Komitetu z własnej inicjatywy lub na życzenie przedstawiciela Państwa Członkowskiego.
2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wyda opinię dotyczącą projektu w terminie, jaki przewodniczący może ustanowić w zależności od pilności sprawy. Opinia zostanie wydana większością głosów określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu w wypadku decyzji Rady dla przyjęcia projektu Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu będą ważne w sposób ustalony w niniejszym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.
3. Komisja przyjmie przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
4. O ile przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub, jeżeli nie została przedstawiona opinia, Komisja niezwłocznie przedłoży Radzie wniosek odnoszący się do środków, jakie mają być podjęte. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów. Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od dnia zreferowania Radzie sprawy, Rada nie podejmie działań, zaproponowane działania zostaną przyjęte przez Komisję.

Artykuł 19

1. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do zarodków pobieranych, poddawanych obróbce i przechowywanych w Państwie Członkowskim do dnia 1 stycznia 1991 r.
2. Do dnia wejścia w życie decyzji przyjętych na podstawie art. 7, 8 i 9, Państwa Członkowskie nie będą ubiegać się o przywóz zarodków z państw trzecich na bardziej korzystnych warunkach niż wynikające ze stosowania rozdziału II.

Artykuł 20

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1991 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 21

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 września 1989 r.

W imieniu Rady

H. NALLET

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

ROZDZIAŁ I

Warunki zatwierdzania zespołu pobierania zarodków

W celu zatwierdzenia każdy zespół pobierania zarodków musi spełnić poniższe wymagania:

- a) pobieranie, przetwarzanie i przechowywanie zarodków musi być wykonywane albo przez lekarza weterynarii zespołu albo pod jego nadzorem przez jednego lub więcej techników, którzy posiadają kwalifikacje i są przeszkoleni przez lekarza weterynarii zespołu w zakresie metod i technik higieny;
- b) musi znajdować się pod ogólnym nadzorem urzędowego lekarza weterynarii;
- c) musi mieć do stałej dyspozycji urządzenie ruchomego laboratorium składające się co najmniej z powierzchni roboczej, mikroskopu i urządzeń kriogenicznych, gdzie zarodki mogą być poddawane badaniu, obróbce i pakowane;
- d) w wypadku laboratorium stacjonarnego, musi ono dysponować:
  - pomieszczeniem, gdzie można dokonywać manipulowania zarodkami, które musi sąsiadować, lecz być fizycznie oddzielone od powierzchni używanej do zajmowania się zwierzętami dawcami w trakcie pobierania zarodków;
  - pomieszczeniem lub powierzchnią wyposażoną w przyrządy i urządzenia do oczyszczania i sterylizacji narzędzi używanych do pobierania zarodków i operowania nimi;
- e) musi dysponować, w przypadku laboratorium ruchomego, specjalnie wyposażoną częścią pojazdu składającą się z dwóch oddzielonych sekcji,
  - przeznaczoną do dokonywania badań i manipulowania zarodkami, która będzie sekcją oczyszczania, oraz
  - przeznaczoną na wyposażenie i sprzęt używany w kontakcie ze zwierzętami dawcami.

Laboratorium ruchome będzie miało zawsze kontakt z laboratorium stacjonarnym dla zapewnienia sterylizacji urządzeń i zabezpieczenia w płyny i inne produkty niezbędne do pobierania i manipulowania zarodkami.

ROZDZIAŁ II

Warunki odnoszące się do pobierania, przetwarzania, przechowywania i transportu zarodków przez zatwierdzony zespół pobierania zarodków

1. Pobieranie i przetwarzanie

- a) Zarodki będą pobierane i przetwarzane przez zatwierdzony zespół pobierania bez wchodzenia w kontakt z inną dostawą zarodków nie spełniających wymagań niniejszej dyrektywy.

- b) Zarodki będą pobierane w miejscu, które jest odizolowane od innych części pomieszczenia lub gospodarstwa, musi być w dobrym stanie i nadawać się do łatwego czyszczenia i dezynfekcji.
- c) Zarodki będą poddawane obróbce (badane, myte, preparowane i umieszczane w oznakowanych i sterylnych pojemnikach) albo w laboratorium stacjonarnym lub ruchomym, które nie są zlokalizowane w strefie poddanej zakazom lub kwarantannie.
- d) Wszystkie instrumenty, które mają kontakt z zarodkami lub zwierzęciem dawcą w trakcie pobierania i przetwarzania będą typu jednorazowego użytku względnie będą poddawane odpowiedniej dezynfekcji lub sterylizacji przed i po ich użyciu.
- e) Produkty pochodzenia zwierzęcego stosowane w trakcie pobierania zarodków i wewnątrz środka transportu będą uzyskiwane ze źródeł, w których nie występuje zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub będą poddawane takiej obróbce przed lub po użyciu, aby zapobiec takiemu zagrożeniu.
- f) Kolby przeznaczone do przechowywania oraz kolby przeznaczone do przewozu będą poddane odpowiedniej dezynfekcji lub sterylizacji przed przystąpieniem do każdorazowej operacji napełniania.
- g) Czynniki kriogeniczne nie będą mogły zostać uprzednio użyte do innych produktów pochodzenia zwierzęcego.
- h) Każdy pojemnik z zarodkami oraz pojemniki, które mają być przechowywane i transportowane, będą wyraźnie znakowane kodami w taki sposób, że data pobrania zarodków i hodowla oraz identyfikacja ojca dawcy i matki dawcy jak również numer rejestracyjny zespołu mogą być szybko ustalone. Charakterystyka i forma tego znakowania kodowego zostanie ustalona zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.
- i) Każdy zarodek zostanie umyty co najmniej 10 razy w specjalnym płynie przeznaczonym dla zarodków, który będzie zmieniany każdorazowo, a jeśli nie zdecydowano inaczej zgodnie z lit. m), będzie zawierał roztwór trypsyny zgodnie z uznanymi międzynarodowymi procedurami. Każde mycie będzie częściowo dokonywane roztworem poprzedniego mycia i używana będzie sterylna mikropipeta dla każdorazowego przenoszenia zarodka.
- j) Po ostatnim myciu każdy zarodek będzie podlegał badaniom mikroskopowym na całej powierzchni w celu określenia czy „warstwa przejrzysta” jest nienaruszona i wolna od przylegającego materiału.
- k) Każda przesyłka zarodków, która przeszła pozytywne badania przewidziane w lit. j), zostanie umieszczona w sterylnym pojemniku oznakowanym zgodnie z lit. h), który zostanie niezwłocznie szczelnie zamknięty.
- l) Każdy zarodek, tam gdzie jest to stosowane, zostanie zamrożony tak szybko jak to tylko możliwe i przechowany w miejscu, które znajduje się pod kontrolą lekarza weterynarii zespołu oraz które podlega stałej inspekcji przez urzędowego lekarza weterynarii.

- m) Zgodnie z procedurą ustaloną w art. 18 sporządzony zostanie protokół przed terminem przewidzianym w art. 20 dotyczącym zatwierdzonych cieczy do przemywania i mycia, technik mycia oraz, o ile okaże się to konieczne, obróbki enzymatycznej wraz z zatwierdzonym środkiem transportu. Do czasu przyjęcia protokołu w sprawie poddania obróbce enzymatycznej w dalszym ciągu stosowane będą krajowe przepisy stosowania trypsyny zgodnie z ogólnymi postanowieniami Traktatu.
- n) Każdy zespół pobierania musi przedstawić rutynowe próbki cieczy do przemywania, cieczy do mycia, rozdrobnione zarodki, nie zapłodnione komórki jajowe itp. wynikające z ich działań do badań na skażenia bakteryjne i wirusowe. Procedura pobierania próbek, dokonywania badań wraz z normami, jakie powinny być uzyskane zostanie określona zgodnie z procedurą ustaloną w art. 18. O ile ustalone normy nie zostaną osiągnięte, właściwe władze, które udzieliły urzędowego zezwolenia zespołowi wycofają to zezwolenie.
- o) Każdy zespół pobierania musi prowadzić zapisy swoich czynności w odniesieniu do pobierania zarodków w czasie 12 miesięcy przed i 12 miesięcy po przechowywaniu w tym:
  - hodowlę, wiek i identyfikację danych zwierząt dawców,
  - miejsce pobierania, przetwarzania i przechowywania zarodków pobranych przez zespół,
  - identyfikację zarodków ze szczegółami miejsca ich przeznaczenia, o ile jest znane.

2. *Przechowywanie*

Każdy zespół pobierania zarodków zagwarantuje, że zarodki są przechowywane w odpowiednich temperaturach i pomieszczeniach zatwierdzonych dla tych celów przez właściwe władze.

W celu uzyskania zatwierdzenia, pomieszczenia te muszą:

- (i) posiadać co najmniej jeden zamykany na zamek pokój przeznaczony wyłącznie do przechowywania zarodków;
- (iii) nadawać się do łatwego czyszczenia i dezynfekcji;
- (iv) posiadać stałe rejestry dotyczące wszystkich ruchów związanych z wprowadzaniem i wyprowadzaniem zarodków. W szczególności, w tych rejestrach zostanie podane miejsce ostatecznego przeznaczenia zarodków;
- (v) podlegać kontroli przez urzędowego lekarza weterynarii.

Właściwe władze mogą zezwolić na przechowywanie nasienia, które spełnia wymagania dyrektywy 88/407/EWG, w zatwierdzonych pomieszczeniach przeznaczonych do przechowywania.

3. *Transport*

Zarodki przeznaczone do handlu muszą być transportowane w odpowiednich warunkach higienicznych, w szczelnych pojemnikach zatwierdzonych pomieszczeń przechowywania aż do momentu ich nadejścia do miejsca przeznaczenia. Pojemniki muszą być oznakowane w taki sposób, aby numer był zgodny z numerem umieszczonym na świadectwie zdrowia zwierzęcia.

ZAŁĄCZNIK B

Warunki odnoszące się do zwierząt dawców

1. Do celów pobierania zarodków, zwierzęta dawcy muszą spełniać następujące wymagania:
  - a) muszą spędzić poprzednie sześć miesięcy na terytorium Wspólnoty lub państwa trzeciego pobrania w przynajmniej jednym stadzie:
    - które jest urzędowo wolne od gruźlicy, oraz
    - które jest urzędowo wolne od brucelozy lub wolne od brucelozy,
    - które jest urzędowo wolne od enzootycznej białaczki bydła, lub które w czasie ubiegłych trzech lat, nie wykazywały oznak klinicznych enzootycznej białaczki bydła,
    - które w poprzednim roku nie wykazywało klinicznych objawów zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy / otrętu bydła;
  - b) w czasie sześciu miesięcy poprzedzających pobieranie zarodków, krowy dawcy mogą spędzać kolejne okresy w maksymalnie dwóch różnych stadach spełniając wymagania ustalone powyżej.
2. W dniu pobierania zarodków, krowa dawca:
  - a) będzie stałym mieszkańcem w gospodarstwie, które nie podlega zakazom weterynaryjnym lub kwarantannie;
  - b) nie wykaże żadnych oznak chorobowych.

ZAŁĄCZNIK C

1. Nadawca (nazwa i pełny adres)	NR ŚWIADECTWO ZDROWIA	
	Nr	ORYGINAŁ
	2. Państwo Członkowskie pobrania	
3. Odbiorca, adresat (nazwa i pełny adres)	4. WŁAŚCIWA WŁADZA / ORGAN	
UWAGI a) Oddzielne świadectwo musi być wystawione dla każdej dostawy zarodków. b) Oryginał świadectwa musi towarzyszyć dostawie do miejsca przeznaczenia.	5. WŁAŚCIWA WŁADZA MIEJSCOWA	
	6. Miejsce załadunku	
8. Środek transportu	7. Nazwa i adres zespołu pobierania zarodków	
9. Miejsce i Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia		
11. Numer i oznakowanie kodowe pojemników z zarodkami	10. Numer rejestracyjny zespołu pobierania zarodków	
12. Numer identyfikacyjny dostawy		
a) Liczba zarodków	b) Data (daty) pobrania zarodków	c) Rasa
13. Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że: <ul style="list-style-type: none"> a) zarodki opisane powyżej zostały pobrane, poddane obróbce i przechowywane w warunkach, które są zgodne z normami / standardami ustalonymi w dyrektywie 89/556/EWG, gdzie zostały wysłane do Państwa Członkowskiego, które nie dokonuje szczepień przeciw pryszczycy zgodnie z wymaganiami ustalonymi w drugim tirecie art. 4 ust.1 tej dyrektywy; b) zarodki opisane powyżej zostały wysłane do miejsca załadunku w szczelnych pojemnikach na warunkach, które są zgodne z przepisami dyrektywy 89/556/EWG. Sporządzono ..... w..... <div style="display: flex; justify-content: space-between; margin-top: 20px;"> <div style="text-align: center;"> <p>Pieczęćka</p> </div> <div style="text-align: right;"> Podpis:..... Nazwisko i kwalifikacje (drukowanymi literami) .... </div> </div>		

DYREKTYWA RADY 93/52/EWG

z dnia 24 czerwca 1993 r.

zmieniająca dyrektywę 89/556/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 1 dyrektywy Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego,³ wyłącza z zakresu tej dyrektywy zarodki uzyskane przy pomocy pewnych technologii; zarodki które mają być poddane technologiom polegającym na penetracji warstwy przejrzystej, mogą być sprzedawane lub przywożone dopóki spełniają wymogi wyżej wymienionej dyrektywy; zanim zostaną poddane tym technikom, z zachowaniem szczególnych dodatkowych środków bezpieczeństwa; zarodki otrzymane drogą zapłodnienia *in vitro* mogą być sprzedawane lub przywożone z zachowaniem szczególnych dodatkowych środków bezpieczeństwa;

w związku z dodatkowymi środkami bezpieczeństwa załączniki wymagają zmian, których wprowadzenie, na mocy art. 16 dyrektywy 89/556/EWG, wchodzi w zakres uprawnień Komisji;

inne zmiany powinny zostać wprowadzone do dyrektywy w celu jasnego określenia statusu nasienia używanego do zapłodnienia komórek jajowych oraz w celu uwzględnienia nowej polityki Wspólnoty w odniesieniu do pryszczycy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 89/556/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

---

¹ Dz.U. nr C 63 z 5.03.1993, str. 11.

² Dz.U. nr C 150 z 31.05.1993.

³ Dz.U. nr L 302 z 19.10.1989, str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 90/425/EWG (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29).

- „2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do zarodków otrzymanych drogą transferu jąder komórkowych.”;
2. W art. 2 dodaje się, co następuje:
- „g) „Zespół produkujący zarodki” oznacza urzędowo uznany zespół pobierania zarodków do celów zapłodnienia *in vitro*, zgodnie z warunkami ustanowionymi w stosownym Załączniku.”;
3. W art. 3 lit. a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:
- „a) musiały być poczęte w wyniku sztucznego zapłodnienia lub zapłodnienia *in vitro* nasieniem ojca dawcy w centrum pobierania nasienia, zatwierdzonego przez właściwe władze zarządzające pobieraniem nasienia, jego przetwarzaniem i przechowywaniem lub przy użyciu nasienia przywożonego zgodnie z dyrektywą 88/407/EWG*.
- * Dz.U. nr L 194 z 22.07.1988, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/425/EWG (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29).”;
4. Skreśla się art. 4;
5. W art. 5 dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „2a. Zespół produkujący zarodki drogą zapłodnienia *in vitro* zostanie zatwierdzony tylko wówczas, gdy są przestrzegane przepisy odpowiedniego Załącznika do niniejszej dyrektywy i jeżeli zespół produkujący zarodki jest w stanie spełnić inne przepisy niniejszej dyrektywy, w szczególności przepisy ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, które mają zastosowanie *mutatis mutandis*.”;
6. W art. 9 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Podczas ustalania przepisów dotyczących ochrony zdrowia zwierząt w związku z pryszczyką zgodnie z ust. 1, należy zwrócić uwagę, że:
- tylko zamrożone zarodki mogą być przywożone z państw trzecich, w których są stosowane szczepienia przeciw pryszczyce. Zarodki muszą być przechowywane w zatwierdzonych warunkach, przez co najmniej 30 dni przed przesyłką,
  - zwierzęta - dawcy muszą pochodzić z gospodarstwa, w którym żadne zwierzę nie było szczepione przeciw pryszczyce w ciągu 30 dni poprzedzających pobranie i w którym nie zastosowano żadnych zakazów ani kwarantanny”;
7. Art. 11, 12 i 13 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 11

Przepisy i zasady ustanowione dyrektywą Rady 90/675/EWG* mają zastosowanie w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie i działań podejmowanych w ich wyniku, jak również środków

bezpieczeństwa, które należy wprowadzić.

^{*}Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 1601/92 (Dz.U. nr L 173 z 27.06.1992, str. 13).”

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie wprowadzą przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 1994 r., i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 24 czerwca 1993 r.

W imieniu Rady

B. WESTH

Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 8 lutego 1994 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 89/556/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(94/113/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego¹, ostatnio zmienioną dyrektywą 93/52/EWG², w szczególności jej art. 16,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 1 dyrektywy 89/556/EWG wyłączył z zakresu tej dyrektywy zarodki uzyskane przy pomocy pewnych technologii; zarodki, które mają być poddane technologiom polegającym na penetracji *warstwy przejrzystej* oraz uzyskane drogą zapłodnienia *in vitro* mogą być sprzedawane lub przywożone, z zastrzeżeniem, że spełniają wymogi dyrektywy 89/556/EWG oraz przy zachowaniu pewnych dodatkowych środków bezpieczeństwa;

na mocy dyrektywy 93/52/EWG, zakres dyrektywy 89/556/EWG został rozszerzony o wszystkie zarodki bydłce, z wyjątkiem tych uzyskanych w wyniku transferu jąder komórkowych;

w celu ustanowienia niezbędnych dodatkowych środków bezpieczeństwa w odniesieniu do takich zarodków, konieczna jest zmiana załączników do dyrektywy;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załącznikach do dyrektywy 89/556/EWG wprowadza się zmiany określone w Załączniku do niniejszej decyzji.

¹ Dz.U. nr L 302 z 19.10.1989, str. 1.

² Dz.U. nr L 175 z 19.07.1993, str. 21.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 marca 1994 r.

Niniejszej decyzji nie stosuje się do zarodków pobranych, przetwarzanych i przechowywanych przed dniem 1 marca 1994 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 lutego 1994 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

1. W załączniku A rozdział I tytuł zostaje zmieniony na „Warunki zatwierdzania zespołów pobierania i produkcji zarodków”.

2. W załączniku A rozdział I ust. d), dodaje się, co następuje:

„- w przypadku mikromanipulacji zarodków, która obejmuje penetrację *warstwy przejrzystej*, przeprowadza się ją w odpowiednich urządzeniach o uwarstwionym przepływie, właściwie oczyszczonych i zdezynfekowanych między poszczególnymi partiami.”

3. W załączniku A rozdział I po ust. e) dodaje się, co następuje:

„Ponadto, aby zatwierdzić zespół do celów produkcji i przetwarzania zarodków uzyskanych drogą zapłodnienia *in vitro*, zespół ds. produkcji zarodków uzyskanych drogą zapłodnienia *in vitro* i/lub hodowli *in vitro* musi spełniać następujące dodatkowe wymogi:

f) personel musi być przeszkolony w zakresie właściwego zwalczania chorób i technologii laboratoryjnych, w szczególności w zakresie procedur w czasie pracy w warunkach sterylnych;

g) musi mieć do dyspozycji laboratorium do celów przetwarzania, ulokowane w stałym miejscu, które musi:

- posiadać odpowiedni sprzęt i urządzenia, w tym osobne pomieszczenie dla odzyskiwania komórek jajowych z jajników, a także osobne pomieszczenia lub strefy do celów przetwarzania komórek jajowych i zarodków oraz przechowywania zarodków,

- posiadać urządzenia o uwarstwionym przepływie, w których muszą być preparowane wszystkie komórki jajowe, nasienie i zarodki; niemniej jednak, odwirowanie nasienia można przeprowadzić poza urządzeniami o uwarstwionym przepływie, o ile podjęto wszelkie środki ostrożności w zakresie higieny;

h) gdy komórki jajowe i inne tkanki mają być pobierane w rzeźni, personel musi mieć do dyspozycji właściwe urządzenia do higienicznego i bezpiecznego pobierania i transportu jajników oraz innych tkanek do laboratorium.”

4. W załączniku A rozdział II w tytule po „pobierania” dodaje się „lub produkcji”.

5. W załączniku A rozdział II ust. 1 lit. e) dodaje się, co następuje:

„Wszelkie pożywki i roztwory sterylizuje się przy użyciu zatwierdzonych metod, zgodnie z zaleceniami podręcznika Międzynarodowego Stowarzyszenie Transferu Zarodków (IETS). Do pożywek można dodawać antybiotyki, zgodnie z podręcznikiem IETS.”

6. W załączniku A rozdział II ust. 1 lit. j), po „badaniom mikroskopowym” dodaje się „przy co najmniej 50-krotnym powiększeniu”.

7. W załączniku A rozdział II ust. 1 lit. j) dodaje się, co następuje:

„Wszelka mikromanipulacja pociągająca za sobą penetrację *warstwy przejrzystej* musi być przeprowadzana w urządzeniach zatwierdzonych do tego celu oraz po ostatnim myciu i badaniu. Takiej mikromanipulacji można dokonać jedynie na zarodku mającym nienaruszoną *warstwę przejrzystą*.”

8. W załączniku A rozdział II ust. 1 lit. o) dodaje się tiret w brzmieniu:

„ - szczegółowe informacje dotyczące technologii mikromanipulacji pociągających za sobą penetrację *warstwy przejrzystej* lub innych technologii, takich jak zapłodnienie *in vitro* i/lub hodowla *in vitro*, które przeprowadzono na zarodkach. W przypadku zarodków uzyskanych drogą zapłodnienia *in vitro*, identyfikacja może być dokonana na partii, lecz musi zawierać szczegółowe informacje dotyczące daty i miejsca pobrania jajników i/lub komórek jajowych. Musi również istnieć możliwość identyfikacji stada pochodzenia zwierząt dawców.”

9. W załączniku A rozdział II ust. 1 lit. o) dodaje się, co następuje:

„Warunki ustanowione w lit. a) – o) mają zastosowanie odpowiednio do pobierania, przetwarzania, przechowywania i transportu jajników, komórek jajowych i innych tkanek do wykorzystania w zapłodnieniu *in vitro* i/lub w hodowli *in vitro*. Ponadto, zastosowanie mają następujące warunki dodatkowe:

p) gdy jajniki i inne tkanki mają zostać pobrane w rzeźni, rzeźnia ta powinna być urzędowo zatwierdzona i pozostawać pod kontrolą urzędowego lekarza weterynarii, którego zadaniem jest dokonanie badania przed i poubojowego zwierząt dawców;

q) materiały i sprzęt mające bezpośredni kontakt z jajnikami i innymi tkankami sterylizuje się przed użyciem, a po sterylizacji używa się ich wyłącznie do tych celów. Do wykonywania czynności związanych z komórkami jajowymi i zarodkami z różnych partii zwierząt dawców stosuje się oddzielne urządzenia;

r) jajników i innych tkanek nie wolno wprowadzać do laboratorium przed zakończeniem badania poubojowego całej partii. W przypadku wykrycia istotnej choroby w partii dawców lub u jakichkolwiek innych zwierząt poddanych ubojowi w danej rzeźni w tym dniu, wszystkie tkanki z tej partii muszą zostać odszukane i wyeliminowane;

s) czynności mycia i badania przewidziane w lit. i)–j) wykonuje się po zakończeniu procesu hodowli;

t) wszelka mikromanipulacja pociągająca za sobą penetrację *warstwy przejrzystej* przeprowadzana jest zgodnie z przepisami lit. j), po zakończeniu procedur przewidzianych w lit. s);

- u) w tej samej ampule / próbce przechowuje się jedynie zarodki z tej samej partii dawców.”
10. W załączniku A rozdział II ust. 2, po wyrazie „pobieranie” dodaje się „lub produkcja”.
11. Załącznik B otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK B

WARUNKI ODNOSZĄCE SIĘ DO ZWIERZĄT DAWCÓW

1. Do celów pobierania zarodków, zwierzęta dawcy muszą spełniać następujące wymagania:
  - a) muszą spędzić przynajmniej sześć poprzednich miesięcy na terytorium Wspólnoty lub w państwie trzecim, w którym dokonano pobrania;
  - b) muszą być obecne w stadzie pochodzenia przez okres przynajmniej 30 dni przed pobraniem;
  - c) muszą pochodzić ze stad, które są:
    - urzędowo wolne od gruźlicy,
    - urzędowo wolne od brucelozy lub wolne od brucelozy,
    - wolne od enzootycznej białaczki bydłana zasadzie odstępstwa od tiret trzeciego, mogą pochodzić ze stada (lub stad), które nie jest wolne od białaczki, lecz dla którego wydano świadectwo poświadczające, że w ciągu ostatnich lat nie odnotowano w nim żadnego klinicznego przypadku enzootycznej białaczki bydła;
  - d) w ciągu poprzedniego roku, nie przebywały w stadzie (lub w stadach), w których wystąpiły objawy kliniczne zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy / otrętu bydła.
2. W czasie pobierania zarodków, krowa dawca:
  - a) musi przebywać w gospodarstwie, które nie jest objęte zakazem weterynaryjnym lub środkami kwarantanny;
  - b) nie może wykazywać żadnych klinicznych objawów choroby.
3. Ponadto, powyższe warunki mają zastosowanie do żywych zwierząt przeznaczonych na dawców komórek jajowych poprzez pobranie jaj lub wycięcie jajników.
4. W przypadku dawców jajników i innych tkanek, które mają zostać pobrane po uboju w rzeźni, zwierzęta te nie mogą być przeznaczone na ubój w ramach

krajowego programu zwalczania choroby, ani nie mogą pochodzić z gospodarstwa objętego restrykcjami ze względu na chorobę zwierzęcą.

5. Rzeźnia, w której pobiera się jajniki i inne tkanki nie może się mieścić w strefie objętej zakazem lub środkami kwarantanny.
12. W załączniku C sekcja 12 do świadectwa dodaje się, co następuje:
„¹ d) Zarodki uzyskane drogą zapłodnienia naturalnego / *in vitro*² i poddane / nie pooddane² penetracji *warstwy przejrzystej*.”
13. W świadectwie w załączniku C ust. 13 lit. a) skreśla się wyrazy po „89/556/EWG”.
14. W załączniku C dodaje się przypisy w brzmieniu:
„¹ Nie ma obowiązku wypełniania w przypadku zarodków pobranych, przetwarzanych i przechowywanych przed dniem 1 marca 1994 r.
² Niepotrzebne skreślić”.

DYREKTYWA RADY

z dnia 26 czerwca 1990 r.

w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich

(90/426/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

koniowate jako zwierzęta żywe są ujęte w wykazie produktów w załączniku II Traktatu;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju hodowli koniowatych, zwiększając tym samym produktywność w tym sektorze, na poziomie wspólnotowym należy ustalić przepisy ustalające przemieszczanie koniowatych między Państwami Członkowskimi;

rozdród i hodowla koniowatych, a zwłaszcza koni, są ogólnie zaliczane do sektora gospodarki rolnej; stanowią źródło dochodów części ludności rolniczej;

w celu promocji handlu wewnątrzspółnotowego koniowatymi, należy usunąć różnice dotyczące warunków zdrowotnych zwierząt w Państwach Członkowskich;

w celu zapewnienia harmonijnego rozwoju handlu wewnątrzspółnotowego, należy ustanowić system Wspólnoty, regulujący przywóz z państw trzecich;

należy również uregulować warunki przemieszczania na terytorium danego kraju koniowatych, posiadających dokument identyfikacyjny;

aby stać się przedmiotem handlu, koniowate muszą spełniać pewne wymagania zdrowotne celem uniknięcia rozprzestrzeniania się chorób zaraźliwych; wydaje się to szczególnie odpowiednie dla zapewnienia możliwej regionalizacji środków ograniczających;

z tego samego powodu należy ustalić warunki transportu zwierząt;

aby zapewnić spełnienie wymagań, należy ustalić środki, na mocy których urzędowy lekarz

---

¹ Dz.U. nr C 327 z 30.12.1989, str.61.

² Dz.U. nr C 149 z 18.06.1990.

³ Dz.U. nr C 62 z 12.03.1990, str.46.

weterynarii wystawi świadectwa zdrowia, towarzyszące koniowatym aż do ich miejsca przeznaczenia;

organizacja kontroli oraz dalsze działania zostaną przeprowadzone przez Państwo Członkowskie będące państwem przeznaczenia, a środki zabezpieczające, które mają zostać wprowadzone, powinny zostać ustanowione w ramach przepisów dotyczących handlu wewnątrzspółnotowego żywymi zwierzętami, przy uwzględnieniu wprowadzenie rynku wewnętrznego;

należy ustanowić przepisy umożliwiającą Komisji kontrolę; kontrole te powinny być przeprowadzane we współpracy z właściwymi władzami krajowymi;

określenie przepisów wspólnotowych stosujących się do przywozu z państw trzecich wymaga ustalenia wykazu państw trzecich lub ich części, z których koniowate mogą być przywożone;

dobór tych państw musi być oparty na kryteriach natury ogólnej, takich jak: stan zdrowia zwierząt domowych, organizacja i kompetencje służb weterynaryjnych oraz obowiązujące przepisy zdrowotne;

ponadto, nie należy zezwalać na przywóz koniowatych z krajów dotkniętych zwierzęcymi chorobami zaraźliwymi lub zakaźnymi, które stanowią ryzyko dla zwierząt domowych Wspólnoty, albo które były wolne od tych infekcji przez zbyt krótki czas; okoliczności te obowiązują również odnośnie przywozu z państw trzecich, w których wykonuje się szczepienia przeciwko tym chorobom;

warunki ogólne mające zastosowanie w wypadku przywozu w z państw trzecich muszą być uzupełnione warunkami specjalnymi, określonymi na podstawie sytuacji zdrowotnej w każdym z nich; stanowiące ich podstawę kryteria techniczne oraz inne wymagają one dla ich określenia ustalenia elastycznej przystosowującej się i szybkiej procedury wspólnotowej, w ramach której Komisja i Państwa Członkowskie ściśle współpracują;

przedstawienie wspólnej, standardowej formy świadectwa przywozowego stanowi efektywny środek potwierdzenia, że zasady wspólnotowe są stosowane; przepisy takie mogą zawierać warunki specjalne, mogące się różnić w zależności od państwa trzeciego którego dotyczą, co należy uwzględnić przy sporządzaniu standardowych form świadectw;

urzędowi wspólnotowi lekarze weterynarii powinni być odpowiedzialni za sprawdzanie, czy wymagania niniejszej dyrektywy są przestrzegane, zwłaszcza w państwach trzecich;

kontrole towarów przywożonych muszą obejmować pochodzenie i stan zdrowia koniowatych;

w przypadku wwozu koniowatych na terytorium Wspólnoty i w czasie ich przewozu do miejsca ich przeznaczenia, Państwa Członkowskie są zobowiązane do podjęcia wszelkich środków, włączając ubój i sprzedaż, niezbędnych dla zapewnienia zdrowia ludzi i zwierząt;

ogólne zasady mające zastosowanie do kontroli przeprowadzanych przy przywozie, muszą być zgodne z całościową koncepcją;

każde Państwo Członkowskie musi mieć prawo wprowadzenia natychmiastowego zakazu przywozu z państwa trzeciego, jeżeli taki przywóz może stanowić niebezpieczeństwo dla zdrowia zwierząt; w takim wypadku należy bezzwłocznie zagwarantować koordynację działań Państw Członkowskich wobec państwa trzeciego, bez wpływu na zastosowanie

możliwych poprawek do wykazu krajów upoważnionych do wywozu do Wspólnoty;

przepisy niniejszej dyrektywy powinny zostać skorygowane w związku z wprowadzeniem rynku wewnętrznego;

należy wprowadzić procedurę ustanawiającą bliską i efektywną współpracę między Komisją a Państwem Członkowskim w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa warunki sanitarne zwierząt w przemieszczaniu między Państwami Członkowskimi oraz przywóz żywych koniowatych z państw trzecich.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „gospodarstwo rolne” oznacza placówkę rolniczą lub treningową, stajnię, albo w ogólnym znaczeniu każde pomieszczenie lub zakład, w którym koniowate są zwyczajowo trzymane lub hodowane, bez względu na to, do czego są one przeznaczone;
- b) „koniowate” oznaczają dzikie lub udomowione gatunki zwierząt: konie (wraz z zebrawami) lub gatunki osłów oraz potomstwo z krzyżówek między tymi gatunkami;
- c) „zarejestrowane koniowate” oznaczają wszystkie zarejestrowane koniowate określone w dyrektywie 90/427/EWG⁴, zidentyfikowane za pomocą dokumentu identyfikacyjnego wydanego przez związek hodowców lub inne właściwe władze kraju z którego zwierzęta pochodzą, które prowadzą księgi hodowlane lub rejestry tej rasy zwierząt, lub przez jakikolwiek międzynarodowy związek lub organizację, które przygotowują konie do zawodów lub wyścigów konnych;
- d) „koniowate przeznaczone na ubój” oznaczają koniowate przeznaczone do transportu, albo bezpośredniego, albo po przewozie tranzytem przez punkt skupu lub miejsce zbiorcze, do rzeźni na ubój;
- e) „koniowate do chowu i produkcji” oznaczają koniowate, inne niż te wymienione w lit. c) i d);
- f) „Państwo Członkowskie lub państwo trzecie wolne od afrykańskiego pomoru koni” oznacza każde Państwo Członkowskie lub państwo trzecie, w których nie stwierdzono klinicznych, serologicznych (u nie szczepionych koni) oraz epidemiologicznych dowodów afrykańskiego pomoru koni, na terytorium którego to dotyczy w ciągu ostatnich dwóch lat i w których w ciągu ostatnich 12 miesięcy nie przeprowadzono szczepień przeciwko tej chorobie;

---

⁴ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 55.

- g) „choroby podlegające obowiązkowi zgłaszania” oznaczają choroby wymienione w załączniku A;
- h) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego;
- i) „tymczasowe przyjęcie” oznacza status zarejestrowanego zwierzęcia pochodzącego z państwa trzeciego i wprowadzonego na terytorium Wspólnoty na okres krótszy niż 90 dni, który zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 będzie wyznaczony przez Komisję, zależnie od sytuacji zdrowotnej w kraju pochodzenia.

ROZDZIAŁ II

Przepisy przemieszczania koniowatych

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zatwierdzą przemieszczanie koniowatych zarejestrowanych na ich terytorium lub wyślą koniowate do innego Państwa Członkowskiego, tylko wówczas, gdy spełniają one warunki ustanowione w art. 4 i 5.

Jednakże właściwe władze Państw Członkowskich przeznaczenia mogą przyznawać ogólne lub ograniczone zwolnienia dotyczące przemieszczania koniowatych, które:

- do celów sportowych czy rekreacyjnych są przeprowadzane lub przewożone drogami, które leżą niedaleko wewnętrznych granic Wspólnoty,
- biorą udział w imprezach kulturalnych lub wydarzeniach podobnego typu, organizowanych przez uprawnione do tego instytucje lokalne, położone niedaleko wewnętrznych granic Wspólnoty,
- są przeznaczone wyłącznie do czasowego wypasu lub pracy niedaleko wewnętrznych granic Wspólnoty.

Państwa Członkowskie korzystające z takich uprawnień poinformują Komisję o zakresie udzielonych zezwoleń.

Artykuł 4

1. Koniowate nie mogą wykazywać klinicznych objawów choroby podczas badania. Badanie musi zostać dokonane na 48 godzin przed wyruszeniem lub załadunkiem. Jednakże w przypadku zarejestrowanych koniowatych przegląd ten, bez uszczerbku dla art. 6, wymagany jest tylko w stosunku do zwierząt przeznaczonych do handlu wewnątrzwspólnotowego.

2. Bez uszczerbku dla wymagań ust. 5 dotyczących chorób podlegających obowiązkowi zgłaszania, urzędowy lekarz weterynarii musi w czasie przeglądu być pewien, że nie ma powodów - szczególnie na podstawie oświadczeń właściciela lub hodowcy - do wnioskowania, że badane koniowate miały kontakt z koniowatymi cierpiącymi na chorobę zakaźną lub zaraźliwą w ciągu 15 dni bezpośrednio poprzedzających badanie.

3. Koniowate nie mogą być przeznaczone do uboju przeprowadzanego w związku z krajowym programem eliminowania chorób zakaźnych lub zaraźliwych.

4. Koniowate muszą być identyfikowane w następujący sposób:

- (i) w przypadku zarejestrowanych koni, za pośrednictwem dokumentu identyfikacyjnego, przewidzianego w dyrektywie 90/427/EWG⁵, który szczególnie musi potwierdzić, że art. 5 ust. 5 i 6 zostały spełnione. Urzędowy lekarz weterynarii będzie musiał wstrzymać ważność tego dokumentu na okres zakazów uwzględnionych w ust. 5 oraz w art. 5. Po uboju zarejestrowanego konia, dokument ten powinien wrócić do władzy, która go wydała. Procedura wprowadzenia tego punktu będzie przyjęta przez Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24;
- (ii) dla koniowatych przeznaczonych do chowu i produkcji, metoda identyfikacji zostanie ustalona przez Komisję w zgodzie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Do czasu wprowadzenia w życie tej metody stosowane będą oficjalnie zatwierdzone krajowe metody identyfikacyjne, pod warunkiem, że Komisja oraz inne Państwa Członkowskie zostaną o nich powiadomione w ciągu trzech miesięcy od przyjęcia niniejszej dyrektywy.

5. Dodatkowo, oprócz wymagań ustanowionych w art. 5, koniowate nie mogą pochodzić z gospodarstwa, które było obiektem jednego z następujących zakazów:

- a) jeśli znajdujące się w gospodarstwie zwierzęta gatunków podatnych na chorobę nie zostały ubite, czas zakazu dotyczący gospodarstwa pochodzenia musi liczyć przynajmniej:
  - sześć miesięcy w przypadku koniowatych podejrzanych o zarażenie się zarazą stadniczą koni, licząc od daty ostatniego faktycznego lub prawdopodobnego kontaktu z chorym zwierzęciem. Jednak w przypadku ogiera zakaz ten stosuje się do czasu jego wykastrowania,
  - sześć miesięcy w przypadku nosaczyny lub wirusowego zapalenia mózgu i rdzenia koni, licząc od dnia, w którym koniowate cierpiące na jedną z wymienionych chorób zostały ubite,
  - w przypadku anemii zakaźnej, aż do dnia z którym po ubiciu zakażonych zwierząt pozostałe zwierzęta wykazały ujemną reakcję na dwa testy Cogginsa wykonane w trzymiesięcznych odstępach,
  - sześć miesięcy w przypadku pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej,
  - jeden miesiąc od ostatnio notowanego przypadku występowania wścieklizny,
  - 15 dni od ostatnio notowanego przypadku węglik;
- b) jeżeli wszystkie zwierzęta należące do gatunków wrażliwych na chorobę stwierdzoną w gospodarstwie zostały ubite, a obiekty poddano dezynfekcji, czas zakazu będzie wynosić 30 dni, licząc od dnia w którym zwierzęta zostały zniszczone, a obiekty poddane dezynfekcji. Wyjątek stanowi węglik, w przypadku którego okres zakazu

---

⁵Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 55.

wynosi 15 dni.

Właściwe władze mogą odstąpić od tych środków zapobiegawczych w stosunku do hipodromów i torów wyścigów konnych, powiadomiwszy Komisję o istocie każdego przyznanego odstępstwa.

6. W przypadku, gdy Państwo Członkowskie określa lub określiło dobrowolny lub obowiązkowy program kontrolowania choroby, na którą podatne są koniowate, wówczas w ciągu sześciu miesięcy od ogłoszenia niniejszej dyrektywy może ono przedłożyć ten program Komisji, przedstawiając w szczególności:

- rozmieszczenie choroby na jego terytorium,
- powody podjęcia programu, biorąc pod uwagę znaczenie choroby oraz jego koszt w stosunku do przewidywanych korzyści,
- obszar geograficzny, na którym zostanie wprowadzony ten program,
- zróżnicowany status, który ma być stosowany w stosunku do placówek, standardy, które muszą zostać osiągnięte dla każdego gatunku oraz procedury testów, które będą zastosowane,
- procedury monitorowania programu,
- konsekwencje utraty statusu gospodarstwa niezależnie od przyczyn,
- środki, które zostaną podjęte, jeśli rezultaty testów przeprowadzonych zgodnie z założeniami programu będą pozytywne,
- nie dyskryminujący charakter handlu na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego w odniesieniu do handlu wewnątrzspółnotowego.

Komisja zbada programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Jeżeli będą one właściwe, wówczas zatwierdzi je zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24. Zgodnie z tą samą procedurą można określić wszelkie ogólne lub uzupełniające gwarancje, które mogą być wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym. Gwarancje takie nie mogą wykraczać poza wymagane przez Państwo Członkowskie na swoim własnym terytorium.

Programy dostarczone przez Państwa Członkowskie mogą być poprawione i uzupełnione zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25. Zgodnie z tą samą procedurą zatwierdzone mogą zostać zmiany lub uzupełnienia do wcześniej zatwierdzonych programów oraz do gwarancji określonych zgodnie z akapitem drugim.

Artykuł 5

1. Państwo Członkowskie, które nie jest wolne od afrykańskiego pomoru koni w rozumieniu art. 2 lit. f) może wysyłać koniowate z tej części swojego terytorium, która jest uważana za zakażoną w znaczeniu ust. 2 niniejszego artykułu, tylko zgodnie z warunkami ustanowionymi w tym artykule ust. 3.

2. a) Część terytorium Państwa Członkowskiego będzie uznana za zakażoną afrykańskim pomorem koni, jeżeli:

- kliniczne, serologiczne (u nie szczepionych koni) oraz/lub epidemiologiczne świadectwo ujawniło występowanie afrykańskiego pomoru koni w ciągu ostatnich dwóch lat,
  - w ciągu ostatnich 12 miesięcy przeprowadzano szczepienia przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni,
- b) Część terytorium uważana za zakażone afrykańskim pomorem koni musi jako minimum obejmować:
- strefę ochronną o promieniu przynajmniej 100 km wokół każdego centrum zakażenia,
  - strefę dozoru, rozciągającą się przynajmniej na 50 kilometrów poza strefę ochronną, w której przez przynajmniej 12 miesięcy nie wykonano żadnych szczepień.
- c) strefy określone w lit. b) muszą być ściśle określone oraz muszą uwzględnić czynniki geograficzne, ekologiczne i epidemiologiczne związane z tą chorobą epidemiologiczną.
- d) wszystkie zaszczepione koniowate, znajdujące się w strefie ochronnej, muszą zostać zarejestrowane oraz oznaczone w czasie szczepienia wyraźnym, nie dającym się zmyć znakiem, rozpoznawalnym zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Dokument identyfikacyjny lub/oraz świadectwo zdrowia powinny wyraźnie wykazywać przeprowadzenie takiego szczepienia.

- e) Koniowate oraz ich przemieszczanie w zakresie sfer określonych w lit. b) muszą podlegać odpowiedniej kontroli weterynaryjnej za którą odpowiadają właściwe władze centralne. Tylko te koniowate, które spełniają wymagania ustanowione w ust. 3 mogą opuścić strefy określone w lit. b).
3. Państwo Członkowskie może wysyłać z terytorium określonego w ust. 2 lit. b) tylko te koniowate, które odpowiadają następującym wymaganiom:
- a) muszą być wysyłane tylko w pewnych okresach roku kalendarzowego, mając na względzie aktywność owadów przenoszących choroby, co zostanie określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25;
  - b) nie mogą wykazywać klinicznych objawów afrykańskiego pomoru koni w dniu badania określonego w art. 4 ust. 1;
  - c) jeśli nie były szczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni, muszą dwukrotnie przejść oraz wykazać negatywną reakcję w uzupełniającym teście odczynu wiązania dopełniacza na afrykański pomór, opisanym w załączniku D, z przerwą 21 do 30 dni między dwoma testami, z których drugi musi być wykonany w ciągu 10 dni poprzedzających wysłanie,
- jeśli zostały zaszczepione, szczepienie nie mogło zostać wykonane w ciągu

ostatnich dwóch miesięcy oraz zwierzęta musiały przejść test odczynu wiązania dopełniacza opisany w załączniku D w wyżej wymienionych przerwach, nie wykazując przy tym wzrostu miana przeciwciał. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24, Komisja może uznać inne metody kontrolne w oparciu o opinię Naukowego Komitetu Weterynaryjnego;

- d) muszą przebywać na stacji kwarantanny przez okres przynajmniej 40 dni poprzedzających wysłanie;
- e) podczas kwarantanny oraz podczas transportu ze stacji kwarantanny do miejsca wysłania, muszą być zabezpieczone przed insektami przenoszącymi choroby.

4. W charakterze przejściowym oraz do czasu wprowadzenia środków wspólnotowych ujednolicających przepisy kontroli oraz środki zwalczające afrykański pomór koni, które, działając kwalifikowaną większością, w oparciu o propozycje Komisji, Rada ma podjąć przed dniem 1 lipca 1991 r. Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25 określi granice terytorium zakażonego, zgodnie z ust. 1 lit. b) przed dniem 1 listopada 1990 r.

5. Komisja może odpowiednio do warunków epidemiologicznych uzupełnić decyzję podjętą zgodnie z ust. 4, działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

6. W razie konieczności, Rada stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, opierając się na sprawozdaniu o nabytym doświadczeniu, zrewidować niniejszy artykuł w ciągu dwóch lat.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie, które wprowadzą alternatywny system kontroli dostarczający gwarancji równoważnych tym ustanowionym w art. 4 ust. 5 odnośnie przemieszczania koniowatych oraz zarejestrowanych koniowatych w obrębie ich terytoriów, zwłaszcza za pośrednictwem dokumentu identyfikacyjnego, mogą wzajemnie udzielić sobie odstępstwa od przepisów art. 4 ust. 1 zdanie drugie oraz art. 8 ust. 1 tiret drugie.

Państwa Członkowskie Powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 7

1. Koniowate muszą być jak najszybciej przetransportowane z gospodarstwa pochodzenia albo bezpośrednio, albo przez zatwierdzony punkt skupu lub miejsce zbiorcze, jak określono w art. 3 ust. 6 dyrektywy 64/432/EWG, do miejsca ich przeznaczenia w pojazdach lub kontenerach, które były regularnie czyszczone i dezynfekowane, a dezynfekcji dokonywano w odstępach czasu określonych przez wysyłające Państwo Członkowskie. Pojazdy muszą być zaprojektowane w taki sposób, aby podczas transportu nie gubić odchodów, słomy czy paszy koniowatych. Transport musi być zorganizowany w taki sposób, aby skutecznie zapewnić zdrowie i dobro koniowatych.

2. Państwo Członkowskie, będące państwem przeznaczenia może zezwolić na ogólne lub ograniczone odstępstwa od określonych wymagań art. 4 ust. 5 dla wszystkich zwierząt opatrzonych specjalnymi znakami wskazującymi na ich przeznaczenie do uboju, pod warunkiem, że świadectwo przewiduje takie odstępstwo.

W przypadku udzielenia takiego odstępstwa, koniowate przeznaczone na ubój muszą być przetransportowane bezpośrednio do wyznaczonej rzeźni oraz muszą zostać ubite w ciągu

pięciu dni od ich przybycia do rzeźni.

3. Urzędowy lekarz weterynarii musi odnotować numer identyfikacyjny lub numer dokumentu identyfikacyjnego ubitego zwierzęcia oraz przedstawić go właściwym władzom miejsca wysłania na ich żądanie, jako potwierdzenie faktu, że zwierzę zostało ubite.

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- zarejestrowane koniowate, które opuszczają swoje gospodarstwo zostają zaopatrzone w dokumenty identyfikacyjne, ustanowione w art. 4 ust. 4, oraz - jeśli przeznaczone są do handlu wewnątrzspółnotowym - w potwierdzenie przewidziane w załączniku B.
- koniowate do chowu, produkcji czy uboju zostają zaopatrzone w świadectwo zdrowia towarzyszące im podczas transportu, zgodnie z załącznikiem C niniejszej dyrektywy.

Świadectwo lub w przypadku dokumentu identyfikacyjnego, formularz zawierający szczegóły o zdrowiu zwierząt, muszą, bez uszczerbku dla przepisów art. 6, zostać wystawione na 48 godzin poprzedzających załadunek, albo nie później niż w ciągu ostatniego dnia roboczego poprzedzającego załadunek. Muszą one zostać wystawione przynajmniej w jednym z oficjalnych języków Państwa Członkowskiego będącego państwem przeznaczenia. Okres ważności świadectwa wynosi 10 dni. Świadectwo musi składać się z pojedynczej kartki.

2. Przywóz koniowatych, innych niż koniowate zarejestrowane, może zostać objęty pojedynczym świadectwem zdrowia dla partii zwierząt, niż świadectwem indywidualnym określonym w ust. 1 tiret drugie.

Artykuł 9

Przepisy kontrolne i środki ochronne stosowane w handlu wewnątrzspółnotowym koniowatymi zostaną przyjęte przez Radę w myśl jej decyzji o kontrolach weterynaryjnych dotyczących handlu wewnątrzspółnotowym zwierzętami, w kontekście wprowadzenia rynku wewnętrznego.

Artykuł 10

Eksperci weterynaryjni Komisji mogą, w zakresie niezbędnym dla zapewnienia jednakowego stosowania niniejszej dyrektywy i we współdziałaniu z właściwymi władzami krajowymi, przeprowadzać inspekcje na miejscu. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach takich inspekcji.

Państwa Członkowskie, na terytorium, których przeprowadzane są inspekcje, zapewniają ekspertom wszelką niezbędną pomoc przy wykonywaniu ich zadań.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

ROZDZIAŁ III

Przepisy dla przywozów z państw trzecich

Artykuł 11

1. Koniowate przywożone do Wspólnoty muszą spełniać warunki ustalone w art. 12-16.
2. Do czasu wejścia w życie decyzji przyjętych zgodnie z art. 12-16, Państwa Członkowskie w odniesieniu do przywozu koniowatych z państw trzecich będą stosowały warunki przynajmniej równorzędne wobec wynikających z zastosowania rozdziału II.

Artykuł 12

1. Aby koniowate mogły być przywożone, muszą pochodzić z państwa trzeciego lub jego części, pojawiającego się na liście umieszczonej w oddzielnej kolumnie, która zostanie dodana do wykazu ustalonego zgodnie z art. 3 dyrektywy 72/462/EWG.
2. Procedury i kryteria dla przygotowania modyfikacji i publikacji wykazu państw trzecich lub ich części, przewidzianych w art. 3 dyrektywy 72/462/EWG, będą miały zastosowanie do wykazu stosowanego do przywozów koniowatych.

Artykuł 13

1. Koniowate muszą pochodzić z państw trzecich:
  - a) wolnych od afrykańskiego pomoru koni;
  - b) od dwóch lat wolnych od wenezuelskiego zapalenia mózgu i rdzenia koni (VEE);
  - c) od sześciu miesięcy wolnych od zarazy stadniczej koni i nosacizny.
2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24, Komisja może:
  - a) zdecydować, że przepisy ust. 1 stosuje się tylko do części terytorium państwa trzeciego. W przypadku, gdy wymagania dotyczące afrykańskiego pomoru koni stosuje się w oparciu o podział na regiony, wówczas przynajmniej środki przewidziane w art. 5 ust. 2 i 3 muszą być spełnione;
  - b) zażądać dodatkowych gwarancji dotyczących chorób nie występujących na terytorium Wspólnoty.

Artykuł 14

Przed dniem załadunku do transportu do Państwa Członkowskiego przeznaczenia, koniowate muszą przebywać na terytorium lub części terytorium państwa trzeciego, albo w przypadku podziału na regiony, na części terytorium określonego stosownie do art. 13 ust. 2 lit. a), bez przerwy, przez okres ustalony w decyzjach, które zostaną przyjęte zgodnie z art. 15.

Muszą one pochodzić z gospodarstwa umieszczonego pod nadzorem weterynaryjnym.

Artykuł 15

Przywóz koniowatych z terytorium państwa trzeciego lub jego części zgodnie z art. 12 ust. 1, co ustanowiono według art. 13 ust. 2 lit. a), zostanie zatwierdzony tylko wówczas, jeżeli koniowate są poza wymaganiami art. 13:

- a) spełniają warunki inspekcji weterynaryjnej, przyjęte w odniesieniu do określonych gatunków oraz do kategorii koniowatych, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 dotyczącą przywozu koniowatych z tego kraju.

Podstawą dla ustalenia warunków sanitarnych zwierząt zgodnie z ust. 1 będą normy ustanowione w art. 4 i 5; oraz

- b) w przypadku państwa trzeciego, który przez okres przynajmniej sześciu miesięcy nie był wolny od pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej lub wirusowego zapalenia tętnic, koniowate muszą spełniać następujące wymagania:
  - (i) muszą pochodzić z gospodarstwa, które było wolne od pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej przez przynajmniej sześć miesięcy oraz muszą wykazać negatywną reakcję na test serologiczny przeprowadzony przed wysyłką;
  - (ii) w przypadku wirusowego zapalenia tętnic, samce koniowatych muszą – niezależnie od przepisów art. 19 pkt (ii) - wykazać negatywną reakcję na test serologiczny lub test izolacji wirusa, albo na każdy inny test uznany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 gwarantujący nieobecność wirusa.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 oraz po uzyskaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, Komisja może określić kategorie samców koniowatych, do których ten wymóg będzie się odnosił.

Artykuł 16

1. Koniowate muszą być identyfikowane zgodnie z art. 4 ust. 4 oraz muszą być zaopatrzone w świadectwo wystawione przez urzędowego lekarza weterynarii z państwa trzeciego wywozu. Świadectwo to musi:

- a) być wystawione w dniu załadunku zwierząt do wysyłki do Państwa Członkowskiego lub, w przypadku zarejestrowanych koni, w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym załadunek;
- b) być wystawione w przynajmniej jednym z oficjalnych języków Państwa Członkowskiego przeznaczenia oraz w jednym z języków Państw Członkowskiego w którym przeprowadza się inspekcję podczas przywozu;
- c) towarzyszyć zwierzętom w oryginale;
- d) zaświadczać, że zwierzęta spełniają wymagania niniejszej dyrektywy, oraz te, które zostały ustalone w odniesieniu do przywozu z państw trzecich zgodnie z niniejszą dyrektywą;
- e) składać się z pojedynczej kartki;
- f) być wystawione dla pojedynczego odbiorcy albo w przypadku zwierząt do uboju dla partii zwierząt, założywszy, że zwierzęta te są odpowiednio oznakowane i identyfikowane;

Jeśli Państwa Członkowskie skorzystają z tej możliwości, wówczas powiadamiają o

tym Komisję.

2. Świadcstwo musi być wystawione na formularzu stosownym do wzoru ustalonego z godnie z procedurą przewidzianą w art. 24.

Artykuł 17

W celu sprawdzenia, czy przepisy niniejszej dyrektywy, w szczególności art. 12 ust. 2, są stosowane w praktyce, eksperci weterynaryjni Państw Członkowskich oraz Komisja będą przeprowadzać kontrole na miejscu.

Jeśli kontrole przeprowadzone w granicach przepisów niniejszego artykułu ujawnią poważne fakty przeciwko zatwierdzonemu gospodarstwu, wówczas Komisja natychmiast poinformuje Państwa Członkowskie i niezwłocznie podejmie decyzje tymczasowo zawieszające uprawnienia. Decyzja końcowa zostanie podjęta zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 25.

Eksperti z Państw Członkowskich, którym zostaną powierzone powyższe kontrole będą zatrudnieni przez Komisję działającą na podstawie propozycji z Państw Członkowskich.

Kontrole te będą dokonywane w imieniu Wspólnoty, która poniesie koszty wszelkich wydatków z tym związanych.

Częstotliwość i szczegóły tych kontroli zostaną określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 18

1. Natychmiast po przybyciu do Państwa Członkowskiego przeznaczenia, koniowate przeznaczone na ubój zostaną przewiezione do rzeźni albo bezpośrednio, albo po przejściu przez punkt skupu czy miejsce zbiorcze, i zgodnie z warunkami inspekcji weterynaryjnej zostaną ubite w okresie czasu przewidzianym w decyzjach, które zostaną przyjęte na podstawie art. 15.

2. Bez wpływu na zastosowanie jakichkolwiek warunków specjalnych, które mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24, właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia mogą na podstawie warunków sanitarnych zwierząt wyznaczyć rzeźnię, do której muszą być zabrane zwierzęta koniowate.

Artykuł 19

Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24:

- (i) może zadecydować, że przywóz z państwa trzeciego lub jego części będzie ograniczony do poszczególnych gatunków i kategorii;
- (ii) niezależnie od art. 15, może ustalić warunki specjalne dla tymczasowego wprowadzania na terytorium Wspólnoty zarejestrowanych koniowatych lub koniowatych przeznaczonych do użytku specjalnego oraz ich powtórnego wprowadzania na terytorium Wspólnoty po ich tymczasowym wywozie;
- (iii) określi warunki dotyczące zamiany wprowadzenia czasowego na wprowadzenie stałe.

Artykuł 20

1. Procedury ogólne mające zastosowanie podczas kontroli dokonywanych w państwach trzecich lub podczas kontroli zwierząt przywożonych z państw trzecich zostaną określone przez Radę nie później niż dnia 31 grudnia 1990 r.

Oczekując na wprowadzenie w życie decyzji określonych w akapicie pierwszym, w mocy pozostają przepisy krajowe będące w zgodzie z ogólnymi zasadami Traktatu.

2. Koniowate nie mogą być przywożone, jeśli podczas kontroli przywozowych zaleconych w ust. 1 zostało ustalone, że:

- koniowate nie pochodzą z terytorium państwa trzeciego lub jego części, zgodnie z tym, co określono w art. 13 ust. 2 lit. a), włączonego do wykazu ustanowionego zgodnie z art. 12 ust. 1,
- koniowate są chore lub podejrzane o zarażenie, albo są nosicielami choroby zakaźnej lub zaraźliwej,
- warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie nie zostały spełnione przez państwo trzecie wywozu,
- świadectwo towarzyszące zwierzętom nie spełnia warunków określonych w art. 17
- koniowate były leczone substancjami zakazanymi w zapisach wspólnotowych.

3. Bez uszczerbku dla jakichkolwiek warunków specjalnych, które mogą być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24, właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia mogą, na podstawie zdrowia zwierząt oraz w przypadku, gdy nie wydano zgody, odesłać z powrotem zwierzęta, którym odmówiono wstępu zgodnie z ust. 1 albo wyznaczyć rzeźnię do której zostaną zabrane te koniowate.

Artykuł 21

1. Bez uszczerbku dla postanowień art. 13, jeżeli w państwie trzecim wybuchnie lub rozszerzy się choroba zakaźna lub zaraźliwa mogąca zagrozić zdrowiu zwierząt w jednym z Państw Członkowskich lub jeśli jakiś inny powód dotyczący zdrowia zwierząt usprawiedliwi takie postępowanie, wówczas Państwo Członkowskie, którego to dotyczy zakazuje przywozu gatunków zwierząt objętych niniejszą dyrektywą, bez względu na to, czy przywożonych bezpośrednio, czy też za pośrednictwem innego Państwa Członkowskiego z całego państwa trzeciego albo też części jego terytorium.

2. Środki podjęte przez Państwa Członkowskie w niniejszym ust. 1 oraz powiadomienie o zaprzestaniu stosowania tych środków muszą być natychmiast podane do wiadomości innym Państwom Członkowskim oraz Komisji, wraz z podaniem powodów, dla których zostały podjęte.

Stały Komitet Weterynaryjny zbiera się możliwie jak najszybciej po otrzymaniu wspomnianej wiadomości oraz, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25, decyduje, czy należy zmienić te środki, głównie w celu zapewnienia ich koordynacji ze środkami podjętymi przez Państwa Członkowskie, czy też należy je wycofać.

Jeżeli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i jeśli konieczne wyda się przyjęcie środków podjętych zgodnie z tym ustępem inne Państwa Członkowskie, zmienionych w razie konieczności zgodnie z akapitem drugim, właściwe środki zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

3. Wznowienie przywozu z zainteresowanego państwa trzeciego zostanie zatwierdzone zgodnie z tą samą procedurą.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 22

Przepisy niniejszej dyrektywy, w szczególności te zawarte w art. 4 ust. 1 zdanie drugie oraz w art. 6, 8 i 20 zostaną skontrolowane przed dniem 1 stycznia 1993 r. w ramach propozycji odnoszących się do wprowadzenia rynku wewnętrznego, o których Rada zadecyduje kwalifikowaną większością głosów.

Artykuł 23

Załączniki do niniejszej dyrektywy zostaną zmienione przez Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

Artykuł 24

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustalona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia dane zagadnienie na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego, ustanowionego decyzją 68/361/EWG⁶ (zwanego dalej „Komitetem”), czyniąc to albo z własnej inicjatywy lub też na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet przedstawia swoją opinię na temat tego projektu w terminie ustalonym przez przewodniczącego w zależności od stopnia pilności sprawy. Opinię przyjmuje się większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu. W przypadku decyzji, które Rada musi przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są ważne w sposób określony w poprzednim artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmie przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać objęte. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od daty skierowania propozycji do Rady nie podejmie ona działania, wówczas projektowane środki zostaną przyjęte przez Komisję, z wyjątkiem sytuacji, gdy Rada zwykłą większością głosów zadecydowała przeciwko tym środkom.

Artykuł 25

1. W celu przeprowadzenia procedury określonej niniejszym artykułem, przewodniczący,

---

⁶ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego, przedkłada kwestię Komitetowi.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet przedstawia swoją opinię na temat tego projektu w terminie ustalonym przez przewodniczącego w zależności od stopnia pilności sprawy. Opinię przyjmuje się większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu. w przypadku decyzji, które Rada musi przyjąć na bazie propozycji z Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są ważne w sposób określony w poprzednim artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmie przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać objęte. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w ciągu 15 dni od daty skierowania propozycji do Rady nie podejmie ona działania, wówczas projektowane środki zostaną przyjęte przez Komisję, z wyjątkiem sytuacji, gdy Rada zwykłą większością głosów zdecydowała przeciwko tym środkom.

Artykuł 26

Art. 34 dyrektywy 72/462/EWG stosuje się do wymogów ustanowionych w rozdziale III niniejszej dyrektywy.

Artykuł 27

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1992 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 28

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 26 czerwca 1990 r.

W imieniu Rady

M. O'KENNEDY

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

CHOROBY PODLEGAJĄCE OBOWIĄZKOWI ZGŁASZANIA

Następujące choroby podlegają obowiązkowi zgłaszania:

- zaraza stadnicza koni
- nosacizna
- zapalenie mózgu i rdzenia koni (wszystkich typów, włączając wenezuelskie zapalenie mózgu i rdzenia koni)
- anemia zakaźna
- wścieklizna
- wąglik
- afrykański pomór koni
- pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej

ZAŁĄCZNIK B

INFORMACJA O ZDROWIU^a

Ja, niżej podpisany zaświadczam^b, że koniowate, opisane powyżej, spełniają następujące wymagania:

- a) zostały dzisiaj przebadane i nie wykazują klinicznych objawów choroby;
- b) nie są przeznaczone do uboju w państwowym programie eliminowania chorób zakaźnych i zaraźliwych ;
- c) nie pochodzą z terytorium lub części terytorium Państwa Członkowskiego/państwa trzeciego, które były przedmiotem restrykcji z powodu afrykańskiego pomoru koni;
- d) nie pochodzą z gospodarstwa, które było przedmiotem zakazów z powodu zdrowia zwierząt, ani też nie miały kontaktu ze koniowatymi pochodzącymi z gospodarstwa, które było przedmiotem zakazów z powodu zdrowia zwierząt w okresie czasu ustalonym w art. 4 ust. 6 dyrektywy 90/426/EWG;
- e) zgodnie z tym, co mi wiadomo nie miały kontaktu ze koniowatymi cierpiącymi na chorobę zakaźną lub zaraźliwą w okresie poprzedzającym załadunek, ustalonym w art. 4 ust. 2.

Data	Miejsce	Pieczęć i podpis urzędowego lekarza weterynarii ¹

¹ Nazwisko wielkimi literami oraz stanowisko

^a Nie wymagane, w przypadku gdy istnieje obopólna zgoda zgodnie z art. 6.

^b Ważne przez 10 dni.

ZAŁĄCZNIK C

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla handlu między Państwami Członkowskimi EWG

KONIOWATE

Nr: .....

Wysyłające Państwo Członkowskie: .....

Odpowiedzialne Ministerstwo: .....

Odpowiedzialny departament terytorialny: .....

I. Ilość koniowatych .....

II. Identyfikacja koniowatych:

Liczba koniowatych ¹	Gatunki: koń, osioł, muł, osłomuł	Rasa, wiek, płeć	Metoda identyfikacji oraz identyfikacja ²

¹ Rodzaj specjalnego znaku w przypadku zwierząt do uboju.

² Do świadectwa może zostać dołączony dokument identyfikujący koniowate pod warunkiem, że podany jest w nim jego numer.

III. Miejsce pochodzenia i przeznaczenia zwierzęcia / zwierząt:

Zwierzę / zwierzęta / ma / mają zostać wysłane z:

.....
(Miejsce wywozu)

do .....
(Państwo Członkowskie i miejsce przeznaczenia)

Nazwisko i adres wysyłającego .....

Nazwisko i adres odbiorcy .....

IV. Informacja zdrowotna ^a

Ja, niżej podpisany zaświadczam, że opisane powyżej zwierzę / zwierzęta spełnia / spełniają następujące wymagania:

- 1) było / były dzisiaj badane i nie wykazuje / nie wykazują klinicznych objawów choroby;
- 2) nie jest / nie są przeznaczone do uboju w związku z państwowym programem eliminowania chorób zakaźnych i zaraźliwych;
- 3) a) nie pochodzi / nie pochodzą z terytorium lub części terytorium Państwa Członkowskiego / państwa trzeciego, które są przedmiotem restrykcji z powodu afrykańskiego pomoru koni;
- b) było / były szczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni dnia.....^b nie było / nie były szczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni ^b
- 4) nie pochodzi / pochodzą z gospodarstwa, które było przedmiotem zakazów z powodu zdrowia zwierząt, ani nie miały kontaktu z koniowatymi z gospodarstwa objętego zakazem z powodu zdrowia zwierząt w okresie czasu ustalonym w art. 4 ust. 6 dyrektywy 90/426/EWG;
- 5) zgodnie z tym, co mi wiadomo nie miało / nie miały kontaktu z koniowatymi cierpiącymi na choroby zakaźne lub zaraźliwe podczas okresu czasu poprzedzającego badanie, ustanowionego w art. 4 ust. 2 wyżej wymienionej dyrektywy.

V. Świadcstwo to jest ważne 10 dni.

(Miejsce)....., (data).....

(Podpis)
(Nazwisko dużymi literami oraz
stanowisko podpisującego lekarza weterynarii)¹

---

^a Informacja ta nie jest konieczna w przypadku, gdy istnieje obopólne porozumienie zgodnie z art. 6 dyrektywy 90/426/EWG.

^b Niepotrzebne skreślić.

¹ W Niemczech „Beamteter Tierarzt”; w Belgii „Inspecteur veterinaire” lub „Inspecteur Dierenarts”; we Francji „Veterinaire officiel”; we Włoszech „Veterinario provinciale”; w Luksemburgu „Inspecteur veterinaire”; w Niderlandach „Officieel Dierenarts”; w Danii „Autoriseret Dyrlaege”; w Irlandii „Veterinary Inspector”; w Wielkiej Brytanii „Veterinary Inspector”; w Hiszpanii „Inspector Veterinario”; w Portugalii „Inspector Veterinario”.

ZAŁĄCZNIK D

AFRYKAŃSKA CHOROBA KONI

DIAGNOZA

Odczyn wiązania dopełniacza

Antygen jest przygotowany z mózgow jednomiesięcznych myszek, zaszczepionych domózgowo neutropowym szczepem wirusa. Przy czym można to wykonać metodą Bourdina. Zamrożone mózgi są rozdrobnione w buforze Veronal w ilości 10 mózgów na 12 ml buforu. Otrzymana zawiesina jest wirowana przez godzinę przy 10 000 obrotów na minutę w 4°C. Supernatant stanowi antygen. Powinien on być użyty najlepiej bez dalszej modyfikacji, lecz może być inaktywowany beta - propiolaktonem. Inaktywacja może być osiągnięta przez dodanie 0,1 ml 3% roztworu beta - propiolaktanu w wodzie destylowanej do każdego 0,9 ml antygeny oraz wytrząsanie mieszaniny przez trzy godziny w temperaturze pokojowej w wentylowanym boksie lub w czasie osiemnastu godzin przy 4°C. Można również użyć metody Casalsa (Casals J. (1949): *Pro Soc Exptl Bici Med*, 70.339).

W przypadku braku międzynarodowej standardowej surowicy, antygen powinien być miareczkowany z użyciem lokalnie przygotowanej dodatniej surowicy kontrolnej.

Surowica powinna być podgrzewana przez 30 minut przy temperaturze 60°C. Aby uniknąć aktywności antykomplementarnej, surowice powinny być oddzielone od krwi tak szybko jak to tylko jest możliwe, w szczególności surowice osłów. W teście powinny być użyte dodatnie i ujemne surowice kontrolne.

Można wykorzystać albo makro-technikę albo mikro-technikę. W obu przypadkach odczyt jest dokonywany przy 50% hemolizy.

Do jednej objętości podwójnie rozcieńczonej surowicy należy dodać jedną objętość antygeny tak aby zawierała ona dwie jednostki. Po wymieszaniu należy tę mieszaninę pozostawić na 15 minut w temperaturze pokojowej. Następnie należy dodać dwie objętości dopełniacza zawierające 5 jednostek, wymieszać, nakryć płytką i pozostawić na 18 godzin w temperaturze 4°C. Dopełniacz powinien być miareczkowany w obecności antygeny, aby wyeliminować wszystkie efekty antykomplementarne. Po pozostawieniu płytek na dalsze 15 minut w temperaturze pokojowej należy dodać jedną objętość uczulonych erytrocytów owczych, rozcieńczonych do 3%. Następnie należy wymieszać oraz inkubować przy 37°C przez 30 minut, mieszając powtórnie po 15 minutach inkubacji. Jeśli używane są płytki, wiruje się je przez 5 minut przy 1 500 obrotach na minutę w 4°C.